

**ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА**

Грандиозна епопея... космическа
опера, която може да съперничи
на най-добрите в жанра!

ФАНТАСТИКА

157

КЕВИН ДЖ. АНДЕРСЪН

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

Седма книга от •САГА ЗА СЕДЕМТЕ СЛЪНЦА•

ПЕПЕЛ ОТ СВЕТОВЕ

КЕВИН АНДЕРСЪН ПЕПЕЛ ОТ СВЕТОВЕ

Превод: Мариана Христова

chitanka.info

Последната книга от поредицата „Сага за седемте слънца“ събира нишките на безброй сюжетни линии, за да изтъче един зрелищен финал. Сблъскват се галактически империи, стихийни същества унищожават цели планетарни системи, а човечеството е разделено на враждуващи помежду си фракции. Герои се изправят срещу врага, който прави последните си стъпки в развързката на великолепен епически разказ. „Сага за седемте слънца“ е едно от най-ярките и драматични произведения на научната фантастика през последното десетилетие.

ИСТОРИЯТА ДОТУК

Войната на хидрогите е свършила с ужасяваща последна битка на Земята. Адар Зан'нх жертва голяма част от Илдирийския слънчев флот, за да унищожи смъртоносните бойни кълба. Джес Тамблин и Ческа Перони повеждат венталите и верданите срещу хидрогите в техните газови гиганти; скитническият инженер Кото Окая създава ново оръжие, с което да унищожи диамантените кълба. Най-после разгромените хидроги са затворени във вътрешността на своите газови гиганти, за да не причиняват по-нататъшни щети.

Още преди това Земните въоръжени сили, предвождани от генерал Ланиан, са отслабени от бунт на черните роботи и последната битка на Земята унищожава още техни кораби. Сирикс и неговите черни роботи се надяват да използват откраднатия флот, за да помогнат на хидрогите да победят, но битката се обръща срещу тях и Сирикс и другарите му са принудени да бягат, за да спасят живота си.

В хаоса на битката крал Питър и кралица Естара успяват да избягат от все по-неуравновесения председател Венцеслас. С помощта на сестрата на Естара Сарейн, заместник-председателя Каин и капитан Маккамон от кралската гвардия двамата успяват да се измъкнат от Двореца на шепота. Учителското компи ОХ заличава част от безценните си спомени, за да се сдобие с умствения капацитет, от който се нуждае, за да управлява малък изоставен хидрогски кораб, и успява да ги отведе на Терок. Там Питър и Естара обявяват създаването на ново, единно правителство на човешката раса — Конфедерацията. Зелените жреци и жрици единодушно отказват да служат на Ханзата, докато Базил Венцеслас не се оттегли — нещо, което председателят отказва да направи. След като разбира на колко малко хора може да разчита, Базил прибегва до по-реакционни мерки. Терокците, скитническите кланове и оставените на самотек колонии на Ханзата се присъединяват към Конфедерацията и председателят Венцеслас се оказва все по-изолиран.

На Ларо ЗВС са задържали много от хората, потърсили убежище там, в това число Орли Ковиц, Хъд Стайнман, Дейвлин Лотце и множество скитници, пленени по време на войната. Докато пазачите от ЗВС чакат да ги изпратят у дома след края на войната с хидрогите, транспорталните стени на Ларо се активират и през тях минават цели орди чудовищни насекомоподобни създания — представители на древната раса на кликисите, която се смята за отдавна изчезнала. Те са се завърнали и искат да възстановят властта си над своите някогашни светове-колонии.

Отдавна изчезналата ксеноархеоложка Маргарет Коликос и нейното компи ДД придружават кликисите. С помощта на мелодията, разнасяща се от една малка музикална кутийка, Маргарет е успяла да оцелее сред кликисите в продължение на много години. Сега тя става преводач на затворените в града-колония злочести жители на Ларо.

Междувременно, все още неосведомени, че омразната раса, която ги е създала, се е завърнала, Сирикс и неговите черни роботи нападат всеки свят, принадлежал някога на кликисите, на който хората са основали своя колония. За да замени ДД, когото преди това се е опитал да препрограмира, Сирикс е заличил спомените на две други компита — ПД и КТ — и ги е научил безпощадно да убиват хора. Убедени, че някогашните кликиски планети им принадлежат по право, роботите атакуват безжалостно и разрушават всички колонии. С годините Сирикс е събудил хиляди черни роботи и всички те са готови да въздадат единна бойна единица и да унищожат човешката раса.

Сега обаче транспорталите в колонията, която Сирикс е завладял, се активират и нахлуват хиляди жадни за разрушение кликиси. Сирикс, ПД и КТ едва успяват да избягат. Сирикс е принуден да унищожи транспортала и да се оттегли на Марата — илдирийски свят, където в този момент роботите създават силна база за операции.

На Илдира магът-император нарежда на адар Зан'нх да пусне в ход програма за възстановяване на Слънчевия флот, като изведе корабостроителници в орбита и насочи ресурсите на Империята към този проект. Освен това Зан'нх прибъгва и до иновационните умения на онези от хората, които са били принудени да останат на Илдира, в това число Съливан Голд и Табита Хък. С административните способности на Голд и инженерните идеи на Хък производството напредва с бясна скорост.

Придружителят на Съливан, зеленият жрец Колкер, се чувства изолиран и объркан. От дълго време любимата му телевръзка с останалите зелени жреци е прекъсната и дори когато веднъж му разрешават да отиде до една фиданка, той не може да почувства връзката; Когато вижда, че илдирийците — всички илдирийци — са свързани чрез тизма, той изпитва желание да разбере как действа тази връзка. Свещениците-философи обаче го отхвърлят с думите, че никога не би могъл да проумее тизма, но петте деца със смесена кръв на Нира успяват да му покажат разковничето. Колкер най-после проумява механизма на действие по начин, който не е дръзвал да пожелае дори и в най-смелите си мечти. Пред ума му се разкриват невероятни перспективи; нещо още по-хубаво — той разбира как може да сподели откритието си и привлича към него Табита Хък, както и много от хората, с които тя работи в корабостроителниците. Съливан Голд отказва. Скоро, овладели този уникален синхрон, Табита и нейният екип увеличават продуктивността на илдирийското производство до феноменални размери.

Докато Слънчевият флот започва да се възстановява, дъщерята на Джора'х Язра'х замисля съвместно с адар Зан'нх план да започнат отвоюването на загубените илдирийски светове и най-вече на Марата, която е превзета от черните роботи. Язра'х убеждава човешкия историк Антон Коликос и паметителя Вао'сх да придружат военните части. И двамата посрещат тази мисъл с ужас, тъй като едва не са загинали на Марата при нападението на черните роботи, а Вао'сх е устоял с последни сили на причинената от изолацията лудост, когато двамата с Антон са летели сами към Илдира. В крайна сметка обаче се съгласяват да станат свидетели на събитията, за да могат да ги опишат в Сагата за седемте слънца.

Слънчевият флот атакува базата на роботите, а после слиза на Марата, за да заличи от лицето ѝ и последните оцелели машини. Докато илдирийците и роботите са насочили вниманието си към битката, пристига голям кликиски рояк. От него се изсипват хиляди войници, които също възнамеряват да унищожат черните роботи. След като Слънчевият флот и кликисите успяват да прогонят роботите, възниква напрежение, понеже кликисите заявяват намерението си отново да заселят всичките си някогашни светове. Зан'нх обаче твърдо отстоява позициите си и заявява, че планетата Марата никога не е

принадлежала на кликисите. Накрая корабът-рояк се оттегля. Скоро след това Сирикс и неговите роботи-бегълци пристигат на Марата. Очакват да заварят процъфтяваща база, но вместо това се натъкват на сцена на пълно опустошение. Плановете им се оказват осуетени и те отново са принудени да бягат.

Черните роботи и кликисите обаче не са единствената заплаха, надвиснала над Илдирийската империя. Губернаторът Руса'х, полудял след жестоко раняване по главата по време на хидрогската атака срещу Хирилка, е повел унищожителен, но в крайна сметка безуспешен бунт, с който иска да свали мага-император от трона и да създаде своя собствена мрежа на тизма. За да не бъде победен и пленен, Руса'х насочва кораба си право в едно от слънцата на Хирилка, но вместо да изгори, е заловен от фероуите — огнени същества, които обитават ядрата на звездите.

Макар че Илдирийската империя го смята за мъртъв, Руса'х — който се е превъплътил във фероуи — продължава работата си. Фероуите са претърпели множество ужасни загуби във войната с хидрогите — унищожени са много от огнените им топки, умъртвени са цели слънца. Но Руса'х им показва нови военни методи и фероуите скоро започват да причиняват големи щети на хидрогите, като ги омаломощават, преди да влязат в голямата битка със съюзените сили на Земята.

Набрал мощ, Руса'х повежда фероуите първо към отломъчната колония на Добро, Там се сблъсква с предишния губернатор Удру'х, който го е предал. Хищните фероуи, които изпитват нужда да увеличат броя си, изгарят Удру'х и открадват душепламъка му, за да създадат нови огнени същества. Най-големият син от благородно потекло на Джора'х, Даро'х, който е определен за нов престолонаследник, се отправя срещу аватара на фероуи Руса'х, който отправя предупреждение към мага-император. Преди да напусне Добро, Руса'х заявява, че ако трябва, ще изгори до основи цялата Илдирийска империя, за да свали „самозвания“ маг-император. Даро'х незабавно се отправя към Илдира, за да предупреди баща си за заплахата.

Междувременно, докато в слънцето на Хирилка продължават яростните битки между хидрогите и фероуите, младият и неопитен губернатор Райдек'х ръководи евакуацията на Хирилка. Всички бежанци са отведени на Илдира. Райдек'х никога не е очаквал да стане

губернатор, натоварен с отговорността за цяла планета, но неговият наставник тал О'нх, едноок ветеран и командир на Слънчевия флот, се опитва да го обучи и да го превърне в силен лидер. По нареждане на мага-император Райдек'х и тал О'нх обикалят всички опустошени системи в Хоризонтния куп, за да ободрят онези, които са пострадали по време на бунта.

Руса'х също пътува през Хоризонтния куп и неговите фeroуи превръщат населението на всички колонии в пепел. По пътя си той среща губернатора Райдек'х и тал О'нх. Въпреки че двамата се опитват да избягат, фeroуите ги догонват, заобикалят бойните им лайнери и изгарят екипажите им. Руса'х обгаря жестоко тал О'нх и го ослепява, но отказва да убие младия Райдек'х. Вместо това предрича, че двамата с момчето ще се срещнат пак. Изоставя обгорените празни бойни лайнери да се носят безконтролно из космоса и повежда фeroуите към Илдира.

В отчаянието си пред постепенното рухване на Ханзата Базил Венцеслас се хваща за сламка. Неговият зелен жрец Натон отказва да изпрати или да признае, че е получил каквито и да било съобщения и Венцеслас, откъснат от света, нарежда на генерал Ланиан и адмирал Уилис да отвоюват загубените от Ханзейския съюз светове. Снабдява Ланиан с военни кораби, за да подsigури успеха срещу наскоро основаните колонии на изоставените кликиски планети. Тъй като въпросните колонии са слабо населени и нямат укрепления, Базил смята, че ще са лесна плячка. Адмирал Уилис получава заповед да поведе една бойна група на ЗВС към Терок и да нанесе съкрушителен удар на незаконното правителство на крал Питър, а самия него да вземе в плен. Макар и с нежелание, Уилис се подготвя да следва нарежданията на председателя.

Сарейн, капитан Маккамон и заместник-председателят Каин замислят план да предупредят крал Питър за предстоящото нападение. Тримата тайно освобождават Натон, за да може да изтича до една фиданка, пазена в грижливо заключена оранжерия, и да изпрати по телевръзката съобщение до другите зелени жреци. Тяхното участие остава неразкрито, но Натон е заловен точно след като предава съобщението си, и злото е сторено. Натон се опитва да се предаде, но войниците на Ханзата стрелят по него и го убиват. Случилото се, изглежда, поражда у Базил Венцеслас голямо самодоволство.

Предупредени за предстоящата атака на ЗВС, членовете на новото правителство трескаво търсят начин да се защитят. Тасия Тамблин и Роб Бриндъл са се присъединили към Конфедерацията и са се заели с повторното изграждане на армията ѝ (за голямо огорчение на бащата на Роб, Конрад Бриндъл, който е останал верен на Ханзата). Под тяхното ръководство, както и с помощта на Кото Окая, на Терок се строят нови бойни кораби, но този малък флот със сигурност няма успее да отблъсне бойна група на ЗВС. Естара и сестра ѝ Сели си спомнят за огромните дървесни бойни кораби, предвождани от брат им Бенето, който се е претопил в едно от тях. Когато корабите на адмирал Уилис стигат планетата, на която се е установила Конфедерацията, изведнъж се оказват изправени не само срещу удивително силна военна защита от страна на новото правителство, но и срещу венталите на Джес Тамблин и Ческа Перони, както и срещу огромните бодливи дървесни кораби. Осъзнала, че не може да победи, и убедена, че нападението е било погрешна идея още от самото начало, Уилис се оттегля и се връща в Ханзата.

Междувременно опитите на генерал Ланиан да обедини разпръснатите колонии се увенчават с не по-голям успех от тези на Уилис. Той отлита към Рейндик Ко — центъра на порталната мрежа — и оттам прехвърля войниците си на първата планета-колония в списъка си, Пим. Когато обаче пристигат там, генералът и хората му установяват, че цялата колония е опустошена от огромен кошер кликиси. Щом виждат огромните насекоми, войниците на Ланиан откриват огън. Жестокостта на битката надминава и най-лошите представи на генерала. Той загубва огромен брой хора, преди най-после да призове оцелелите да се оттеглят на Рейндик Ко. Кликисите обаче ги следват през портала и битката продължава. Ланиан едва успява да се измъкне и е принуден да унищожи главната портална връзка на Ханзата, за да попречи на нови пълчища насекоми да преминат през нея. След това незабавно се отправя към Земята, за да съобщи на председателя Венцеслас за ненадейно изникналата нова заплаха.

След новините за двойния провал на адмирал Уилис и генерал Ланиан председателят на Ханзата е по-обезсърчен отвсякога. Тъй като Съюзът няма крал (макар че Базил разполага със загадъчен нов кандидат, когото в момента обучават), той поставя на преден план

религиозния лидер, архиотеца на Църквата на единството, за да разпали страстите сред населението; архиотецът обявява, че чудовищните кликиси всъщност са демони, и проклина крал Питър. Въпреки скептицизма на заместник-председателя към това начинание доверчивите хора поемат от ръката на архиотеца пламъка на фанатизма.

Следващата стъпка на председателя е да изпрати Ланиан и архиотеца на наказателна експедиция срещу малката, но бунтовна колония Уск, за да покажат на всички как Ханзата се разправя с предателите. Ръководителите на Уск са отхвърлили върховенството на Теранския ханзейски съюз и са се заклели във вярност на Конфедерацията, но не притежават добра защита, а и нямат истински политически амбиции. Когато пристигат на Уск, Ланиан и архиотецът извършват кървав погром, разрушават домове и ферми, колят добитък, изгарят градове и накрая подлагат на мъчения лидерите, които са се противопоставили на председателя Венцеслас.

Тъй като погромът на Уск се увенчава с пълен успех (поне в очите на председателя), Базил изпраща адмирал Уилис и нейния изпълнителен офицер Конрад Бриндъл (бащата на Роб) да изравнят със земята още една дръзнала да му се противопостави колония — осеяният с рифове свят Реджак. Уилис установява своя база там въпреки енергичните възражения на местните жители и се опитва да наложи управлението си с деликатен подход, като оставя хората да водят обичайния си начин на живот необезпокоявани. Когато обаче неколцина от тях предприемат безочлив саботаж, тя е принудена да вземе по-строги мерки. След среща с местните лидери се постига компромис, от който са доволни всички, и Уилис е убедена, че това напълно съответства на нуждите на Ханзата.

Председателят Венцеслас обаче не е доволен и изпраща генерал Ланиан да довърши задачата както трябва — да организира погром, да убие местните лидери и да накаже населението. Но Уилис вече се е привързала към Реджак и хората там и не може да позволи да ги избият. Най-после, след толкова затаено недоволство от методите на председателя за справяне с кризите, тя чувства, че не може да следва заповедите на правителство, което по своята същност е престъпно. Успява да подведе Ланиан, зашеметява го и превзема корабите му, преди той да успее да осъществи замислената атака над Реджак.

Действията ѝ представляват открит метеж, но повечето от офицерите и хората ѝ споделят недоволството и опасенията ѝ и я последват в начинанието ѝ. Конрад Бриндъл обаче отказва да престъпи клетвата си пред Ханзата и заедно с неколцина други войници придружава генерал Ланиан в обратния му път към Земята.

Междувременно Орли Ковиц и Хъд Стайнман се борят да оцелеят на гъмжащия от кликиси свят-колония Ларо, докато насекомите строят своя кошер около целия предишен град, сега превърнат в пленнически лагер. Приетите в обществото на кликисите Маргарет Коликос и ДД могат да идват и да си отиват, когато пожелаят; Маргарет обяснява на пленниците как е оцеляла сред кликисите толкова много години и им показва една малка музикална кутийка — подарък от сина ѝ Антон. Самата Орли свири майсторски на своя струнен синтезатор и кошерното съзнание на кликисите — люпилото — я повиква, за да му посвири. Уплашена за Орли, Маргарет помага на момичето да преживее срещата. Орли свири на синтезатора си и чудовищното кошерно съзнание я пуска да си отиде.

Най-после Маргарет съобщава на пленените колонисти какво им готвят кликисите. Люпилото на Ларо продължава многобройните си войни с други люпила, като същевременно намира и унищожава всички черни работи, до които може да се добере. За да увеличи числеността си и да разшири армията си, люпилото трябва да започне да се дели — а за тази цел му трябва нов генетичен материал. Кликисите възнамеряват да убият всички пленници и да ги използват за катализатори за създаването на нови, далеч по-многобройни насекоми.

Ужасените колонисти започват да съставят отчаяни планове за защита. Дейвлин Лотце успява да се измъкне от затворническият лагер и създава тайно убежище, където останалите да бъдат в безопасност. След като скритият му пещерен комплекс е завършен, колонистите започват да се прокрадват нататък на малки групи, но малцина успяват да стигнат до целта си, преди кликисите да направят своя ход. Голяма група насекомовидни войници се отправя към лагера, за да избие всички хора вътре, но пленниците не възнамеряват да се предадат без борба — те прибягват до импровизирана защита — експлозивни и огнестрелни оръжия — и убиват мнозина от нападателите си.

В разгара на тези събития Сирикс повежда своите черни работи в атака срещу люпилото на Ларо. След всички удари, понесени от роботите, той гори от желание да унищожи всяко люпило, което успее да намери. Яростната атака на черните работи заедно с отчаяната съпротива на колонистите нанася сериозни щети на кликисите. В бъркотията Орли, ДД, Хъд Стайнман и много други успяват да избягат. Стигат до далечното убежище на Дейвлин, но не знаят къде да отидат и как да се защитят.

Маргарет Коликос е настояла да остане при кликисите. Сред опустошения пленнически лагер тя ужасено наблюдава как победоносните кликиси поглъщат оцелелите хора, за да придобият техните спомени и генетичен материал, след което раненото люпило усилено се дели, за да разшири кошера и да възстанови загубите си.

Уязвен от претърпяното на Ларо поражение, Сирикс отвежда останалите му работи в безопасност и се опитва да състави нов план. По време на нападението над люпилото е загубил много от своите незаменими другари. Докато кликисите могат да възстановят понесените загуби в жива сила, всеки от черните работи представлява уникално хранилище на древни спомени. ПД и КТ предлагат необичайно решение: Сирикс да завземе някоя подходяща фабрика и да построи нови черни работи. Тези заместители няма да притежават спомените на загубените работи, но могат да изиграят ключова роля в армията. Така черните работи започват да търсят удобна за целта им фабрика, която да превземат.

Мнозина от колонистите на Ларо са пленени скитници и не са забравени. Тасия Тамблин, Роб Бриндъл и Нико Чан Тайлар (и двамата родители на Нико са задържани на Ларо) отлитат до Ларо. Очакват да заварят там неколцина отегчени стражи от ЗВС и множество кисели колонисти и затворници. Когато пристигат обаче, вместо на тази очаквана гледка се натъкват на кликисите. Това ги заварва неподготвени и корабът на Тасия е свален от насекомите и пада в една отдалечена клисура. Ще са му нужни сериозни поправки, преди да успее отново да полети. Дейвлин Лотце намира Тасия, Роб и Нико и ги отвежда в убежището, където заедно с оцелелите колонисти започват да съставят план как да поправят кораба и да избягат от Ларо.

Но точно когато са привършили с поправките, кликисите залавят Тасия, Роб, Орли, Нико и Дейвлин и ги отвеждат в кошерния град с

намерението да ги използват като суров материал за следващото делене. Маргарет Коликос и ДД се съгласяват да им помогнат при бягството им. Друг могъщ кошер атакува люпилото на Ларо и хаосът на битката на кликиси срещу кликиси предоставя на затворниците възможността, от която се нуждаят. Трябва само да се върнат при поправения кораб на Тасия, да качат на него останалите бегълци и да излетят в космоса. Дейвлин остава и свири на синтезатора на Орли, за да парализира кошерното съзнание и да даде време на другите да се измъкнат. После обаче се оказва в капан.

Междувременно, въпреки че кликисите са по петите им, Орли и приятелите ѝ успяват да стигнат до кораба. Маргарет се опитва да се присъедини към тях с отчаяното желание най-после да се махне от насекомовидните създания, но кликиските войници я отделят от останалите и ѝ попречват да тръгне, като при това счупват музикалната ѝ кутийка — единственото ѝ оръжие срещу тях. Тасия успява да качи останалите оцелели на кораба и излита в космоса, натъжена, че е изоставила Дейвлин и Маргарет.

Дейвлин почти успява да се измъкне от кликисите — стига до един портал и се опитва да мине през него, но насекомите го залавят. Тежко ранен, той е завлечен пред люпилото, което се намира пред прага на ново делене. Единичната ларва на новото люпило се приближава към него, заинтригувана от човека с независим дух, който им е създал толкова проблеми. Тогава Дейвлин я напада, решен да наложи присъствието си в нея. Кошерното съзнание го поглъща.

Междувременно, след като адар Зан'нх е унищожил черните роботи на Марата и е предал на Джора'х шокиращите новини за кликисите, Нира убеждава мага-император да изпрати Слънчевия флот на помощ на обсадените хора от други светове, принадлежали някога на кликисите. Зан'нх не одобрява идеята, тъй като вярва, че хората сами са си създали тези проблеми, като са заселили планети, които не им принадлежат, но след като вижда със собствените си очи колко невинни хора са жестоко изклани в опустошените колонии, е дълбоко покъртен. Когато пристига на друга обсадена планета, адарът използва древно преводаческо устройство, за да убеди люпилото да освободи пленените колонисти.

След завръщането си от Марата Антон Коликос и паметителят Вао'сх са натоварени с неочаквана задача: да премахнат лъжите и да

поправят грешките в смятаната за безусловно истинна Сага за седемте слънца. Това поражда силно безпокойство у някои паметители, най-вече у консервативния главен писар Ко'сх, но никой не може да откаже да се подчини на нарежданията на мага-император.

Междувременно на Илдира зеленият жрец Колкер продължава да разпространява своята философия за обединяване на телевръзката и тизма като нова религия и дори привлича много от зелените жреци на Терок. Съливан Голд, който въпреки натиска от страна на Колкер и Табита Хък отказва да се причисли към последователите на новото учение, напуска Илдира и се връща при семейството си на Земята. Междувременно Колкер спечелва на своя страна търговеца-скитник Ден Перони, бащата на Ческа, и той се превръща в открит застъпник на тази прекрасна нова философия.

През това време, след като напуска генерал Ланиан и ЗВС и взема „назаем“ космическата яхта на баба си, Патрик Фицпатрик III обикаля сред скитниците и търси своята изчезнала любима Зет Келъм. Най-после я намира на газовия гигант Голген, където скитниците отново са започнали да разработват небесните мини. Срещата им обаче не протича според очакванията му: Зет отказва дори да му проговори. С желанието да започне на чисто, Патрик признава миналите си злодеяния, включително и как е унищожил цял скитнически кораб, за да премахне един неудобен свидетел; при все че отговорността пада върху генерал Ланиан, не друг, а Патрик е дал заповедта за стрелба. На съдебен процес той е осъден да „върви по дъската“ над облаците на откритото небе. Той посреща храбро съдбата си, но в последния миг Зет се намесва в негова защита и успява да убеди баба си да го помилва. Патрик става пламенен поддръжник на Конфедерацията и излъчва изобличително съобщение, в което стоварва вината за всички проблеми на Ханзата върху генерал Ланиан и председателя Венцеслас. След като го чува, Базил упреква бабата на Патрик, някогашния председател на Съюза — Морийн Фицпатрик, за действията на внука ѝ.

Междувременно крал Питър и кралица Естара продължават да укрепват Конфедерацията. Магът-император вижда в кралската двойка потенциални съюзници срещу кликисите и фероите и оповестява намерението си да замине за Терок и публично да обяви създаването на съюз между Илдирийската империя и Конфедерацията. Нира го

придружава в пътуването му, както и Антон Коликос и паметителят Вао'сх. Магът-император и кралят застават заедно под световните дървета и се заклеват да се подкрепят взаимно. Това предвещава края на онези малобройни останки от Ханзата, които все още са верни на председателя Венцеслас.

Щом научава за съобщението на Джора'х, председателят предприема драстични мерки: нарежда на адмирал Естебан Диенте да поведе могъща бойна група от ЗВС и да пресече пътя на мага-император, след като напусне Терок. Заместникът на Базил, Каин, е ужасен, но адмиралът не може да откаже да изпълни заповедта, тъй като председателят е взел членовете на семейството му за заложници.

След разменените с крал Питър обещания магът-император смята, че е укрепил положението на Илдирийската империя, но в действителност Руса'х и фероуите едва са започнали най-лошите си зверства. Те проследяват Ден Перони и Кейлъб Тамблин, които летят на воден танкер, пълен с вентали, и унищожават кораба близо до ледения планетоид Йон 12. Ден загива, но Кейлъб успява да оцелее в една спасителна капсула и се оказва откъснат от света на Йон 12. Фероуите се отправят към първичната водна планета Харибда и успяват да пресушат живите морета с пламъците си. Джес и Ческа усещат агонията на умиращите вентали, но когато пристигат, вече е прекалено късно: океаните са заличени, планетата — изгорена. Фероуите са обявили война на венталите.

От мъртвото илдирийско слънце на Дурис-Б се появява армада огнени топки, които отново запалват звездата и се изсипват от нея като метеоритен дъжд. Когато Табита Хък излиза на разузнаване с новопостроен боен лайнер, фероуите усещат присъствието ѝ поради обръщането ѝ към религията телевръзка/ тизм и унищожават и нея, и лайнера, а после се отправят към Илдира, където атакуват Колкер и тамошните му последователи и подпалват столицата Миджистра.

Престолонаследникът Даро'х, на когото в отсъствието на Джора'х е поверен Призматичният палат, е принуден да се спасява с бягство, когато превъплътеният фероуи Руса'х идва при него с въпроса къде е магът-император. Осира'х и нейните братя и сестри използват уникалните си дарби, за да защитят престолонаследника и Язра'х, а после всички заедно се измъкват през водните канали под палата.

Междувременно, докато се завръща от задачата си да спасява човешки колонисти на кликиските светове, адар Зан'нх се натъква на изгорените лайнери от септата на тал О'нх. Веднага щом О'нх и Райдек'х го предупреждават за повсеместното унищожение, надвиснало над Илдира, Зан'нх се отправя нататък със своите кораби с максимална бързина. Когато пристигат, бойните кораби от Слънчевия флот се опитват да поведат сражение с огнените топки, но няма начин да спрат живия огън. Адарът обаче успява да спаси Даро'х, Язра'х, Осира'х и другите деца със смесена кръв. Всички те обаче изпитват нужда от мага-император с неговите качества на водач.

От своя флагмански боен лайнер Джора'х може да почувства ужасяващите събития, които се развиват на Илдира. Чрез фиданката си Нира получава новината, че фероуите са подпалили Миджистра, но контактът ѝ внезапно е прекъснат, понеже единствената фиданка в Призматичния палат е превърната в пепел.

Джора'х нарежда на лайнерите си да увеличат скоростта, но се натъкват на адмирал Диенте и неговите бойни кораби на ЗВС. Диенте стреля по лайнера, поврежда машините му и пленява мага-император. Въпреки молбите на Джора'х и обясненията му за разиграващата се на Илдира трагедия Диенте го отвежда заедно с останалите илдирийски пленници в базата на ЗВС на земната луна. Председателят Венцеслас ги посещава, изпълнен със задоволство от лесната си победа, и осведомява мага-император, че ще остане „гост“ на Ханзата, докато не се отрече от съюза си с крал Питър и Конфедерацията.

Фероуите завладяват Илдира и Руса'х се настанява в Призматичния палат. Сега, когато чрез жертвите си е открил пътеката телевръзка/тизм, превъплътеният фероуи е в състояние да последва враговете си в световната гора. Неочаквано онези от зелените жреци на Терок, които са приели новата религия, избухват в пламъци. Оттам ненаситният първичен огън се прехвърля към огромните световни дървета. Цялата гора на Терок пламва.

1.

АДМИРАЛ ШЕЙЛА УИЛИС

Десет манти и един дреднаут се носеха сред празното пространство, оставили Земята зад гърба си — и то завинаги, ако зависеше от адмирал Уилис. Макар че корабите ѝ все още носеха знака на Земните въоръжени сили, екипажите им вече не служеха на Ханзата. Не и след всичко, което бяха видели.

Председателят Венцеслас би ги нарекъл метежници. „Как би могъл някой да не чувства горчивина?“

Някога Уилис беше млада и наивна (или може би просто не беше достатъчно уморена от всичко) и смяташе, че всички решения са ясни и точни, а всички отговори — черни и бели. Тогава вярваше, че добрите момчета са коренно различни от лошите. Е, беше оставила тези разсъждения зад себе си на Реджак, когато жестокостта на генерал Ланиан я бе принудила да вземе решение, което преди време щеше да ѝ се стори немислимо.

Като бе откъснала цяла една бойна група и бе обърнала гръб на ЗВС, тя бе задвижила една машина — машина, която можеше да я прегази. След като скъса с Ланиан, Конрад Бриндъл и шепа предани до гроб привърженици на режима в покрайнините на земната слънчева система, Уилис насочи корабите си към Терок, за да се присъедини към крал Питър и неговата Конфедерация.

Независимо колко пъти се опитваше да оправдае решението си пред самата себе си, постъпката ѝ все още ѝ се струваше дезертьорство — просто така бе устроен мозъкът ѝ. Тя погледна към хората на мостика за някакви признаци на несигурност. Бе останала изненадана колко много от тях се оказаха готови да изгорят мостовите зад гърба си и да се присъединят към нея. Да изоставиш дома си, приятелите, семейството и цялото си имущество не бе решение, което човек може да вземе с лека ръка. Очевидно Уилис не бе единствената, която бе подушила, че в Ханзата има нещо гнило.

Последния път, когато бе повела тези манти към Терок, адмиралът имаше заповед да арестува Питър като незаконен владетел...

— Приближаваме целта, адмирале — съобщи дежурният офицер.

— Погрижете се да съобщите за пристигането ни учтиво. Не искаме да създаваме погрешно впечатление и да ги накараме да се подмокрят от страх, като видят да се приближават толкова много бойни кораби.

Отдели няколко мига за стойката си, за униформата и изражението си. Вече бе готова да се срещне с новия шеф...

Само че още щом единадесетте кораба навлязоха в орбитата на планетата, Уилис разбра, че нещо не е наред. Няколко скитнически кораба от различни класове обикаляха в безразборни орбити. Товарни съдове, бързи разузнавачи, тежки баржи се издигаха над гористия континент и бягаха от планетата, пръскаха се във всички посоки.

Свързочният офицер викна:

— Адмирале, долу е същински ад! Панически аварийни сигнали, писъци... Някой напада Терок, но не виждам как.

Заплашителните вердански дървесни кораби, които заобикаляха тучния горски свят като корона от тръни, явно също бяха изпаднали в беда: размахваха огромните си бодливи клони във всички посоки, без да показват каквато и да било реакция при вида на приближаващите бойни кораби на ЗВС. Сражаваха се с някакъв свой всепроникващ, невидим враг.

— Попитайте как можем да им помогнем — нареди Уилис и се огледа за някаква неочаквана заплаха може би завръщането на хидрогите или появата на някой от корабите на генерал Ланиан. — Бих желала първото им впечатление от нас да е повече от благоприятно.

Писъците, които долетяха по обратната връзка, бяха по-ужасни от звука на нокти, дращеци по черна дъска.

Един от бодливите дървесни кораби се извъртя така, че застана точно пред тях. Клоните му се извиваха и свистяха, сякаш изпитваше огромна болка; в следващия миг дървото буквално избухна в пламъци: въпреки студения вакуум от сърцевината му избликна ярък жълто-оранжев пламък и се разпространи по клоните, поглъщаше енергизираното дърво.

На екраните на наблюдателните уреди с висока резолюция се видя как в горите долу пламват ослепителни сияния. Зараждаха се спонтанно и се разпространяваха през гъстата световна гора... точно там, където адмирал Уилис знаеше, че крал Питър е установил главния щаб на Конфедерацията.

2. КРАЛ ПИТЪР

Поредното световно дърво потрепери, а после избухна в пламъци, подпалено от фeroуите. С пращене, което наподобяваше оръдейни изстрели, злонамерените огньовете поеха към короната — не можеха обаче да стигнат до сърцевината на ствола.

Високо в гъбения риф крал Питър изкрещя на хората да се евакуират. Димът и горещината разраняваха гърлото му. През един отвор в органичните стени двамата с Естара видяха как пламъците жадно поглъщат дънерите един след друг, но нито един от живите вердани не бе рухнал, превърнат в пепел. Все още не.

Зелените жреци, които бяха останали зад белите стени на дървесния град, стискаха с ръце гладките си смарагдени черепи, докато болката пронизваше разума на световната гора. Най-силно страдание изпитваха следовниците на Ярод и Колкер, които се бяха включили в здраво свързаната мрежа тизм/телевръзка.

Един зелен жрец запелтечи нещо, спря и отметна ръце нагоре в агония. След миг нададе нечленоразделен вой и избухна в пламъци. Събратята му се втреничиха в купчината пепел и горящи въглени на мястото, където бе стоял. Някои се разридаха; други се свлякоха на колене.

Кралят и кралицата побягнаха от тронната зала, която се тресеше под краката им. Естара дърпаше съпруга си за ръкава.

— Питър, да вземем Рейналд и да тръгваме!

Украсените ѝ с мъниста плитки тракаха и подскачаха зад главата ѝ.

Щом стигнаха в покоите си, Естара грабна невръстния си син от ръцете на учителското компи ОХ, което вече го бе приготвило за евакуация. Малкият Рейналд плачеше, уплашен от шума и дима от горящите дървета.

ОХ, от друга страна, изобщо не се бе стреснал.

— Преди да тръгнем към платформите-лифтове, кралице Естара, предлагам да напоим едно одеяло с вода. За по-голяма сигурност ще го увия около бебето, докато го нося.

Когато видя нежеланието на Естара да се раздели с детето, ОХ основателно изтъкна:

— Имайте предвид, че физически аз съм по-силен и от двама ви, а освен това не могат да ме засегнат нито огънят, нито димът.

— ОХ е прав — каза Питър, грабна едно одеяло от леглото и се втурна към мивката, инсталирана от скитническите инженери. — Това е най-доброто решение.

Навън елементалните огънове продължаваха да се разпространяват. След като се бяха прехвърлили на Терок чрез неколцината злощастни жреци, неволно послужили като проводници, фероуите бяха създали паразитна връзка с верданите и бяха започнали да ги превръщат в плам-дървета; пламъците вече плъзваха из шубраците, поглъщаха по-малките храсти и растения.

Питър и Естара увиха пищящото бебе с мокрото одеяло и привързаха вързопа, който не спираше да вие, към гърдите на ОХ. Учителското компи държеше Рейналд здраво, без да изостава от краля и кралицата, докато тичаха през виещите се коридори на гъбения риф към външните балкони.

Задъхан, Питър излезе в горещия задушаващ въздух и загледа как пламъците на фероуите скачат от едно дърво към друго. Други, обикновени пламъци, бързо се разпространяваха по поляната. Хората бяха безразборно в стремежа си да се отдалечат от гъбения риф.

Терокците се бяха струпали около малките платформи за повдигане и спускане. Асансьорите обаче бяха предназначени да носят само по няколко души и не бяха подготвени за всеобща евакуация от такъв мащаб. Когато на едната платформа се струпаха шестнадесет души, вкопчени в страничните перила и един в друг, претовареният асансьор изстена, откъсна се от въжетата и хората полетяха надолу към смъртта си. Питър изкрещя от ужас, но не можеше да направи нищо, за да им помогне.

За един кратък миг размерът и внезапността на бедствието го оставиха без дъх. Дори всички да успеяха да слязат на земята, как и къде щяха да избягат сред тези завеси от пламъци? Нямаше време нито да се пита как е могло да се случи, нито за страх и тъга. Трябваше да

напрегне цялата си съобразителност и по някакъв начин да отведе хората си и семейството си — в безопасност.

Естара също видя какво става и бързо взе решение.

— Трябва да слезем пеша.

Питър я погледна тревожно, но кимна уверено.

— Целия си живот съм прекарала в катерене по световните дървета. Ако ОХ може да носи бебето, ще се справим. Ще успееш ли?

Питър ѝ отправи усмивка, пълна с решителност, и изкрещя на обезумелите хора:

— Всеки, който може, да слиза пеша! Дървесните танцьори — помогнете на останалите. Използвайте платформите само ако не можете да слезете сами.

Няколко от претъпканите асансьори успяха да достигнат земята и хората хукнаха през поляната към огнения пръстен. Жадните искри, които се разпространяваха от плам-дърветата, вече бяха подпалили гъбения риф. По златната му кора се заизвиваха огнени езици, устремиха се нагоре, поглъщаха малките клонки и обгаряха горния слой на кората.

Няколко души бързо се хвърлиха към издатините и подпорите по кората. Питър разбираше, че не им остава много време.

— Да тръгваме.

Увитото в одеяло бебе бе вързано на гърдите на ОХ, така че полимерните ръце на компито оставаха свободни. Без да продума, ОХ се прехвърли през ръба и започна да се спуска. Питър никога досега не го бе виждал да прави нещо, което да изисква толкова подвижност или атлетичност, но сега учителското компи се спускаше към земята бързо и уверено.

Естара тръгна втора, викаше окуражително на околните. Питър я последва. Изпод неравната кора излизаха пушек и пара и изгаряха пръстите му.

Компито стигна първо до земята, обърна се, за да изчака краля и кралицата, и намести мокрото одеяло на бебето. Пожарът вече бе плъзнал по тревата и цветята; храстите започнаха да избухват като огнени кълба. Над тях гъбеният риф бе изцяло обгърнат от огъня, от горните балкони и прозорци излизаха оранжеви пламъци.

Питър най-после скочи на земята и викна:

— Към края на поляната!

Живи дъги от пламъци скачаха от едно плам-дърво към друго, като слънчеви лъчи. С изплющяване като от особено енергичен удар с камшик, поредното огромно световно дърво поддаде под натиска на огнените същества; балдахинът му от преплетени клони се превърна в таван от оранжеви въглени; по-малките клонки се подпалиха и огънят се прехвърли върху съседните дървета.

ОХ бързаше пред тях, понесъл бебето. Естара тичаше с наведена глава, плитките ѝ се развяваха и потракваха. Но преди да успеят да последват останалите бегълци в гъстата гора, пламъците им отрязаха пътя — дърветата около поляната се бяха превърнали в пламтяща стена. ОХ спря.

С оглушителен трясък един дебел клон се прекърши високо над главите им. Купчина пламтящи по-малки клонки се понесоха право към компито в рехав облак от искри и въглени.

— Рейналд! — изпищя Естара.

Питър заслони с ръка парещите си очи и се хвърли към ОХ и бебето, но знаеше, че е закъснял.

Малкото компи разблъска настрана горящите клони и си проби път извън огнения кръг. Синтетичното му тяло бе прегърбено, а ръцете му — закрилнически обвити около Рейналд. Полимерната му кожа бе пострадала от пламъците, пепелта и саждите се бяха размазали като бойни краски на гладкото му лице. Системите му обаче все още функционираха.

Естара се втурна напред и с ужас и облекчение грабна Рейналд. Питър разгърна димящото одеяло, за да се увери, че бебето не е пострадало. Момченцето ревеше с цяло гърло, но иначе му нямаше нищо.

Зелената трева около тях тлееше, димът изгаряше дробовете им като киселина. Естара отчаяно посочи към другата страна на поляната, към диамантеното кълбо на хидрогите, с което ОХ ги бе довел тук от Земята.

— Там! Това е единственият начин да се измъкнем!

Нямаше къде другаде да избягат. Втурнаха се през овъглените храсти и скоро стигнаха до малкия извънземен кораб. Слава богу, люкът бе отворен. Пламъците ги гонеха по петите. Питър, Естара, ОХ и бебето се вмъкнаха вътре. Питър затвори люка и от внезапната тишина сякаш оглуша. Започнаха да изтръскват пепелта, която

изгаряше дрехите им. Поемаха с хриптене въздух, кашляха, обзети от ужас и треперещи от умора. Но бяха в безопасност.

През прозрачната извита стена видяха как свирепите пламъци вече обгръщат цялата поляна.

3.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

Архиотецът на Църквата на единството стоеше на главния площад на Дворцовия квартал, стиснал овчарска гега, гравирана със сложни орнаменти. Беше облечен в роба от златотъкан плат, украсена с ресни и бродерии, и приличаше на добродушен дядо с дълга бухнала бяла брада. Произнасяше поредната си възпламеняваща реч, грижливо подготвена от председателя Венцеслас.

Хората толкова лесно можеха да се разсеят, ако няма твърда ръка да ги води.

Когато бе подobaващо мотивиран, архиотецът — бивш актьор — наистина можеше да въздейства успешно на тълпата. За беда обаче напоследък бе започнал да изразява съмнения относно целите на председателя. Архиотецът очевидно бе прекарал прекалено много време в спомени за кървавия погром на Уск. Отначало ентузиазирани да достави недвусмислено съобщение на жителите на самозваната колония — да изравни със земята земеделския град и да подложи непокорните старейшини на изтезания, — сега той поставяше под съмнение необходимостта от подобни действия.

В трудни времена като днешните Базил очакваше подчинените му да правят това, което им нареди, за доброто на Ханзата, а оттам — и на човешката раса, затова се видя принуден да прибегне до остри думи и недвусмислени заплахи, за да постави архиотеца на мястото му.

Сега, изпълнен с подозрения, Базил гледаше спектакъла от балкона за наблюдения в Двореца на шепота. До него стояха обезпокоената Сарейн и необичайно замисленият заместник-председател Елдред Каин.

— Днес архиотецът се справя много добре — отбеляза Сарейн. — Говорил си с него, нали?

— Трябваше да поугася пламъците на ентузиазма му. Този път май е проумял какво се иска от него.

На площада под краката им брадатият мъж изрева:

— Да, кликисите са *демони*, но демоните не са избрали да бъдат това, което са. Може да са зли, може да са унищожителни, но това е в природата им. Много по-зли от тях са онези, които са *избрали* злото — онези, които са се обвързали с кликисите — с демоните, с нашите врагове. Говоря за нашия бивш крал, предателя Питър и неговата бунтовническа Конфедерация.

Тази проповед, разбира се, се предаваше по цялата Земя. Товарни кораби и бързи търговци щяха да разпространят записи от речта на архиотеца на шепата колонии и индустриални светове, които все още поне на думи бяха обвързани с Ханзата.

Заместник-председателят Каин се въртеше неспокойно и Базил разбра, че иска да каже нещо, и въздъхна.

— Какво има, господин Каин?

Заместникът му отговори незабавно:

— От няколко места ми изпратиха оплаквания, сър. Полицията не знае какво да прави с тях.

Веждите на Базил се свъсиха.

— Оплаквания ли? Винаги има оплаквания.

— Тези като че ли имат известни основания. Изглежда, някаква добре организирана група, самопровъзгласила се за пазител на реда, е решила да потуши обсъжданията на определени теми на обществени места. — Каин извади някакъв доклад — значи бе дошъл подготвен. — Например имало е два случая, в които тази група е разбила търговията на хората и се е опитвала да ги сплаши. Нарочват всеки, който говори срещу Ханзата. Дори не се опитват да го прикрият. — Извади няколко снимки от полицейските наблюдения и посочи млада жена, облечена в тъмна униформа. — Този костюм напомня на униформата на ЗВС от ранния ѝ период. Разпознах един от подстрекателите, отговорни за прилагането на тези брутални методи. Става дума за Шейла Андез, офицер от ЗВС.

— Да, знам. Самият аз я назначих — каза Базил. — Тя оглавява елитен ударен отряд, чиято цел е да поддържа реда и предаността към Ханзата на Земята. Наричам тези войници мои „чистачи“, макар че заслужават далеч по-официално име.

— Значи сте знаели? Дейността на тази група престъпва границите на всички съществуващи закони.

— Андез върши работата, която ѝ възложих. Това, което ти наричаш „брутални методи“, за мен представлява последно усилие за поддържане на реда, от който така належащо се нуждаем. Точно сега положението на Ханзата е извънредно несигурно.

Хората на площада долу изведнъж започнаха да ръкопляскаат и председателят се обърна да гледа, изпълнен с желание да прекрати оплакванията на Каин. Архитектът се поклони. Базил се опита да си спомни кое точно изречение може да е предизвикало подобна реакция, но реши по-късно просто да изгледа лентите. Освен това така щеше да може да подложи на унищожителна критика представлението на архитекта.

Главата на Църквата на единството понижи глас, сякаш споделяше тайна с милиарди слушатели, и произнесе нелепото предположение с абсолютна сериозност — същата част от речта, на която се бе противопоставил така енергично, преди Базил да наложи вето на възраженията му.

— Възможно е крал Питър и неговите предателски сътрудници от Конфедерацията да играят активна роля в изпълнението на плановете на кликисите. Скитническите кланове може би помагат на демонските създания в тяхното постоянно завладяване. С цел да унищожат нашата любима Ханза, Конфедерацията и кликисите са съставили коварен план: да разделят помежду си онова, което е останало от Спиралния ръкав.

Както се очакваше, на това място слушателите ахнаха като един.

— Това е смешно, Базил! — промърмори Сарейн. — Моля те, внимавай. Когато обвиненията станат прекалени, не можеш да очакваш хората да им повярват.

Базил я измери с дълъг кос поглед.

— Не смятам така. Заключение е напълно основателно, като се имат предвид другите неща, които се казват на хората. Точно в този момент не можем да си позволим да изгубим поддръжката на обществото. Опитат ни за погром на Реджак се провали тотално. — Лицето му се изчерви от гняв и смущение. — Адмирал Уилис е дезертирала с един дреднаут и десет манти. Генерал Ланиан се върна като пребито псе, покрит с позор.

— Успели сте да запазите срамното му поражение в тайна. — Каин го погледна. — Къде е генералът сега?

— Трябваше да го отдалеча от очите на обществото, докато успее да реши проблема, който сам създаде.

— И как ще го постигне? — Сарейн, изглежда, не очакваше отговора с нетърпение. — Мислех, че ще се посъветваш с нас...

— Всичко беше съвсем ясно. Дадох му възможност да постигне бърза победа. — Базил сплете пръсти на тила си, като внимаваше да не разроши стоманеносивата си коса. — Незаконната конфедерация на крал Питър е наш враг и трябва да се отнасяме с членовете ѝ като с врагове. Те разполагат с ресурси, от които имаме нужда, най-вече екти. Така че ще нападнем фабриките на скитниците и ще си вземем това, от което се нуждаем. В крайна сметка сме във война. — Устните му се извиха в усмивка и той целенасочено пренебрегна ужаса, изписан на лицата на събеседниците му. — Бойната група на генерал Ланиан е на път към един прочут скитнически център на небесни мини. Разузнавателните ни служби докладват, че няма никакви реални защити. Отчаяно се надявам, че генералът най-после ще успее да се реабилитира.

4.

ГЕНЕРАЛ КЪРТ ЛАНИАН

Дреднаутът „Голиат“, пет манти, един буреносец, повече от две хиляди ремори, пълни с язери и експлозивни ракети — да, това щеше да е достатъчно, за да укроти дори и най-непокорните кланове. Генерал Ланиан бе напълно уверен в предстоящата победа на ЗВС на Голген.

Радваше се, че отново е на своя дреднаут. „Голиат“ бе понесъл сериозни щети в последната битка във войната с хидрогите, но най-после го бяха поправили и го бяха обявили годен за служба — една малка стъпка към възстановяването на ЗВС в предишния им мащаб и ефективност.

Следващата стъпка бе да се сдобият с колкото се може повече екти.

Щом очертанятията на газовия гигант се появиха пред тях, Ланиан се свърза с манта на начело на нападателната група.

— Адмирал Бриндъл, потвърдете, че всички са по местата си, всички ремори са готови да атакуват и всички оръжия — готови за стрелба. Не възнамерявам да оставя нищо на случайността.

Тъмнокожият възрастен командир потвърди, че всичко е в готовност. Наскоро повишен на един от висшите офицерски постове, останали свободни след рязкото намаляване на числеността на ЗВС, Конрад Бриндъл не оставяше съмнение нито в компетентността си, нито в предаността си към Ханзата. Когато останалата част от бойната група, изпратена на Реджак, се бе разбунтувала, Бриндъл бе един от малцината останали верни на ЗВС. Повишението и тази нова задача бяха наградата за лоялността му.

Ланиан се поизправи на командното си място, шумно прочисти гърлото си и се обърна към офицерите си:

— Според последните данни на Голген има над десет небесни мини, но те представляват индустриални фабрики, а не военни бази. Целта ни е да се справим със съпротивата и да завладеем складовете

им за екти. — В гласа му се появи предупредителна нотка. — Но гледайте да нанесете колкото може по-малко вреди. Искаме тези фабрики да продължат да работят. Председателят иска да възобновим производството под покровителството на Ханзата. Засега обаче ЗВС трябва само да се сдобие с екти.

Като проверяваха със специализираните си уреди дали няма някаква въоръжена защита, корабите се устремиха към бледожълтото кълбо, нашарено с бели облачни ивици. Сензорите за далечно наблюдение засичаха огромните устройства, които превръщаха водорода от атмосферата в екти.

Всяка манта се насочи към различна небесна мина, а буреносецът остана неподвижен, като цитадела, издигната на някой връх.

— Не забравяйте, че скитниците са страхливци — продължи Ланиан. — Те бягат и се крият. Промъкват се като крадци с кораби без отличителни знаци и пазят базите си в тайна. Не е в природата им да се бият открито.

„Голиат“ се устреми към най-голямата небесна мина — комплекс от множество плаващи платформи и помощни съоръжения, около които щъкаха десетки кораби.

Ланиан с отвращение поклати глава.

— Само ги вижте!

Някога, като момче, бе преобърнал един изгнил дънер и бе видял множество малки черни буболечки да пълзят от долната му страна. Неочакваната среща със светлината накара насекомите да се разпръснат и да се втурнат да търсят тъмни ъгли и дупки, в които да се скрият. Ланиан взе една пръчка и повече от час гони и убива малките гадинки.

Реакцията на скитническите кораби много приличаше на тази на буболечките. Вместо да се издигнат в организирана защита, корабите на отделните кланове се пръснаха в различни посоки, всеки сам за себе си — жалко поведение в очите на генерала.

Оръжейните му офицери изгаряха от нетърпение да започнат акцията и той им даде позволение за толкова изстрели, колкото пожелаят.

На гъмжащия от образи екран Ланиан разпозна товарните кораби, пълни с варели екти, посочи ги и повиши глас:

— Ето! За тези кораби ви говорех. Не забравяйте какво ви заповядах.

Оръжейните офицери откриха стрелба срещу бягащите товарни кораби, като се прицелваха внимателно и преднамерено пропускаха. Преградният огън обаче представляваше само отвличане на вниманието, така че скитническите пилоти да не забележат, че към корпусите им се прикачват миниатюрни проследяващи устройства. Сигналите за локализиране щяха да се задействат по-късно, та Ланиан да успее да проследи корабите до други складове за екти. Ако положеше усилия, ЗВС можеше да открие разположението на всяко звено в мрежата на скитниците и да намери всички скрити фабрики.

Без да обръща внимание на разярените викове и заплашителни съобщения от управителите на небесните мини, Ланиан изпрати свое към най-голямата фабрика:

— Ако се предадете безусловно, няма да има жертви или поне броят им ще бъде сведен до минимум.

— Говори Дел Келъм — изрева в отговор пресипнал глас. — Аз съм управител на тази мина и не ви давам — повтарям — не ви давам — разрешение за кацане.

Ланиан се изсмя.

— И как по-точно ще ме спреш? С остър език и неодобрителни погледи ли?

Изключи интеркома, стана и се протегна.

След час, вече на един пълен с тежковъоръжени войници от ЗВС разузнавач, генерал Ланиан се спускаше към огромния плаващ град с многобройните му палуби и докове, антени, космически сонди и тераси. „Голиат“ бе застинал недалеч над тях, огромен и зловещ на фона на небето. Адмирал Бриндъл вече бе докладвал за бърза победа в избраната за негова мишена мина, ръководителите на останалите манти — също.

Председателят Венцеслас щеше да остане доволен, когато разбереше какво огромно количество екти ще им донесе тази операция.

Преди да излезе от кораба, генералът огледа униформата си, припряно вчеса тъмната си коса и направи бърз преглед на стражите, които бяха готови да слязат с него. Спомни си за великите командири, за които бе учил във военното училище, и за победните речи, които

бяха произнасяли, щом стъпят на завладяна земя. Искаше да направи паметно впечатление, когато слезеше на покорената небесна мина, и да покаже на всички, че с него шега не бива.

Люкът се отвори и генералът гордо каза:

— От името на Ханзата поемам контрола над тази фабрика.

Долу го чакаше група възбудени скитници. Ланиан разпозна брадатия Дел Келъм по широките му рамене и сърдитото му изражение. А после видя последния човек, когото очакваше да завари тук — млад мъж, който щеше да му се стори по-познат, ако го бе видял облечен в униформата на ЗВС.

— Генерал Ланиан — рече Патрик Фицпатрик III, — виждам, че новото ми мнение за вас е било съвършено правилно.

5. ДЖЕС ТАМБЛИН

Някога Харибда бе първичен океански свят, в чиито бурни морета живееха и процъфтяваха безброй вентали. А после бяха дошли фероите.

Джес и Ческа не бяха тук, когато яростните огнени топки се бяха изсипали в пламтящ порой и бяха пресушили първичните морета, но сега стояха един до друг върху димящата руина на някогашната планета. Въздухът бе натезал от серни изпарения — миризмата на мъртвите елементи. Джес си пое дълбоко дъх и почувства как яростта пламти в тялото му. „Това е война“.

— Скитниците могат да ни помогнат — каза Ческа, загледана в почернелия безжизнен пейзаж, който някога бе спокойно, плодородно море. Гласът ѝ трепереше от гняв. — Трябва да помолим клановете да се присъединят към борбата ни.

Джес коленичи и бръкна в една топла, покрита с пяна локва. Водата беше мазна и мъртва. Той поклати глава. Трябваше да опитат да намерят някакъв незасегнат район на Харибда. *Все нещо* трябваше да оцеляло.

— Какви оръжия биха могли да изобретят скитниците срещу фероите?

Ческа повдигна вежди.

— Джес Тамблин, нима поставяш под съмнение гениалността на скитниците?

Обнадежден от думите ѝ, той закричи през пустошта. Мръсната течност все още капеше от пръстите му. Отлично разбираше същността на венталите и знаеше в какво се състои най-големият проблем.

— Венталите и верданите са сили на живота и стабилността. Хидрогите и фероите са възплавление на разрушението. Когато тези две стихии се сблъскат, хаосът и насилието неизменно вземат

надмощие над мира и хармонията. Венталите не знаят как да се сражават ефективно срещу враг като този.

Ческа разбра посоката на мислите му и отвърна:

— Освен ако не променим правилата на сблъсъка.

Неочаквано земята се пропука и през малката цепнатина се издигна тънко облаче пара, като последната въздишка на вентал, приел съдбата си.

Преди десет хиляди години венталите и верданите се бяха разминали на косъм с пълното изтребление по време на ужасна война. Претърпелите жестоки поражения хидроги се бяха скрили във вътрешността на своите газови гиганти, а фероуите се бяха заселили в ядрата на звездите си. Когато враждебността се бе разпалила отново, неразрешеният конфликт се бе разгорял с пълна сила. Сега обаче положението в Спиралния ръкав бе коренно различно.

От контакта си с венталите Джес бе разбрал, че хидрогите са били на крачка от пълната победа над фероуите, преди огнените същества да променят старите си, лишени от систематичност тактики. Тази промяна бе дело на бившия губернатор на Хирилка Руса'х, който бе влетял право в пламъка на едно слънце, а фероуите го бяха погълнали и се бяха слели с него по същия начин, по който венталите се бяха слели с Джес и Ческа. Като живо превъплъщение на огнените същества, Руса'х им бе показал нови военни методи и те се бяха изправяли срещу хидрогите в цяла редица битки — до една победоносни. Единственото, на което се дължеше успехът им, бе ръководството на Руса'х.

Джес се закова на място. Когато бяха малобройни и слаби, венталите го бяха спасили от избухналия кораб, като се бяха просмукали в тъканите на тялото му. В знак на благодарност Джес бе довел водоносци, за да разпръснат венталска вода от планета на планета.

Сега двамата с Ческа бяха изправени пред още по-голямо предизвикателство. Също като Руса'х, трябваше да поемат командването и да научат венталите да се сражават ефективно. Трябваше да *покажат* на водните същества как да са агресивни.

Обърна се към Ческа. Очите му сякаш се изпълниха с пара, докато гледаше опустошения пейзаж.

— Време е венталите да се разярят; време е да станат воини — да се сражават, а не само да се защитават!

През вените му потече сила и той изпита непреодолима нужда да удари нещо. По природа не бе склонен да се поддава на гнева, но сега ръцете му се свиха в юмруци и той ги стовари върху мъртвата, подобна на яйчена черупка кора; почувства как бариерата от изпечен пласт земя поддава. Отново удари. Да! Под ръцете му нещо дълбоко под повърхността се раздвижи! Океаните на Харибда бяха пресушени, но под пресъхналото им дъно все още имаше вода — винаги имаше живот!

Потрети удара си и този път успя да пробие кората. Дупката се напълни с вода, извираща от по-дълбоките водоносни пластове; бе гореща, почти вряла.

Във въздуха се вдигна пара — не противните изпарения на сярата, а капчици вода. „Венталска вода“. Извираще все по-буйно и побуйно, сякаш се опитваше да се освободи от капана на кората.

Ческа пъхна ръце във водата. От горещия извор избликна покрита с мехурчета вода и започна да залива изгорената повърхност на земята. Още един гейзер разчупи кората наблизко — още вентали се бяха събудили в дълбините на горещите водоносни пластове.

Ческа се изправи и стисна юмруци.

— Самият ни гняв ще зареди тези вентали с енергия и решителност. Заедно ще намерим нови начини да се сражаваме и да победим.

Джес почувства как силата запява в тялото му в бодро уверение, че всички вентали ще се събудят и ще ги последват.

— Имаме си нова Пътеводна звезда.

6. ТАСИЯ ТАМБЛИН

След като се измъкна от кликисите на Ларо, повреденият кораб пое към скитническите корабостроителници. Тасия отказваше да напусне пилотското място — боеше се, че ако си позволи да се разсее, още някакво нещастие ще сполети изневиделица измъчените ѝ придружители, доскоро пленници на кликисите.

— Почти стигнахме, Тамблин — обади се Роб Бриндъл от мястото на втория пилот. Не смееше да се отпусне за почивка преди нея. — Почти стигнахме.

— Повтаряш го от дни.

— И всеки път, когато го кажа, сме по-близо до дома от предишния, не е ли така?

Когато бе насочила кораба към Ларо, Тасия бе възнамерявала да спаси затворниците скитници, които ЗВС държеше в малък лагер; нито тя, нито Роб очакваха да заварят планета, пълна с кликиси. Проклети буболечки!

— Почти стигнахме — обади се отново Роб.

— Стига си го повтарял!

Пръстените на Оскивъл представляваха широк блестящ диск, тънък като хартия в сравнение с издутата газова планета, която заобикаляха. Ясно забележими инфрачервени светлини отбелязваха местата, където се провеждаха най-мащабните производствени операции: разпръснати сред заобикалящата ги баластра космически докове и строителни платформи, административни астероиди, складови бункери, самостоятелни комплекси, специализирани в корабостроенето или производството на отделни части, отпадъчни материали, които се носеха в пространството като разпенени стрелообразни следи зад кърмата на някоя лодка.

Тасия изпрати идентификационния си сигнал и поиска разрешение за кацане. Газовият гигант ставаше все по-голям и по-голям. Орли Ковиц влезе в пилотската кабина и попита:

— Това скитническа база ли е?

И прикова изпълнен с интерес поглед в екраните.

— Нали е красива? Обзалагам се, че никога не си виждала нещо подобно.

Хъд Стайнман, слаб възрастен мъж, който винаги изглеждаше разочорлен, застана до петнайсетгодишното момиче.

— Изглежда *пренаселена*. Колко жилищни квартали и индустриални фабрики имате?

— Точно толкова, колкото ни трябва — рече Тасия. — Всъщност не. Още няколко ще ни дойдат добре. В момента изграждаме флота, с който Конфедерацията ще се противопостави на Голямата гъска... а вече трябва да се тревожим и за буболечките.

— Навярно е страшно шумно — изръмжа Стайнман.

— Ако искаш да те върнем на Ларо, може да се уреди — пошегува се Роб.

— Кацаме след по-малко от час — каза Тасия. — Доста скитнически семейства ни чакат с нетърпение. Кажи на всички да се приготвят.

— Единственото, което имаме, са дрехите на гърба ни — напомни й Орли.

— Извадихме късмет, че *дори това* имаме — добави Стайнман.

Докато корабът се спускаше към центъра на комплекса, видяха как към най-голямата сграда се устремяват многобройни кораби. От други комплекси се издигнаха малки товарни съдове и транспорти — хората се събираха да посрещнат бегълците. Тасия бе убедена, че щом чуе няколко добре подбрани истории за това какво наистина се е случило на Ларо, цялата Конфедерация ще се вдигне на крак, преди вълните на завръщащите се кликиси да успеят да пометат и други човешки колонии.

Корабът кацна и докато минаваха през досадните процедури на проверката, нетърпеливите пътници се скупчиха до люковете. Най-после лампите светнаха зелено, Тасия отвори и четирите странични врати едновременно и спусна рампите. Като буен поток оцелелите от Ларо се изсипаха в жужащия комплекс. Едни изглеждаха парализирани от преживявания ужас. Други плачеха. Имаше и такива, които не можеха да спрат да се смеят.

Застанали един до друг, Тасия и Роб със задоволство наблюдаваха посрещането. Без дори да се поглеждат, се пресегнаха в един и същ момент и се хванаха за ръце.

— Гордея се с това, което направихме, Бриндъл, но същевременно съм адски ядосана. Трябва да направим нещо срещу кликсите, и то страшно бързо.

Роб разбра мисълта ѝ.

— Готова си да затвориш вратите и да се втурнеш обратно, а, Тамблин?

— Горя от желание да се върна на Ларо и да разчистя цялата тази каша. Искам да дам на тези буболечки един хубав урок.

Твърде много хора — включително Дейвлин Лотце — бяха пожертвали живота си, за да могат другите да се измъкнат.

— Дай ми време поне за един душ, преди да се втурнеш презглава в друга битка.

— Намираме се в скитнически комплекс със стандартните изисквания за икономия на ресурси. — Тя погледна право в кехлибарените му очи. — По-добре да се изкъпем заедно — да не хабим водата.

Кото Окая, който бе управител на корабостроителниците, се почеса по обраслото с къдрава коса теме и примигна с бухалските си очи към непознатите, които се бяха изсипали от кораба. Видя Тасия и Роб и веднага забърза към тях.

— Е, изглежда сте овладели положението.

Тасия не беше сигурна, че Кото изобщо си спомня причината, поради която корабът ѝ се бе отправил към Ларо.

— Кото — каза тя, — появи се нова опасност, за която трябва да се подготви цялата Конфедерация. Ще имаме нужда от принципно нови оръжия и отбранителни тактики.

— Така ли? Чудесно — отвърна инженерът и вдигна вежди. — За какъв враг говорим сега? Мислех, че хидрогите са разгромени. Остава Ханзата, естествено, но тя изобщо не е нова. Има ли нещо, което да не съм разбрал?

— Говоря за нещо по-лошо от Голямата гъска, може би по-лошо дори от дрогите. — Тасия го стисна за лакътя и попита: — Нали все още разполагаш със зелен жрец тук, в корабостроителниците?

— Да. Лиона сигурно вече е тръгнала насам. Тъъ, изпратих да я повикат в случай, че клановите искат да чуят новини за някой близък. Предварителното планиране...

— Трябва да изпратим съобщения, за да прегрупираме силите на цялата Конфедерация — прекъсна го Тасия. — Крал Питър знае, че кликисите са се завърнали, но не вярвам да е разбрал, че нападат колонии. Няма време за губене.

В приемната беше невероятно шумно — бегълците нетърпеливо разговаряха с членовете на различните кланове. Когато зелената жрица най-после прекрачи прага на обточеното с метални ивици фоайе на административния комплекс, мнозина скитници се втурнаха към нея с надеждата да изпратят съобщения по телевръзката до приятелите и семействата си.

Но с Лиона се бе случило нещо, Тасия веднага го разбра. Зелената жрица изглеждаше... ужасена. Изящните клончета на фиданката в саксията й сякаш трепереха. От устата на Лиона се изтръгна безумен вик, който накара всички да замлъкнат.

Тя се огледа с див поглед и възкликна отчаяно:

— Фероите са подпалили световната гора!

7. СЕЛИ

Световните дървета бяха обгърнати от изгаряща топлина, която си пробиваше път все по-навътре и по-навътре. И все пак сърцевината на верданите отказваше да *пламне*. Дърветата пращяха като факли, неспособни да се отърсят от огнените същества. Сред обикновените дървета и храсти обаче вече бушуваше огромен пожар.

Сели стисна юмруци.

— Какво можем да направим за световните дървета, Солимар? Как да им помогнем да се бият?

— Фероуите изтезават дърветата, които завладяват. — Приятелят ѝ притисна ръце към гладкия си череп, потръпна, после се застави отново да отвори очи. — Гори! Не мога да се съсредоточа!

Макар и отскоро придобила способностите на зелена жрица, Сели чуваше безмълвната агония на дърветата. Щом пламъците нападнеха следващото, всички останали усещаха болката. Много от зелените жреци в близката гора се оказаха въввлечени в трагедията, неспособни да прекъснат връзката си с дърветата. Други се бореха срещу врявата и ужаса, изпълнени със страх изобщо да се отворят за телевръзка.

Въпреки че повечето дървета в централната част на дъбравата бяха уловени в капана на огъня на фероуите, Сели осъзна, че те се опитват да *се вкопчат* в тях, да попречат на огъня да се прехвърли върху други световни дървета. Чувстваше как верданите се борят... но битката им бе обречена.

Едно от отслабващите дървета потръпна, а после се разтресе от ужас: не можеше да се съпротивлява повече. Ликуващите фероуи се прехвърлиха върху друг огромен ствол. Буйни пламъци се устремиха нагоре по златната кора към уязвимите по-малки клонки и след броени мигове това дърво също се превърна в жива факла.

Солимар се обърна към Сели. Лицето му бе бледо и измъчено, ала решително.

— Тези фероуи се прехвърлиха тук чрез коридорите на телевръзката, отворени от Ярод и неговите зелени жреци. Но те са някак по-различни от онези, които сме виждали.

Обърканият мозък на Сели се опита да обработи информацията. Телевръзката/тизм неволно бе създала проход, през който бяха преминали искрите на фероуите, за да се озоват на Терок. След като бяха погълнали зелените жреци, послужили за проводници, огнените същества бяха обхванали най-близките дървета. Самият Ярод бе загинал първи; Сели не можеше да прогони от ума си ужасяващия образ как вуйчо и избухва в пламъци.

— Тези искри са новосъздадени — и не са толкова силни като другите — каза тя. — Ако ние, зелените жреци, се обединим, можем да се борим с тях. Можем да подсилим дърветата и да им вдъхнем надежда, точно както двамата с теб направихме с дървесния танц!

Почувства прилив на оптимизъм. Когато световната гора почти се бе предала след първото унищожение, на което я бяха подложили хидрогите, двамата със Солимар бяха танцували за дърветата. Този изблик на чувства, тази проява на *живот* бе вдъхнала на дърветата нови сили, бе позволила на дълбоките корени да извадят от земята нещо, което верданите дотогава не знаеха как да призоват. Човешкият им дух бе помогнал на световната гора да се отърси от старата си болест. И сега можеха да направят същото.

— Трябва да кажем на другите жреци! — възкликна Сели и без да се замисля, положи длани върху кората на едно близко дърво и отвори съзнанието си за телевръзката.

Солимар изкрещя и се опита да я спре. Сели осъзна грешката си, но бе прекалено късно. Веднага щом осъществи връзката, умственият хаос я удари като оръдеен изстрел и тя не успя да го блокира.

Солимар също се хвърли към дървото, улови Сели с едната си ръка, а с другата докосна кората. Вместо да се опита да я издърпа и да прекрати връзката, той добави своята сила, за да помогне на Сели да се овладее. Тя стисна очи и се опита да не обръща внимание на оглушителния шум. Тесните ѝ рамене потръпнаха, но тя се застави да не отдръпне дланите си. Заради световната гора.

„Тук сме! — изкрещя през телевръзката. — Почерпете от силата ни“.

Внезапно осъзна кой може да е в състояние да им помогне, точно както бе помогнал на верданите да разберат силата, която се криеше в дървесния танц. Бенето се бе слял с един от огромните вердански бойни кораби, обикалящи около Терок, и все още се намираше някъде в орбита. Дори в студения тъмен космос обаче огромните дървесни кораби се бореха срещу новосъздадените фероуи, които се опитваха да ги достигнат през телевръзката. Два от корабите вече се бяха подпалили и светеха, обгърнати от неестествен блясък.

Сели потърси далечното съзнание, което толкова ѝ липсваше, и Бенето за миг успя да се свърже с нея.

„Горящите дървета трябва да се откъснат от връзката — каза той. — Да спрат по-нататъшното разпространение на огъня, преди фероуите да са завладели цялата световна гора“.

В главата ѝ сякаш се счупи кристал. В мозъка ѝ избухна болка, която почти я оглуши. По невидимите си пътеки фероуите се бяха прехвърлили върху Бенето и сега огромното му тяло-кораб се превърна във факла, грейнала високо над Терок... прекалено далеч, за да може Сели да му помогне. Гореше и гореше... но не умираше.

8.

КРАЛИЦА ЕСТАРА

Сгушена в плътно затворения хидрогски кораб, Естара притискаше бебето до гърдите си. В паническото си бягство от гъбения риф дори не бе забелязала, че ръцете и дланите ѝ са покрити с мехури и пепел от падащите въглени. По лицето на Питър имаше няколко изгаряния, а гласът му бе прегракнал от вдишването на прекалено много дим.

От другата страна на непроницаемите диамантени стени пламъците светеха тъй ослепително, че Естара трябваше да заслони очите си с ръка. Цялата ливада гореше; пред погледа на кралицата на земята се стовари поредният огромен клон.

— Все още мога да управлявам този кораб — обади се учителското компи, — стига системите да функционират. Напълно по силите ми е да го измъкна от огъня.

Естара усети прилив на облекчение.

— Разбира се, че е по силите ти, ОХ!

Компито постави полимерните си ръце върху кристалните топки и достигна мрежата. Машините на хидрогите не произвеждаха никакъв звук; нямаше рев на излитане или избухване на ракети, но малкото кълбо се издигна над земята. ОХ ги насочи нагоре, над пожара и плам-дърветата.

Сред полюшващите се върхове на дърветата Естара видя още огнени островчета на местата, където фероуите бяха обладали отделни дървета — може би слаби брънки в мрежата на телевръзката или пък места, които зелените жреци на Ярод несъзнателно бяха направили уязвими. Но по-голямата част от световната гора все още не се бе поддала на пламъците. Положението беше лошо и Естара го знаеше, но можеше да е и по-лошо.

Отвъд огнения кръг, в който бяха уловени допреди малко, видяха много терокци, които тичаха към разпръснатите наоколо скитнически товарни кораби.

— Кацни сред тях, ОХ — обади се Питър. Погледът му се стрелкаше напред-назад, докато прехвърляше в ума си различните възможности. — Корабите може да ни потрябват, за да отведем хората в безопасност.

— Единадесет големи военни кораба току-що се появиха в орбита, крал Питър — оповести учителското компи. — От ЗВС са.

На Естара й призля. Заключението беше очевидно.

— ЗВС ни напада *sega!*

Лявата ръка на Питър несъзнателно се сви в юмрук.

— Проклет да е председателят! Изпрати им съобщение, ОХ. Кажим им, че възнамеряваме да посрещнем с яростен отпор всяко нападение на Ханзата. Не ги оставяй да мислят, че сме уязвими.

В отговор на съобщението се обади възрастна жена с провлечен говор и Естара веднага позна гласа на адмирал Уилис.

— Крал Питър, не съм дошла да се сражавам с вас, а да ви предложа помощ. Май ще ви дойде добре. Аз и корабите ми вече не сме под заповедите на председателя Венцеслас.

— Това е добра новина, адмирале. Както виждате, в момента се намираме в критична ситуация.

— Тогава се радвам, че пристигнахме точно в този момент. Кацам със совалка, стига да обещаете да не ме застреляте, докато се спускам.

— Имате думата ми.

ОХ вкара диамантеното кълбо в откритото пространство между няколко незасегнати световни дървета, където се бяха събрали терокците. Питър и Естара слязоха на земята и се опитаха да организират множеството. Скоро над главите им се появи совалка на ЗВС и се устреми към тях. Много от хората, особено скитниците, се уплашиха, но Питър призова към спокойствие.

Щом слезе на земята, Уилис погледна преценяващо кралската двойка, изпъна се, отдаде чест, а после се поклони, сякаш не бе сигурна кой от двата поздравя се очаква от нея.

— Надявах се да обясня ситуацията в по-официална обстановка, крал Питър, но обстоятелствата са необичайни. Флотът под мое командване дойде, за да кандидатства за работа в Конфедерацията. Дали ще можете да сместите някъде единайсет бойни кораба?

Естара не можеше да повярва, че чува подобно предложение, особено като се имаше предвид какво си мислеше само допреди миг.

— Със сигурност няма да ви върнем, адмирале, но точно сега сме изцяло погълнати от други проблеми.

— Предполагам, че нямате опит с подобни пожари? — добави Питър.

Уилис вдигна рамене с нехайна смелост.

— Какво ще кажете да сметнем това за първата ни задача при вас?

9.

НИРА

Нира бе единствената зелена жрица, затворена на Луната заедно с илдирийските пленници, и се чувстваше откъсната от света, в неведение за всичко, което се случваше в Спиралния ръкав. Комендантът на базата ги държеше разделени на групи, подбрани по принципа на случайността, „заради сигурността“ — стражи, войници от Слънчевия флот, прислужници, бюрократи, та дори и паметителят Вао'сх и неговият придружител Антон Коликос.

Скалните стени на лунната база бяха студени и сухи, запечатани с прозрачен полимер, но Нира усещаше как гълта прах при всяко вдишване. Светлините бяха болезнено изкуствени — прекалено ярки и бели. Копнееше за нещо зелено и живо.

Но се безпокоеше много повече за мага-император, отколкото за себе си. Зачервените му тревожни очи и конвулсивните му жестове ѝ подсказваха, че Джора'х е объркан и отчаян. Сърцето ѝ се свиваше заради него, изпълнено с любов, страх и възмущение от това, което му бе сторил председателят Венцеслас — а нейната болка можеше да бъде само бледо ехо на агонията, която Джора'х усещаше през тизма.

Магът-император знаеше, че Руса'х и фeroуите са изсипали същински ад върху столицата Миджистра, че са прогонили престолонаследника Даро'х от Призматичния палат и сега унищожават десетки бойни лайнери от Слънчевия флот на адар Зан'нх. В самото начало на огнената атака Нира бе успяла да получи малко информация през една фиданка на борда на лайнера, на който пътуваха. През връзката на тизма магът-император бе почувствал паниката и смъртта на множество свои поданици. И точно когато илдирийците имаха нужда от своя водач повече от всякога, председателят Венцеслас бе пленил бойния лайнер на Джора'х и сега държеше всички тук като политически затворници. *Заложници.*

— Все още го усещам — каза Джора'х. В сапфирения блясък на очите му светеше начало на безумие. Ръцете му трепереха, дългата му

плитка бе започнала да се разплита. — Илдира е ранена.

Председателят отказваше да го освободи. Макар да знаеше, че фeroуите нападат Илдира, Базил Венцеслас отказваше да проумее неотложността на ситуацията — или може би, помисли си Нира, разбираше отлично положението и го използваше за собствените си цели.

Десетината стражи с животински вид ръмжаха и сгъваха и разгъваха увенчаните си с дълги нокти пръсти, докато обхождаха периметъра на някогашната столова, където на затворниците им бе разрешено да се събират. Макар кристалните катани да им бяха отнети, безнадеждно малобройните стражи бяха готови да разкъсат хората на парчета при най-малкия сигнал на своя маг-император. Нира се опита да успокои Джора'х и когато той се отпусна, стражите направиха същото.

Отекна шум от приближаващи стъпки. Джора'х се обърна към вратата и си придаде твърдо, заповедно изражение. Дори при тези ужасяващи обстоятелства не се отказваше от гордостта и достойнството си и Нира го обожаваше за това. Застана до него, за да му предложи цялата си подкрепа.

Петима войници от ЗВС с пушки на рамо влязоха с маршова стъпка през входа и спряха. След тях влезе Тилтон, комендантът на базата — мъж с големи изпъкнали очи, — и огледа помещението. Имаше безволева брадичка, която би трябвало да прикрие с брада, но пък правилникът на ЗВС забраняваше брадите. Когато свърши с огледа, Тилтон се обърна към коридора и каза с пискливия си глас:

— Помещението е обезопасено, господин председател.

Базил Венцеслас влезе в помещението, облечен в делови костюм, който го отличаваше от целия военен персонал в базата. Стражите се събраха в кръг около мага-император и той не им нареди да се отдръпнат, а отправи студен поглед към председателя на Ханзата и като отказа да удостои предполагаемия си равен по ранг с каквато и да било титла, каза студено:

— Моята империя е нападната. Милиони, ако не и милиарди от хората ми умират, защото ме държиш тук. Освободи ме.

— Разбира се... стига да се съгласиш на няколко прости условия. Мислех, че съм формулирал очакванията си пределно ясно — усмихна се председателят с очевидна неискреност. — Да се откажеш от

споразумението си с Питър и неговата незаконна Конфедерация. Да обявиш, че той е бунтовник, и да ме подкрепиш публично. Можеш да го направиш с една-единствена реч.

— Аз съм магът-император и обещанията ми не са думи, хвърлени на вятъра. Като ме държиш тук, ти обявяваш война на Илдирийската империя. Моят Слънчев флот ще те държи отговорен за смъртта на всеки илдириец, който...

Председателят пренебрежително махна с ръка.

— Твоят Слънчев флот в момента е пълна каша. Бесней колкото си щещ, но сега, когато знам, че бойните ти кораби са ангажирани с отблъскването на фeroуите, имам още по-малко основания да се страхувам от тях.

Пътуването на Джора'х до Терок, за да укрепя съюза си с Конфедерацията, бе знаменателен ход. Магът-император бе признал грешките на предшествениците си, а крал Питър бе предложил двете велики раси да загърбят миналото. Нови водачи, нови времена, ново бъдеще.

Но сега отношенията между илдирийците и хората — поне тези хора — се бяха променили завинаги.

Нира осъзнаваше иронията на ситуацията: Джора'х бе непоколебим, но тя знаеше, че баща му, също като председателя Венцеслас, би бил готов да предаде всекиго, за да постигне целите си и да защити Империята. Нямахше да изпита и капка угризение да скъса съюза си с Конфедерацията и да сключи пакт с Ханзата, ако подобен акт би бил от полза за собствените му интереси; нито пък би се поколебал да скъса новия си съюз в мига, в който се озовеше на свобода. Магът-император Сайрок'х бе държал много неща в тайна от илдирийския народ и дори бе убивал собствените си паметители, когато откриеха прекалено много.

Джора'х обаче бе коренно различен от баща си. Никога нямаше да отстъпи пред принудата на Ханзата.

Председателят Венцеслас продължи да го притиска.

— Къде е Конфедерацията сега? Тук ли са да ти помогнат? Реагираха ли на предполагаемата криза в Илдира, или ви оставиха да се оправяте съвсем сами? Защо да оставаш верен на такива непостоянни приятели? Защо не сложиш край? Можеш да потеглиш на път за нула време.

— Не вярвам, че има намерение да те освободи, Джора'х — обади се Нира. — Действията му са достатъчно красноречиви.

— Съгласен съм. Това прави решението ми още по-твърдо.

Председателят на Ханзата не бе впечатлен от думите им.

— Междувременно приключихме с анализа на флагманския ти кораб — или трябва да кажа „най-новото допълнение към нашия флот“? Тъй като в момента ЗВС разполагат с отчайващо малко съдове, имаме нужда от всеки функциониращ кораб. Враговете стават все повече... и са във всички посоки.

— В такъв случай може би не е трябвало да си създаваш толкова много врагове — каза хладно Джора'х. — Не ти разрешавам да присъединиш част от Илдирийския слънчев флот към своята армия.

Председателят сви рамене.

— Корабът е напълно функционален. Не мога да си позволя да го захвърля на боклука. — Обърна се към комендант Тилтон. — Съобщи на адмирал Диенте да се подготви за пробно пътуване.

Щом чу името на мъжа, който бе устроил засада на лайнера на мага-император при връщането им от Терок, Нира се намръщи.

Председателят отправи на Джора'х злобна усмивка.

— Адмирал Диенте ще отведе кораба ти далеч извън пределите на нашата слънчева система, за да разбере какво може да прави. И тъй като все пак трябва да ти дойде умът в главата, реших да го придружиш, при това сам, за да имаш време за размишление.

— Ако го изолирате от всякакъв контакт с илдирийците, той ще полудее! — извика Нира. — Дори и магът-император не може да понесе това.

— О, Боже! Изобщо не се бях сетил. — От гласа на председателя бликаше сарказъм. — Е, може да промени решението си по всяко време.

Изчака, но Джора'х не отговори. Базил Венцеслас поклати раздражено глава.

— Писнало ми е от хора, които се инатят, вместо да помогнат за разрешаването на криза, която засяга всички нас. — А после, сякаш някакъв хронометър се бе изключил, направи знак на войниците. — Не мога да отделя повече време на този въпрос. Трябва да се връщам на Земята. Адмирал Диенте е получил нарежданията си. Наслаждавай се

на самотното си пътуване, маг-императоре. Вярвам, че ще ти помогне да започнеш да мислиш по-трезво.

10.

ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИКЪТ ДАРО'Х

Миджистра гореше и фероуите се наслаждаваха на пламъците.

Благодарение на саможертвата на безчет стражи престолонаследникът Даро'х бе успял да избяга от Призматичния палат заедно със сестра си Язра'х и петте деца със смесена кръв на Нира. Едва бяха успели да се спасят от пламтящия аватар на Руса'х, който вилнееше из кристалните коридори и унищожаваше всичко по пътя си.

Даро'х стоеше на голото било на един хълм далеч извън Миджистра. Сърцето му се обливаше в кръв, докато наблюдаваше разрушаването на великолепия град. Фероуите продължаваха да бомбардират столицата.

За да спаси колкото се може повече хора, престолонаследникът бе заповядал масово отстъпление и по хълмовете и покрай реките вече се изсипваха цели тълпи бегълци. Няколко бойни лайнера на Слънчевия флот кръжаха близо до земята и стоварваха хора и припаси.

Застанала до Даро'х, Язра'х също не откъсваше поглед от гледката. Очите ѝ блестяха като топази, а дългата ѝ медноцветна грива се вееше на лекия ветрец.

— Хората са по-уязвими, когато са скупчени заедно. Ако фероуите решат да ги подпалят, нямат никаква защита. Не могат да се бият с тях.

При нападението на Руса'х едната от исикските ѝ котки се бе превърнала в пепел, но останалите две обикаляха около краката ѝ.

— Поне засега фероуите са решили да не ги нападат — рече Даро'х. — Трябва да предположа — трябва да *повярвам*, — че изстреблението на жителите на Илдира не отговаря на плановете на фероуите. Струва ми се, че самите те се намират под контрола на Руса'х. Той иска нещо повече — може би мага-император.

Но баща им не беше на Илдира. В действителност никой не знаеше къде се намира Джора'х.

Язра'х скръсти ръце на гърдите си.

— Въпреки това няма да позволя *ти* да останеш в някой от откритите лагери или уязвими села, престолонаследнико.

— Искаш да се скрия?!

Тя го изгледа сурово.

— Искам да *оцелееш*. Заклела съм се да те защитавам. — В отсъствието на мага-император илдирийците нямаха на кого друго да разчитат; Даро'х бе техният фактически водач.

Язра'х бе открила няколко дълбоки пещери и минни тунели в планините недалеч от Миджистра.

— Избрала съм най-доброто разположение за защита. Адар Зан'нх няма търпение да те отведе там. — Тя вдигна неспокоен поглед към небето. — Смята, че тук, на открито, си прекалено уязвим. И аз мисля така.

Даро'х успя да потисне надигащите се в гърдите му чувства, за да не прокървят в тизма.

— Макар че ме боли при мисълта да предадем града си на фероите, трябва да подбираме битките си с разум. — Погледна към лайнерите, които кръстосваха небето, и каза: — Ще те послушам. Повикай адара.

Даро'х седна до един от прозорците в малкия бърз катер и се загледа в пейзажа, смаян от това колко много се е променил. Осира'х и нейните братя и сестри седяха до него, опърлени и раздърпани, но живи.

— Създаваме колкото може повече лагери — докладва Зан'нх, който лично пилотираше катера. — Слънчевият флот доставя храна, медицински средства, инструменти и палатки за подслон.

Адарът вече бе установил, че бойните му лайнери не могат да се сражават пряко с огнените кораби: за да унищожи една-единствена топка, той бе загубил два кораба и екипажите им. Сега от септата, която бе довел в Илдира, бяха останали само пет лайнера. Останалата част от Слънчевия флот — остатъците от кохортите, които бяха преживели решителната битка с хидрогите — бе разпръсната по цялата територия на Илдирийската империя, за да държи под око всички отломъчни колонии. Табита Хък и работните ѝ екипи се

занимаваха с производството на нови лайнери в индустриалните фабрики в орбита, когато Руса'х бе пристигнал.

И така, Зан'нх бе дал изрични нареждания на капитаните на своите няколко кораба, заклещени на Илдира, да не влизат в пряк бой с фероуите. Завръщащите се от редовния си патрул съдове от Слънчевия флот бяха получили съобщение да се установят в самия край на системата и да чакат удобен случай да предприемат ход. Не можеха да спечелят, а адарът не можеше да рискува да загуби още лайнери. Даро'х знаеше каква горчивина предизвиква у Зан'нх необходимостта да издаде тези „страхливи“ заповеди; въпреки това обаче капитаните на корабите се подчиниха и задържаха големите си съдове в готовност — и в безопасност.

— С ваше позволение, престолонаследнико, един от капитаните ми поиска разрешение да натовари кораба си с бегълци и да се опита да побегне от планетата. — Зан'нх се извърна от пилотското място. — Можем да натоварим десет хиляди души от най-откритите лагери и да ги отведем на безопасно място.

Даро'х се замисли.

— Лайнерът няма да може да се върне. Можем ли да си позволим да го загубим?

— Моите лайнери не могат да се сражават с фероуите, престолонаследнико. Така обаче поне ще можем да спасим десет хиляди души.

— Значи това е разумният избор. Кажи на капитана, че му разрешавам да опита.

Катерът се устреми към голите скали и Даро'х видя тъмни дупки в надвисналите склонове — пещери, до които се стигаше по широки чакълести пътища, прокарани преди векове. Кацнаха на една широка скалиста издатина.

— Тал О'нх и губернаторът на Хирилка Райдек'х са вече в тунелите — докладва Зан'нх. — Започнали са да ги оборудват с необходимите съоръжения, които да ги превърнат в наш нов команден център.

Даро'х слезе от кораба и обезсърчено погледна кръглия тунел, който поне засега щеше да е новият им дом. Преди да успее да каже нещо, Язра'х го погледна укорително.

— Въпреки цялото си великолепие Призматичният палат е просто една сграда. Не забравяй, че ти си *престолонаследникът*. В този момент *ти* си нашият водач. Ти си *по-важен* от Миджистра.

Даро'х се опита да се убеди, че сестра му е права. Трябваше да направи всичко по силите си, за да оправдае вярата ѝ в него.

11.

ПРЕВЪПЛЪТЕНИЯТ ФЕРОУИ РУСА'Х

Руса'х се настани на мястото, което му се полагаше по право, като ярък въглен в центъра на огромен огън на открито. Със своите кули, минарета и блещукащи като скъпоценни камъни тавани, Призматичният палат бе негов по право и по задължение — не заради собствените му амбиции, а за благо на илдирийската раса... както и за възкресението на фероите и яркото възпламеняване на вселената. Руса'х бе започнал да действа заради хората си, заради Илдира, заради всички онези, които бяха загубили пътя си към Извора на светлината.

Вече бе заел мястото си в това, което бе останало от Небесната сфера, и силата му би трябвало да почне да се разпространява като пожар. Бе се опитал да заплете още една мрежа на тизма, да спаси някои илдирийци чрез необходимото пречистване и пожертване на други. Но тази нова победа не бе това, което бе очаквал. Въпреки ярките духовни нишки, които го свързваха с фероите и с илдирийците, намиращи се под неговите грижи, той все още се чувстваше сам.

Фероите му бяха помогнали, но искаха още... винаги все повече. Всеки възпламеним обект в палата вече бе изгорял. Ако ги оставеше да правят каквото си щат, огнените кълба щяха да полетят навсякъде, да поглъщат всичко, всеки душепламък, който намерят, за да създадат нови фероуи. Руса'х правеше всичко по силите си, за да предотврати тоталното бедствие.

Бе показал на огнените същества как да разгромят хидрогите. Самият той бе превъплътен фероуи, но също така бе и спасителят на Илдирийската империя.

В този миг неговите фероуи се носеха из целия Спирален ръкав, за да завладеят отново своите студени, мъртви звезди. Огнените същества вече бяха изтребили огромна маса вентали на Харибда и благодарение на откритието, което бе направил, Руса'х бе изпратил много новородени фероуи по духовните нишки на тизм/телевръзката

на Терок. Битката със световната гора вече бушуваше с пълна сила, гореше... гореше.

Но Руса'х трябваше да запази поне част от Илдира незасегнатата. Трябваше да държи фeroуите под твърд контрол.

Сега, в Призматичния палат, той се опиваше от пращенето на заобикалящите го пламъци. И все пак Миджистра изглеждаше прекалено тиха и празна — повечето хора бяха избягали в хълмовете и пустеещите земи. Руса'х бе разочарован, че истински илдирийци са готови да изоставят свещения си метрополис, но те продължаваха да се изливат навън от очертанията му, сякаш новата светлина бе прекалено ярка, за да я понесат. Криеха се в разпръснати лагери, гушеха се един до друг за утеха и защита. Въпреки дезертърството им Руса'х бе готов да ги защитава от фeroуите винаги, когато можеше. Все пак Илдира беше *негова*.

Много от бегълците бяха бежанци от обичната му Хирилка — хора, които бяха потърсили убежище на главния свят на империята. Руса'х изпитваше огромно състрадание и чувство за отговорност към тях, но много от тези неохотни бегълци така и не бяха намерили дом тук, а и не можеха да се върнат на Хирилка. Джора'х бе виновен за това.

Всичко щеше да е наред, ако жителите на Хирилка просто бяха останали там, където им беше мястото.

Само Руса'х можеше да ги спаси. Или пък можеше да остави фeroуите да ги превърнат в пепел.

Сега, след като хидрогите бяха разгромени, фeroуите трябваше да започнат да се размножават. Ярко пулсиращите огнени същества искаха още душепламъци. Неутолимата им жажда ги тласкаше да изгорят още бежански лагери, да заличат от лицето на земята цели отломъчни колонии.

Във вътрешността на ярко осветената небесна сфера гласът и мислите на Руса'х прокънтяха навън към огнените кълба:

— Няма да наранявате хората от Хирилка.

Фeroуите потръпнаха и протестираха. Руса'х почувства как пламъците им се разгарят по-ярко, но остана непреклонен.

— Няма да ги закачате!

Ослепително враждебно сияние показва ясно какъв е отговорът на фeroуите. Те бяха гладни. Пламтящите същества искаха още храна и

Руса'х трябваше да им я даде. Трябваше да намери нещо, с което да ги умиротвори.

Високо в орбита забеляза самотен боен лайнер, издигаше се над изоставените корабостроителници. Знаеше, че няколкото кораба от Слънчевия флот на адар Зан'нх продължават да доставят припаси, за да помогнат на бежанците... но точно този лайнер носеше десет хиляди илдирийци, които искаха да потърсят спасение на някоя далечна колония на Илдирийската империя. Пилотът бе взел всички бегълци, които можеше да носи корабът, и бе излетял, за да ги отведе далеч от Руса'х.

Не можеше да позволи това да се случи.

Фероите също забелязаха кораба. Руса'х знаеше, че това е приемлива жертва — най-добрият компромис, който можеше да постигне. Изстена, а после се предаде на неизбежното и освободи огнените топки. Те веднага се стрелнаха към новата мишена.

От Призматичния палат Руса'х наблюдаваше с пламнали очи как огнените топки бързо се приближават към претъпкания кораб. Можеше да почувства през тизма и надеждата, и ужаса на скупчените на лайнера бежанци. Десет хиляди души... до един изпълнени с отчаян копнеж да намерят убежище на някоя друга илдирийска планета.

Поне не бяха хора от Хирилка... Намери известна утеха в тази мисъл.

Гладните фероуи се напрегнаха и започнаха преследването. Щом ги забеляза, богато украсеният боен кораб зави и се устреми обратно към комплекса тежки космически докове и индустриални фабрики, сякаш се надяваше да намери там място, където да се скрие.

В отчаянието си бойният лайнер реши да се промуши през цяла гора от подпорни греди и недовършени корабни рами. Като демонстрира великолепна летателна техника, пилотът от Слънчевия флот се вмъкна под огромен куп бронирани метални плочи за обшивка на корпусите и докато се измъкваше изпод него, оръжейният офицер изстреля енергиен лъч и преряза скобите, които държаха плочите. Огромните метални листове се пръснаха и препречиха пътя на фероите като изкуствено предизвикана метеоритна буря.

Фероите се заблъскаха в тях и заблестяха с още по-ярък, заслепяващ блясък: превръщаха метала в пара и оставяха след себе си само дъжд от разтопени капчици. Почти не се забавиха.

За кратко бойният лайнер направи опит да се скрие, но после се отдалечи от изоставените корабостроителници с максимална скорост — опитваше се да стигне достатъчно далеч, та пилотът да може да задейства звездното гориво. Три огнени комети стигнаха до двигателите в задната част на кораба и ги разтопиха.

Лайнерът полетя безконтролно, слънчевите му платна се развяха като окъсани завеси. В последен жест на защита капитанът стреля с всичките си оръдия срещу приближаващите кораба фeroуи.

Пламъците обгърнаха кораба, погълнаха го и го изпепелиха. Десет хиляди илдирийски бежанци и още повече мъже от Слънчевия флот избухнаха в ярки искри. Всеки душепламък на борда бе погълнат от огъня.

А фeroуите засияха още по-ярко.

В Призматичния палат Руса'х въздъхна. Надяваше се, че това е достатъчно, за да ги държи удовлетворени... засега.

12. БЕНЕТО

Тялото му бе невъобразимо по-голямо от човешко — огромно дърво с клони, които се простираха в космоса, с филизи и умствени корени, свързани с разума на световната гора. И сега това тяло гореше.

Бенето и останалите кораби-вердани обикаляха в орбита като защитници на Терок, но фeroуите бяха намерили у него неподозирана слабост и се бяха прехвърлили на родната му планета чрез телевръзката, основана на обединението на вентали и вердани, от което бе създадено неговото тяло-кораб. Сега, високо над континентите, той почувства как пламъците, идващи отдолу, преминават през сърцевината му. Чуваше как другите дървесни кораби крещат.

Изрева мислите си към всички зелени жреци — мислеше не за самия себе си, а за световната гора:

— Дайте на дърветата силата си! Не се отчайвайте!

Сели беше права, като му го напомни, и той се опита да ѝ помогне, като се съсредоточи върху мисълта за надеждата — този глупав, но смел човешки порив да се бориш дори когато битката изглежда загубена.

Преди време малката му сестричка и Солимар бяха танцували за дърветата и така бяха събудили семената на живот в световната гора. Верданите и техните водни съответствия, венталите, просто не притежаваха тази упорита, глупашка решимост да изтръгнат победа от почти сигурно поражение. Хората обаче я имаха. Сега, дори когато огньовете на фeroуите обгръщаха огромното му тяло и си пробиваха път все по-дълбоко в него, Бенето призова останките от зелени жреци, въплътени в други кораби-вердани, да не се предават.

Самият той се сражаваше геройски срещу новосъздадените фeroуи дори когато пламъците засвяткаха по трънливите краища на най-външните му клони. Верига искри рикошира нагоре и после

надолу по кората на широкия му ствол, но той успя да угаси първите огнени вълни. Значи имаше надежда!

Около него верданските бойни кораби пушеха на ръба на запалването и превръщането си в живи факли. Далеч надолу Бенето чувстваше как основната част на гората се бори, докато новите фероуи се прехвърляха от дърво на дърво. Огнените същества водеха свирепа битка за всяка победа, но дърветата можеха да ги отблъснат. Самият Бенето им го бе показал и не бе сам в борбата си.

Останалите кораби-вердани, както и зелените жреци на земята, сливаха силите си. Сестра му, Сели, бе сред най-яростните бранители. Двамата със Солимар използваша всичките си умствени умения, за да защитят гората.

Мислите на Бенето прогърмяха през телевръзката: „Можем да отрежем фероуите, преди техният огън да ни надвие“.

Верданските бойни кораби потръпнаха, докато извличаха сила от световната гора, изтръгнаха я от собствената си сърцевина, заставяха се да изтърпят болката.

Пламъците в тялото на Бенето станаха още по-горещи и яростни и той не успя да ги прогони изцяло. Бореше се с такава ярост, че най-дебелият му клон се пропука по дължина и сияещата златна кръв от беловината му се изсипа в космоса. Пламъците си пробиха път още по-навътре, вмъкнаха се в новопоявилото се слабо място.

Наблизо в космоса още два вердански кораба-дървета загубиха битката с фероуите. Силите им отслабнаха и накрая трънливите бойни кораби се превърнаха в корони от ликуващи пламъци.

Дори и така обаче заразените дървета не позволяваха на фероуите да ги обсебят. Вместо да се превърнат в плам-дървета, двата загубени вердански кораба преднамерено се оставиха да ги изпепелят докрай. Частици въглен заблестяха и се понесоха из космоса.

Бенето продължаваше да се съпротивлява, но пламъците го разяждаха, проникваха все по-дълбоко в сърцевината му — и той не можеше да спре да гори.

13.

АДМИРАЛ ШЕЙЛА УИЛИС

Със стотици по-малки бойни съдове от ЗВС в бойната си група — ремори, танкери за гориво, товарни кораби, совалки и наблюдателни кораби — Уилис успя да организира невероятно добра противопожарна команда. Това не беше част от военното ѝ обучение, но хората ѝ провериха всички данни за огнеборството, които имаха в системата си. Останалото щеше да им се изясни в процеса на работа.

Като използваше собствената си совалка, приземена в средата на една поляна, за полеви команден пост, Уилис наблюдаваше мониторите и се мръщеше или проклинаше, когато в обсега на системата влизаха образи на разузнавателни кораби. Активира комуникационната система и изкрещя:

— Ако до пет минути не видя над тези дървета да се лее вода, ще ви накарам да си помислите, че службата ви при генерал Ланиан е била песен!

— Идваме, адмирале — долетя през пращенето един глас. — Първа ескадрила е на място след четири минути и половина.

Първите ремори и танкери за гориво пикираха и отвориха товарните люкове, за да изсипят вода над горящите световни дървета. Във въздуха се вдигна пара и си проби път през гъстите корони.

Колкото и странно да бе, фероите заблестяха още по-силно, докато извличаха енергия от световните дървета, за да се преборят с водата.

Уилис чу стенание и се обърна към Сели и Солимар. Двамата младежи се бяха привели над фиданките си в командната совалка, и двамата свързани чрез телевръзката. Бяха се качили в совалката, за да действат като посредници. Очите им бяха затворени, лицата им бяха сгърчени в еднакви гримаси — влагаха в борбата цялата сила на сърцата и ума си. Сели изсъска от болка и сграбчи фиданката си, после примигна, но очите ѝ гледаха неவிждащо. Гласът ѝ прозвуча странно безизразно:

— Причиняваме им болка, но не достатъчно. Фероите са гладни.

Малките кораби, вече празни, полетяха към най-близките водоизточници.

— Втора ескадрила, адмирале.

— Продължавайте с изливането на вода — каза Уилис. — Не ме интересува колко упорити са тези пламъци. Ще ги заливаме отново и отново, докато от тях не остане само пушек.

Втори воден залп попречи на огъня да се разпространи. Пламдърветата потръпнаха и се замяха, сякаш уловени в капана на някаква вътрешна борба — първична битка, която Уилис не можеше да разбере.

— Още четирима жреци загинаха — обади се Солимар. — Не успяха да се откъснат от дърветата, на които помагаша по телевръзката.

— Зелените жреци са обявили тревога по другите планети — каза Сели.

— То пък голямата полза точно сега, няма що — изсумтя Уилис.

— Венталите също са предупредени — каза Сели. — Джес Тамблин и Ческа Перони са пристигнали на Оскивъл. Лиона им е казала какво стана тук.

— И какво могат да направят те?

— Могат да доведат венталите.

Докато третата група водни танкери на ЗВС се приближаваше, горящите дървета се напрегнаха и огънят в короните им се разрасна. Сели неочаквано изпищя, а Солимар залитна. Пламдърветата изстреляха огнени филизи, които се извиха нагоре като слънчеви пламъци и изпепелиха два от корабите на Уилис, преди те да успеят да излеят водата от резервоарите си. Дадоха още един огнен залп и пламъците обхванаха един голям танкер.

— Движете се! Движете се! — изкрещя Уилис в микрофона. — Разпръснати действия!

Екипажите реагираха незабавно. Дебела огнена колона извади от строя още една ремора, но останалите кораби се разпръснаха. Вече бяха прекалено отдалечени един от друг и не предоставяха добра цел за огнените залпове; от друга страна обаче не можеха да изливат водата си ефикасно.

— Обикаляйте и стойте в готовност — изръмжа Уилис в комуникационната система. — Трябва здравата да сме ги уязвили тия копелета, иначе нямаше да ни се нахвърлят така. Изсипвайте водата от по-високо. Мерникът ви няма да е така точен, но пък тези огнени стълбове не могат да стигнат безкрайно високо.

Много от пилотите от ЗВС реагираха не със страх, а с гняв. Все повече и повече кораби се устремиха нагоре, изсипаха водата си от голяма височина и забързаха към близките езера, за да напълнят отново резервоарите си за ново неуморно заливане на световната гора.

Най-последно, през пелена от пара и дъжд, Уилис видя как няколко от по-малките плам-дървета започнаха да потъмняват и да угасват. Облегна се назад и скръсти ръце.

— Още няколко хиляди такива обиколки и може дори да овладеем това чудо.

14.

ПАТРИК ФИЦПАТРИК

В небесната мина цареше суматоха. От крясъците на войниците от ЗВС и скитническите миньори не се чуваше почти нищо. Отвън ветровете, появили се с набирането на голяма височина, свистяха и ревяха в неуморна буря. „Голиат“ кръжеше наблизно.

Никой не можеше да спре безчинствата на ЗВС. Застанал до Дел Келъм, Патрик гледеше решителните войници, които просто изпълняваха заповеди.

— Навремето и аз бях точно като тях.

— Нищо чудно, че Зет все се заяждаше с теб.

Някога Патрик вярваше във всичко, което му казваше генерал Ланиан. Ханзата водеше война с хидрогите и Земните въоръжени сили се нуждаеха от горивото, което скитниците „несправедливо“ задържаха за себе си. Затова, когато бяха пленили един скитнически товарен кораб, решението да ликвидират свидетелите и да унищожат всички доказателства му се стори съвсем разумно. Дори не се замисли: ЗВС просто вземаше това, от което се нуждаеше.

Точно както правеше сега. Стомахът му се сви. Да, той отлично разбираше това, което движеше тези войници, и сега се срамуваше, задето някога същата мотивация бе движила и него.

Десетки и стотици военни кораби кацаха в отворените товарни отделения, товареха варели екти и се връщаха към рееция се над тях дреднаут. Генерал Ланиан слезе с цяла котерия администратори. Бе облечен в парадна униформа, а не с бойна, сякаш искаше да покаже презрението си към всяка възможна съпротива от страна на скитниците.

Един млад лейтенант с кротък невинен поглед пристъпи към Ланиан и с ясен глас доложи:

— Генерале, получихме съобщения от другите ескадрили. Всички небесни мини са поставени под юрисдикцията на ЗВС.

— *Вашата* юрисдикция? — изрева Келъм. — Отлично знаеш, че Ханзата няма никакво право върху тези мини — или главата ти стърчи толкова високо над задника, че не ти достига кислород?

Патрик се обърна към Дел и тихо и спокойно каза:

— Пълната простотия е една от обичайните съставки в порцията на ЗВС, Дел. Не съм ли ти споменавал какво гласи мотото на ЗВС? „Чест и смелост в служба на Земята“. — Погледна многозначително към генерал Ланиан. — Има си точна дума, с която се обозначава нападение над невъоръжени независими производствени центрове, с цел да се открадне собствеността им: *пиратство*. Защо не завършим картинката с малко похищение и плячкосване?

— В момента плячкосват достатъчно, дявол да ги вземе! — изръмжа Келъм.

Генералът не се улови на въдицата. Вместо това прегледа доклада, в който се упоменаваше количеството гориво, заграбено от войниците, и каза:

— Боже, боже, вие, скитниците, май доста сте поработили.

— За разлика от някои хора — изръмжа Келъм, — ние *печелим* това, което притежаваме.

Ланиан продължи да преглежда описа, без да се интересува от думите на водача на клана.

— Хмм, портокалов ликьор. Откъде се е взел?

— Сам си го правя — отвърна с гордост брадатият скитник.

— Хубав ли е?

— Прекалено хубав за теб.

— Ще приема препоръката ти. Натоварете го в личната ми совалка.

Най-после генералът насочи цялото си внимание към Патрик.

— Разочаровате ме, господин Фицпатрик. В ЗВС ви очакваше невероятно бъдеще, но вие го пратихте по дяволите — заради *това*? — И махна с ръка към хаотично разположените сгради на комплекса. После се наведе към младежа. Миришеше на пот и одеколон. — Ще ви върна на Земята и ще ви изправя пред военен съд. Ханзата вече е арестувала стотици хора за незаконно разпространяване на онова глупаво порицание и признание, което сте записали. От него нямаше полза, но затова пък може да го използваме срещу вас.

Патрик не успя да прикрие удовлетворената си усмивка.

— Наистина ли? Стотици арестувани? Значи съобщението ми наистина се е разпространило много широко.

Ланиан се обърка, а Патрик реши да разобличи блъфа му.

— Много бих се радвал на възможността да обясня публично как Ханзата нарушава договори, убива невинни хора, подклажда вражди, унищожава столицата на независими хора. Всъщност баба ми ще се погрижи да ми осигури цялата публика, от която имам нужда. Хайде, откарайте ме на Земята, ако смееете. Това, което вършите тук, е незаконно.

— Скитниците нямат никакво законово положение в Ханзата.

— Лъжа! Баба ми сключи споразумение с клана Келъм. Говореше официално, като бивш председател на Ханзата. Обеща на скитниците свобода и гарантира, че ЗВС няма да притесняват нито тях, нито фабриките им, ако предадат на Ханзата един ценен кораб, останал от хидрогите. Скитниците спазиха своята част от сделката. Вие се отметнахте.

Ланиан сви рамене.

— Всякакви споразумения отпаднаха в мига, в който крал Питър открадна кораба и отново го предаде на скитниците.

Тази информация изненада Патрик, който не знаеше, че корабът отново е попаднал в ръцете на Конфедерацията. Не беше очаквал Ланиан изобщо да е разбрал за сделката.

Ланиан му махна заповеднически с ръка.

— Ела в операционния център, Фицпатрик, и ми помогни да прегледам докладите, за да се уверя, че не сме пропуснали нищо.

— Няма да ви помогна.

— В такъв случай можеш да гледаш как неумело ровя в компютъризираните ви системи. И да броиш щетите, които мога да нанеса.

Навъсен, Патрик го последва до един асансьор. Келъм остана на мястото си, гледаше навъсено войниците, които продължаваха да товарят варел след варел откраднатото гориво.

В операционния център, който се издигаше над небесната мина, имаше широки прозорци, разкриващи великолепно гледка към безкрайното жълто небе. Зет се мъчеше да отстрани войниците от контролните табла, но те не й обръщаха внимание и това я бе хвърлило в убийствена ярост.

— На дръвници като вас не бива да се дава и най-просто сметало!

Един от техниците се бореше с мишката за управление, но не се справяше добре: системите застинаха по средата на действието. Той се намръщи.

— Генерал Ланиан на мостика! — изкрещя един войник.

— Не е мостик — рече Патрик. — Казва се операционен център.

В далечината виждаше друга небесна мина — тази на Борис Гоф. Тя също бе заобиколена от кораби на ЗВС.

— Доклад към момента — нареди Ланиан. — Какво е положението?

— Не е съвсем ясно, сър — отвърна непохватният техник. — Системата им е адски тъпа, няма никакви военни спецификации.

Зет се приближи до Патрик и го тупна с юмруци по раменете, сякаш искаше да удари нещо. Той обви ръка около кръста ѝ и я привлече към себе си.

Като го видя да я прегръща, генералът се ухили подигравателно.

— Значи Патрик Фицпатрик III, с неговото безупречно родословие, си е намерил красива скитница за любовница. Колко сладко!

— Тя не ми е любовница, а съпруга.

Ланиан избухна в смях.

— И смяташ, че баба ти ще те подкрепи, ако узнае за това?

Патрик отвърна спокойно:

— Сигурен съм, че сватбеният ѝ подарък вече е на път. — Не спомена, че е пропуснал да изпрати покана на Мадам Бравата.

Техникът най-последно бе успял да извика на екрана цели редове цифри.

— Мисля, че намерихме всичко, генерале. Като се изключат очакваните загуби на товарни кораби и няколко допълнителни товарни съда, които успяха да се изплъзнат от мрежата ни още в началото, сме осигурили и прехвърлили всичкото налично гориво от тези небесни мини.

— Значи работата ни тук е приключена. — И Ланиан отправи самодоволен поглед към навъсените скитници в операционния център. — Ще се върнем, когато му дойде времето. Убеден съм, че

председателят Венцеслас ще иска да поеме управлението на мините ви.

Лейтенантът с невинните очи нахлу в операционния център, изчервен от възмущение.

— Генерале! Засякохме следа от един от корабите, към които прикрепихме проследяващи устройства. Ако заповядате, можем да го проследим до друга скитническа база или производствена фабрика.

— Да, заповядвам. „Голиат“ да се подготви за незабавно излитане.

Скоро нападателите от ЗВС напуснаха мината в голяма тромава група, също като пчели, натоварени с цветен прашец.

15.

МАРГАРЕТ КОЛИКОС

Маргарет се чудеше дали всички тези колонисти и тяхното бягство не са били само сън. Орли Ковиц, Хъд Стайнман, Тасия Тамблин, Роб Бриндъл... Дори вярното компи ДД вече не беше с нея. Да, те се бяха измъкнали. А тя бе съвсем сама... съвсем сама с чудовищата.

Но нали тъкмо тя бе помогнала на всички тези хора да избягат. Ако щеше да полудява, отдавна трябваше да се е случило. След всички тези години, прекарани на ръба на оцеляването, със съзнанието, че неразбираемото кошerno съзнание може да я убие, когато му скимне, Маргарет бе използвала поведението на кликисите срещу самите тях. Бе направила така, че обречените колонисти да избягат, преди насекомите да ги убият. Почти сто души бяха избягали от Ларо, включително и скъпият ДД.

Но люпилото не бе позволило на Маргарет да избяга. Докато останалите тичаха към кораба, група кликиски войници я бе отделила от тях и я бе пленила. Кошерното съзнание не искаше да я пусне и Маргарет нямаше представа защо. Като посланик ли искаше да я използва? Като източник на музика? Като домашно животинче от човешка порода?

— Защо ме заловихте, щом не искате да правя нищо? — изкрещя тя на люпещите се насекоми.

Но новото люпило предпочете да не ѝ отговаря. Тя вдигна един камък и го запрати към един кафяв копач, покрит с разноцветни пръски, но камъкът отскочи от хитиновата броня.

Никой не ѝ обръщаше внимание.

Натрапчивото им цвърчене се забиваше в мозъка ѝ. Смрадта на разложение и киселите миризми на насекомите пареха носа и гърлото ѝ. Жълто-кафявата пустота на пейзажа сега ѝ се струваше по-сурова, а ръбовете — по-остри, дори под бледото небе. Очите я боляха, сърцето също. Беше безпомощна.

Отново прокле кликисите, че я държат като затворничка. Толкова ѝ бе приятно отново да е сред хора. Липсваха ѝ ДД и Орли, а също така и синът ѝ Антон, когото не бе виждала от години. Не знаеше и какво се е случило с Дейвлин Лотце. Предполагаше, че е мъртъв.

Кликисите бяха спрели да общуват с нея, така че не можеше да получи отговор на нито един от въпросите си. Макар че вървеше свободно сред тромавите насекоми и необезпокоявано си проправяше път сред редиците им, съществата се отнасяха с нея така, сякаш е дърво или скала, които трябва да избягват.

— Кажете ми защо искате да остана тук.

Не успя да различи никакъв отговор в постоянното им цвърчене и бръмчене.

Тръгна към границата на онова, което доскоро бе процъфтяваща човешка колония, а сега — само руини. Обработваемата земя бе изцяло окупирана от кликисите. Насекомовидните войници крачеха напред-назад, забързани по своите неотложни неразбираеми задачи. Строители мажеха кофражи с насмолен цимент, издигаха нови укрепления, в които да се поберат още повече кликиси — разширяваха кошера в очакване на нови завоевания.

Насекомите никога не спираха да се движат, дори за миг. След Великото роене воюващите кошери искаха да унищожат всичко — всички други люпила, ненавистните черни работи, всички човешки колонии, които се изпречеха на пътя им. Кликисите нямаше да спрат, преди да стигнат до края, преди да е останало само едно люпило.

Скоро след бягството на колонистите от Ларо, когато люпилото отново се бе разделило и бе увеличило числеността на армиите си, кошерното съзнание на новото поколение бе хвърлило войнствените си създания в кървава, почти маниакална вълна от офанзиви, разкъсвайки един съперник след друг.

В миналото различните люпила винаги се бяха нападали — бореха се за надмощие и асимилираха победените си противници във все по-големи и по-големи сили. Това бе нормално за вида им. Но у новото люпило на Ларо насиетието представляваше дива лудост: то използваше инженерните, породи за създаването на нови оръжия, които унищожаваша, а не претопяваха по-голямата част от разгромените вражески насекоми. Само неколцина представители на разгромените кошери биваха отвеждани в залата на люпилото, за да ги

използват при деленето; останалите ги изпращаха като заменима маса войници във вълната, която щеше да залее следващия кошер. Всеки път, когато унищожеше друг кошер, кошертът на Ларо се приближаваше с една крачка до целта да се превърне в единственото кошерно съзнание на всички видове.

Маргарет почувства, че въздухът се променя, и погледна нагоре. Обединени от някакъв мълчалив зов, кликисите се събраха около трапецовидната стена в стената на града си. Каменната ѝ повърхност потрепери и някъде във вътрешността ѝ се оформиха фигури — цяла армия войници от люпилото на Ларо, които се връщаха през портала. Много от тях бяха ранени, черупките им бяха напукани и покрити с топки засъхнала кръв след ужасна битка. Но носеха бодливите глави на дарителите от съперническия кошер. Бяха разкъсали враговете си.

Още една победа. Унищожението на поредното люпило.

На Маргарет ѝ прилоша от мисълта, че кошерното съзнание на Ларо наистина може да спечели борбата за надмощие над другите видове и контрол над всички кликиси.

16.

КАПИТАН БРАНСЪН РОБЪРТС

В деня, в който получи възстановения си кораб от корабостроителниците на Оскивъл, БиБоб се надяваше да се вдигне малко врява — да се събере тълпа, макар и малобройна, за да се възхити на новата „Сляпа вяра“, да му пожелае късмет и да вдигне тост за стария кораб, който ЗВС бяха взривили.

Но не дойде никой. В тази проклета безкрайна война като че ли всеки ден изникваше по някоя нова криза. Тасия Тамблин и нейната група се бяха върнали от Ларо и бяха вдигнали тревога за кликиско нашествие, а после зелената жрица бе надала вик, че фероуите са нападнали Терок. Едва тази сутрин Джес Тамблин и Ческа Перони бяха кацнали с венталския си кораб в корабостроителниците, за да помолят за помощ срещу огнените същества, след което и *те* бяха отпратили нанякъде с пълна скорост.

Винаги спешни случаи. БиБоб не можеше да помогне и се чувстваше изолиран.

Досуц като горд родител, той обиколи кораба. Боята бе идеална и съвършено гладка, без корозии от космическата радиация, без одрасквания или миниатюрни дупчици от микрометеорити. И скитниците бяха приключили поправката преди крайния срок!

По време на поправката той ходеше в корабостроителниците всеки ден. Наблюдаваше как нагласяват рамата, как закрепват секциите на корпуса, как полагат допълнителната броня. Устройството за контролиране на височината, вътрешните машини и горивото бяха изпробвани на рамата, а после инсталирани и изпробвани пак. Модифицираните компютърни системи и пълният набор от отбранителни оръжия бяха проверени. Старата „Вяра“ нямаше ракети и язери, но във времена като днешните нито един кораб не можеше да си позволи да не е въоръжен.

Новата „Сляпа вяра“ бе седем метра по-дълга от предишната, с разширено товарно отделение и по-малки двигатели, които

увеличаваха вместимостта с двадесет процента; като се имаха предвид спецификациите ѝ, беше и по-бърза. БиБоб нямаше търпение да види на какво е способен този кораб.

Особено много му се искаше Рлинда Кет да го придружи по време на първия полет с новата „Вяра“, но не можеше да я чака да се върне от Земята. Някога, много отдавна, тя му бе помогнала при първата проверка на оригиналната „Сляпа вяра“ — по времето, когато той се бе присъединил към корабната ѝ компания. А после дойде необмисленият им брак... но всичко това си беше просто газ, погълнат от черна дупка. Сега ЗВС му бяха издали смъртна присъда, както навярно и на Рлинда.

Все още се стряскаше, като си помислеше, че бившата му съпруга е отишла в Ханзата съвсем сама. Бе ѝ предложил да я придружи, но тя само му се изсмя.

— Аз съм търговският министър на Конфедерацията. Мога да се грижа за себе си, но не искам *ти* дори да припарваш до тази планета. Достатъчно трудно беше да те измъкнем от затвора на ЗВС първия път.

БиБоб не можеше да го оспори: бе загубил кораба си, а по време на бягството бяха загубили и Дейвлин Лотце.

Имаше пълно доверие на Рлинда. Просто му се искаше тя да е тук за първия полет. Вече бе записан за първата си доставка и можеше да излети, когато пожелае.

Натисна копчето и отвори главния люк. Рампата се спусна с тих звук — всичките ѝ механизми бяха идеално смазани. Ярки светлини грейнаха във вътрешността на кораба. БиБоб можеше да помирише полимерния материал на контролното табло, наскоро заварените отделения, полираните врати и меките тапицерии.

Извърна глава и видя да идва един къдрокос скитник.

— Съжалявам за закъснението, капитан Робъртс — рече Кото Окая. — Виждам, че вече сте започнали проверката.

— Всичко е наред. — БиБоб прокара ръка по гладкия корпус. — Само ми дайте ключовете и излитам да го изпробвам.

— Ключове ли? Вече не използваме ключове. Имам кодовете ви за достъп и блокиране...

БиБоб вдигна ръка.

— Пошегувах се. Едно време корабите наистина са се управлявали с помощта на ключове.

— Всъщност да де. — Кото се огледа. — Бихте ли желали официална церемония да се проведе по-късно, когато обстановката се поуспокои? Просто сега стават безброй неща едновременно и няма време.

— О, няма нужда — отвърна БиБоб, макар в действителност да му се искаше да отбележат раждането на новата „Сляпа вяра“ по подобаващ начин. — Ако ще чакаме обстановката да се успокои, ще трябва да изпратим покани на внуците ми.

— Вие, разбира се, знаете за всички бежанци от Ларо, които току-що се завърнаха? Сред тях има хора, които искат да ви видят. Изглежда, са ваши приятели.

— Не си спомням да познавам някого от Ларо...

БиБоб се обърна към новите посетители, които влязоха след Кото Окая: възрастен мършав мъж с посивяла коса и мърляви дрехи и младо момиче с къса кестенява коса и големи кафяви очи. Придружаваше ги едно приятелско компи.

— Орли! Орли Ковиц и Хъд Стайнман! — Навремето ги бе спасил от Корибус — бяха единствените оцелели след атаката на черните роботи. — Какво сте търсили на Ларо?

— Общо взето, през повечето време бяхме преследвани от буболечки — рече Орли. — Този кораб нов ли е? Не ми прилича на стария.

— Зарежи я оная стара развалина. Сега всичко е чисто ново — свети и блести. Машините и системите за мощност не тракат, а пеят. — БиБоб се ухили и посочи рампата. — Заповядайте на борда на моята нова „Сляпа вяра“.

Орли влезе в пилотската кабина и я заразглежда очарована.

— Може би един ден ще мога да стана втори пилот или първи офицер, а?

БиБоб осъзна, че говори сериозно; от друга страна, имаше хора, които щяха да се справят с ролята далеч по-зле от нея.

— Ще си помисля. Виж, тъкмо се канех да излетя за пробен полет към Релекер с куп провизии и ще се радвам на малко компания. Искаш ли да ме придружиш? Имаме много да си разказваме.

— Как смяташ, ДД? — попита Орли.

Приятелското компи, очевидно доволно да е близо до нея и далеч от кликисите, изглеждаше готово да направи всичко, което поиска

момичето.

— С удоволствие ще дойдем — рече господин Стайнман и огледа заобиколената от скали площадка за кацане, на която се намираше корабът. — И без това нямаме какво да правим, така че няма да е зле да свършим малко работа.

17.

РЛИНДА КЕТ

Въпреки че бе променила повикващия си сигнал и бе затъмнила името на кораба със стратегически разположена на корпуса следа от обгаряне, Рлинда Кет така и не бе престанала да нарича кораба си „Ненаситно любопитство“. При все това обаче внимаваше да избягва нежелани срещи със ЗВС.

Корабът бе натоварен със значително количество предмети на лукса и удобството, на които хората, живеещи в сурови условия и режим на разпределение, щяха да се нахвърлят веднага: консервирани храни, горски деликатеси от Терок, трудни за намиране копринени платове, термоустойчиво оборудване от Константин III. Ханзата просто не можеше вече да си доставя такива неща сама.

Въпреки това, поради извънредните военновременни тарифи, наложени от председателя Венцеслас, Рлинда не възнамеряваше да сключва официален договор със земните търговци и индустриалци. Щеше да намери клиентите си по по-заобиколни канали. Все още имаше многобройни връзки на черния пазар и можеше да предложи стоките си на клиенти, които се нуждаеха от тях и ги оценяваха.

Докато „Любопитство“ минаваше покрай Луната и се устремяваше към орбитата на Земята, Рлинда с изненада видя голям тъмен илдирийски боен лайнер, влачен от кораб на ЗВС в позиция над лунната база.

— Какво, по дяволите, правят ЗВС с боен лайнер, който няма ни най-малка повреда?

Може би бе по-добре, че не знаеше.

Като се стараяше да остане незабелязана, тя започна да си проправя път сред орбиталния трафик. „Любопитство“ се доближи предпазливо към Земята. Рлинда затвори съобщителния си канал и се постара да не бие на очи на екрана на всички възможни мрежи за наблюдение. Смеси се с местните кораби и изпрати бърз експлозивен

сигнал, та контактите ѝ да разберат какви стоки носи и каква цена иска за тях.

— Да се промъквам крадешком като някой контрабандист — измърмори тя. — Славен живот за търговския министър на Конфедерацията, няма що!

Същия следобед, вече настанена във временното си жилище, Рлинда седна на един неудобен стол от ковано желязо на открито, под ярката слънчева светлина. Ароматът на изпечени до тъмнокафяво зърна правеше кафето особено привлекателно, макар че Рлинда се дразнеше от сумата, която бе платила за тази чаша. Разполагаше с всичко необходимо, за да си направи по-хубаво кафе в кухнята на „Любопитство“.

Пред нея, на застлания с плочки площад, група мимове — не друго, а мимове! — с боядисани в бяло лица и крещящи костюми изнасяше представление, като преувеличаваше движенията с излишна драматичност. Глупавите им номера предизвикваха смях у минувачите, които се спираха да ги погледат. Всеки от мимовете изпълняваше различна роля и Рлинда се сепна, осъзнала, че героите са крал Питър, архиотецът на Църквата на единството и председателят на Ханзата. Според нея малцина от останалите зрители осъзнаваха какво правят мимовете, но политическата им ориентация си личеше от благородния характер на краля, жалката палячовщина на религиозния водач и откровената злина на председателя. Впечатлена, Рлинда загледа представлението и се запита колко ли още тихи форми на бунт се надигат на Земята.

До ушите ѝ достигна изумен, но въпреки това грижливо приглушен женски глас:

— Какво правиш тук?

Рлинда се обърна. Гостенката ѝ бе пристигнала.

— Здравей, Сарейн. Не бях сигурна, че си получила поканата ми.

Посланичката на Терок се бе преоблякла в обикновени дрехи, каквито се носеха на Земята, без традиционни одежди или каквито и да било знаци за политическия ѝ пост.

— Какво правиш тук? Позволено ли ти е да идваш?

— Не, разбира се, но това не може да ме спре. Седни. — Рлинда понижи глас, но не можа да прикрие недоволството си: — Надявам се да си донесла бюджетното си разрешение от Ханзата. Кафето тук е много скъпо.

Сарейн се огледа — вероятно мислеше, че това е някакъв капан.

— Има издадена заповед за арестуването ти. Сигурна съм, че Базил не я е отменил.

— Отпусни се, Сарейн. — Рлинда потропа с пръсти по масата. — Познаваме се отдавна. Ако обичаш, *седни*. Хората ще започнат да се заглеждат, ако продължаваш да стърчиш така.

Това бе всичко, което Сарейн имаше нужда да чуе; с бързо, гъвкаво движение тя седна на един стол срещу Рлинда, поръча си студен чай, наведе се над масата и попита:

— Как ми изпрати това съобщение? Не можах да проследя източника.

— Е, нали не беше заплашително. Надявах се, че ще си достатъчно заинтригувана, за да дойдеш.

— Макар че съм една от малцината, на които Базил все още има доверие, той постоянно ме наблюдава.

— Добре де, защо тогава просто не го напуснеш? — попита Рлинда и опря дебелите си лакти на масата. — Щом те е страх от някой мъж, значи не си струва да си с него.

— Не съм с него, но не мога да си тръгна. Не и сега. Не би било правилно.

— А, от онези връзки значи.

Сарейн стисна бледите си устни.

— Вече не може да се нарече връзка — със сигурност не и романтична. Няма да те заблуждавам, Рлинда — нещата вървят много зле. Не трябва да оставаш тук. Опасно е. Когато избягахте с капитан Робъртс, цялата мрежа по сигурността полудя.

— *Мрежа* по сигурността ли? — повтори Рлинда и се засмя. — Много уместна дума — в тази мрежа има толкова дупки, че мога да се измъкна, когато пожелая.

— Е, аз не мога — заяви Сарейн. — Базил се е изолирал от толкова много неща. Аз съм един от последните му останали съветници. Не че от нас има кой знае каква полза, но... Ако си тръгна...

— Дявол да го вземе, разбирам! — отвърна Рлинда сериозно. — Всеки път, когато дойда и се видим, нещата изглеждат още по-зле, отколкото предишния. *Сигурна* ли си, че не е време да си тръгнеш? Мога да те откарам на Терок.

Сарейн стисна чашата си и погледна наляво, после надясно, сякаш все още си въобразяваше, че председателят Венцеслас по някакъв начин е накарал Рлинда да я покани тук като проверка на предаността ѝ.

— Аз... не мога...

— Сериозно ли? Ти си посланичка на Терок, нали? Това не означава ли, че домът ти е там? Откакто Ханзата скъса всякакви отношения с крал Питър и кралица Естара, каква точно е ролята, която изпълняваш на Земята?

— Аз съм може би една от малкото хора, които оказват стабилизиращо влияние на Базил — припряно каза Сарейн, сякаш се опитваше да убеди сама себе си. — Това е най-важната роля, която мога да изпълнявам. Все още мога да му говоря. Понякога.

— Тогава му вкарай малко здрав разум — посъветва я Рлинда високо. Сарейн бързо се огледа, за да види дали някой не е чул.

— Точно затова трябва да остана — настоя тя. — Ако съществува възможност да го накарам да промени политиката си, да смекчи някои от реакциите си, значи мога да спася много хора.

Рлинда изпусна състрадателна, дори многострадална въздишка.

— Добре. Ако се опитваш да ме накараш да те съжалявам, ще си платя кафето. И все пак трябва да ти кажа, че май нямаш особен успех с председателя.

Сарейн отпи от студения чай и преглътна с усилие.

— Може би не, но трябва да продължа да опитвам. Все още не съм готова да се предам.

Рлинда сви рамене.

— Както искаш. Ако си промениш решението, докато все още съм тук, предложението ми си остава...

Сарейн се изправи толкова бързо, че се блъсна в масата, и без да си допие чая, се отдалечи почти тичешком.

18. СЕЛИ

Докато неспирните водни бомбардировки омаломощаваха фeroуите, зелените жреци, обединени под ръководството на Сели и Солимар, добавяха защитни сили към вродената безмълвна пасивност на дърветата. Но младите фeroуи не отслабваха хватката си върху световните дървета. Цяла една горичка, включително гъбеният риф, гореше с яростта на съпротивата им. Въздухът бе изпълнен с пращането на пламъците и съскащите въздишки на парата.

Докато адмирал Уилис ръководеше операциите на своите хора от приземената си командна совалка, Сели и Солимар отново излязоха сред дърветата. Докоснаха живата бореца се гора и хвърлиха енергията си в битката.

Сели потърси с ума си дървото-кораб на Бенето, но единственото, което чу в отговор, бе отекващата болка на брат й, докато огънят вътре в него се разрастваше.

Зелените жреци закрепяха и започнаха да се олюляват: от короната на едно плам-дърво се откъсна жива топка огън и се стрелна към едно старо световно дърво от другата страна на барикадата. Древното дърво се разтресе, когато горните му клонки прихванаха огъня.

Сели и Солимар се втурнаха към старото дърво и разпериха ръце върху грамадния дънер, започнаха да преливат цялата си сила и надежда в него чрез телевръзката. Но не беше достатъчно. Огънят на фeroуите всеки момент щеше да скочи върху други отслабени дървета — Сели и Солимар го чувстваха.

Сълзи се стичаха по покритите им с пепел лица, докато двамата се свързваха с всички близки вердани, намиращи се в опасност. Групата застрашени световни дървета знаеше, че трябва да действа, преди огънят да се е разпространил — да създаде своя собствена защитна линия.

Заплашените дървета доброволно прекършиха връзката си с почвата на Терок, в която бяха пуснали корени преди векове. Сели и Солимар изстенаха от ужас, когато решенията на саможертва дървета се наклониха към вече пламтящите огньовете и едновременно се стовариха на земята с чудовищен трясък, за да създадат разчистена ивица между пожара и останалата част от гората. Фонтани искри се стрелнаха напред, но фероите не можаха да преминат през разчистената земя.

На общия фон на нещата това бе само малка победа. Но зелените жреци не се отказаха: продължиха да подхранват силата на гората. Докато отново се опитваше да достигне Бенето, Сели видя, че верданите имат и други съюзници.

— Солимар! Погледни облаците!

Над главите им засвяткаха огромни неестествени светкавици, побързи от тези, които би могъл да създаде, който и да било облак. Облаците привличаха все повече вода от атмосферата; зелената кожа на Сели настръхна от електрическият заряд във въздуха. Пламъците сякаш потръпнаха пред противник, далеч по-силен от водните бомбардировки на ЗВС.

Като примигваше със зачервените си очи, Сели огледа безформения ръб на облаците и накрая видя> това, което търсеше: сребристосиньо кълбо, което се спусна над горящите дървета като куршум, излят от вода. Верданите почувстваха идването на водните същества и сред зелените жреци се надигнаха развълнувани викове.

Преди време Сели бе видяла Джес Тамблин да използва венталска вода, за да създаде дървесните кораби. Сега той се бе върнал.

Венталският кораб на Джес и Ческа се стрелкаше под съгъстяващите се дъждовни облаци. Тъмната кипяща маса се изду и спря над мястото, където се намираха обладаните от фероите дървета. С оглушителен гръм, който отекна из цялото небе, облаците избухнаха. Венталската вода потече върху фероите. Всяка капка представляваше смъртоносен снаряд.

Новосъздадените фероуи се вкопчиха в завладените дървета и безнадеждно започнаха да изстрелват пламъци във въздуха, но единственият отговор бе гръмотевичният трясък, с който венталите изразяваха гнева си. *Гневен* звук — от венталите! Сели се засмя — така

се радваше да го чуе. Облаците се събраха над последната група млади фeroуи и освободиха последен яростен порой.

Отърсили последните остатъци от страха си, зелените жреци прегърнаха стволовете на дърветата — добавяха своята сила към тяхната, окуражаваха верданите да се съпротивляват. Сели и Солимар вдигнаха лица към небето и оставиха свежите капки да намокрят кожата им и да облекчат болката от изгарянията.

19. БЕНЕТО

Високо над планетата дървесният кораб на Бенето се сражаваше с пламъка, който бе проникнал в мъзгата му — в кръвта му. Пристигането на венталите бе предизвикало дъждовна буря, която се изливаше над Терок и енергизираше мрежата на корените на световната гора.

Чрез собствената си нежелана връзка с живите пламъци Бенето почувства агонията на младите фероуи, докато загиваха един по един. Макар че не можеше да угаси смъртоносния огън, който го изгаряше, той можеше да установи контрол над собственото си огромно, покрито с тръни тяло. Да, щеше да го насочи, накъдето пожелаеше; щеше да контролира борбата. Почувства как взема надмощие.

„Идваме“ — предаде Бенето на Сели през телевръзката.

Като оставяше зад себе си диря от пушек и огън, групата дървесни кораби се насочи надолу. Уловени в капан в тялото на Бенето, огнените същества се гърчеха, мъчеха се да го накарат да промени посоката, но той усещаше, че вече е по-силен. Вкара своето тяло-кораб право в гъстите сиви облаци и ги остави да измокрят огромния ствол и дебелите клони. Венталският дъжд разяде живия огън в тялото му като киселина и фероуите се отдръпнаха. През телевръзката той чу как другите пилоти вердани надават радостни викове, докато влизат в енергизираните облаци.

Дървото на Бенето, от което със съскане се вдигаше пара, се наклони към упоритите места, където се бяха концентрирали най-много фероуи, но те не бяха най-голямата пламнала част.

„Можем да спасим дърветата около вас. Пресечете връзката си със земята. Ще ви отведем, така че фероуите да не могат да се разпространят по-нататък“.

За разлика от хората, верданите не притежаваха индивидуалност; всяко отделно дърво представляваше просто проява на всеобщия разум и всяко бе свързано с другите. Бенето трябваше да изреже от

световната гора всички заразени дървета — включително самия себе си и другите вердански бойни кораби, които вече бяха прихванали огъня.

Докато дъждът продължаваше да се лее, горящите дървета започнаха да действат из цялата пламтяща горичка. През разума на световната гора Бенето чуваше риданията на Сели. Опита се да я ободри, но нямаше какво да ѝ каже.

Скупчените един до друг бойни кораби сграбчиха с трънливите си клони горящите стволоче, а после се заиздигаха нагоре. Корените на дърветата започнаха да се изтръгват от почвата. Вътре в дърветата новосъздадените фетроуи се мятаха и се съпротивляваха, макар да знаеха, че не могат да спечелят — че няма как да избягат. Бенето и другите кораби се издигнаха високо над световната гора и отнесоха жертваните дървета в разредената атмосфера, като отново минаха през светкавиците на венталите.

Бенето отнесе заразените обречени дървета далеч, много далеч от Терок.

Отначало, след поражението на хидрогите, всички вердански кораби се бяха отдалечили от Терок с намерението никога да не се върнат. После ги повикаха обратно, за да защитят Терок, но те си спомняха какво бяха видели по пътя. И сега Бенето се сецаше за едно идеално място да се отърве от коварните новородени фетроуи.

Горящите дървесни кораби летяха с главоломна скорост, сякаш можеха да надбягат агонията от пламъците, и скоро се приближиха до това, което някога бе бинарна звездна система; една от звездите — син гигант — бе експлодирала в нова и бе оставила след себе си необикновено гъста следа.

Черна дупка.

Втората звезда също се бе уголемила — сега представляваше червен гигант. Гравитацията от черната дупка привличаше ивици газ от външните слоеве на червения гигант и ги увеличаваше във все побуйна спирала надолу, към точката на абсолютното изчезване.

Като влачеха подпалените, изтръгнати от корени дървета през космоса, верданските кораби последваха реката горещи газове, които се отделяха от червения гигант. Летливите гравитационни нишки ги

привличаха все по-близо и скоро хватката им щеше да стане окончателна и смъртоносна. Живите пламъци в стволите им обезумяха и започнаха да горят още по-силно, докато се опитваха да се освободят. Новата вълна от болка, излъчваща се от Бенето, накара Сели да изкрещи там далече на Терок.

Въпреки че неговият дървесен кораб летеше сред група от заразени световни дървета, Бенето оставаше все така свързан с малката си сестричка. Пламтящите вердански кораби едва издържаха на болката, но успяваха да задържат новородените фероуи вътре, в дървените си тела. Хищните пламъци продължаваха да гризат корените им и Бенето знаеше, че корабите трябва да побързат, преди да са се предали. Не можеше да позволи на фероуите да се измъкнат.

През телевръзката видя Сели, застанала сред изгорена ливада наред напоената с венталски дъжд гора. Тя примигна, погледна нагоре към небето и когато примигна отново, се озова до Бенето, заобиколена от празния космос. Той знаеше, че Сели усеща разкъсващата болка в сърцевината му, в неговата кръв-мъзга, в широко разперените му клони. Не можеше да я скрие.

Повечето зелени жреци не можеха да понесат да поддържат телевръзка прекалено дълго, но любовта на Сели към брат ѝ, ѝ вдъхна сили да понесе болката. Тя не освободи съзнанието си дори когато той се носеше през космоса. Бенето усещаше горещите сълзи, които се стичаха по бузите ѝ — по-горещи от огъня на фероуите, който бушуваше в сърцевината му.

Огромните трънливи кораби се завъртяха около вихрушката на черната дупка. Бенето и останалите пуснаха заразените дървета и те изчезнаха едно по едно с безмълвни издихания, а ехото на телевръзката предаде едновременно ужаса и радостта от победата. Един по един верданските кораби се завъртяха в спирала, пресякоха хоризонта и пропаднаха в тъмнината.

Бенето знаеше, че Сели чувства загубата при изчезването на всеки. Тя мъчително си поемаше въздух на големи глътки, забравила за това, което ставаше около нея на ливадата.

— Бенето... — чу гласа ѝ той и извлече сила от близостта ѝ.

Бе направил това, което трябваше: бе отдалечил фероуите от Терок и бе спасил останалите дървета; бе довял огнените същества на място, откъдето не можеха да се измъкнат, за да причинят по-

нататъшни беди. Почувства треперенето на Сели, докато сестра му се свличаше на изгорената земя. Знаеше, че ще тъгува за него, но знаеше и че Сели разбира какво е постигнал. Тя го обичаше и той също я обичаше. Любовта и надеждата притежаваха силата да изцеляват — тя и Солимар бяха научили верданите на това. Бенето се радваше, че го бяха направили.

Сели се обърна към Солимар, притисна лице към мускулестите му гърди и се разтърси от ридания. Знаеше, че е свършено.

В последния миг, преди да премине гравитационната точка, от която нямаше връщане, Бенето отново прегърна със съзнанието си далечната световна гора и се изля в нея. Болката изчезна, докато неговото тяло-дърво падаше в чистата пепел, примесена с космически прах и газове... и после се завъртя надолу и изчезна завинаги.

20.

ГУБЕРНАТОРЪТ НА ХИРИЛКА РАЙДЕК'Х

Не бе възможно цялото население на Илдира да се скрие от фeroуите, но всеки се вкопчваше във всяка защита, която можеше да намери. Младият Райдек'х, истинският губернатор на Хирилка, се криеше дълбоко в старите мини заедно с престолонаследника Даро'х.

Копачите работеха усилено, за да разширят тунелите и да издълбаят големи пещери в недрата на планината, както и множество нови тунели за евакуация в случай, че потрябват. Пред пещерните отвори бяха поставени постове, които следяха да не дойдат огнените кълба на фeroуите.

Райдек'х седеше на входа на една от пещерите, гледаше огряната от слънцето земя и се опитваше да измисли някакво решение, което да предложи на престолонаследника. На Хирилка — планетата, която се предполагаше, че управлява — имаше огромни ветровити равнини, които се използваша за земеделие. Райдек'х не бе роден, за да живее в тунели под земята. Никой илдириец не бе роден за такъв живот.

Въпреки че инженерите бяха донесли блестятели, за да осветяват подземните помещения, Райдек'х бе усвоил навика да спи навън и да използва събраните скришом дървета, за да накладе малък, *безопасен* огън. Сега, седнал край ярките пламъци до входа на мината, той гледаше никога незалязващата светлина на многобройните слънца и размишляваше. Макар че бе още неопитно момче, станало губернатор по чиста случайност, Райдек'х бе твърдо решен да помогне.

Когато десетте хиляди илдирийци, които се бяха опитали да се измъкнат с бойния лайнер, бяха загубили надпреварата с фeroуите, бе почувствал остра болка, докато всички тези невинни хора биваха изпепелявани, а душепламъците им — открадвани. Бе се замислил дали да не тръгне с тях, но повече от един милион от неговите загубили дома си хора бяха тук, на Илдира, и той нямаше да си тръгне, преди да намери начин да ги спаси.

Докато седеше така, потънал в мисли, тал О'нх често се присъединяваше към него. Понякога седяха един до друг часове наред, без да проговорят — просто черпеха сила от присъствието на другия. Лицето на стария ветеран все още носеше раните и изгарянията, причинени от фeroуите; едната му очна ябълка беше празна, а другото му око — млечнобяло и невиждащо, отчасти покрито от съсухрения клепач.

След като го назначиха за губернатор на Хирилка, Райдек'х бе посетил планетата си, а също така и всички отломъчни колонии в Хоризонтния куп, придружен от тал О'нх и една септа бойни лайнери. Срещата им с разярения Руса'х и неговите огнени кълба бе умъртвила всички екипажи от Слънчевия флот, бе унищожила два от лайнерите и бе изгорила зрението на тала.

Слепотата би накарала повечето илдирийци да полудеят, но О'нх бе силен. Оранжевите отблясъци на малкия огън, запален пред входа на мината, играеха по лицето му и той ги усещаше, макар че не можеше да ги види.

— Мога да го понеса — каза на Райдек'х. — Много отдавна си помислих, че може да загубя и другото си око, и се заставих да настроя съзнанието си така, че никога да не се поддавам на безпокойството и страха. Човешките същества могат да понесат тъмнината, стига да решат, а щом те могат да я преживеят, значи и аз мога.

— Много си смел, тал О'нх.

Ветеранът махна пренебрежително с ръка.

— Просто имам опит. Ти също ще намериш кураж, когато ти потрябва.

— Ще имаме нужда от нещо повече от кураж, за да прогоним Руса'х и неговите фeroуи.

— Ти имаш това, от което имаш нужда. *Ти* си истинският губернатор на Хирилка, а Джора'х е истинският маг-император — титли, които Руса'х се опитва да си присвои, но няма да успее.

Младежът кимна, но си спомни, че талът не може да го види, и каза:

— Ще запазя надеждата си, щом ти съветваш така.

Слепият тал се наведе по-близо към огъня и протегна ръце, сякаш се опитваше да привлече светлината в кожата си.

— Има реална причина да запазим увереността си, губернаторе. Макар че магът-император изчезна, знаем, че не е мъртъв. Все още усещаме присъствието му, колкото и далеч да се намира. Джора'х е жив.

Райдек'х се замисли. Когато предишният маг-император се бе отровил, цялата им раса бе почувствала съкрушителна вълна от умствен шок и нещастие. По същия начин всички илдирийци щяха да почувстват смъртта на Джора'х като остър дисонантен писък през тизма. Значи Джора'х бе жив... но къде се намираше?

— Дали ни е изоставил?

— Не вярвам. Най-вероятно има нещо, което му пречи да се върне.

Магът-император бе изчезнал, Миджистра бе загубена, а фероите бяха завладели Призматичния палат... това като нищо можеше да се окаже най-голямото изпитание в цялата история на империята. Райдек'х знаеше, че е време да демонстрира увереност и да повдигне духа на стария ветеран.

— Тал, имаме всички възможности да оправим нещата. Кълна се, че ще го направим.

21.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР ДЖОРА'Х

Джора'х се взря в Нира, докосна бузата ѝ за последен път и с твърдо изражение се обърна, за да последва адмирал Диенте и стражите. *Диенте*. Магът-император не даде никакъв признак, че е забелязал мъжа, който бе устроил засада на флагманския му кораб.

Твърдението на адмирала, че изпълнява заповедите на председателя, не го освобождаваше от вината му. В изпълнение на въпросните заповеди Диенте можеше да е обрекъл Илдирийската империя на гибел — да е оставил всички поданици на Джора'х да бъдат погълнати от фероуите.

Лицето на тъмнокосия адмирал беше безизразно.

— Приключихме проверката и анализа на бойния ви лайнер, маг-императоре. Всичко функционира, така че сме готови да потеглим.

— Значи сте поправили щетите, нанесени от корабите? — попита Джора'х, загледан право пред себе си. — Сигурен ли сте, че разбирате системите на Слънчевия флот?

Отговорът на Диенте бе отсечен и ясен:

— Нашите инженери научиха много неща за илдирийските бойни лайнери в движение, докато помагаха при поправката на много от вашите кораби след битката с хидрогите тук. Сега се възползвахме от тези познания. — Замлъкна, а после добави с извинителен глас: — Изстрелите ни бяха грижливо прицелени, за да нанесат колкото се може по-малко щети.

— Не можете и да си представите колко голяма щета нанесохте, адмирале.

Докато въвеждаше Джора'х в лайнера, Диенте направи лек скован поклон, но извърна настрана тъмните си очи.

— Ще ви заведа до предназначенията за вас каюта. Имам заповеди да огранича до минимум контакта между вас и моя екипаж, щом излетим. Наредено ми е да ви осигуря спокойствие и тишина.

Джора'х усети как го полазва ледена тръпка. Нира вече му липсваше, но той се опита да закали сърцето и ума си срещу предстоящото изпитание.

— Разбирате ли какво ще ми струва да оставя другите илдирийци тук на Луната?

Поведението на Диенте му подсказваше, че дори и той не одобрява действията на Венцеслас... но в крайна сметка председателят вече не търсеше одобрение от никого.

— Разбирам, че нямам избор.

Джора'х горчиво поклати глава.

— Мислех, че човешките същества винаги имат избор.

— Значи не разполагате с всички факти. Последвайте ме.

Докато го водеше по рампата и после по коридорите, Диенте преднамерено му показва войниците в лайнера.

— Макар че този полет е само изпитателен, на борда има петстотин души от ЗВС. Моля ви, не ме принуждавайте да правя нещо, за което ще съжалявам.

— Не съм глупак, адмирал Диенте. Трябва да остана жив, за да спася поданиците си, колкото и време да ми е нужно.

— Значи се разбираме. — Диенте му направи знак да влезе в някогашната си богато украсена каюта — голямото помещение, което бе споделял с Нира. Без нея, без екипажа му целият кораб изглеждаше студен и мрачен.

Адмиралът затвори вратата зад него. Джора'х не провери дали е заключена — не искаше да знае отговора.

Председателят Венцеслас не си бе направил труда да го изпрати, макар че всеки миг от заминаването и всяко движение на Джора'х несъмнено се записваха. Навярно Венцеслас се усмихваше самодоволно и се поздравяваше за блестящата стратегия.

Засега, докато лайнерът все още се движеше в лунна орбита, Джора'х усещаше тизма от илдирийските пленници, затворени наблизко, но по-късно, когато почувства как машините на кораба се ускоряват и огромният кораб започна да се отдалечава, слабите нишки изтъняха и се изпънаха. Хората му бързо останаха далеч зад тях.

Джора'х седеше сам в ярко осветената каюта, стискаше преплетените си пръсти и се мъчеше да се съсредоточи. Той беше магът-император. Трябваше да овладее страха си. Макар да усещаше

как връзката отслабва с всеки миг, не можеше да позволи на хората си да почувстват безпокойството му през тизма. Заради тях трябваше да е силен — по-силен от всякога.

Когато бойният лайнер се устреми в празнотата на космоса, Джора'х чувства как и последните нишки се късат като тънките струни на изящен музикален инструмент под натиска на груби, хищни ръце. „Няма ги вече“.

Строполи се на удобното легло, където двамата с Нира бяха споделяли мислите и мечтите си, където бяха изпитвали такова задоволство. Стори му се, че не може да диша, сякаш всичкият кислород в лайнера бе изсмукан от някакъв суров, безпощаден вакуум. Никога не си бе представял такава всеобхватна празнота.

Затвори очи и стисна зъби. Разпери ръце, съсредоточи се и изпрати съзнанието си в тази бездна, колкото можеше по-далеч. Опита се да достигне някого, когото и да е, но в отговор чувства да му крещи единствено студена лудост.

— Аз съм магът-император! — извика той през стиснати зъби и продължи да търси някоя приятелска мисъл, която да му помогне да издържи. Но вселената бе огромна и празна.

За свой ужас Джора'х осъзна, че са изтекли само няколко секунди.

22. СИРИКС

Сирикс и неговите черни работи крачеха през руините на скитническата база „Глупостта на нападателя“, вървяха през каменните тунели и проникваха все по-дълбоко и по-дълбоко в астероида-крепост. Немошните човешки обитатели на базата бяха мъртви, телата им бяха разпръснати навсякъде.

Макар че шуплестият астероид бе защитен от носещи се в десетки, дори стотици орбити скални късове, за роботите на Сирикс бе детска игра да планират и осъществят завладяването на базата. С една-единствена бърза операция те бяха съборили атмосферните куполи, бяха отворили коридори в космоса и бяха нахлули през избитите врати в товарните отделения. Някои скитници се бяха опитали да избягат; други бяха решени да защитават инсталацията. И едните, и другите бяха избити. Както гласяха изричните инструкции на Сирикс, оцелели нямаше.

Двете му протежета, ПД и КТ, го следваха с отсечени стъпки, горящи от желание да му помогнат. На едно място за връзка с централните компютри на базата КТ се опита да се свърже със системите.

— Скитниците често прикрепят към компютрите си устройства, които блокират всичко при подаване на грешен код. Трябва да действате внимателно. — Той спря. — Да, ето: електрически и радиационни вълни, които трябва да изтрият цялата информация, ако има пробив в сигурността.

Сирикс извъртя назад плоската си глава.

— Можеш ли да ги деактивираш, за да видим данните?

— Да. — В гласа на компито прозвуча нетърпение да удовлетвори Сирикс.

— Тогава го направи.

Тъй като познаваха системите на скитниците от предишни завоевания, ПД и КТ започнаха да работят заедно и бързо

деактивираха програмите за автоматично изтриване.

— Сега имаме достъп до сводките, изобретенията и списъка на фабриките.

Докато отрядите роботи продължаваха да изследват тунелите на астероида, за да намерят и унищожат и последните, вече обезумели от ужас оцелели, двете компита започнаха да се редуват да четат данните за броя на корабите, които пристигаха и напускаха базата, колко метрични тона различни руди се изнасят всяка година, колко необработен метал се получава от фабриките.

— Това място подходящо ли е, Сирикс? — попита ведро ПД.

— Не. — Сирикс бе много разочарован. Червените му оптични сензори пламнаха с дълбок рубинов отблясък в контраст с все още святкащите алени аварийни светлини. — Това е голяма фабрика, предназначена за производства на големи листови сплави, тежки греди, строителни блокове. Тази фабрика не разполага със сложното технологическо оборудване, което ни трябва.

С всяко подобно разочарование той се отчайваше все повече. Обстоятелства, които не зависеха от него, го бяха тласкали към едно поражение след друго и повечето от първите черни роботи бяха унищожени в последните битки. Много малка част от многобройната му армия и само петнайсетина от откраднатите бойни кораби на ЗВС бяха останали непокътнати. Възможностите, с които разполагаше, изглеждаха плашещо ограничени, преди двете наивни компита да предложат своята смела и доскоро немислима схема.

Ако завладееха няколко фабрики с подходящото технологическо оборудване, можеха да построят още черни роботи — *нови* роботи, — за да компенсират загубата на падналите. Макар че тези роботи нямаше да притежават спомените и опита на унищожените оригинали, все пак щяха да попълнят армията му.

Сирикс можеше да ги използва, за да доведе плановете си докрай.

Създаването на кликиски роботи обаче не бе толкова просто като построяването на космически кораб или издигането на някой скромен жилищен квартал. Този процес изискваше извънредно сложни операции. Глупостта на нападателя не отговаряше на нуждите им. Цялата операция бе просто загуба на време.

Сирикс прекрачи два трупа, запречващи входа на дълбокия тунел, и отново се обърна към компитата.

— Проверете в база данни цялата информация за други бази и предварително проверете технологиите им. Намерете ми място, където да създам своите роботи.

— Да, Сирикс — отвърнаха в хор ПД и КТ.

— Самите скитници ще ни насочат към следващата ни цел.

Когато дойдоха да докладват, двете компита изглеждаха доволни.

— Намерихте ли някаква алтернатива? — попита Сирикс.

ПД извади електронен бележник, а КТ каза:

— Предлагаме Релекер — бивш ханзейски свят с много приятен климат. Хидрогите са унищожили селищата и са избили всички колонисти. Наскоро скитниците са се върнали там, за да организират нова база, след като хидрогите вече не ги застрашават.

— Застрашават ги обаче моите роботи — заяви Сирикс. — Защо смятате, че мястото е подходящо?

— Скитниците са инсталирали нова индустриална мрежа с множество способни работници и съвременна технология — обясни ПД. — Данните сочат, че фабриките им са на отлично ниво.

— Или те си мислят така — отбеляза скептично Сирикс. — Добре, да идем да видим Релекер. Ако се окаже, че отговаря на нуждите ни, ще я превземем и ще започнем работа.

Прегледа доклада. Според записите, свалени от компитата, планетата наистина притежаваше цялото оборудване, което бе необходимо за създаването на нови роботи. Съществуващите фабрики можеше да се трансформират без проблеми. А освен това нямаше силна защита. Да, Релекер щеше да е забележително лесна за завладяване.

— Ако човешките колонисти умеят да работят с технологиите, може би ще ни помогнат при създаването на роботите — предположи КТ. — Все пак сегашните производствени линии са предназначени за човешки ръце.

— Да, ще имаме нужда от помощта им — добави ПД. — Трябва да ги оставим живи.

Сирикс неохотно се съгласи.

— Някои от тях може би — стига да имаме полза от тях.
Флотът на роботите промени курса си и се отправи към новата си
цел.

23.

ГЕНЕРАЛ КЪРТ ЛАНИАН

Генерал Ланиан беше доволен. Бе поставил всички небесни мини на Голген на мястото им и бе показал на клановете, че за доброто на цялата човешка раса трябва да сътрудничат на Ханзата. Войниците му бяха взели достатъчно екти, за да стигнат за целия флот за половин година, че и повече. Днес определено бяха свършили добра работа. Докато отпиваше от чашата черно кафе на мостика на „Голиат“, Ланиан си мислеше колко високо ще оцени постиженията му председателят — поне веднъж.

Години наред действията на ЗВС бяха възпрепятствани от постоянния недостиг на екти. Кой космически флот би могъл да върши работата си като хората, ако трябваше да дава отчет за всяко изпарение, за всяка капка гориво, отпусната за патрул? Сега, когато корабите му преследваха един от „избягалите“ товарни съдове, Ланиан бе сигурен, че скоро усилията му ще се увенчаят с още успехи. Да, наистина се гордееше със себе си и с екипажа си.

— Операцията на Голген не беше почтена, генерале.

Конрад Бриндъл се бе прехвърлил от своята манта на флагманския кораб за консултация и инструктаж. В гласа му нямаше и капка ентузиазъм.

— Непочтена ли? Операцията представляваше абсолютен успех.

— Това беше цивилна цел, сър. Нямахме законно основание да заграбим собствеността им без съответния процес...

— Те бяха симпатизанти на врага, ако не преки врагове. — Искаше му се Бриндъл да бе огласил съмненията си насаме в стаята за инструктаж, вместо на мостика, където всеки от екипажа можеше да ги чуе.

Бриндъл обаче държеше на своето.

— В Академията обучавах студентите на етика, на хартата на Ханзата и на добрите страни от правилника на ЗВС. По време на

мисията си на Голген не спазихме нито една от съответните процедури. Това, което направихме, беше равносилно на пиратство.

Ланиан го сръза, разярен от дързостта му да се опитва да затъмни ликуването му. Преди години самият Ланиан бе преследвал и екзекутирал скитническия пират Ранд Соренгард; двата случая бяха съвсем различни.

— Господин Бриндъл, направихте правилния избор, когато отказахте да се присъедините към бунта на Уилис. Демонстрирахте удивителна сила на характера, като оставихте собствения си син и неговата „приятелка“ скитничка на Терок и останахте верен на Земните въоръжени сили. Не се проваляйте сега, когато нещата се развиват толкова добре.

В този момент двамата бяха прекъснати от тактическия офицер.

— Сър, сигналът се загуби! Товарният кораб просто изчезна от системата ни.

Ланиан остави чашата с кафе; надяваше се, че Бриндъл няма да настоява да продължат разговора си.

— Какво засича системата?

— Нищо, сър. Скали, богати на метал, се движат в хаотични орбити — не си струва изобщо да се отбелязват на звездна карта. Единственото име, което намерих в записите, е Глупостта на нападателя. Не знам дали се отнася до някой конкретен астероид.

Ланиан кимна и се усмихна.

— Грозно, безполезно и далеч от всички пътища — точно такива места предпочитат скитниците. — Прегледа звездните карти, където мрежа от елипси показваше орбиталните пътеки на многобройните планетоиди, движещи се около едно малко мътно слънце.

— Действайте предпазливо. Вероятно ще намерим скривалището на някой друг клан.

Операторът на сензорите разгледа внимателно скалата.

— Наличието на обработени метали и геометрични форми определено показва изкуствени конструкции.

— Щурмувайте, но не откривайте огън, преди да ви наредя. Не искаме да загубим товарите с екти, които може да имат, или да повредим фабрики, които могат да продължат да са продуктивни.

— Освен това трябва да избегнем ненужни жертви — добави Бриндъл така, че всеки на мостика да го чуе.

Най-после сензорният оператор намери доклад за астероида от сканирането на най-далечните обекти.

— Няма енергийни сигнатури, комуникационен трафик или топлинни източници. Само товарният кораб. Изпраща съобщения, но не получава отговор.

Ланиан се наведе напред, опрял лакти на коленете си. Корабите на ЗВС се движеха с такава скорост, че се приближиха към базата след броени минути.

Веднага видяха, че някога астероидът е бил покрит с куполи и резервоари, но сега всичко бе унищожено. Набраздената с кратери скала бе надупчена от експлозии. Почернели дупки и разтопени краища показваха къде се е намирала изравнената със земята фабрика.

— Било е извършено с язери на ЗВС, сър — съобщи сензорният оператор.

— Язери ли? Не съм заповядвал на никого да атакува това място. По дяволите, дори не знаех, че съществува!

Търговският кораб зави и по комуникациите потече съобщение, изпълнено с ругатни. Скитническият пилот имаше дълга тънка брада и плитка, праметната през рамото. Лицето му бе зачервено от гняв, очите — налети с кръв.

— Вие, зевесета скапани! Избили сте всички. *Защо?* Пиратството не ви ли стига? Защо ви трябваше да се забърквате и в масово клане?

Ланиан погледна Бриндъл, сякаш заместникът му имаше отговор.

— Сигурен ли сте, че няма запис на военна операция, проведена тук?

— Няма, сър.

— Отворете канал към скитническият пилот. Кажете му, че не ние сме причинили това клане.

— Не ни вярва, генерале — минута по-късно се обади свързочният офицер. — Точният му отговор гласи, тъъ, цитирам, „Простоти!“

Двигателите на товарния кораб светнаха по-силно — скитникът набираше скорост. Ланиан въздъхна.

— И къде отива сега? Да не би да си въобразява, че наистина може да ни избяга? — Но скитническият кораб се обърна и полетя с

пълна скорост към дреднаута. — Какво е намислил този, по дяволите? Та той се опитва да ни разбие! Това е смешно!

— Бронята на „Голиат“ ще понесе удара без проблеми — обади се Бриндъл.

— Не ми пука. Огън! — И побърза да добави: — Целете се само в двигателите... ако е възможно.

Товарният кораб се приближаваше като снаряд. В последния миг обаче пилотът освободи товара си от дванадесет варела екти и ги пусна като мини право на пътя на бойната група, после се отклони и записва сложна пътека между скупчените кораби на ЗВС, понеже язерите им разсичаха космоса. Два въртящи се цилиндъра се забиха в предната част на дреднаута на Ланиан и последвалите експлозии разклатиха мостика.

— Няма значителни повреди, сър, нито жертви — докладва Бриндъл. — Една от мантите ни е ударена от експлодирал варел. Ремонтните екипи са на път.

Ланиан обаче се интересува не от мантата, а от бягащия кораб.

— Мамка му, къде отиде?

— Все още хващаме следата му, сър. Излиза от системата.

Скитническият пилот активира звездното гориво и отлетя надалеч, преди Ланиан да успее да обърне своите много по-големи бойни кораби и да го последва. Генералът стана от командното място и направи крачка към главния екран.

— Все още ли го следим? Кажете ми, че не сме загубили сигнала му.

— Намерих го, генерале.

— Тогава тръгваме след него. Това преследване няма да свърши, докато аз не кажа, че е свършило.

24.

ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИКЪТ ДАРО'Х

Чувството, че е преследван, не го напускаше дори в пещерния лагер. Престононаследникът Даро'х се опита да разбере какво означава внезапната празнота в тизма там, където трябваше да е магът-император. Съвсем доскоро всички илдирийци бяха долавяли шепот от далечното му присъствие, но сега Джора'х просто бе изчезнал. Всеки илдириец можеше да го почувства.

Прислужниците отчаяно се вкопчваха в преструвката, че всичко е нормално, и продължаваха да обслужват престононаследника: приготвиха храна и топли напитки, донесоха му възглавници, на които да седне, и нагласиха блестящите да светят по-силно в сенките на тунелите. Но колкото и да се мъчеха, никога нямаше да превърнат този мръсен примитивен лагер в нещо подобно на Призматичния палат.

Докато намръщените безмълвни часови дежуриха отвън и внимаваха за огнени кълба, Даро'х се срещна с адар Зан'нх, Язра'х и тал О'нх. Главният писар Ко'сх, главата на кастата на паметителите, седеше до тях, готов всеки момент да им цитира пример от историята, както и да запише всяко ново събитие. Кокалчетата на дясната ръка на Язра'х бяха разкъравени — неспособна да овладее чувството си на безсилие, тя си го бе изкарала на неподатливата скала.

Зан'нх им представи доклад от последните си проверки. Косата му бе несресана, а униформата — омачкана. От началото на кризата не бе загубил нито миг, за да поддържа изрядния начин на обличане, изискван от военните.

— Призматичният палат блести като огън, а много други сгради са изгорели до основи. Доколкото мога да кажа, Миджистра е пуста.

Усилието, което му костваше изричането на това, бе ясно изписано на лицето му.

— Фероите са затегнали контрола си над небето. Още десет от патрулните ми катери не се върнаха. Когато някой кораб се опита да

избяга от Илдира, огнените кълба го настигат и го унищожават. — Той присви очи. — Няма да ни позволят да напуснем планетата.

Даро'х си помисли за опасността, надвиснала над всички отломъчни колонии, за загубените светове от другата страна на Спиралния ръкав. Всички бяха притеснени, че мага-император го няма по време на най-ужасната криза в историята им, а сега нещата се бяха влошили още повече. Джора'х изцяло бе изчезнал от мрежата на тизма и тишината кънтеше като безкраен писък в ума на всички представители на илдирийската раса.

Сега тези хора бяха отговорност на Даро'х като престолонаследник, но нямаше начин да ги поведе, особено докато продължаваше да се крие в дълбокия тунел.

— Попаднали сме в ада — намеси се Ко'сх. Лицето на паметителя се променяше в цяла гама от цветове и това подчертаваше тревогата в гласа му. — Никой не може да почувства присъствието на мага-император!

— Това го знаем всички — изръмжа Язра'х. — Но в момента не можем да направим нищо по въпроса.

— Ти *знаеш* какво трябва да се направи, престолонаследнико — продължи главният писар, съсредоточен единствено върху Даро'х. — Имаме нужда от водач. Има такъв прецедент. Трябва да преминеш през церемонията по възкачването на трона и да станеш нашият нов маг-император.

Разнесоха се бурни възражения. Гласът на Язра'х заглуши всички останали:

— Прецедентът, създаден от лудия губернатор Руса'х? Голям глупак си да го предложиш!

— Логиката на паметителя е правилна — обади се тихо тал О'нх. — Ти даваш всичко от себе си, за да ръководиш хората си, престолонаследнико, но не можеш да изпълниш ролята на Джора'х, преди да си овладял контрола над тизма. А за това е нужно да преминеш през церемонията.

След смъртта на мага-император Сайрок'х Даро'х бе присъствал на ритуала на кастрацията — болезнения, но задължителен преход, който бе превърнал Джора'х от престолонаследник в маг-император. По онова време вече млад мъж, Даро'х си спомняше внезапния прилив на топлина и увереност, докато нишките на тизма се заплитаха в

сърцето и ума на новия маг-император. Баща му незабавно бе придал сила и посока на обърканата и уплашена илдирийска раса, бе изпълнил сърцата на хората с увереност, надежда и сигурност.

Да, сега хората му отчаяно се нуждаеха от тази сигурност. Ако Джора'х наистина бе мъртъв, престолонаследникът трябваше да стане маг-император.

Но ако баща му все още беше жив, Даро'х не можеше просто да се възкачи на трона и да стане маг-император. Това щеше да създаде ужасно объркване. Можеше дори да съсипе останките от Илдирийската империя.

Даро'х затвори очи. Трябваше му повече информация, за да вземе правилното решение. Ако магът-император бе мъртъв, посоката му беше ясна. Но смъртта на баща му трябваше да го блъсне в гърдите и ума със силата на чук. Вместо това единственото, което усещаше бе пълно умствено мълчание... Нямаше никакъв тизм, никакви мисли, нито дори най-слабата искрица, която да му подсказва, че Джора'х все още го има.

Той поклати глава.

— Този акт е необратим и е равносилен на това да изоставим всяка надежда. Не вярвам, че магът-император е мъртъв, така че всяко подобно действие би било прибързано. Няма да го направя.

— Има хора, които ще кажат, че ако не го направиш, си страхливец, престолонаследнико — натърти ядно Ко'сх.

— Има хора, които говорят само глупости! — озъби се Язра'х.

Престолонаследникът изпъна рамене, пое си дълбоко дъх и се обърна към всички присъстващи. Трябваше да е силен.

— Макар че магът-император не е тук, той ме остави начело на империята. Не бях роден за престолонаследник, но тази участ се падна на мен. Вие сте най-добрите ми съветници — това е участта, която се падна на вас.

Изглежда ги твърдо.

— Илдирийците никога не са умеели да измислят нови решения на проблемите. Баща ми каза, че ако не се научим да се променяме, сме обречени на гибел. Ето какво ви възлагам: намерете ми решение. Ние сме Илдирийската империя! Не ме интересува колко отчаян или налудничав може да изглежда планът — предложете начин, по който да отблъснем фероите.

25.

ПРЕВЪПЛЪТЕНИЯТ ФЕРОУИ РУСА'Х

Във вътрешността на пречистените с огън останки от Призматичния палат Руса'х продължаваше да прогаря нишките на своя нов тизм, с помощта, на който щеше да ръководи народа на Илдира. Духовните нишки сияеха ярки и горещи като жичките на блестятел. Трябваше да излезе навън и да види какво е постигнал.

Призова пламъци от пода и стените и се обви в завеси от огън, докато не се образува огнено кълбо, което го затвори във вътрешността си като в пашкул. Той се понесе през вече опожарените коридори и разби една врата, за да стигне до външния въздух. Нажеженото му до бяло тяло се носеше над наклонящите се кули и минарета на двореца. От това стратегическо място той разгледа владението си. Пламтящият му поглед се насочи навън, към заплетения метрополис Миджистра, доскоро перлата в сърцето на Илдирийската империя.

Руса'х усещаше как се разкъсва между две могъщи задължения, които се бяха превърнали в движеща сила в живота му: да напътства и контролира хората от Илдира и да продължи да възкресява фероуите. Огнените същества вътре в него не ги беше грижа за империята: тяхната битка имаше много по-сложни измерения. Той обаче искаше да спаси хората си.

За свое раздражение бе научил, че новите искри на фероуи на Терок са били унищожени. Верданите се бяха съпротивлявали с неочаквана сила, подпомогнати от вентали, зелени жреци и дори човешки бойни кораби. Това определено бе неуспех за фероуите, но не и за Руса'х: той имаше всичко, от което се нуждаеше, тук, на Илдира... освен мага-император Джора'х, който отказваше да се върне при хората си независимо колко високо го призоваваха.

Рано или късно Руса'х щеше да намери брат си. Беше само въпрос на време.

С пламтящия си кораб той полетя над покривите на Миджистра, вираше се надолу към паметниците, музеите и вече пресъхналите

фонтани. Залата на паметителите беше празна, а обзавеждането вътре — изгорено. По-голямата част от домовете на занаятчиите и общите жилища за металурзи, технолози и така нататък беше изгоряла. Руса'х премина над един медицински център и няколко склада с храна за население, което вече го нямаше.

Острото усещане за празнота го натъжаваше. Сега, когато хидрогите бяха затворени във вътрешността на своите газови гиганти, фeroуите можеха да летят, където им хрумне. Можеха да унищожат всичко, което пожелаят, и да се разрастват все повече, докато накрая станат доминиращата сила в целия Спирален ръкав и дори отвъд него.

Руса'х протегна съзнанието си през огромно пространство и се присъедини към фeroуите, които прескачаха от една звезда на друга през транскоридорите си. Сега беснееха в наскоро пробудената Дурис-Б, където бяха задействали ядрени реакции и отново бяха запалили звездата. Бяха събудили и много други стари звезди, на които някога се бяха разигравали битки — възвръщаха си териториите, които хидрогите им бяха отнели.

Но Илдира беше *негова*. Илдирийците бяха *негови*. Отново наблъска този факт в съзнанието на фeroуите.

Под огнения си кораб забеляза група отчаяни бежанци да излиза от склада, от който бяха взели провизии за един от лошо скритите си лагери. Илдирийците трябваше да останат в Миджистра и да му благодарят, че ги е върнал в Извора на светлината.

Но когато го забелязаха, те побягнаха в жалък ужас, като не един и двама изпуснаха храните, които носеха. Руса'х можеше да ги подгони. Само с една мисъл можеше да изпрати пламък и да изгори сградите, в които се криеха. С едно движение можеше да открадне душепламъците им, за да подсили огъня на фeroуите.

Но предпочете да не го прави. Макар че чувстваше как неуморните същества бушуват под кожата му, им се противопостави. Не можеше да позволи на фeroуите да се размножават неконтролируемо. Първоначално възнамеряваше да ги използва, за да постигне собствените си цели, но влиянието му над тях си имаше граници. Техният хаос бе доста силен.

Огнената му колесница обиколи цяла Миджистра, преди накрая да се върне в Призматичния палат. Във въздуха над главата му летяха десетки огромни огнени кълба, постоянно гладни, капризни,

неконтролируеми. Нямаха търпение да намерят нещо, което да унищожат.

Може би фероите биха могли да му помогнат да намери Джора'х...

26.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР ДЖОРА'Х

Отчайващо сам на бойния лайнер — далеч от Земята, от Илдира, от всеки — Джора'х се бореше да запази разсъдъка си. Свит в каютата си, той не знаеше колко дни са изминали. Чувстваше само изпълващата го празнота, която заплашваше да го погълне завинаги.

По-голямата част от живота си бе прекарал с убеждението, че Илдирийската империя е всемогъща и всеобхватна. Из целия Спирален ръкав имаше отломъчни колонии, така че мрежата на тизма се разпростираше навсякъде. Колко малко знаеше тогава!

Макар да чувстваше слабост чак до мозъка на костите си, той се застави да стане от леглото. Като маг-император не биваше да си позволява да изглежда победен. Направи със залитане три крачки към ярките блестители, вградени в стените, вперил поглед в бялата светлина: превръщаше я в пристан и убежище.

Поне не беше тъмно. Председателят Венцеслас не го бе подложил на това мъчение — все още не.

Ако извикаше, ако се предадеше, ако се закълнеше да направи това, което искаше Ханзата, дали адмиралът от ЗВС щеше да го върне при хората му? Едва ли. Джора'х бе убеден, че щом се върне в базата на ЗВС на Луната, председателят Венцеслас вероятно ще се опита да го измами. Никога не би го оставил да си отиде.

Някой внезапно почука на вратата и адмирал Диенте влезе, без да изчака да го поканят. Джора'х си наложи да не потръпва от ужасната смразяваща самота, която течеше във вените му.

— Какво... искате?

Диенте запази гласа си безизразен, сякаш правеше доклад на особено безинтересна тема:

— Софтуерните ми експерти изучават базата данни на този лайнер. Намерихме нещо, което прилича на преводаческо устройство, разработено така, че да позволява разговор с кликисите. Вярно ли е?

Джора'х затвори очи и се опита да се съсредоточи въпреки вихрушката от самота, която го обгръщаше. Прерови паметта си.

— Някога, в древни времена, сме комуникирали с кликисите.

— Това устройство все още ли функционира?

— Не сме го използвали от хиляди години. — Магът-император замълча: спомни си още нещо. — Един момент. Адар Зан'нх го е използвал. Да, той е разговарял с кликисите... на Марата.

Диенте кимна.

— Значи ще можем да го използваме, за да преговаряме с тях.

— Преговори... — Джора'х си пое дъх с намерението да се изсмее, но нямаше достатъчно сила. — Вие сте се провинили. Разгневили сте ги. Фероите може да са най-големият враг на Илдира, но кликисите най-вероятно са вашият най-голям враг, а вие сте прекалено слепи, за да го осъзнаете.

На лицето на Диенте се изписа огромна тъга и умора.

— Ние сами сме нашият най-голям враг. — Гласът му бе толкова тих, че Джора'х едва го чуваше. — Изпълнявам заповеди, маг-императоре. Не по свое желание ви причинявам всичко това. То е... унижително за предводителя на велика империя. Винаги съм се възхищавал на вашия Слънчев флот.

Тези думи събудиха у Джора'х прилив на гняв, който му позволи да съсредоточи мислите си по-добре.

— Тогава защо го допускате? Щом знаете, че действията ви са погрешни, защо следвате председателя?

За един дълъг миг Диенте остана загледан пред себе си. Тъмните му очи сякаш виждаха не каютата на бойния лайнер, а нещо друго, много далечно.

— Защото, маг-императоре, председателят държи жена ми, сина ми и двете ми дъщери като заложници. Заплаши да ги убие при първия признак за измяна от моя страна. — Стисна юмруци. — *Той държи семейството ми!*

Изоляцията бе измъчила Джора'х дотолкова, че не можа да разбере цялата тежест на това, което казваше адмиралът.

Диенте бръкна в джоба на униформата си и извади устройство с малък екран, голям едва колкото дланта му. Активира го и показва няколко изображения едно след друго: красивата си жена, съвсем младата си дъщеря, привлекателно момче и усмихнато малко

момиченце; после друг образ, на който самият той беше в картинката: задружно и щастливо семейство.

— Може би ви казах прекалено много. Благодаря ви за информацията за преводаческото устройство за контакт. — Внезапно смутен, Диенте изключи устройството и го прибра в джоба си. И преди да напусне каютата, сякаш даваше някаква напълно заслужена награда, добави: — След няколко дни се връщаме. Не е чак толкова дълго.

— Не чак толкова дълго...? — процеди през зъби Джора'х. За него времето вече се бе превърнало в мразовита безкрайност.

Диенте излезе.

Коленете на мага-император поддадоха и той рухна на леглото.

Още няколко дни. Не знаеше как ще го понесе.

Дни...

27.

МАРГАРЕТ КОЛИКОС

Когато новото люпило най-после я призова в крепостта си, Маргарет бе изпълнена с решимост да получи отговор на въпросите си. Достатъчно дълго бе наблюдавала как насекомовидните създания убиват съпернически люпила, като не приобщават, а унищожават победените кошери, без да разбира нищо. Ако не друго, това повикване поне означаваше, че кликисите са престанали да я пренебрегват, и тя се надяваше явяването ѝ пред люпилото да ѝ подсказе защо това кошерно съзнание се различава толкова от останалите.

Хрумна ѝ мисълта да се втурне към трапецовидния главен портал. Преди люпилото да разбере какви са намеренията ѝ, можеше да натисне някоя координираща плочка, която и да е, и просто да *избяга*. Но порталните мрежи се простираха само до останалите кликиски планети и минаването през който и да било коридор щеше само да я отведе на друг населен от насекоми свят. По-добре беше да остане тук.

Да, щеше да остане и да рискува с люпилото на Ларо. Макар че новото люпило изглеждаше по-кръвожадно от предшествениците си, то преднамерено се бе погрижило Маргарет да е в безопасност. Това означаваше, че кошерното съзнание иска нещо от нея, но тя не можеше да разбере какво е то. Нямаше причина да се бои. Живееше сред кликисите от толкова дълго и все още беше жива.

Отвън залата на люпилото изглеждаше висока и неугледна, с наклонени кули от всяка страна. Войниците бутнаха Маргарет в тъмното отворстие на централната сграда и тя влезе. С назъбените си крайници с остри като бръснач ръбове кликисите можеха да я насекат на парчета буквално за миг... но пък през последните години можеха да го направят безброй пъти. Тя знаеше, че няма да я наранят — поне не още.

Маргарет беше учен и двамата с Луис бяха изучавали античните руини, останали от тази смятана за изчезнала раса, години наред.

Знаеше за кликисите толкова, колкото можеше да знае човешко същество за този извънземен вид. Изпъна рамене и закрачи редом с войниците по дълги виещи се коридори, които ѝ приличаха на спираловидната черупка на раковина. Близостта на многобройните кликиси засили миризмата, която ѝ напомняше на вкисната течност, развалени яйца, разлагаща се риба и стара пот — съвкупност от феромони и химически сигнали.

Войниците, които я придружаваха, я въведоха в изкуствена централна пещера, която бръмчеше, жужеше и беше пълна с ужаси. Главите на повече от сто победени люпила лежах на пода, натрупани като трофеи една върху друга. В средата на залата, до чудовищната плячка, мърдаше огромна буца, състояща се от милиони тела, които се въртяха и потръпваха, всяко само за себе си — люпилото.

Маргарет спря. Вонята ѝ пречеше да диша. Люпилото на Ларо започна да приема форма, която да се изправи пред нея. Купчината започна да се движи — стотици компоненти започнаха да се групират, като пиксели на широк и сложен образ. Докато люпилото приемаше конкретен облик, Маргарет осъзна, че у него има още нещо, което го отличаваше от предишните въплъщения на кликиското кошерно съзнание.

Не само войниците, но и стотици работници, копачи и други породи се бяха скупчили един до друг като богомолци в църква. Шумът, който издаваха, скоро стана нещо повече от непрестанното помръдване на крайници, крила и черупки. Маргарет долови тракане на човки и стържене на хитин, които се сливаха, за да създадат музикални звуци. Разбра, че чува език.

През годините, прекарани сред кликисите, Маргарет се бе научила да комуникира с тях, макар и грубо. Разбираше част от звуците и писукането им и сама можеше да издава подобни на тях. Сега обаче звуците се бяха променили. Бяха все така странни, но все пак представляваха нещо познато. Дума.

— *Маргарет.*

Звуците, издавани от войниците и работниците, се сляха в един-единствен глас като зловец хор.

— *Маргарет Коликос.*

Никога досега кликисите не се бяха опитвали да изговарят човешки думи. Според Маргарет насекомите дори не разбираха

смисъла на имената.

Стресната, тя направи крачка назад и се блъсна в бодливото тяло на един войник, но той дори не помръдна. Тя се обърна отново към люпилото, което продължаваше да се променя като гигантски пъзел.

— Ти си по-различно от последното люпило — каза Маргарет.

Люпилото най-после приключи трансформацията си: сега се бе превърнало в нещо, което бледо наподобяваше огромна човешка глава, направена от глината в нечия непохватна детска ръка. Устата помръдна и звуците излязоха от нея като вихрушка от ветрове, които носеха по земята сухи тръни.

— *Маргарет Коликос... Познавам те.*

Нещо със сигурност се бе променило.

— Какво си ти? — настоя тя.

— Някога бях... поне отчасти... човек. — Човешките черти продължиха да се променят, добиваха по-завършен вид. — Човек на име Дейвлин Лотце.

Тя го погледна потресена.

— Дейвлин?

Така и не бе узнала какво се е случило с него; очевидно кликисите бяха асимилирали гените и паметта му. Но Дейвлин навярно бе повлиял по някакъв начин на образуващото се люпило, като бе запазил частица от собственото си съзнание; и тази частица сега излизаше на преден план в масата на люпилото.

— *След няколко деления моят кошер придоби достатъчно човешка ДНК, за да ни направи по-човешки.* — Отделните късчета се размърдаха като образ, който влиза във фокус, и сега грубото подобие на лице придоби по-голяма прилика с лицето на Дейвлин.

— *Възпротивих се на ларвата на люпилото и станах част от нея.*

— Твоят ум е кошерният ум на кликисите?

— *Част от него. Станахме по-силни и се боря за надмощие.* — Докато си спомняше как да общува с човешкото същество насреща си, Дейвлин-люпилото говореше с все по-голяма увереност. — *Няма да позволя бледите човешки следи, останали от колонистите, да се разреждат още повече.*

Тя видя смазваща болка по лицето, създадено от люпилото, чу леко потрепване в гласа му. Образът се разми, но само след миг отново

се изясни.

— *Сега аз и кликисите сме сключили нещо като... нестабилно примирие.*

Маргарет направи крачка към ужасната глава.

— Тогава защо си толкова кръвожаден? Не можеш ли да спреш тези войни и да въдвориш мир? Кошерът на Ларо е по-кръвожаден от всички други. — Смисълът ѝ се губеше.

— *Защото трябва да сме по-кръвожадни. Аз... ние трябва да унищожим всички останали.*

— Защо?

— *За да спасим човешката раса. Кошерите ще продължат да нападат, да побеждават и да унищожават. Накрая ще остане само едно люпило. Едно Люпило ще контролира всичко. Едно люпило ще бъде единственото люпило.* — Той направи продължителна пауза, докато Маргарет се опитваше да разбере какво намеква. — *Затова аз трябва да бъда това люпило. Човешката раса няма шанс да оцелее, ако не победа всички останали кошери.*

Маргарет затаи дъх, макар че в ума ѝ се блъскаха безброй въпроси. Затова ли я бяха пощадили? За да стане посредник?

— Искаш човешката раса да се споразумее с теб вместо с някое друго люпило?

— Да.

— И тогава между хората и кликисите ще се възцари мир? Няма да имаме причина да се страхуваме повече от вас, така ли?

— *Аз съм силен, но не съм единственият ум тук.*

Дори да победа, няма гаранции. Все пак съм отчасти кликис.

Вперила поглед в чудовищната маса пред себе си, Маргарет почувства как я побиват тръпки.

— Колко кошера ти остават да победиш?

— *Пет кошера все още се сражават в кликиските светове и се разпростират все по-широко. Два се сражават на Релекер.* — Лицето се разми и отново се избистри. — *Спомням си Релекер от времето, когато бях... просто Дейвлин. Моят кошер ще изчака и после ще смаже люпилото, което победи там.*

— А как мога да помогна аз?

— *Остани тук. Не ми позволявай да забравя човешкото у себе си.*

28.

ОРЛИ КОВИЦ

След като „Сляпа вяра“ бе натоварена, Орли, ДД и господин Стайнман се качиха на борда и корабът излетя за Релекер. Капитан Робъртс се радваше отново да се отправи на редовно търговско пътуване и бе много доволен от компанията.

„Сляпа вяра“ се понесе уверено през космоса. Седнаха да хапнат някаква консерва от нещо, наречено „хранителна каша“.

— Когато стигнем Релекер, хората ще са толкова щастливи, че ще ни устроят пиршество — каза Робъртс. — Едно време беше курортен свят, нали знаете.

— Релекер бе богата ханзейска колония с отлична репутация — намеси се ДД, цитираше от своята база данни, — прочута с курортните си градове, приятния климат и винарските изби. Само най-богатите хора можеха да си позволят да се настанят там.

— Както и най-високомерните — допълни Робъртс. — Началникът на колонията бе същински кошмар: отказа да ни помогне да спасим хората от Крена, опита се да ни глоби за неправомерен престой на космодрума, докато зареждахме кораба с доставки по спешност предвид критичното положение. — Той се навъси. — По принцип не съм злопаменен, но това може би е карма. Дрогите унищожиха Релекер, сринаха всички сгради, избиха колонистите до един. — С шумно мляскане погълна три лъжици от предполагаемата каша. — Но сега там има съвсем нова колония. Ново начало, на чисто.

— Нямам търпение да я видя — рече господин Стайнман.

Планетата приличаше на прекрасен скъпоценен камък със сини и зелени оттенъци, изпъстрен с облаци — идеалното изкушение за човешките заселници. Ухилен, Робъртс изпрати съобщение:

— Хей, вие там долу! Изпратете посрещач. Караме цял кораб припаси, ако има заинтересовани купувачи.

Комуникационната система остана глуха и усмивката му замръзна. Той погледна Орли и изпрати ново съобщение, по-официално.

— Говори Брансън Робъртс, капитан на „Сляпа вяра“. Имаме цял товар стоки за заселниците. Моля, изпратете инструкции за приземяване.

— Мислех, че ни очакват с нетърпение — обади се господин Стайнман.

— От седмици знаят, че ще дойде кораб от Конфедерацията. Не разбирам защо са толкова тихи.

Робъртс отново зачака. Орли започна да се безпокои.

— Може би използват други вълни за комуникация — предположи ДД. — Да потърсим сигнала за трафик.

Робъртс въведе инструкциите със силни удари, но сложните нови контроли му показаха съобщение за грешка. Орли се приведе напред и въведе инструкциите повторно.

Внезапно от високоговорителите изригна същинска какофония от писъци, цъкания, подсвирквания и стържене.

Господин Стайнман запуши ушите си с ръце.

— Каква врява!

— Някаква обратна връзка или изкривяване. — Робъртс стовари юмрук върху комуникационната система, сякаш това щеше да реши проблема. — Скитниците сигурно са инсталирали дефектна система.

— Не е дефектна — обади се ДД. — Това е езикът на кликисите.

Докато заобикаляше потъналата в нощ страна на планетата, „Вяра“ почти се сблъска с два гигантски кораба-рояка, които се сражаваха високо над атмосферата. Извънземните кораби представляваха огромни конгломерати от по-малки съдове, натъпкани в течна маса, като воюваща двойка кълбовидни купове, чиито сблъсъци изпращаха във всички посоки разхвърчали се звезди. Ивици от светлина, енергийни оръжия и заряди мощност пращяха между огромните кораби, докато те се разкъсваха един друг.

— Това не ми харесва — обади се Стайнман.

Робъртс отново активира комуникационната система.

— Релекер! Тук конфедерационният кораб „Сляпа вяра“. Може ли някой да ми отговори?

Единственото, което се чу, бе пращане на статично електричество, последвано от стържещите звуци, издавани от кликисите.

— Прекарах много време сред кликисите заедно с Маргарет Коликос — каза ДД. — Мога да превеждам.

Застана до високоговорителя и се заслуша.

— Два съпернически кошера се борят за контрол над Релекер. Пристигнаха са почти по едно и също време и сега се опитват да се унищожат един друг.

Купчини по-малки кликиски кораби нападнаха съперниците си, но атаката беше неорганизирана, сякаш кликисите бяха замаяни от нещо. Огромните кораби-рояци сякаш се разпадаха на части.

Докато „Вяра“ летеше с пълна скорост над тъмната нощна половина на планетата, Орли виждаше сияйни ивици, които прорязваха земята под тях — огромни части от Релекер горяха. Тя потръпна: помнеше как насекомовидните същества бяха убили толкова нейни познати на Ларо. Знаеше, че и на Релекер няма да има оцелели. При наличието на два могъщи кошера, които се бореха за контрол над планетата, колонистите нямаха абсолютно никакъв шанс.

Огромните купове продължаваха да се сражават, но един сегмент от по-близкия кликиски кораб-рояк се отдели от главната топка, сякаш някой бе откъснал шепа искряща глина, зави и се отправи право към „Сляпа вяра“.

— Забелязаха ни — каза Орли.

— Не можем да отблъснем атака, Робъртс! — изкрещя господин Стайнман. — Да се махаме оттук, по дяволите!

Капитан Робъртс се съгласи.

— Да видим колко са добри тези нови скитнически машини — каза малко нервно и зададе курса, по който да се оттеглят незабавно.

Гравитационните генератори се опитаха да компенсират грубото ускоряване. Покрай кораба преминаха няколко енергийни изстрела, но след секунди „Сляпа вяра“ вече бе извън обсега им. Робъртс погледна назад и видя как оставят зад себе си тромавите кликиски компонентни кораби.

— Връщаме се на Оскивъл, без да губим нито миг. Трябва да съобщим за това.

29.

СИРИКС

Сирикс и неговите черни работи най-после стигнаха до Релекер, изпълнени с нетърпение да сложат ръка на технологичното оборудване, но установиха, че кликисите са ги изпреварили. Бойната група незабавно изключи системите за мощност и остана извън обсега на сензорите, докато двата кликиски кораба се разкъсваха взаимно. Двете лишила се бяха вкопчили в смъртоносна битка, но Сирикс подозираше, че съперническите кошери ще забравят различията си в мига, в който съзрат черните работи.

Застанал на мостика заедно с ПД и КТ, той наблюдаваше битката. Част от него искаше да нанесе на омразната създателска раса колкото се може повече щети, но логиката надделя. Щеше да изчака, докато битката приключи и кликисите се омаломощят взаимно, а после щеше да изпрати корабите си да довършат останките от оцелелия кошер.

— Какво ще стане с колонистите на Релекер? — попита КТ. — Трябва да се опитаме да ги защитим.

— Може да ни потрябва помощта им във фабриките — добави ПД.

Сирикс вече бе погледнал резултатите от сканирането.

— Прекалено е късно за фабриките, а също така и за хората. — Беше възлагал големи надежди на Релекер и загубата на фабриките го изпълваше с гняв, но нямаше да рискува оставащите му работи, за да помогне на човешките колонисти — ако изобщо имаше оцелели. Кликиските войници вече бяха плъзнали по заселените части на планетата.

Двата кораба-рояци се омаломощаваха взаимно — нито един не желаше да отстъпи. Най-накрая, след като бе анализирал числеността им и знаеше, че не може да загуби, Сирикс направи своя ход.

— Нашата огнева мощ вече е по-голяма от тяхната. Време е да унищожим и двете люпила.

В изпълнение на заповедите му невъзмутимите роботи насочиха оръдията на откраднатите от ЗВС кораби. ПД и КТ, които бяха обучени и имаха опит, застанаха пред командните табла. Сирикс нареди на малката си група да включи системите, да се приближи с пълна скорост към Релекер и да открие огън.

Преди кликиските кораби да успеят да реагират на неочакваната атака на черните роботи, язерите на ЗВС разбиха сърцевината на куповете. Повторните експлозии оставиха след себе си само искрящи развалини, които се понесоха като фойерверки сред звездната тъмнина. Компонентните кораби се разлетяха във всички посоки.

— Сирикс — каза КТ, — на планетата има многобройни кликиски войници. Опустошили са колонията и продължават да се бият.

— Ще трябва да дойдат тук, ако искат да ни победят.

Сирикс набързо прехвърли през ефективния си кибернетичен ум оръжията, с които разполагаше. Все още имаше четири атомни ракети, които можеха да заличат от лицето на земята онази част от континента, където навремето се намираше колонията на Релекер. Не можеше да позволи дори и най-малката частица от двете наранени люпила да остане жива. Щом не можеше да използва Релекер за собствените си цели, не възнамеряваше да я остави на кликисите.

Ракетите бяха изстреляни със съвършена точност. Атомните взривове, унищожиха останалите кликиси и пречистиха Релекер от нашествието на насекомите... както и от всички хора, които може би бяха оцелели.

Когато откраднатите от ЗВС кораби бавно се отдалечиха от системата, Релекер бе мъртва.

— Радвам се, че поне веднъж постигнахме чиста победа — рече високо Сирикс, макар че се чувстваше обезсърчен: не бе успял да сложи ръка на технологичните фабрики, както се бе надявал.

Двете компита наблюдаваха как планетата изчезва от екрана.

— Нашият проблем остава нерешен, Сирикс — каза ПД.

30.

КРАЛ ПИТЪР

Всеки път, щом си поемеше дъх, усещаше миризмата на влажна пепел.

Гъбеният риф бе изгорял, така че Питър трябваше да намери нов временен щаб за правителството си. Войниците на адмирал Уилис разчистиха няколкото все още тлеещи дървета, изравниха земята и вдигнаха бараки.

Адмиралът се яви на доклад пред Питър.

— С ваше разрешение, ваше величество, бих желала да доведа инженерите си, за да осигурят чиста вода и хранителни припаси. Порционът ни не е кой знае колко изискан, но все пак ще свърши работа. Освен това тук нали ядете буболечки, така че, предполагам, не сте кой знае колко претенциозни.

Питър отмина шегата.

— Вие и корабите ви не бихте могли да пристигнете в по-подходящ момент, адмирале.

— По-добре късно, отколкото никога. Това означава ли, че ни приемате като част от армията на Конфедерацията?

— Част ли? Бих казал, почти цялата. Когато приключите основните операции тук, искам да докладвате на корабостроителниците на Оскивъл. В момента там произвеждат почти всичките ни кораби. Ще трябва да уточните подробностите с моите настоящи... предполагам, че ще трябва да ги наречем командващи офицери. Роб Бриндъл и Тасия Тамблин.

Уилис се подсмихна.

— Бриндъл и Тамблин? Трябваше да се сетя, че ще са в центъра на събитията. Бащата на Бриндъл служеше при мен, но... предпочете да не си сменя работата.

— Не е излетял с вас, когато корабите ви са се разбунтували, така ли? — попита Естара.

Уилис се опита да не изглежда скандализирана от избора ѝ на думи и каза само:

— На някои хора им отнема повече време да направят верния избор.

Естара намести спящото бебе на гърдите си, като внимаваше да не го събуди.

— Питър, ако адмирал Уилис отива в корабостроителниците на Оскивъл, трябва да вземе хидрогския кораб. Трябва да го предадем на Кото Окая.

Кралят кимна.

— Да, наистина е време — макар да съм доволен, че беше тук, когато имахме нужда от него.

Сребърният венталски кораб кацна в средата на ливадата. От короните на високите дървета продължаваха да се процеждат искрящи капчици дъжд. Джес Тамблин и Ческа Перони, пращящи от венталска енергия, се плъзнаха през податливата му мембрана и застанаха на сред ливадата, блещукащи, покрити с не изпаряем пласт жива вода. Усмивките им изразяваха сурово удовлетворение.

— Радвам се, че получихме съобщението ви — рече Ческа. — Зелените жреци предадоха спешността на случая високо и ясно.

Джес изглеждаше много доволен от себе си.

— Трябваше да покажем на венталите как да се сражават. Феровите вече им причиниха достатъчно злини. Време е ние да продължим с офанзивата.

По лицето на Ческа премина сянка.

— Феровите ще ударят и изгорят всичко, което могат: Конфедерацията, Ханзата, венталите, верданите — всичко. Затова ни трябва всичко, за да се борим с тях.

Джес добави:

— Както видяхте тук, венталите наистина са се събудили и ние ще ги поведем. — Той погледна към небето, където цветовете на яркия залез ставаха все по-наситени. — Вече призовах водоносците си, за да ни помогнат да разпространим венталите, както преди. В корабостроителниците на Оскивъл се срещнахме с Нико Чан Тайлър и баща му и двамата вече са потеглили с „Водолей“ на нови мисии.

На лицето на Ческа се изписа задоволство, което измести предишния ѝ гняв.

— Фероуите все още не го знаят, но правилата се промениха.
Очаква ги голяма изненада.

31. КЕЙЛЪБ ТАМБЛИН

Студено. Самотно. Безнадеждно.

През сякаш безкрайните дни, които бе прекарал прикован тук, Кейлб се бе сетил за много думи, с които да опише ситуацията си. Спасителните капсули не предоставяха луксозни условия, но поне беше жив. Засега...

Приклещен. Изолиран. Объркан.

Когато фeroуите бяха подгонили танкера на Тамблин, Ден Перони и Кейлб се намираха в края на системата Йон, заети със своята собствена работа и понесли на борда цял товар вентали. Кой би предположил, че чудатата нова религия на Ден, която му позволяваше да види свързаността на вселената, ще го направи уязвим за огнените същества?

Ден знаеше, че самият той не може да избяга, но накара Кейлб да се скрие в спасителната капсула и аварийните системи го бяха изстреляли от кораба към свободата, преди да разбере какво става. Зад него водният танкер избухна, а огнените кълба повлякоха разпилените вентали към слънцето...

Кейлб цял ден се носи в космоса, преди да се блъсне в ледената покривка на Йон 12. Неотдавна този планетоид представляваше скитническа база — фабрика за водород, проектирана от Кото Окая. Сега обаче фабриката бе унищожена... от развилнелите се кликиски роботи, доколкото си спомняше.

На осеяните с кратери ледени полета на Йон 12 не бе останало нищо — нямаше транспорт, нямаше сгради, нямаше начин да изпрати сигнал за помощ... и никой наблизко, който да го чуе, дори и да успееше да изкрещи. Кейлб нямаше ни най-малка представа как ще се измъкне от тази ситуация.

Сложен и устойчив модел на скитниците, капсулата разполагаше със своя собствена животоподдържаща машина, както и с батерии, които можеха да запазят живота на пътниците за известно време, но не

повече от една седмица. Макар че разпределяше провизиите си на малки порции и си спестяваше всяко излишно усилие, Кейлъб нямаше да оцелее достатъчно дълго, та някой да забележи отсъствието му.

Все пак имаше авариен костюм, химически генератор и няколко инструмента. Първия ден и половина прекара в сглобяването на прост химически екстрактор — нещо, което сред скитниците бе по силите и на десетгодишно дете. С негова помощ извлече водата, кислорода и водородното гориво, от които се нуждаеше, от леда отвън. Със скитническата си сръчност може би щеше да удължи оцеляването си до няколко седмици — забележително постижение, макар да се съмняваше, че някой ще го намери, за да се възхити на издръжливостта му.

Раздиран между скука и отчаяние, той облече костюма, измъкна се от капсулата и излезе „на дневна светлина“. Далечното слънце бе само една ярка звезда на фона на всички други. Йон 12 бе само една скала, при това пуста и студена. Кейлъб взе инструменти и кутия за събиране на проби и закрачи по грубата замръзнала земя.

С огромните стъпки, които правеше при тукашното слабо притегляне, му трябваше по-малко от час, за да стигне до големия разтопен кратер, където се намираха останките от това, което доскоро бе фабриката за извличане на водород на Кото Окая. Надяваше се да намери там някоя разрушена барака, нещо, което да постегне и да използва като лагер. Докато вървеше нататък, се надяваше да забележи някой генератор или кутия хранителни припаси, или дори сателитен трансмитер.

Вместо това видя само жалки останки: няколко метални късчета, няколко разтопени листове от сплав... нищо, което да му се стори особено полезно, но все пак прибра всичко. По-голямата част от базата бе разрушена при експлозията на един реактор, а всичко друго бе изчезнало завинаги в разтопения лед, който след това бе замръзнал в твърдо като желязо стоманеносиво езеро с няколко кишави петна, поддържани влажни от горещината на радиоактивните отпадъци.

Докато Кейлъб гледаше езерото, действителността се стовари върху него с цялата си сила: навярно щеше да остане тук за много дълго време и последните му, лишени от храна дни нямаше да са никак приятни. За няколко минути остана потънал в абсолютно мълчание, но не го осени никакво прозрение.

Обърна се и бавно закрачи обратно към малката си спасителна капсула.

32. НИРА

Нира знаеше, че Джора'х навярно се бори отчаяно да запази разума си, и не можеше да се съсредоточи върху нищо друго. Когато Сарейн и Маккамон пристигнаха в лунната база на ЗВС и поискаха да я видят, тя се уплаши, че носят ужасни новини.

— Ела с нас в Двореца на шепота, Нира. — Гласът на Сарейн звучеше почти състрадателно. — Председателят има нужда от уменията ти на зелена жрица.

Нира се опита да потисне гнева си. Сарейн носеше одеждите си на посланик на Терок, но действаше като марионетка на председателя. Някога посланик Отема бе носила тези традиционни дрехи; сега, помисли си Нира, Сарейн ги оскверняваше.

— Никой зелен жрец няма да осигури телевръзка на Ханзата — рече тя. — Аз със сигурност няма.

— Дори ако това означава завръщането на мага-император? — попита Маккамон. Той като че ли бе застанал по-близо до Сарейн, отколкото бе нужно. Гласът му се понижи: — Трябва само да дойдеш с нас.

— Знам, че мога да убедя председателя да заповяда на лайнера на Диенте да потегли обратно — каза Сарейн. — Магът-император ще се върне при теб, но трябва да покажеш поне малко готовност за сътрудничество.

Нира почувства как сърцето ѝ подскочи. Джора'х щеше да я намрази, че се е поддала на принудата... но това можеше буквално да спаси живота му. Ако той умреше или полудееше, последствията за Илдирийската империя щяха да са ужасни.

— Искам това споразумение в писмен вид, подписано. — Нира скръсти ръце на гърдите си. — И в рамките на един час.

— Боя се, че не си в положение да поставяш условия. — В очите на Маккамон се четеше чувство, което изненада Нира — състрадание,

което той не можеше да прикрие докрай. — А ние не сме в положение да ти гарантираме нищо.

— Съгласна — каза Сарейн и леко докосна ръката на Маккамон. — Ще напиша документа собственоръчно — обеща тя, а после хвърли на масата последния си залог. — И не забравяй, председателят ще ти позволи да използваш фиданка, макар и за малко.

Нира се замисли за предимствата, които щеше да ѝ даде един контакт със световната гора, колкото и кратък да е. Да, можеше да съобщи на крал Питър — и на всички зелени жреци в Спиралния ръкав — за тяхното пленничество, може би дори щеше да научи нещо повече за това, което правеха фeroуите на Илдира. Каквото и да бе намислил председателят, със сигурност беше нещо важно — ако нямаше нужда от нея, не би ѝ отправил подобно предложение.

Благодарение на спомените на зелените жреци, до които имаше достъп чрез световната гора, Нира знаеше колко е величествен Дворецът на шепота, но сега изобщо не обърна внимание на пищната украса. Зад великолепната архитектура и крясъците на тълпата тя виждаше дълбоката поквара в Теранския ханзейски съюз.

Сарейн я заведе в яркооранжев павилион в единия ъгъл на дворцовия площад — той бе обзаведен като специално жилище за „почитаемия посланик на Терок“. Навярно Сарейн сама се бе погрижила за преустройството — Нира се съмняваше, че председателят би показал такова уважение към новата столица на Конфедерацията.

От павилиона се виждаха централната ораторска трибуна, прехласнатата тълпа, многобройните стражи. Докато сумракът преминаваше в мрак, по кулите на Двореца на шепота засияха безчет факли. Целият Дворцов квартал бе озарен разточително, сякаш за някоя пищна церемония.

Нира започна да се колебае.

— Какво се очаква от мен?

— Председателят иска да се увери, че крал Питър ще чуе незабавно прокламацията му — каза Сарейн. — Просто му предай това, което виждаш. Съобщи му новината и го остави да реши какво да прави. Действай като зелена жрица! — После понижи глас: — След

това трябва да взема фиданката, така че гледай добре да оползотвориш времето.

Председателят Венцеслас се приближи към тях с небрежна крачка, придружен от войник, който носеше фиданка в саксия така, сякаш бе готова да избухне бомба. Нира осъзна колко е зажадняла за допира на световно дърво. В продължение на години на Ларо бе лишена от това блаженство, а после отново, по време на пленничеството си на Луната. Не можеше да прикрие копнежа си.

Председателят я изгледа сурово.

— Знам, че след като се свържеш със световната гора, не мога да контролирам какви други подробности ще изпратиш в съзнанието на верданите, така че дори не възнамерявам да опитвам. Стига да предадеш какво си видяла тук тази вечер, Питър ще се види изправен пред големи трудности.

Нира не показва слабост: застави се да не протегне ръце към фиданката.

— А магът-император? Кога ще го върнете? Настоявам да разбера...

— Не се опитвай да диктуваш условията на това споразумение. Сарейн вече ме убеди да повикам бойния лайнер на адмирал Диенте обратно, ако ни сътрудничиш, макар че все още имам резерви. Малко съдействие от негова страна би улеснило толкова много неща. Когато след няколко дни се върне, може да установи, че общественото мнение за него значително се е променило.

Председателят огледа тълпата и се усмихна, когато на екраните, заобиколили огромния площад, се появи образът на самата Нира — стара избеляла снимка, която разкриваше обезумелите ѝ очи, измъченото ѝ лице, очевидното ѝ страдание. Настроението на тълпата се промени — от нея вече се излъчваше тревога и дори заплахата.

— Какво... какво им казвате? — попита Нира и се огледа диво. Очевидно смутена, Сарейн избегна да срещне погледа ѝ.

Председателят обясни:

— Реших да понамаля малко предполагаемото „благородство“ на мага-император. Пресата ми вече разкри на населението цялата история за това, което са ви сторили илдирийците: убийството на посланик Отема, многобройните изнасилвания, на които си била подложена като част от коварна програма за разплод. Тези чудовищни,

безчовечни илдирийци. — Той изцъка с език. — И трябва да кажа, че има голям ефект. Идеално се връзва с ентузиазма, събуден от архиотеца. И най-хубавото е, че всяка дума е вярна. Отсега нататък нито един човек няма да приеме празните обещания на илдирийците. Твоята история доказва на какви предателства е способен магът-император.

— Тези престъпления бяха извършени от предишния маг-император! — отвърна гневно Нира. — Джора'х направи всичко по силите си, за да ги изкупи. А аз не съм кукла в ръцете ви.

— Си, освен ако не искаш да удължиш страданието на маг-император. А сега да свършваме. Денят ми беше много натоварен.

Той кимна и войникът ѝ подаде фиданката. Нира я сграбчи жадно, заинтересувана много повече от деликатните ѝ клонки и трептящия потенциал, който се криеше под кората ѝ, отколкото от ставащото на площада.

Базил се обърна към Сарейн.

— Заместник-председателят Каин и аз трябва да обсъдим някои въпроси вътре. Искане ми се и ти да можеше да ме придружиш, но ти поверявам зелената жрица. Погрижи се Питър да разбере за нашия нов крал и особено как се казва.

— Ще се погрижа, Базил.

Председателят си тръгна, след като за миг погали късата коса на Сарейн — механичен жест, сякаш си бе напомнил да го направи. Нира не забеляза и следа от някакво чувство, но от погледа ѝ не се изплъзна едва доловимото потръпване на Сарейн.

Когато двете останаха сами в павилиона, Нира докосна фиданката, съсредоточи мислите си върху мрежата на световната гора и се потопи в очакващата я информация. Като буен поток в нея се изля разбирането на всичко, което се беше случило — всичко, което държаха в тайна от нея от пленяването на бойния лайнер на Джора'х.

Знаеше, че фeroуите са нападнали Илдира, но едва сега научи за новородените огнени същества, които бяха атакували Терок, бяха обладавали световните дървета и бяха разпространили жив огън. Бедствието вече бе отминало, но болката още пареше.

Нира изпрати свои собствени вълни информация: обясни как магът-император е бил отвлечен и как председателят се опитва да го принуди да предаде крал Питър. Базил Венцеслас наистина ли искаше

Конфедерацията да получи тази информация? Нямаше значение. Веднага щом събитието на площада приключеше, щяха да ѝ вземат фиданката. Нира реши да не казва на Сарейн какво е узнала за Терок — не виждаше причина да го прави.

Погълната от телевръзката, тя почти не обърна внимание на началото на церемонията. Архиепископът пристъпи напред в пищната си роба, понесъл сложно инкрустирана овчарска гега. Вървеше с бавни крачки и тълпата затаи дъх в очакване.

Сарейн забеляза съсредоточеността на Нира върху фиданката и я сгълча.

— Трябва да наблюдаваш *това*. Моля те.

Нира се отдръпна от морето видени през чужди очи събития и се обърна към архиепископа, който се бе изправил на трибуната заедно с един непознат млад мъж, застанал зад него. Младежът имаше тъмна коса и очи и изражение на човек, който не разбира нищо, но се опитва да го прикрие. Носеше красиви яркоцветни одежди с модел, подобен на този, който старият крал Фредерик бе носил преди години на трона. Братият религиозен водач се впусна в нова гръмогласна реч за кликиските демони и предполагаемото сътрудничество на крал Питър с тях, но думите му изглеждаха неохотни, произнесени без плам.

— Преди да бъдем спасени — говореше напевно архиепископът, — преди човечеството да може да се завърне на пътеката на праведниците, имаме нужда от крал-ясновидец. Трябва ни крал, който да е повече от крал — някой, който може да поправи ужасните щети, нанесени от Питър.

Макар да не разбираше защо я карат да го прави, Нира старателно повтори тези думи. Зелените жреци ги превеждаха почти едновременно с нея; чуваше как Сели ги предава на крал Питър.

— Днес ви представям новия крал на Ханзата — млад мъж, комуто е писано да стане наш водач. Нека всички приветстваме *крал Рори*

Младият мъж пристъпи напред, гордо изправен и с царствен вид, сякаш бе репетирал това движение хиляди пъти. Изглеждаше симпатичен — идеален фигурант. Но спасител? Нира дълбоко се съмняваше в това.

Сега Питър знаеше, че Ханзата официално го е отрекла като крал. Но така или иначе навярно го бе очаквал. Защо точно това

съобщение бе толкова важно за председателя?

33.

ЗАМЕСТНИК-ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ КАИН

Базил наблюдаваше коронацията, застанал до заместник-председателя Каин на високия невидим за тълпата балкон. Изглеждаше в особено добро настроение.

— Определено тази вечер във въздуха се чувства нещо много специално.

Каин не беше сигурен, че иска да знае какво има предвид председателят.

Базил Венцеслас се гордееше, че винаги е ангажиран с прекалено много проекти едновременно, всички, както се предполагаше, за доброто на Ханзата, макар че твърде често представляваха чисти капризи, като представянето на изопачена версия на историята на зелената жрица Нира.

Генерал Ланиан бе изпратил един разузнавач с пълен и бомбастичен доклад за огромния си успех със скитническите мини. Твърдеше, че е осигурил на Ханзата невъобразимо количество екти. Генералът продължаваше своята „мисия“, но сега председателят Венцеслас трябваше да измисли как да накара разгромените мини да продължат да произвеждат звездно гориво за Ханзата. Каин се съмняваше, че това е лека задача...

Преди прокламацията на архиотеца за крал Рори да свърши, двама души — мъж и жена — се появиха усмихнати зад тях на балкона. Мъжът бе дребен, с широко лице и торс, който изглеждаше по-дълъг от краката му; до него, в комичен контраст, стоеше висока тъмна жена с изваяна фигура, високи скули, прекрасни кафяви очи и извънредно дълъг врат.

— Господин председател, всичко е готово — каза мъжът с дълбок дрезгав глас. Носеше апаратура за комуникация.

Високата жена кимна и грациозно наведе глава, като жираф, който се привежда, за да пие вода.

— Металният прах е равномерно разпръснат във въздуха над главите ни. С тази посока на вятъра ще продължи съпротивлението от петнадесет до двадесет минути. Времето е малко, но сме готови.

Със самоуверена усмивка председателят представи новодошлите.

— Заместник-председател Каин, запознайте се с научните ми съветници доктор Тито Андрополис и доктор Джейн Кулу.

Кулу обясни с изискания си глас:

— Тук сме, за да създаваме технологични чудеса и по този начин да докажем, че Бог наистина е на наша страна.

Изглеждаше съвсем сериозна.

— Технологични чудеса ли? — попита Каин. Какво бе намислил председателят?

— Дим и огледала — промърмори Базил.

— Понякога вярата изисква леко подбутване в правилната посока — изкиска се Андрополис. — Истината си е истина. Защо тогава да има значение, че трябва да използваме желязна ръка, за да поведем хората по вярната пътека?

Долу, на осветения площад, архиотецът посочи с широк жест крал Рори. Тълпата, която с готовност попиваше всяка дума на отца, започна да надава радостни викове.

Наслаждавайки се на високия си наблюдателен пост, Андрополис заклати квадратната си брадичка нагоре-надолу.

— След тазвечерната демонстрация ще боготворят Рори като спасител.

— Това е целта — рече Базил.

Архиотецът поде:

— Бог е благословил този млад мъж, за да стане той нашият избран водач. Рори ще ни спаси от демоните, ще ни отърве от предателите и ще ни поведе към благополучие.

Умно нагласени светлини хвърлиха ангелско сияние над току-що коронования Рори.

Кулу заговори с дълбок уверен глас в малкия си комуникатор:

— Подгответе зарядите. По мой знак.

Високо в небето пищни фойерверки заблестяха в наистина впечатляваща игра за радост на тълпата.

На устните на Базил играеше загадъчна усмивка.

— Това е само предястието.

След като традиционните пиротехнически играчки избледняха и се превърнаха в дим, Рори проговори с треперещ глас, който скоро стана по-уверен:

— Аз съм вашият крал. Аз ще ви ръководя, избрани мои хора, и ще покажа на всички истинската сила на праведността.

Андрополис почти не бе на себе си от въодушевление. Кулу отново включи комуникатора си.

— Освободете зарядите.

Рори вдигна ръце и изкрещя:

— Призовавам светкавицата!

Тъкмо навреме.

Изневиделица небето бе прорязано от ослепителен душ зрелищни електрически заряди с перфектна хореография. Гръмотевиците трещяха една след друга, светкавиците удряха най-високите сгради в Дворцовия квартал като нажежени до бяло бичове; а после се спряха на покрива на най-високата кула в Двореца на шепота, както и на върха на пирамидата на Ханзата. Останаха там четири секунди — изгаряща очите искряща паяжина от електричество, просната в небето над звездния купол. Каин никога не бе виждал нещо подобно.

На екрана с близко виждане Рори сякаш броеше наум и когато свали ръце в точния момент, зарядът изчезна сякаш по негова заповед. Тълпата бе замръзнала в страхопочитание.

Заместник-председателят примигна, за да прогони дима от очите си. Очакваше да види кулите унищожени, с пламнали покриви. Но бързо осъзна, че няма никакви щети. Крал Рори не само бе призовал светкавицата, а бе защитил всички събрали се. „Идеално измислено“.

— Метални прътове за привличане на светкавиците, предварително поставени на точните места — обясни Базил. — Трябва да ги разчистим, преди някой да се сети да огледа наоколо. Погрижи се за това, ако обичаш.

Каин кимна, повече угрижен, отколкото изпълнен с благоговение.

Базил изгледа стъписаната тълпа с доволен вид.

— Това би трябвало да поукроти тези досадни агитатори срещу Ханзата поне за известно време. Има ли скорошни инциденти?

Каин положи усилие да се върне към настоящето.

— Постоянно, господин председател. Съпротивителните групи стават по-организирани.

— Тогава ги намерете.

Кулу и Андрополис се поздравяваха един друг.

— Тази вечер Бог несъмнено ни показа волята си — въздъхна удовлетворено Андрополис. — Кой може да се съмнява в това?

34. КРАЛ ПИТЪР

След като Сели предаде съобщението на Нира, Питър пребледня. — Крал Рори? Не може да бъде.

Естара го погледна, споделяше объркването и тревогата му. Питър знаеше, че кралицата разбира, макар и никой друг да нямаше представа какво става — никой, освен Базил. „Проклет да е!“ Това бе по-долен удар, отколкото бе очаквал дори от коварния председател.

Рори... Как бе възможно да е жив?

Първо Нира им каза, че председателят е отвлякъл магавимператор и се е опитал да го принуди да се отрече от съюза си с Конфедерацията, като го е изолирал, за да го пречупи. А сега Базил бе довякъл отнякъде Рори... скъпия, отдавна мъртъв Рори. Не бе възможно.

— О, Базил е коварно копеле — промърмори кралят. — Опиши ми коронацията отново, Сели. Всяка минута. И ми опиши момчето.

Изненадана от реакцията му, зелената жрица повтори съобщението на Нира и Питър бавно кимна сам на себе си. Усещаше, че му прилошава.

— Извинете ме. Имам нужда да остана насаме. Трябва да поговоря с Естара.

Кралицата вече се бе изправила и Питър я последва във временната им квартира. Когато останаха сами, той подпря лакти на коленете си и зарови лице в шепи.

— Всички останали мислят, че е само политическо съобщение — че най-накрая поставят на трона друг крал, но Базил знае, че за мен е лично. И смята да завърти ножа. Това е неговият начин да ми отпрати заплахата.

Естара също седна и взе малкия Рейналд, за да го накърми.

— Смяташ, че наистина е брат ти? Възможно ли е да е някакъв номер?

Питър се опита да си изясни нещата. Цялото му семейство бе убито преди почти десет години, когато блокът им избухна — саботаж, уреден от хората на Ханзата, за да заличат всички доказателства за връзката Питър/Реймънд. Не искаха да оставят жив никого, който би могъл да оспори самоличността на краля с генетично доказателство.

Крал Рори не можеше да е съвпадение. Базил бе направил това пределно ясно с настояването си Нира да изпрати съобщението.

Естара се опита да говори разумно:

— Самата мисъл, че малкият ти брат може да е жив, без някой да го е виждал и чувал през всички тези години, е абсурдна.

Питър дълбоко си пое дъх.

— И все пак, ако някой може да е толкова коварен, това е Базил.

— Но ако наистина разполага с тайно оръжие, за да те изнудва, защо чака толкова време? А и ти можеш просто да отречеш този нов крал Рори — да обясниш, че е абсолютен самозванец. Това ще сложи край на властта, която председателят си мисли, че има над теб.

Питър поклати глава.

— Ако избира тази линия на действие, ще трябва да отрека и собствената си легитимност. Ще трябва да призная, че *самият аз* съм уличен хлапак, покрит с дебел слой лъжи и насила избутан на трона. Все едно дали този Рори е моят брат, или не, аз съм също такъв самозванец като него. — Стана и закрачи из стаята. — Не, става въпрос за нещо далеч по-малко очевидно. Базил ще го използва като таен заложник. Докато Рори е послушен, председателят има точно това, което иска — фигурант, какъвто се очакваше да бъда аз. А ако имам и най-слабата надежда, че Рори е този, за когото го мисля, тогава Базил ще реши, че ме държи в ръцете си.

Рейналд спря да суче и Питър го взе от Естара, за да се оригне. След това се загледа в невинното му лице, в което собствените му черти се сливаха с тези на Естара. Замисли се за братята си: Карлос, Мигел... Рори. Да, Рори. Почувства прилив на любов, на болка от загубата на семейството си и на простия и все пак безценен живот, който водеше тогава — живота, унищожен от кроежите на Базил. Възможно ли бе председателят да е запазил едно малко парче от това минало, за да го използва като човешки щит?

— Планът на Базил няма да проработи, нали, Питър?

— Няма — бързо отвърна той, а после добави с по-тих глас: —
Поне аз не мисля така.

35.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

Когато единадесетте кораба пристигнаха в корабостроителниците на Оскивъл, Тасия се обърна към Роб:

— Извадиха дяволски късмет, че имаме зелена жрица, която да ни предупреди. Ако не беше Лиона, можеше да открия огън в мига, в който се появят на хоризонта.

— Признай си, Тамблин: радваш се да ги видиш. И тях, и адмирал Уилис.

Суровото изражение на Тасия омекна.

— Дяволски си прав, наистина се радвам. И сто на сто ще имаме полза от човек, който знае повече за командването от теб и от мен.

— Значи през цялото това време си се преструвала?

Тя го потупа по рамото.

— Никога пред теб, Бриндъл. С всички тези оръжия и кораби можем наистина да се отправим на лов за буболечки!

Когато се качиха на борда на „Юпитер“, Тасия огледа мостика с носталгия. Уилис бе облякла най-хубавата си униформа и бе наредила на офицерите си, както и на целия екипаж, да се появят в най-представителния си вид: лъснати обувки, ръб на панталоните, сресана коса. Тасия не бе сигурна защо адмиралът изпитва необходимост да впечатли, когато и да било, след като Конфедерацията просто не можеше да си позволи да отхвърли предложението за функциониращи военни кораби.

Тя отдаде чест и Уилис ѝ отвърна.

— Кълна се, мислех, че никога повече няма да ви видя живи — каза тя.

Тасия заряза всички преструвки за формалност и притисна Уилис в бърза прегръдка.

— И аз се радвам да ви видя, адмирале — и още повече се радвам, че отново сме на една и съща страна.

Роб, който бе отгледан в по-строгата атмосфера на семейство военни, се задоволи с топло ръкостискане.

— Предпочитам да изпълнявам задълженията си в бой, отколкото да съм затворник на хидрогите, госпожо.

— Е, аз върнах хидрогския кораб тук — осведоми ги Уилис — и смятам да го предам на Кото Окая. Казвам ви го в случай, че вие двамата храните някакви напразни надежди.

— Не, госпожо.

Докато ги въвеждаше в стаята за инструктаж, адмиралът се намръщи на мазните петна по облеклото им.

— Можехте да се погрижите поне малко за униформите си. Това ли е общоприетият външен вид в армията на Конфедерацията?

— Скитниците и колонистите не се нуждаят от униформи, за да знаят на коя страна се бият — възрази войнствено Тасия.

— Нямахме време да помислим за нови униформи — призна Роб. — Всъщност дори не зная какъв точно е рангът и на двама ни.

— Май една организационна схема ще ви дойде добре — заключи Уилис. — Макар че потръпвам при мисълта за въвеждане на подобна структура в общество, което живее по обичаите на скитниците.

След като адмиралът поръча кафе и сладки от кухнята на „Юпитер“, Тасия каза:

— ЗВС разполага с повече от достатъчно тъпоумни командири, но вие никога не сте били от тях, адмирале. Още когато зевесетата си устройваха лов на скитнически кланове, вие си имахте едно наум.

Уилис вдигна вежди.

— Може да схващам бавно, но в крайна сметка разбирам за какво става въпрос.

Взе си трета сладка от чинията и им разказа как е напуснала ЗВС след изстъпленията на генерал Ланиан на Уск и Реджак.

Роб бе очевидно наскърбен да чуе, че собственият му баща е отказал да премине на вярната страна.

— Набил си е в главата да остане със ЗВС, та каквото ще да стане.

Тасия прочисти гърлото си.

— Не съм сигурна кой е най-добрият начин да приспособим вашите кораби и войници към армията на Конфедерацията, госпожо.

Нашата структура е доста по-различна от тази, на която сте свикнали.

— Все едно колко ще скимти, всяко старо куче може да научи нови номера — заяви Уилис. — Всеки от войниците ми бе наясно в какво се забърква и всички са готови. Ако искате, можете да интервюирате всеки от екипажа.

— Имам по-интересни задачи от това да си бърбля с няколко хиляди войници — изсумтя Тасия. — Щом вие гарантирате за тях, адмирале, това ми е достатъчно.

Корабите на Уилис се отправиха към най-далечната страна на широките пръстени. Там Кото бе построил чисто нов космически док, където спокойно можеше да се събере цялата група.

— На това му се вика експедитивност, Тамблин — замислено каза адмиралът. — Няма нищо общо с онова, което видяхме, когато проведохме тук операцията срещу хидрогите. Всичко това през последните години ли е построено?

Тасия потръпна.

— О, и тогава си беше тук, госпожо. Просто не искахме вие да го видите. По онова време скитниците бяха доволни да не бият на очи и да не се замесват в битките, но сега са променили философията си. Като се имат предвид гоненията, на които бяхме подложени, не можем да си позволим да продължим да сме само търговци и куриери — трябва да станем воители, благодарение на председателя Венцеслас.

Дреднаутът се приближи към една огромна рама. Ослепителни светлини огряха геометричните очертания на корпуса, менгемета задържаха кораба неподвижен, за да може работата да започне. Скитнически инженери вече пълзяха по корпуса, започваха пълна проверка.

Тасия бързо издаде заповеди за екипите на космическия док:

— Всеки от тези кораби трябва да бъде проверен и поправен.

През следващите няколко часа управителите на корабостроителницата преработиха програмата на цялата ремонтна фабрика, така че десетте манти на Уилис да бъдат разглобени на части. Колектори, сгъваеми мостици и варели с гориво бяха изкарани пред корпусите.

Истинската работа щеше да започне всеки момент; Тасия и Уилис надникнаха през предназначения за наблюдение ъглов прозорец в управителния център. Ухилена, Тасия включи комуникатора си и предаде на заетия екип:

— Да степенуваме нещата по важност: намерете някакви абразиви и разкарайте това скапано лого на ЗВС! Искам знаците на Конфедерацията нарисувани на всеки корпус.

36.

ОРЛИ КОВИЦ

„Сляпа вяра“ полетя припряно обратно към Оскивъл със стряскащите новини за появата на кликисите на Релекер. Когато капитан Робъртс показа образите им на екрана на скитниците в главната административна сграда, Роб Бриндъл бе озадачен.

— Но какво правят буболечките там? Никога не са имали претенции към Релекер. Това беше законна погранична база на Конфедерацията.

Тасия се вбеси още повече.

— Буболечките искат да завладеят всичко. Аз казвам да предприемем офанзива! Веднага щом корабите на адмирал Уилис излязат от дока, ще разполагаме с повече от достатъчно огнева сила, за да смачкаме тия гадинки.

— На Релекер не е останал никой, когото да спасим — каза Орли. — Няма нищо за спасяване.

Скитниците, особено тези, които не се бяха изправяли лице в лице с кликисите, се мусеха и ръмжаха недоволно.

— Достатъчно бягахме и се крихме! — заяви една сбръчкана стара жена. — Някой трябва да даде на тия буболечки един хубав урок.

— Ами фeroуите? — попита Лиона, зелената жрица. — Съвсем скоро фeroуите нападнаха Терок.

— А зевесетата нападнаха Голген — допълни Роб.

— Прекрасно е да имаш толкова много врагове, че да можеш да си позволиш да избираш — заключи господин Стайнман.

Въпреки че не спираше да мърмори как копнее да се отпусне и да се пенсионира, Стайнман прекарваше по-голямата част от времето си в лабораториите, където Кото Окая си играеше с разни нови идеи. В началото на кариерата си Стайнман бе известен като любител на рисковете, докато изследваше неизвестната дотогава кликиска

транспортална мрежа. Сега искаше само да се установи някъде и да живее спокойно, но се налагаше да е постоянно зает с нещо.

Орли и ДД, който предано вървеше до нея, завариха двамата в лабораторията на Кото. Орли нямаше дом, в който да се прибере, и бе достатъчно голяма да се грижи сама за себе си, да поема отговорност. Сред скитниците всяко момиче на нейната възраст вече работеше рамо до рамо с всички останали, а Кото нямаше нищо против да позволи и на нея, и на господин Стайнман да му помагат.

Лабораторията представляваше кухня скала, като празна черупка от орех, покрита с купол от прозрачни застъпващи се чинии, през които просветваше отразената светлина на газовия гигант.

Кото и господин Стайнман се бяха съсредоточили върху малкия хидрогски кораб, който им бе доставила адмирал Уилис. Дори след всички изпитания, през които беше преминал корабът, гладката му кристална повърхност сияеше с всички цветове на дъгата. Като мърмореше нещо неразбрано, Кото пъкна глава в отворения люк. Двете му изследователски компита, КР и ГУ, работеха до него: водеха си бележки, правеха проби и довършваха най-различните задачи, които Кото бе започнал.

Щом Орли и ДД влязоха в лабораторията, господин Стайнман вдигна глава от инструментите, които подреждаше. Появата им разсея и Кото, който хвърли поглед през рамо към момичето.

— Надявам се, че не трябва да се занимавам с някакъв административен проблем.

— Просто искам да се уверя, че господин Стайнман не ви създава неприятности — засмя се тя.

— Може да съм дърт, момиче, но все още имам глава на раменете.

— Все някой трябва да е практичен. — Кото взе един електронен бележник, който бе оставил на прозрачния под на кораба. — Трябва да проверя докладите за изпитанията, проведени от инженерите на Ханзата. Някой си доктор Свендсен е провел първоначалните проучвания, но сега е мъртъв. Май компитата са го убили. Все пак крал Питър и ОХ ни предоставиха по-голямата част от записките му.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита Орли.

— Аз също съм отличен асистент — включи се и ДД. — Първите ми собственици искаха само приятелско компи, но моите господари

Маргарет и Луис Коликос модифицираха програмите ми така, че да мога да им помагам в изследванията им.

— Ако можеш да си намериш тук нещо, което да правиш, ДД, непременно го направи — каза господин Стайнман. — Винаги има работа, и то много. Измий прозорците, ако обичаш. С Кото се опитваме да разберем как да докараме компитата тук.

Орли погледна към звездите и огромния газов гигант. В кръга на пръстена проблясваха малки светлини — корабите неспирно се движеха между отделните корабостроителници.

Окото ѝ бе привлечено от една светлинна ивица, която се движеше извънредно бързо — товарен кораб, който летеше стремглаво, преди да се гмурне в пръстените; летеше така, сякаш го гони цяла глутница вълци.

— Закъде ли бърза толкова?

— Или от кого бяга? — допълни ДД.

Кото изпълзя от кораба и изви врат, за да види какво става.

— Сигурно от всички тия кораби на зевесетата.

Един дреднаут и група по-малки съдове на ЗВС летяха след товарния кораб, който отчаяно се мъчеше да им избяга. Из цялата база завиха аларми.

Веднага щом се приближиха, корабите на ЗВС откриха огън.

37.

ГЕНЕРАЛ КЪРТ ЛАНИАН

Като видя процъфтяващите корабостроителници в пръстените на Оскивъл, Ланиан не повярва на очите си. От толкова високо планетата сякаш сияеше с хиляди светлинки от отделни бази, термални струи и товарен трафик. Генералът мислеше, че мястото е напълно изоставено, откакто бившият председател Фицпатрик бе прогонила скитниците оттук, но те очевидно се бяха върнали и отново бяха заселили газовия гигант.

Товарният кораб, който се бе впуснал в бягство от Глупостта на нападателя, бе започнал да криволичи. Застаналият на мостика Конрад Бриндъл се намръщи и каза:

— Изглежда, ни очакват, генерале.

— Нищо чудно след целия вой на този кораб. — Бягащият пилот бе провалил елемента на изненада, на който разчитаха, макар че Ланиан не вярваше да е осъзнал, че го следят. — Оръжеен офицер, унищожете този кораб. Вече ударихме джакпота с тези корабостроителници.

— Сър, наистина ли е необходимо? — попита изненадано Бриндъл.

— Той е пилот на вражески кораб и бяга от ЗВС. Какви доказателства повече искате?

Оръжейният офицер се прицели в скитническия кораб и откри огън с язерите. Товарният кораб избухна в дъжд от отломки.

Очите на Бриндъл се бяха присвилили, но той не направи повече възражения. Вместо това се обърна към тактическия офицер на „Голиат“:

— Проверете базата данни и намерете образи на старите корабостроителници от предишни разузнавателни мисии. Трябва да разберем как да прекратим работата им най-ефективно, без да вземаме още жертви.

Броят на скитническите кораби, космическите докове и жилищните квартали, които се появиха на екрана, изненада Ланиан. Пред очите му се намираше навярно един от най-големите скитнически комплекси.

В хаоса на евакуацията много от корабите на различните кланове успяха да избягат във външната система, други се гмурнаха към опасните вътрешните пръстени. Неколцина дръзки пилоти се устремиха право към корабите на ЗВС, като стреляха наслуки, преди да побегнат. Напомняха на Ланиан за малки лаещи кутрета, но изненадващо мощният ефект от изстрелите накара корпуса на дреднаута да зазвънти. Аварийните светлини започнаха да примигват.

— Какво беше това, по дяволите? Наистина ли ни удариха?

Бриндъл провери данните.

— Тези оръжия са по-мощни от нашите язери, генерале. Наистина представляват заплаха.

— Скитниците никога досега не са отвръщали с удар — заяви генералът и нареди на мантите да се разпръснат, за да заобиколят и притиснат вражеските кораби.

— Те са в Конфедерацията, сър. Вече не са просто скитници.

— Стига глупости! Използвайте всички скитнически честоти, които знаем, за да се свържа с тях. — Ланиан прочисти гърлото си и се приведе напред, за да е сигурен, че предавателите ще уловят заплашителния му поглед. — Говори генерал Ланиан от Земните въоръжени сили. Нареждам ви да се предадете незабавно. Всички ваши корабостроителници и материали са конфискувани с оглед на военните цели на Ханзата.

— Ние не сме част от Ханзата, високопарна торба с гной такава! — предаде един от капитаните, докато минаваше покрай тях и ги обсипваше с нов порой изстрели от язерите си.

— Унищожете този кораб! — изрева Ланиан. — Унищожете всеки скитнически кораб, който стреля по нас. Дайте им урок.

— Генерале — намеси се Бриндъл, — сигурен ли сте, че председателят Венцеслас иска открит огън? Враждебността и жертвите от миналото...

— Разбира се, че иска открит огън!

Скитническите кораби нямаха шанс срещу концентрирания огън на ЗВС. По каналите потекоха изпълнени с ужас проклетия, но Ланиан

остана глух за тях, докато насочваше бойната си група към сърцето на корабостроителниците.

— Започнете да обстрелвате жилищните квартали и фабриките. Изравнете ги със земята.

Това нареждане притесни дори останалите офицери на мостика. Бриндъл се обади тихо:

— Това са *цивилни*, генерале.

— В такава война няма *цивилни*. Продължавайте да предавате изискванията ни за капитулация. В мига, в който се предадат, ще спрем огъня.

Веднага щом „Голиат“ и мантите започнаха обстрела на автоматичните топилни за метал и складовете, по комуникационните линии долетя мъжки глас:

— Генерал Ланиан, обявен сте за военнопрестъпник. Изискваме да се предадете на конфедерационните власти и да се изправите пред правосъдието.

Ланиан се подсмихна — не можа да се сдържи.

— Кой си ти, по дяволите?

След кратка пауза гласът отвърна:

— Командир Роб Бриндъл, втори — не, *трети* — по ранг в армията на Конфедерацията.

На лицето на Конрад се изписа шок. Ланиан го изгледа навъсено.

— Адмирале, трябваше да държите сина си по-изкъсо.

— Знаех, че се е присъединил към Конфедерацията, но не съм и сънувал, че... — Конрад поклати глава. — *Командир* Роб Бриндъл?

Доловил в гласа му нотка на гордост, Ланиан изключи комуникационната система, преди Бриндъл да е успял да отговори.

— Няма да удостояваме с отговор това абсурдно искане. — Изправи се на стола и притисна длани една към друга. — Разгърнете се и продължете огъня. Продължавайте да превръщате планетата в отломки, докато не се предадат.

38.

АДАР ЗАН'НХ

Дълбоко в защитените планински тунели Зан'нх изучаваше разположението на флота си. След унищожението на бойния лайнер с десет хиляди бежанци на борда той имаше само девет големи бойни кораба, останали на Илдира. Всеки съд, който се опиташе да напусне планетата, дори и най-малките, биваше преследван и унищожаван. Стотици илдирийци бяха загинали, докато се опитваха да се измъкнат.

Току-що му бяха съобщили за пристигането на петте повредени лайнера от септата на тал О'нх. Работниците, които Зан'нх бе оставил на празните, изпълнени с дим кораби бяха приключили работата си и повредените кораби се бяха добрали до системата. Адарът побърза да им нареди да останат настрана от опасната зона и да се присъединят към останалите бойни лайнери, които не смееха да се доближат до Илдира. Макар че корабите отвън ставаха все по-многобройни, те си оставаха влудяващо далеч от обсега им.

Завърнаха се дори и някои по-големи кораби — объркани от изчезването на мага-император от тизма, пилотите и екипажите искаха нареждания и обяснения, но адар Зан'нх не можеше да им предложи дори малко успокоение. Заповяда им да чакат: не знаеше какво би наредил магът-император в подобна ситуация, затова вземаше най-добрите решения, които можеше.

Деветте му бойни лайнера обикаляха около планетата: търсеха оцелели, проверяваха бежанските лагери, помагаха на илдирийците да останат в относителна безопасност от фероите — поне Зан'нх се надяваше, че е така. Останалите му лайнери, които обикаляха Спиралния ръкав, можеха да направят малко, за да подпомогнат онези части от Империята, които се носеха напосоки, без централно управление. А междувременно адарът бе заклещен тук, насила отделен от основната част на Слънчевия флот.

Трябваше да намери някаква брилянтна стратегия, която да победи фероите и да освободи илдирийците. Зан'нх бе изградил

кариерата си точно така — като бе намирал неочаквани решения при обстоятелства, които изглеждаха невъзможни. Бе доказал колко струва, и то неведнъж. Сега напрягаше всичките си сили в измисляне на стратегия.

Но срещу фероите не му хрумваше нищо. От дни си блъскаше главата, консултираше се с най-умелите си съветници и въпреки това не можеше да измисли начин, по който да се противопоставят на огнените същества, без да предизвикат абсолютна катастрофа.

В централната пещера паметителят Ко'сх бе събрал група слушатели и им разказваше история, наскоро одобрена за включване в преработената Сага за седемте слънца:

— Ето как адар Кори'нх успя да нанесе съкрушителен удар на хидрогите...

Зан'нх потръпна и се зачуди дали главният паметител не е избрал тази история специално, за да го уязви. Да, адар Кори'нх, неговият героичен предшественик... Въпреки че хидрогите изглеждаха неуязвими, Кори'нх бе успял да намери начин да ги нарани.

Мислите на Зан'нх се блъскаха като остриета, прорязващи спомените му, докато паметителят описваше как старият адар бе пожертвал цяла манипула бойни лайнери на Слънчевия флот, за да унищожи еднакъв брой бойни кълба на врага. По този начин адар Кори'нх бе показал на цялата Илдирийска империя как да уязвят враждебните същества.

Очите на Зан'нх заблестяха в ярко осветената пещера, зъбите му се стиснаха в раздразнение и гняв. На драго сърце бе готов да последва примера на адар Кори'нх, но срещу фероите подобна саможертва би била безполезна. А и не искаше да загуби оставащите кораби от Слънчевия флот в самоубийствени сблъсъци с врага — бяха прекалено малко и *трябваше* да останат невредими, за да защитават Илдирийската империя.

Младият Райдек'х седеше на каменния под до тал О'нх. Язра'х крачеше напред-назад, следвана от исикските котки, неуморна и раздразнена също като адара. Престолонаследникът Даро'х стоеше настрана от всички, очевидно обезпокоен.

Внезапно Зан'нх се олюля и ушите му престанаха да чуват напевния глас на паметителя. Страхотен трус премина през тизма и

адарът почувства как в главата му избухват писъците на хиляди гласове. Ко'сх млъкна — той също ги бе почувствал.

От другата страна на пещерата Даро'х се свлече на колене, останал без дъх.

— Фероите отново атакуваха. Току-що загинаха хиляди хора.

Райдек'х стискаше главата си с ръце — писъците го бяха засегнали много по-силно от останалите.

— Тези хора бяха от Хирилка. Един от заселническите лагери. — Той се огледа в подземната пещера. — Чух ги как крещяха и молеха за помощ в главата ми. А после просто спряха.

Движен от чист импулс, Зан'нх тръгна към асансьора, който водеше към изхода на тунела.

— Ще взема катера и ще проверя. Може би ще успея да помогна на оцелелите... ако има оцелели.

Райдек'х скочи и викна напрегнато:

— Идвам с теб.

— Прекалено е опасно.

Момчето скръсти ръце на гърдите си.

— Значи и за *теб* е прекалено опасно, адаре.

Тал О'нх се усмихна в мрака, който го обгръщаше.

— Вземи момчето, адаре. Опитът, който ще натрупа, ще го направи по-силно.

Зан'нх не можеше да не си спомни за собствената си връзка със своя учител Кори'нх. Не можеше да каже „не“.

Мрачната, замъглена от пушеци светлина на деня си оставаше все тъй безпощадна. Катерът летеше ниско. На мястото на втория пилот Райдек'х се наведе напред, за да погледне през предното стъкло. По обработваемите земи и из горите бяха минали бързи пламъци и бяха оставили полята и хълмовете почернели. Далеч пред тях във въздуха се извиваха стълбове дим от вечно горящите огньовете в Миджистра.

Зан'нх усещаше пулсирането на болката на тизма и преднамерено полетя към нея. Катерът пристигна в един от най-големите лагери с бежанци от Хирилка — геометрично разположено

поселище със сглобяеми сгради. Болката в сърцето му стана още по-силна.

Лагерът представляваше тлееща рана. Всичко бе унищожено, бежанците — превърнати в пепел, душепламъците им — откраднати.

— Фероите са пирували — каза Зан'нх.

Райдек'х поклати глава в дълбока скръб.

— Евакуирахме цялото население на Хирилка — казахме на всички, че там е опасно. Не им казахме, че на Илдира ще е още по-лошо. — В зачервените му очи се четяха едновременно отвращение и страх. — Ако губернатора Руса'х някога го е било грижа за хората на Хирилка, защо е позволил на фероите да направят това? Защо?

Високо в небето над тях кръжаха огнени кълба — многобройни, ярки и горещи. Зан'нх знаеше, че ги виждат. Можеха да се гмурнат надолу и да убият и него, и губернатора Райдек'х само за миг. Но фероите само ги наблюдаваха.

Дали не им се подиграваха?

Зан'нх ги ненавиждаше. Огнените същества сякаш тикаха в лицето му факта, че могат да унищожат илдирийците, когато пожелаят.

39.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР ДЖОРА'Х

На борда на собствения си боен лайнер, затворен в каютата си, магът-император потръпна и увеличи осветлението до крайност. Въпреки това едва чувстваше, едва виждаше суровия блясък, който трябваше да го успокои.

Това бе *неговата* каюта. *Неговият* лайнер. Той беше магът-император на Илдирийската империя.

Беше безсилен.

И сам.

Знаеше, че Нира го очаква, и се зарече да издържи. Но мисълта за нея не бе достатъчна, не и при такива обстоятелства. Дори самата тя да беше тук, за да го прегърне и да му говори... въпреки близостта им дори тя не би могла да му даде силата на тизма.

Измина още един миг, а после още един.

Съзнанието на Джора'х бе изпълнено с ужасно, празно мълчание. С *бездна*. Мислите му бяха също така празни, както пространствата между звездите, където сега се носеше неговият откраднат лайнер. Да, изолацията можеше наистина да го побърка, точно както искаше председателят Венцеслас. Проклет да е! Този човек не заслужаваше доверие, а цялата Илдирийска империя, великата и славна цивилизация, както и нейният велик и славен управник, бе съборена на колене.

По-малко от три дни — как отчаяно се бе вкопчил в тази мисъл! Зачуди се колко ли време е изминало. Не бе успял да се съсредоточи дотолкова, че да се сети да провери данните на хронометъра, когато адмирал Диенте си бе тръгнал. Струваше му се, че откакто се бе възцарила тази самотна тишина, са изминали години. Дали бяха три дни? Два? Или само един час? Само няколко минути?

Вече не можеше да определи — нямаше ни най-малка представа.

— Нира... — прошепна той, но никой не му отговори.

Припомни си деня, в който Антон Коликос бе довел изпадналия в кататония паметител Вао'сх в Призматичния палат след дългото им самотно пътуване, което ги бе спасило от черните роботи. Като маг-император Джора'х бе почувствал далечно ехо от мъчението, което бе изтърпял Вао'сх. Но никога не си бе представял, че е толкова ужасило.

Разкъсван от кошмари, той не можеше да забрави как синът му Тор'х бе упоен и затворен в заключена стая — по заповед на самия Джора'х. Генераторите бяха отказали да действат и бяха угасили ярките блестители в стаята. Тор'х бе умрял *сам и в тъмното* — чудовищна участ за всеки илдириец...

Джора'х се притисна по-близо до блестителите, приковани към стената, но дори и светлината не помогна.

Чувстваше как отслабва все повече и повече, но все пак упорито изпрати мислите си колкото можеше по-далеч, опитваше се да намери някакво ехо. Продължи да се опитва часове наред... или може би само минути... докато не се почувства прекалено изтощен, за да продължи, и остави мислите си да се реят безцелно в студената черна пустош.

Неочаквано познатите нишки на тизма докоснаха периферията на съзнанието му. Умственият допир го стресна и той се пресегна да сграбчи нишките така отчаяно, че връзката връзка почти се скъса. Почти. Далечните мисли отново се понесоха към неговите. Джора'х се опита да ги разпознае, но бе толкова трудно да мисли логично.

Най-после осъзна чии са — на Осира'х и нейните братя и сестри! Щом проумя кои са, връзката се засили. Децата помогнаха от своя край и я направиха по-стабилна.

— Осира'х! — извика той на глас и децата сграбчиха блуждаещото му съзнание като спасители, които хвърлят въже на удавник. Връзката на тизма стана ярка и чиста. Джора'х видя проблясващите образи на илдирийски бежанци, скрити в планински пещери, и попи спомените на други хора за смъртоносни огньовете.

Бавно започна да разбира какво се е случило на Илдира. Досега бе долавял само неясните страхове на хиляди хора, но сега научи как Руса'х и неговите огнени кълба са прогонили всички от Миджистра и са превзели Призматичния палат. Самите основи на империята се тресяха и бяха на път да рухнат.

Джора'х използва мислите на децата като котва и почерпи от тях сила. Но решимостта му си бе лично негова, както и яростта му заради

това, което му бе сторил председателят Венцеслас.

Да, сега вече имаше силата и волята да издържи, докато лайнерът се върнеше на Земята. А щом се озовеше там, трябваше да намери начин да спаси народа на Илдира.

40. ОСИРА'Х

Сгушени в една малка скална ниша в подземното си убежище, всички деца на Нира се мъчеха да достигнат с мислите си мага-император. Осира'х го бе предложила още преди бледата връзка на тизма от баща ѝ да стане съвсем беззвучна.

Останалите илдирийци бяха зашеметени и объркани от внезапната промяна в успокоителната умствена мрежа, но Осира'х не вярваше, че баща ѝ е мъртъв, а че е само загубен. А щом бе загубен, тя трябваше да го намери. Закле се в това. Имаше нужда само от помощта на Род'х, Гейл'нх, Тамо'л и Мюри'н.

Заедно петимата можеха да постигнат това, което не бе по силите на останалите илдирийци.

По-рано, в относително „нормални“ времена, петте деца със смесена кръв бяха създали силна връзка помежду си чрез единствената фиданка в Призматичния палат. Бяха използвали синтез от телевръзката на майка си и своя илдирийски тизм, за да създадат нова, обединена сила, която бе едновременно по-силна и различна от всичко, познато и на илдирийците, и на зелените жреци. За разлика от останалите последователи на философията на телевръзката/тизм, петте особени деца бяха успели да се защитят, като отрязваха уязвимите пътеки, по които Руса'х се бе опитал да ги изгори.

По времето, прекарано в изгнание тук — докато престолонаследникът Даро'х, Язра'х, адар Зан'нх и тал О'нх се опитваха да измислят някакво решение по военен път, а бежанците в стотици разпръснати лагери се криеха или загиваха според прищевките на фероуите, — Осира'х и нейните братя и сестри продължаваха да се защитават.

Но тя смяташе, че техните умения ги натоварват със задължението да направят нещо повече от това да се крият, така че петимата бяха свързали съзнанието си и се бяха потопили в тизма, за да потърсят мага-император. Търсеха го вече от дни, но без значение

колко далеч стигаха по мрежата на духовните нишки, Джора'х просто го нямаше. Осира'х обаче отказваше да се предаде.

И ето че най-после го намериха.

Когато петте деца влязоха тичешком в централното помещение, Даро'х се обърна. Осира'х знаеше, че има хора, които искат престолонаследникът да изпълни церемонията по възкачване на трона и да стане маг-император, но ако Даро'х действаше прекалено бързо, резултатите щяха да са катастрофални.

— Магът-император е жив! — провикна се тя с висок ясен глас. — Намерихме го в тизма.

Престолонаследникът се олюля, а Зан'нх и Язра'х не успяха да скрият радостта си. О'нх остана да седи на мястото си, но на съсипаното му лице се изписа доволна усмивка. Като говореха едно през друго, децата със смесена кръв обясниха как са се натъкнали на блуждаещите мисли на Джора'х; магът-император бе почти полудял от самота и изолация, но беше жив. Пленен, но жив.

Осира'х и брат й Род'х трябваше да извисят глас, за да надвикат яростта на слушателите си, докато им разказваха как председателят на Ханзата е отвлякъл Джора'х, заграбил е бойния му лайнер, пленил е илдирийския екипаж и се е опитал да принуди мага-император да се откаже от подкрепата си за Конфедерацията.

— Изолирали са го — продължи Род'х. Гласът му трепереше от ужас пред подобна жестокост. — Отрязали са мага-император от всеки контакт с тизма. Той е сам, на цели системи разстояние от най-близкия илдириец.

— Как може някой да преживее това? — попита главният паметител Ко'сх.

На устните на Осира'х се изписа усмивка.

— Чрез нас — отвърна тя. — Въпреки че досега бе успял да оцелее сам, беше започнал да отслабва. Сега обаче разполага с нашата помощ и подкрепа. Няма да му позволим да се предаде.

— Освен това — добави Род'х — сега знаем как да го намерим. Човешкият военен командир го връща на Луната.

Зан'нх и Язра'х искаха незабавно да нападнат Ханзата, но Даро'х им напомни, че Слънчевият флот не разполага със силата,

оборудването и бойците, необходими за такива битки. Макар че имаше много бойни лайнери, останали в безопасност на ръба на Илдирийската система, те не можеха да победят цялата войска на хората.

Тогава се разнесе тихият глас на тал О'нх:

— Руса'х не иска нищо повече от това да намери мага-император. Дори да доведем Джора'х тук, фeroуите ще го унищожат. Може би се намира в по-голяма безопасност там, където е.

— Тогава какво ще правим? — попита Ко'сх.

— Сега, когато знаем, че магът-император е жив, не искам да чувам и дума повече за церемония за възкачване — заяви Даро'х. — Щом той може да преживее изпитанието си, значи и ние можем да преживеем нашето.

Адар Зан'нх изправи рамене.

— Освен това разбрахме и още нещо: че магът-император не може да ни помогне от там, където е. Трябва да се справим сами.

41. САРЕЙН

По някакъв начин работата в съсипаната зимна градина на кралица Естара оказваше терапевтично въздействие на Сарейн. Сестра ѝ обичаше тази оранжерия, където бе засадила и отглеждала растения от Терок, които да ѝ напомнят за дома. Базил обаче бе наредил да ги унищожат всичките. От чиста злоба.

Само в няколко от лехите все още можеха да се видят увехнали кафяви растения; останалите се бяха превърнали в пръст. Сарейн бе засадила няколко малки цветенца, разсади и плодни дръвчета по ръбовете на сандъчетата. Не бе успяла да намери никакви нови терокски растения, макар че имаше няколко в собствените си покои, но и тези биха били достатъчни да зарадват Естара. Сарейн се бе посветила на работата си с тиха решителност: цапаше пръстите си и засаждаше всичко, което можеше. Спомняше си прекалено многото пъти, когато не бе успяла да повлияе на решенията на Базил, да го възпре от крайности.

Когато стражите доведоха Нира в оранжерията, Сарейн се отърси от всичките си колебания. Зелената жрица бе останала в Двореца на шепота в очакване на завръщането на мага-император, което трябваше да е скоро. Базил бе позволил поне това. Досега Нира сигурно се бе поболяла от тревога по Джора'х, но Сарейн не можеше да успокои страховете ѝ. Можеше обаче да направи нещо друго.

Нира проговори още от вратата, с остър глас:

— Засаждането на няколко цветя и храсти няма да компенсира унищожението, което е било извършено тук.

Сарейн си пое дъх бавно, продължително.

— Правя това, което мога. Също като много други. — Взе няколко стръка здравец и изрови дупка в пръстта, за да ги засади. — Нещата са много деликатни и човек невинаги вижда какво се случва зад кулисите.

Нира си остана все тъй сдържана.

— Знаеш ли, че фероуите са нападнали Терок? Разбрах го по телевръзката в нощта на коронацията.

Сарейн я изгледа ужасено.

— Защо не ми каза? Ако Терок е в беда, е трябвало да ни повикат на помощ!

Още докато го казваше, разбра колко глупаво звучи. Дори и тя никога нямаше да успее да убеди Базил за *това*.

Нира ѝ отправи унищожителен поглед.

— Крал Питър не смята, че Ханзата ще му предложи помощ. Помисли: дори собствените ти сестри не можеха да те повикат на помощ. Според мен този факт прави нещата пределно ясни.

Без да обръща внимание на обидата, Сарейн се съсредоточи върху това, което бе наистина важно.

— Атаката свършила ли е? Оцеляла ли е световната гора? Какви са щетите?

— Верданите са отблъснали фероуите с помощта на зелените жреци, скитниците, венталите и дори бившите кораби на ЗВС под ръководството на адмирал Уилис. Всички те са се сражавали, за да спасят дърветата. И брат ти Бенето е бил там. Мъртъв е.

Сарейн замръзна.

— Ама... дървесният кораб...

— Изгорял е, докато се е сражавал с фероуите. — В гласа на Нира звучеше презрение. — А къде беше ти по време на всичко това? Като официален посланик на Терок не трябваше ли да вземеш участие в овладяването на тази криза? Не се ли предполага, че работиш за интересите на *Терок*? Ти зае мястото на посланик Отема. Какво щеше да направи тя на твое място?

Сарейн не можа да се сдържи.

— Отема бе убита от илдирийците! — избухна тя. — Ти беше нейна ученичка и все пак не само остана с тях по своя воля, а стана любовница на техния водач! — „Както аз станах любовница на Базил“. — Ние с теб не сме толкова различни. Верността се сменя заедно с обстоятелствата и невинаги имаме свободата да изберем най-благородния курс на действие.

— Доброто и злото не се променят.

За един дълъг миг погледите им останаха приковани един в друг. В очите на Нира Сарейн видя не само белезите от безброй незараснали

рани, а и сила. Още преди Базил да разпространи историята на Нира из цялата Ханза, Сарейн бе чула за някои от кошмарите, превърнали тази жена в бледо подобие на онази млада зелена жрица с грейнали очи, която познаваше от младостта си в Терок. Но щом Нира бе успяла да оцелее и да запази силата и човечността си след всичко преживяно, тогава навярно и тя би могла да...

— Защо ме повика тук? — Нира си оставаше все тъй далечна.

Сарейн погледна стражите и им каза:

— Искаме да поговорим насаме.

Кралските стражи се колебаеха, но тя разпозна един от тях като близък приятел на капитан Маккамон и му кимна едва забележимо с надеждата, че наистина ще се окаже такъв съюзник, какъвто очакваше.

Стражът махна с ръка на останалите.

— Да дадем на посланик Сарейн няколко минути. Председателят много я цени.

И стражите излязоха в коридора пред оранжерията.

Сарейн поведе изпълнената с недоверие Нира покрай сандъчетата към купчинка сухи клонки, някога цъфтящ храст, а сега кафяви и с отчасти изтръгнати корени. Тук бяха в безопасност от чужди погледи.

Сарейн извади саксия с малка фиданка и очите на Нира светнаха.

— Толкова дълго бях отрязана от родителите си и сестрите си — каза Сарейн. — Моля те само да им изпратиш едно съобщение. Кажи на Естара, че ѝ желая всичко най-добро. Бебето ѝ вече родило ли се е? И Сели — кажи на най-малката ми сестра, че ми липсва. Вярно ли е, че самата тя е облякла зеленото? А родителите ми...

Очите на Нира се присвиха подозрително.

— И защо да ти вярвам?

— Както самата ти каза, аз съм посланикът на Терок. Знаеш, че помогнах на Питър и Естара да избягат. Уредих Натон да изпрати съобщение за положението им и друго, за да предупреди Терок. — Тя понижи глас: — Можеш ли да си представиш какво ще направи председателят с мен, ако разбере какво ти казвам?

Зелената жрица поомекна.

— Ще предам съобщенията ти.

Докосна фиданката и само след секунди бе погълната от телевръзката. Устните ѝ се движеха бързо и безмълвно, докато

съобщаваше новините си. Сарейн чакаше нервно, убедена, че стражите всеки момент ще се върнат и ще видят какво правят.

Щом Нира свърши, Сарейн попита:

— Какво става? Имаш ли да ми кажеш нещо?

— Започнали са възстановяването. Мнозина са загинали в огъня на фероите, но повечето са спасени. Да, Сели вече е зелена жрица. И да, Питър и Естара са горди родители на малко момченце. Нарекли са го Рейналд.

Сарейн се просълзи.

Челото на Нира се сбърчи, докато Сарейн скриваше фиданката.

— Сега това, за което трябва да се тревожи цялата Конфедерация, е каква ще е следващата глупава стъпка на председателя Венцеслас.

42.

ОРЛИ КОВИЦ

В лабораторията на Кото отекна оглушителният звън на аларми. Над главите им премина огромен дреднаут от ЗВС, от който се сипеше огън. Корабите на скитническите кланове се стрелкаха напред-назад като оси. Засега защитата на скитниците не се увенчаваше с особен успех.

— Всичко е наред. Тук сме в безопасност — поне така мисля. — Кото погледна към широките прозорци на покрива. — Не виждам причина някой да напада точно тази скала.

— Те като че ли стрелят по всичко наред — възрази господин Стайнман.

Трите компита се бяха скупчили до кораба на хидрогите.

— Щом тук сме в безопасност, дали да не продължим работата си? — предложи ГУ. — Или за днес приключихме?

— Мога да организирам и подреда предишните резултати, за да не се занимаваме с едно и също нещо два пъти — обади се ДД.

КР сякаш бе единственият от тримата, който разбираше опасността.

— Това си е сериозна битка.

През прозорците над главите им Орли наблюдаваше как скитническите товарни кораби и въоръжени разузнавачески съдове не оставят мантите на мира. Един от корабите на ЗВС мина точно над тяхната незабележима лаборатория, стреляше с язерите си по всеки метал, който забележеше. Един енергиен лъч улучи носещ се наблизко варел с гориво и той избухна в беззвучна огнена топка.

Дори подсиленият покрив на лабораторията не можа да издържи на шрапнела, запратен по него от ударната вълна. Три от прозрачните триъгълни панели изпрацяха, пропукаха се и рухнаха. Внезапното изтичане на въздух накара четири други да поддадат и да изхвърчат навън.

Ушите на Орли писнаха: ревът отвън беше непоносим. Господин Стайнман я затисна с тялото си на гладкия под: опитваше се да я защити. ГУ, който се намираше точно под една от внезапно зейналите дупки в покрива, бе привлечен от вихъра на излизания въздух. Краката му се отделиха от пода и той полетя нагоре, но полимерната ръка на КР се стрелна и го хвана за глезена. ГУ обаче продължаваше да се издига към отвора в тавана. Когато КР също загуби равновесие и започна да се издига, ДД хвана *неговия* крак. Приятелското компи обаче бе проявило предвидливостта да се хване за ръба на отворения люк на сферата, за да ги задържи в лабораторията. Вихрушката продължи да завлича веригата от три заловени едно за друго компита, които не спираха да викат за помощ.

Кото със залитане прекоси помещението, сграбчи Стайнман за ризата и повлече напред и него, и Орли.

— Влизайте в кораба! — изкреця им. Гласът му едва се чуваше в разреждащия се въздух.

Стайнман се изправи на колене и забута момичето пред себе си.

— Давай, затвори люка!

Въздухът излизаше бързо и в лабораторията ставаше все по-студено. Орли обаче се запъна.

— Няма да оставя ДД!

— Той е компи, хлапе — напомни й Стайнман. — Ще оцелее.

— Не и ако го улучат тези изстрели. ДД, можеш ли да влезеш вътре?

— Ще трябва да пусна крака на КР.

— Имам друга идея — обади се ГУ.

И се наведе, сви се почти на две и сграбчи заключената около глезена му ръка на второто компи. После започна да се спуска по нея като човек, който пълзи по въже от горе на долу. Когато слезе достатъчно ниско, сграбчи рамото на ДД и се хвана за отворения люк. Орли помогна на изтощеното компи да влезе в кораба, докато КР последва примера на ГУ. След малко и трите компита се строполиха в хидрогския кораб.

Кото вече се бе втурнал към контролите в малката сфера и сега се опитваше да разбере как работи корабът.

— Използвахме вибриращи мембрани, за да отворим люка, но не си спомням как да го затворим!

— Цялата документация за контролите трябва да е в базата данни — обади се ГУ, като вече се изправяше. До непонятните кристални възли, използвани от хидрогите, за да управляват космическия съд, бе поставено скитническо аналитично оборудване. КР и ГУ съумяха бързо да намерят правилните системи и диамантеният люк с трясък се затвори.

Орли рухна на пода. Косата на господин Стайнман се вееше около главата му като пух от глухарчета. От ушите му бликнаха тънки струйки кръв, бялото на очите му бе почервеняло от кръвоизливи.

Навън се разнесе шумът от експлозията на втори варел с гориво, но те бяха в безопасност във вътрешността на прозрачната сфера.

— Крал Питър и инженерите на Ханзата са ни снабдили с достатъчно информация, за да можем, ако поискаме, да управляваме този кораб — обади се ГУ.

— Има и портал — добави ДД, — но лично аз нямам желание да мина през него, при положение че координатите на срещната страна не са ни известни. За да мога да го управлявам, ще ми трябва целият ми капацитет за памет, както и може би този на КР и ГУ. Да ви разкажа ли как...

— Не сега, ДД! — прекъсна го Орли.

— За мен никакъв портал — заяви господин Стайнман. — Предпочитам просто да излетим в космоса.

— Да изпробваме машините — обади се Кото. — КР и ГУ, можете да поемете кормилото.

Като използва течението на последния излизац от лабораторията въздух, корабът с диамантен корпус се понесе нагоре през разбитите прозрачни плочи, които доскоро бяха оформяли тавана. Преносимата комуникационна система започна да вибрира от застъпващи се крясъци, обвинения и заповеди.

Щом се измъкнаха през разрушения покрив, пред очите им се откри чудесен изглед към полуосветения газов гигант, широките пръстени и отпавилите се на лов кораби от ЗВС. Десетки кораби на Конфедерацията се стрелкаха напред-назад, опитваха се да защитят жилищните комплекси и главните административни сгради, но изглеждаха съвсем малобройни и дребни на фона на противника.

— Историята на Давид и Голиат не е правило, а изключение — отбеляза господин Стайнман. — В девет от десет подобни случая

дребосъка просто го смазват.

43.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

Докато ЗВС продължаваше да бомбардира корабостроителниците на пръстените, скитниците се евакуираха от многобройните скали и индустриални комплекси в орбита и се изпокриха. Клановете умееха да правят приготовления за кризисни ситуации — все пак имаха наистина богат опит в това отношение.

Тасия и Роб стояха един до друг в административната сграда, заобиколени от монитори и комуникационни връзки, предназначени за наблюдение на всекидневната дейност на корабостроителниците. Практически на всички екрани светеше червено. Десетки администратори трескаво бързаха да затворят докове, лаборатории и фабрики и насочваха всички работници към убежищата за спешни случаи.

Ланиан очевидно нямаше намерение да се държи разумно, каквото и да подсказваше глупавият оптимизъм на Роб.

— Генерале, моля ви, отговорете. Атакувате цивилни обекти. Прекратете огъня! Тези цели не представляват заплаха за вас.

Върху един от астероидите се стовари втора вълна язерни удари. Тасия изсумтя:

— Шиз, Бриндъл, наистина ли мислиш, че просто ще се обърне и ще избяга от хапливите ти коментари?

Роб изключи комуникационната връзка и се намръщи разочаровано.

— Не, но се почувствах по-добре, като изпуснах малко пара.

— Лично аз бих предпочела да пусна някой и друг изстрел. В митническата декларация пише, че имаме два товарни кораба на главния док, наскоро подобрени и пригодени за бойни. Какво ще кажеш аз да взема единия, а ти — другия?

— Добра идея.

— Впрочем теб кой те направи командир? — поинтересува се тя.

Той потупа униформата на рамото си, сякаш изтръскваше въображаеми ширити.

— Измислих си го. Реших, че няма да възразиш, особено като се има предвид, че си ми висшестоящ.

— Страхотен начин за управление на армия — отсъди Тасия, докато тичаха по коридорите. Високоговорителите продължаваха да повтарят изискването на Ланиан за безусловна капитулация, докато накрая един отвратен инженер не извади жиците на интеркома и накара проклетия самохвалко да млъкне.

Тасия и Роб стигнаха до дока, където ентузиазирани за борба доброволци се втурнаха към двата бойни кораба, готови да излетят в мига, в който някой поеме командата. И в двата подобрени съда имаше множество допълнителни модули, но липсата на аеродинамична форма нямаше значение в пространството, а и никой не можеше да се оплаква от ефективността на корабите.

На раздяла Тасия припряно целуна Роб.

— За късмет — каза и се втурна към левия кораб.

Трима скитници с мърляв вид и една жена на средна възраст вече се бяха хвърлили към командните табла. Тасия седна на пилотското място и изкрещя на импровизирания си екипаж да побърза с процедурите по излитане. Откакто на кораба бяха монтирани стандартни контроли, повечето скитници можеха да заемат всяка позиция. Докато приключваха стартовата проверка, те дори намериха време да се сдърпат кой ще управлява новите оръжия.

С кораба на Бриндъл от дясната си страна, Тасия се издигна над дока и изръмжа на екипажа си:

— Ще има достатъчно зевесета за всички ви, така че координирайте действията си, преди да сме влезли в зоната на стрелба!

Смъррени по този начин, скитниците бързо си разпределиха позициите, седнаха на местата си и координираха функциите си броени секунди преди Тасия да започне първата атака.

Нападателите от ЗВС продължаваха масирано да обстрелват корабостроителниците — изравняваха със земята всяка цел, която откриеха. Много скитнически кораби вече се бяха притекли в защита на Оскивъл. Пилотите не бяха кой знае колко дисциплинирани, но пък имаха множество новоинсталирани оръжия и всяваха хаос в групата на

ЗВС. За жалост обаче нападателите на Ланиан имаха много по-голяма практика в унищожаването на обекти.

— Днес наистина бих предпочела да се сражавам с *кликисите* — предаде Тасия на Роб, докато корабите се спускаха към атакуващите съдове на ЗВС Мисълта да стреля по предишните си другари от ЗВС очевидно притесняваше Роб, затова Тасия добави: — Не сме ги молили за това, Бриндъл. Те дойдоха и започнаха да стрелят по нас.

Пръстените на Оскивъл се бяха превърнали в ожесточено бойно поле. С внезапен пристъп на гадене Тасия си спомни една предишна битка, която също се бе разиграла тук — когато всички кораби на ЗВС се бяха събрали за масиран удар срещу хидрогите. Онова сражение се бе оказало същинска катастрофа за силите на човечеството.

Корабите на Тасия и Роб се включиха в огъня, опитваха се да отклонят ударите на ЗВС от най-гъсто населените места на планетата. Както бе обещала Тасия на екипажа си, имаше богат избор на цели.

С един точен изстрел Тасия събори четири язера от носа на „Голиат“, но преди да успее да се потупа по гърба, три манти съсредоточиха огъня си изцяло върху нейния кораб. Бронята едва издържа обстрела и Тасия трябваше да прибегне към няколко наистина сложни маневри, за да се изплъзне от обсега им.

Улучиха обаче десния ѝ двигател и Тасия разбра, че са в сериозна беда. Роб галантно се опита да ѝ се притече на помощ, като привлече огъня към себе си, но също загуби контрол, когато огънят на ЗВС проби един от резервоарите му и оттам заизлизаха газове.

И тогава иззад диска на планетата се появи още една група огромни бойни кораби: един дреднаут и десет манти. На корпусите им блестяха чисто новите знаци на Конфедерацията, а числеността и силата на обстрела им надминаваха тези на генерал Ланиан.

— Съжалявам, че закъсняхме за партито — разнесе се по комуникационната система гласът на адмирал Уилис, докато язерите ѝ изстрелваха широка дъга от лъчи много преди да се приближат към зоната на обстрела: тя просто искаше да се изперчи. — Унижението на Реджак не ви ли беше достатъчно, генерале? Не очаквах да сте готов за още, и то толкова скоро.

— Какво ви забави толкова, адмирале? — попита Роб. — Ние работим вече от цял час!

— За колко време според теб мога да изкарам единадесет кораба от космически док?

— Скитниците могат да го направят по-бързо — заяви Тасия на ухиления си екипаж, но не разпространи коментара си по комуникационната система.

Адмирал Уилис повиши глас:

— Генерал Ланиан, какво ще кажете да прибегнем до същите условия за капитулация, които самият вие предложихте преди няколко минути? Предполагам, че сте ги смятали за справедливи и разумни.

Бойната ѝ група се носеше с пълна скорост, за да се присъедини към скитническите защитници, които удвоиха атаките си. Дреднаутът на адмирала не отстъпваше на този на Ланиан, а превъзхождащите числено кораби на ЗВС все още не можеха да се възстановят от изненадата.

След един миг на напрегната безизходица корабите на Ланиан се обърнаха и напуснаха системата на Оскивъл в позорно отстъпление. Генералът дори не си направи труда да излъчи отговор.

44.

СЪЛИВАН ГОЛД

След освобождаването си от Илдирийската империя Съливан Голд се надяваше да заживее спокоен живот в пенсия на Земята заедно със семейството си. Беше управлявал ханзейски облачен комбайн, бе преживял хидрогска масирана атака, бе спасил илдирийски небесни миньори и бе понесъл дълго и несправедливо наказание в Миджистра, преди най-последно да се завърне у дома. Заслужаваше малко време за себе си.

Председателят Венцеслас обаче не смяташе така.

Съливан бе с Лидия и със своето разраснало се семейство от две седмици. Искаше да живее без шум, затова не бе разгласил завръщането си и не бе молил за никакво медийно внимание. Нито пък бе съобщил на председателя. Кое то се оказа сериозна грешка.

На вратата на градската му къща заблъска група полувоенни в непознати униформи. Един офицер — жена със златистокафява коса — стоеше на прага му начело на четирима яки въоръжени мъже. Съливан си помисли, че би била красива, ако суровите ѝ черти бяха малко по-меки.

Жената сравни лицето му с образа, проектиран на един екран, голям колкото дланта ѝ, и каза:

— Съливан Голд?

— Да... да, аз съм. Какво има?

— Имаме заповед да претърсим дома ви, за да установим местонахождението ви и дейностите, с които се занимавате.

— Е, местонахождението ми е точно тук. И честно казано, в последно време не съм се занимавал с никакви дейности. Просто си почивах.

Лидия се появи от вътрешността на къщата и застана зад него. Гласът ѝ прозвуча закачливо: тя все още не беше сигурна колко сериозни могат да се окажат нещата.

— Какво си направил пък сега, Съливан?

— Не се сецам за нищо — отвърна съпругът ѝ. Не се помръдна, за да позволи на войниците да влязат.

— Не сте докладвали на председателя при завръщането си от Илдирийската империя — осведоми го сурово жената. — Трябваше да ви разпитат. Това беше първото ви задължение.

— Не мисля така, госпожо — изсумтя Лидия. — Първото му задължение беше към *семейството* му. Прекалено дълго го нямаше. Впрочем кои сте вие? Не мога да разпозная униформите ви.

— Ние сме специален екип чистачи, упълномощени от председателя Венцеслас. Аз съм полковник Шейла Андез. — Тя отново сведе поглед към екрана в дланта си. — А вие трябва да сте Лидия Голд. — Придвижи информацията надолу и цъкна неодобрително с език, но не каза какво е намерила в записа. — Трябва да довършим разследването си, за да предадем на председателя адекватен доклад. Господин Голд, председателят иска да се срещне с вас веднага щом успее да ви вмести в програмата си.

Гласът на Лидия стана остър, както винаги, когато някой я притиснеше прекалено силно.

— Не вярвам в правомощията ви. За кои се мислите...

— Лидия — прекъсна я Съливан, — моля те, не прави нещата по-лоши, отколкото вече са.

— И защо да са лоши нещата? — Тя застана закрилнически до него. — Какво лошо сме направили?

Без да чака разрешение, полковник Андез мина покрай Съливан и жена му. Петимата членове на „екипа чистачи“ се пръснаха из къщата и започнаха да преравят шкафове и чекмеджета, да отварят вратите на гардеробите, да надничат зад мебелите. Изглеждаха глухи за яростното възмущение на Лидия и това я разгневи още повече.

От завръщането си Съливан старателно следеше новините. Ханзата вече не бе това, което помнеше. След заминаването на крал Питър бяха започнали да се прилагат много енергични и неприятни мерки. Лидия не харесваше потисничеството, на което ставаше свидетел, и не се колебаеше да го каже гласно.

Съливан се бе опитал да остане незабележим, но ето че Ханзата все пак почука на вратата му.

— Полковник Андез, вижте! — Един от стражите измъкна изпод леглото една кутия. — Чуждестранна контрабанда!

Сърцето на Съливан се сви. В тази кутия имаше множество скъпоценни камъни и илдирийски кредитни чипове. За приноса му към Слънчевия флот магът-император му бе платил със скъпоценности и валута, преди да потегли обратно към Земята. Джора'х го бе помолил да остане в Империята и да управлява отломъчната колония на Добро, но Съливан бе предпочел да се върне при жена си и семейството си.

— Валута на Илдирийската империя? — изрече въпросително Андез.

Съливан търпеливо обясни:

— Отплата за услуги, които им извърших и които се оказаха полезни при разгромяването на хидрогите. Всичко е съвсем законно.

— Значи признавате, че работите за врага?

Той я изгледа озадачено.

— Откога Илдирийската империя ни е враг?

— Откакто сключиха съюз с Конфедерацията. Не сте ли чули?

— Това е направо смешно — обади се ядосано Лидия. — Дори това, което казвате, да е вярно, Съливан довърши работата си, преди председателят дори да си помисли за вражда с илдирийците.

— Можете ли да го докажете? — попита Андез.

Лидия я погледна така, сякаш е абсолютна идиотка.

— Той се върна вкъщи много преди съобщението на председателя. Изчислете сама времето.

— Сарказмът няма да ви помогне при гледането на процеса — предупреди я Андез.

— Значи има *процес* срещу нас? На какви основания?

— Лидия, моля те! — Упоритостта, с която не позволяваше на никого да я притиска, и начинът, по който защитаваше семейството и правата си, винаги му бяха харесвали, но острият ѝ език често я вкарваше в беда.

Набитият мъжага вдигна касетката с илдирийски скъпоценни камъни.

— Трябва да ги конфискуваме.

— Тези пари ни трябва, за да живеем — възрази тревожно Съливан. Не им бе останало нищо друго.

Когато се бе съгласил да управлява облачния комбайн на Кронха 3, му бяха обещали отлична заплата, но към договора имаше прекалено много уговорки — уговорки, които Съливан и семейството му не бяха

видели, преди да стане прекалено късно. Ханзата преднамерено бе отложила изплащането на каквато и да било сума на семейството му, когато всички смятаха и него, и хората му за мъртви. А сега, когато знаеха, че е оцелял, ситуацията ставаше още по-лоша. Ако наистина го бяха убили, семейството му щеше да получи някаква сума от застраховка, но тъй като Съливан бе загубил много скъпо производствено предприятие, Ханзата щеше да се погрижи да не получи и пукната пара.

— Разберете се с председателя — отвърна Андез. — Когато ви повика.

45. КРАЛ ПИТЪР

Да се занимава с делата на правителството с невръстния си син в скута беше доста неудобно, но Питър не искаше да се откаже дори за миг от това преживяване. Увит в меко одеяло, Рейналд бе доволен и щастлив (поне засега) в шумния операционен център, издигнат от инженерите на ЗВС. Естара люлееше пред него шарена пухкава играчка и погледът му я следваше, лицето му бе сбърчено в объркване, интерес и най-накрая радост.

Сели влятя в стаята, буквално изгаряща от желание да им съобщи новините.

— Една бойна група на ЗВС току-що е нападнала корабостроителниците на Оскивъл. Предвождал я е самият генерал Ланиан. Броят на жертвите не е известен.

— Какво прави този идиот, по дяволите? — Гневното възклицание на Питър стресна бебето. — Първо небесните мини на Голген, а сега това!

Странно, но Сели не изглеждаше особено притеснена.

— Да, но нашите здравата са сритали ЗВС по задниците. Скитниците отбранявали корабостроителниците, а после се включили и корабите на адмирал Уилис. Генерал Ланиан побягнал с такава бързина, че след него не останала дори следа във въздуха.

— Това е урок, който Ханзата трябваше да научи — заяви войнствено Естара.

Лицето на Питър побеля от гняв.

— Базил иска да увеличи напрежението, докато прерасне в истинска гражданска война, а ние не сме готови за това. Армията ни не е подготвена, а планетите ни все още не са възстановили реда след войната с хидрогите. Жителите на Земята все още са мои хора, независимо какво ги заставят да правят.

— Не забравяйте, че като е отвлякъл мага-император, Базил фактически е обявил война и на илдирийците — добави отвратено

Естара. — Защо хората изобщо го търпят? Как да ги накараме да го свалят от поста му?

Питър си задаваше същия въпрос.

— Разпратили сме декларации, в които осъждаме поведението му, но Базил започва с наказанията още докато новините се разпространяват. Дотолкова е наплашил хората, че не смеят дори да помислят за алтернатива на неговото управление.

— Но не разбират ли какви вреди нанася председателят всеки ден? — упорстваше Естара. — Той се върти по спирала, която слиза надолу, и ще завлече със себе си цялата човешка раса.

— Не и ако мога да го предотвратя. — Стомахът на Питър се бе свил на топка. Той закричи из стаята с Рейналд на ръце. — Ако успеем намерим посредник — някой с достатъчно власт и влияние, та всичко да протече гладко... Хората ще действат решително, ако им се предостави реална алтернатива, но откъдето и да го погледнеш, бъркотията и кръвопролитията няма да ни се разминат.

— Имаме нужда от вътрешен човек, който може да ни осигури подкрепа и да маневрира около председателя — продължи мисълта му Естара. — Какво ще кажеш за заместник-председателя Каин? Или Сарейн? Те ни помогнаха да избягаме.

— Базил ги наблюдава прекалено отблизо. Трябва ни още някой — някоя авторитетна личност... някой, който не се бои да проговори.

Внезапно Питър вдигна глава и очите му заблестяха от въодушевление.

— Бившият председател Морийн Фицпатрик.

— Мадам Бравата? Как ще я убедиш да мине на наша страна?

Колелата вече се въртяха в ума на Питър.

— Ще изпратя съобщение на Патрик Фицпатрик на Голген. Той е неин внук. Надявам се, че ще успее да й направи такова предложение, на което тя да не може да устои.

46.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР ДЖОРА'Х

Докато лайнерът навлизаше в орбита около Земята, адмирал Диенте повика разнебитения Джора'х в командното ядро. Магът-император се движеше бавно: слабостта му бе видна за всички и това го ядосваше. Смръщените войници от ЗВС не дадоха признаци, че са я забелязали.

Но макар и омаломощен, Джора'х не се бе поддад на лудостта на изолацията. Бе намерил неподозирана твърдост — и у себе си, и у своята дъщеря със смесена кръв, — твърдост, за която председателят Базил Венцеслас дори не подозираше, че съществува. Да, Джора'х го бе победил. И сега се връщаше.

От съпричастност към тежкото състояние на мага-император Диенте използваше целия капацитет на двигателите на бойния лайнер и летеше по обратния път с максималната възможна скорост. Подкрепян от нишката на контакта с Осира'х и нейните братя и сестри със смесена кръв, Джора'х бе успял да запази разсъдъка си. Сега, когато можеше да почувства близостта на другите илдирийски пленници в лунната база, нишките на техния тизм се разпростряха около него като фина мъгла.

Отново се намираще в безопасност... макар все още да бе затворник. Изолацията, на която бе подложен до съвсем скоро, и разкритията на Осира'х за случващото се на Илдира го караха да жадува повече от всякога да е там, където неговите хора най-много се нуждаеха от него. Пръстите му сграбчиха парапета в командното ядро и той пое дълбоко дъх, за да се успокои.

Корабът се насочи направо към Земята и Диенте направи знак на Джора'х да го последва.

— Елате с мен на борда на совалката. Спешно трябва да се срещна с председателя Венцеслас в резиденцията на Ханзата. Той е извънредно заинтересуван от преводаческото устройство, което намерихме на лайнера.

— За какво възнамерява да го използва?

Диенте сякаш смяташе, че отговорът е очевиден.

— За дипломатически цели, разбира се.

Джора'х потръпна при мисълта какво може да означава това.

— Надявам се тази „дипломация“ да е по-успешна от онази, която води в момента по отношение на Илдирийската империя.

Диенте не отговори на провокацията.

— Председателят ми нареди да ви изпратя право в Двореца на шепота. — И добави с усмивка: — Там е вашата зелена жрица.

Мисълта, че съвсем скоро ще види Нира, накара Джора'х да се почувства много по-силен и дори подмладен. Когато излезе под слънчевата светлина в зоната за кацане, заобиколен от войници в униформата на ЗВС, успя да остане изправен и горд. Диенте вече се бе отправил към пирамидалната сграда на Ханзата, за да се срещне с председателя Венцеслас.

Нира стоеше зад редица кралски стражи до капитан Маккамон. Един поглед към нея бе всичко, от което се нуждаеше Джора'х. Той се отдалечи от совалката, без да обръща внимание на войниците от ЗВС, които уж го ескортираха. Изразът му накара кралските стражи да се поколебаят, но Маккамон им каза да оставят мага-император да мине. Нира се втурна към Джора'х.

— Джора'х, добре ли си?

— Председателят Венцеслас няма да ме съкруши — каза той с колкото се може по-силен глас и я взе в обятията си.

Маккамон отдаде чест — недвусмислен знак на уважение. Бе облечен в парадната си униформа, допълнена с церемониален кортик със златна дръжка, увиснал на бедрото му. Отведе Джора'х и Нира настрана и заговори тихо, така че да го чуват само те:

— Председателят ми нареди да ви съобщя, че ако обявите крал Питър за изменник и се закълнете да подкрепите Ханзата, можем да започнем процеса за завръщането ви на Илдира.

— Това ли е всичко, което трябва да направя? Наистина ли? Само едно изявление, и съм свободен незабавно да напусна Земята и да се притека на помощ на народа си? — Джора'х се намръщи недоверчиво. — Вярвате ли в това, капитан Маккамон?

За един дълъг тревожен миг мъжът не каза нищо.

— Не е моя работа да вярвам или не. Само ви предавам съобщението на председателя.

Нира също бе настроена скептично.

— И какво би могло да спре Джора'х да се откаже от изявлението си, след като го пуснете? Нищо. Така че Ханзата изобщо няма да ни освободи, нали така? Ще има извинения, отлагания, административни проблеми. Никога няма да си тръгнем.

Маккамон се загледа право пред себе си в кацналата совалка, покрай сковано изправените гърбове на стражите, сякаш не се обръщаше към самата Нира.

— Да, при такива сложни бюрократични въпроси освобождаването ви може да бъде забавено от непредвидени отлагания и пречки. Може да отнеме години.

За това Джора'х се бе досетил и сам. Единствената възможна линия на поведение бе да не отстъпва.

Той притисна Нира по-близо до себе си и погледна капитана на гвардейците.

— В такъв случай се боя, че трябва да отклоня предложението на председателя. Условията му са неприемливи за мен.

47. САРЕЙН

Сарейн се смая, когато видя промените, които се извършваха в жилището ѝ. Какво беше намислил Базил сега? Следвайки заповедите на председателя, една работна група методично прибираще ярките изтъкани от пашкул завеси, мрежестото макраме и четирите малки саксии с цветя — любими спомени от нейната родна световна гора.

Сарейн се ядоса, че Базил е издал подобна заповед, без да се посъветва с нея. Защо го бе направил — само за да демонстрира абсолютната си власт дори и тук? Реши, че става въпрос за израз на неговото желание за надмощие. Базил правеше нещата така, както той желаше, и искаше всички парченца да се наместват безпрепятствено по местата си. Самата мисъл, че личното пространство на Сарейн все още отразява терокското ѝ наследство, навярно го бе дразнила.

Не вярваше, че го интересува какво ще си помисли тя за подобно действие. За Базил всичко това бе само част от усилията му да поддържа ред в Ханзата — да управлява колкото е възможно повече подробности. Щеше да говори с него, но не вярваше да има полза.

— Ще пребоядисаме стените в някой приятен неутрален цвят, посланик — каза началникът на групата, закръглен мъж с дълбок глас и гъста кестенява коса. — Мога да ви покажа каталог със стандартни мебели на Ханзата. Изберете сама обзавеждането, ако желаете, но честно казано, бих предпочел да ми се доверите. — И ѝ отправи уморена усмивка.

— Направете това, което трябва — отвърна Сарейн уморено. Внезапно ѝ стана студено. Нямаше значение какво ще е новото обзавеждане, след като щяха да махнат всичко, изразяващо личния ѝ вкус. — Очевидно председателят не одобрява предпочитанията ми.

Преди години Сарейн бе дошла на земята, изпълнена с презрение към чудатата провинциална природа на Терок. Тогава се чувстваше уловена в капан сред световните дървета и зелените жреци и мечтаеше за Двореца на шепота и прекрасните градове на Земята. Когато

напусна родната си планета и последва мечтите си, постигна положение, което надхвърляше и най-шеметните полети на въображението ѝ.

Сега обаче почти цялото ѝ влияние бе угаснало. Беше посланик на планета, с която Ханзата бе скъсала всякакви отношения, и въпреки това не можеше да се прибере у дома. Представляваше... никого. Базил я държеше във вътрешния си кръг, но тя трябваше да води постоянна борба, за да остане гласът на разума в действията му. Все по-често и по-често се случваше председателят да взема решения, без да се посъветва с никого. Въпреки думите си към Рлинда Кет на тайната им среща в кафенето Сарейн бе отчаяна — не можеше да намери начин да достигне до Базил. Не за пръв път си пожела да бе приела предложението на Рлинда и просто да бе избягала от Земята.

Работниците грубо нахвърляха растенията ѝ в една щайга, за да ги отнесат, но тя ги спря.

— Искам да ги занесете в оранжерията — в момента възстановяваме зимната градина на кралицата.

Декораторът сви рамене.

— Както искате. Вече не е позволено да се държат в жилищни помещения. Някои илдирийски растения са смъртоносно отровни.

Капитан Маккамон крачеше с отсечени стъпки по коридора към жилището ѝ. Той сякаш грейваше всеки път, когато я види, макар да бе усвоил добре изкуството да запазва лицето си безизразно. Самата Сарейн също често установяваше, че се усмихва, когато го види, но не смееше да покаже с нищо, че той я привлича.

Маккамон спря пред вратата ѝ и смаяно загледа суетнята около преобзавеждането.

Сарейн забеляза неодобрителното му изражение и бързо каза:

— Председателят реагира по този начин, когато се чувства несигурен.

Маккамон заговори съвсем тихо, с искрено състрадание:

— Е, очевидно сега се чувства страшно несигурен.

Планът на Базил да прекърши мага-император се бе провалил. Сарейн безмълвно поздравяваше предводителя на илдирийците. Все едно колко често се опитваше да го предупреди, председателят

отказваше да проумее какви вреди причинява, но останалите забелязваха пукнатините.

Едва тази сутрин Сарейн бе чула съобщения за нова протестна група, нарекла се Мечът на свободата, която бе установила контрол над няколко новинарски мрежи и бе започнала да разпространява изобличителното признание на Патрик Фицпатрик, обвиняващо Ханзата в предизвикването на война със скитниците. Дори и най-енергичните мерки за сигурност не бяха успели да установят местонахождението на саботьорите.

Побеснял, Базил бе възложил на полковник Андез и чистачите ѝ да разследват проблема. Внезапно Сарейн почувства студена тръпка. Дали Базил не се съмняваше в нейната собствена вярност? Беше ли видял нещо? Може би срещата ѝ с Нира, когато бе позволила достъп до фиданката?

Забелязал тревогата ѝ, Маккамон я докосна по ръката и Сарейн изпита необяснимото желание да се приближи до него още повече, но не смееше. Особено пред работниците. Прочисти гърлото си и попита с официален тон:

— Дошли сте, за да ме съпроводите до мястото на срещата, така ли, капитане?

Базил ѝ бе разказал с въодушевление за предстоящата среща с адмирал Диенте в сградата на Ханзата и тя бе помолила да ѝ разрешат да присъства. Бе пожелала също така и Маккамон да е този, който да я придружи дотам, защото това бе единственият начин да го допуснат на срещата.

— Да, посланик.

Без да обръща повече внимание на работниците, Сарейн отривисто закрачи по коридора редом до капитана на кралската стража.

Председателят Венцеслас седеше пред екрана на бюрото си срещу адмирал Диенте и потропваше с пръсти по лъскавата повърхност. Адмиралът се бе изпънал в стойка „мирно“, а заместник-председателят Каин седеше на ръба на един стол и си водеше бележки като някой средновековен писар. Тишината се бе проточила вече няколко дълги секунди.

Сарейн и Маккамон влязоха и Базил вдигна глава. Отначало ги погледна озадачено, сякаш го бяха сепнали насред някое особено трудно разсъждение, но после си спомни, че Сарейн е поканена да участва в тази среща, и каза:

— А, да, благодаря ти, че дойде, Сарейн. Исках да чуеш прокламацията ми.

Тя почувства внезапен прилив на тревога.

— Прокламация ли? Мислех, че ще проведем дискусия.

— Вече съм взел решение.

Каин стана от стола си, обезсърчен, но решен да ѝ даде информация.

— По време на експерименталния полет с флагманския кораб на мага-император адмирал Диенте е направил забележително откритие. През периода на древните войни илдирийците са създали преводаческо устройство за пряка комуникация с кликисите. Технологиата не е сложна и е лесно да я следваме.

Базил се включи в разговора:

— Тази преводаческа система ни дава забележителната и неочаквана възможност да влезем в контакт с враг, който по своята същност е унищожителен. През последните месеци кликисите отново превзеха много от някогашните си планети, които представляваха част от нашата колонизаторска инициатива. Ние зависехме от тяхната транспортална мрежа, която също ни бе отнета. Но няма причина да сме врагове. Трябва да успеем да се разберем.

Той скръсти ръце на гърдите си и продължи:

— Прекалено малко знаем за кликисите, а на мен ми се иска да овладеем този конфликт в зародиш. Трябва да прибегнем до дипломация, вместо до разрушение. Стигнах до извода, че това е най-бързият и ефикасен начин за справяне с кризата. Така че ще изпратим емисар, който да преговаря с тях.

Маккамон се обади:

— Навремето изпратихме емисар да преговаря и с хидрогите. Доколкото си спомням, нямаше голям резултат.

— Това е съвсем различно! — тросна се Базил, който очевидно се чудеше защо капитанът на стражата все още е в стаята. — Някога кликисите са били велика цивилизация. Изобретили са транспорталите и кликиския факел. Трябва да се вслушат в гласа на разума. Адмирал

Диенте ще замине за Пим, където за щастие генерал Ланиан е забелязал присъствието на голям кошер. Ще сключи пакт за ненападение с кликисите и тогава ще ни остане един проблем помалко, за който да се тревожим. — Той направи кратка пауза. — И можем да се съсредоточим върху унищожаването на Конфедерацията.

Диенте очевидно се чувстваше неудобно, застанал сковано като войник-играчка, поставена в кабинета за украса. Все още не бе проговорил.

Сарейн го погледна и попита:

— А как смятате вие, адмирал Диенте? Можете ли да се справите с тази задача?

— Магът-император ме уверява, че преводаческото устройство работи. — Думите на Диенте не бяха кой знае какъв отговор.

— Адмиралът разполага със значителен стимул — отговори вместо него Базил. — Обещах му, ако успее, да освободя семейството му без каквито и да било спънки.

Температурата в стаята сякаш изведнъж се понижи. Диенте кимна отсечено.

— Да, господин председател. Убеден съм, че ще доведе мисията до успешен край.

48. СИРИКС

Удоволствието, което бе изпитал от унищожаването на двата воюващи кошера на Релекер, бързо избледня. Да, Сирикс бе заличил от лицето на земята две големи групи кликиси, но сега главният му проблем бе оцеляването на неговите работи.

Кликисите бяха разрушили фабриките на Релекер, които той така отчаяно желаше, и бяха избили всички колонисти, които разбираха от техника. Сирикс не се бе доближил дори с една крачка до възможността да създава работи и да подсили армията си и нетърпението му растеше.

Отново се обърна към двете компита:

— Намерете ми друг вариант.

ПД и КТ отново се заровиха в записите на скитниците — изучаваха астероиди, лунни бази, комплекси, реещи се в орбита. Повечето предприятия на клановете се придържаха към определен тип продукция: Константин III произвеждаше само фибри и полимери; астероидите на Хрени представляваха главно оранжерии; Елдира се занимаваше с дървен материал и горски продукти.

Поради липса на по-добра алтернатива откраднатият флот полетя до някогашната столица на скитническите кланове Рандеву. След нападението на ЗВС от него бяха останали само развалини, скали и метални отломки, които се въртяха диво в неконтролируеми орбити. Понякога Сирикс си мислеше, че тези непостоянни, склонни към насилие капризни хора могат да се унищожат взаимно с много по-голям успех от този, който биха постигнали неговите грандиозни планове.

Комуникациите бяха изключени в случай, че някои скитници са се завърнали в предишния си дом. Корабите на Сирикс се носеха безшумно през отломките и търсеха някакви фабрики, които все още да функционират, но такива нямаше. Още едно напразно усилие. Сирикс и двете компита отново заразглеждаха записите.

Най-после КТ се обади:

— С ПД бихме желали да предложим едно необичайно място. Смятаме, че разполага със сложните операции и технологическо оборудване, от което имаме нужда.

ПД се съгласи:

— Това място е доказало способността си да произвежда компита и вече притежава познания за кликиските работи.

Оптичните сензори на Сирикс светнаха, когато осъзна какво предлагат двете компита.

— Предлагате ми да се върнем на Земята, да завладеем Теранския ханзейски съюз с няколкото кораба, които ни остават, и да използваме фабриката им за нашите цели? Никога няма да успеем.

— Не, предлагаме да сключиш споразумение със самия председател.

— Свържи се с Ханзата и просто поискай да използваш фабриките им. С КТ можем да ти съдействаме в ролята на посланици — добави ПД.

Предложението бе невъобразимо наивно и глупаво. Абсолютно невъзможно.

ПД продължи:

— Човешката история е пълна със случаи на някогашни врагове, които стават съюзници при наличието на достатъчно силна мотивация с промяната на обстоятелствата.

Сирикс се замисли. Беше ли възможно да успее? Не разбираше хората. Невъзможно бе да предвидиш техните постоянно променящи се настроения и решения.

— Вие разбирате хората по-добре от мен. Как ще ги убедите да изпълнят искането ни?

Полимерната глава на КТ се люшна.

— Извини се искрено. Покажи на председателя на Ханзата, че с тях имаме един и същ враг — кликисите.

Сирикс се замисли за необичайното предложение. С шепата кораби и оръжия, които им оставаха, неговите работи не представляваха реална военна заплаха за Земята, но Ханзата не го знаеше. Можеше да използва факта, че току-що бе унищожил значителен брой кликиси на Релекер като демонстрация на добрите си

намерения, макар че удовлетворяването на Ханзата не бе играло никаква роля в мотивите му да заповяда атаката.

— Ханзата трябва да види в лицето на черните роботи ценен съюзник — каза Сирикс — и може и да успеем да постигнем приемливо споразумение.

Това наистина щеше да изисква внимателно лавиране.

— Променете курса. Насочваме се директно към земната система.

Сирикс започна да обмисля новия си план.

49.

МАРГАРЕТ КОЛИКОС

Когато свирепият дарител на тигрови ивици се приближи и вдигна назъбените си остри предни крайници, Маргарет не изпита страх. Постави ръце на кръста си и попита:

— Какво искаш?

Като част от работата си с люпилото, тя се опитваше да накара отделните кликиси наистина да *общуват* с нея, като използват спомените и способностите на Дейвлин. Надяваше се това да извади у тях някакви положителни черти и да потисне естествената склонност към насилие на насекомоподобната раса.

Твърдите плочки на прорязания от тигрови ивици екзоскелет на създанието се плъзнаха една към друга, докато дарителят се въртеше неспокойно на място. Лицето му представляваше мозайка от плочки, които за кратък миг се припокриха и разместиха в зловещ човекоподобен образ, но се наместиха много по-удобно в естествената си чудовищна форма.

— Люпило — каза той с глас, който звучеше като нож, прокаран по стъкло. — Още... два... кошера... унищожени.

— Къде? Кажете ми планетата.

Последва дълга пауза, сякаш колективното съзнание се мъчеше да си спомни име, което да е разбираемо за Маргарет.

— Релекер.

— Добре. — В последния им разговор Дейвлин бе споменал, че кликисите се бият там. — Заведи ме при люпилото. То ще ми каже повече.

Знаеше, че Дейвлин не може да осъществява вторична комуникация през устите на дарителите или войниците. Последва огромното създание през заетите работници, копачи, екскретиращи насекоми, събирачи и други породи.

През изминалите години всяка среща с въплъщенията на люпилото я бе изпълвала с безпокойство и страх, но сега крачеше

смело до дарителя. Водачът ѝ спря на входа, но тя продължи напред и спря пред мърдащата маса.

— Какво искаш да ми кажеш, Дейвлин? Още два кошера са победени, така ли?

С бръмчене и пращане като от статично електричество многобройните частици се притиснаха една към друга, всяка на мястото си, докато образуваха приблизителната форма на мъжко лице. На това подобие на глава му трябваша няколко секунди, за да си спомни как да говори, а после жужащият шум, резониращ в помещението, се превърна в думи:

— *Те сами са се победили. Два съпернически си кошера са се сблъскали.* — След изпълнена с напрежение пауза Дейвлин-люпилото продължи: — *Оцелелите са били унищожени от черни роботи... ядрени експлозиви... кораби на ЗВС.*

— Значи черните роботи продължават да вилнеят. — Маргарет не бе сигурна дали кошерното съзнание може да усети омразата в гласа ѝ. — Искаш да ги унищожис, нали? — Това беше гняв, който можеше да позволи на Дейвлин да запази. Много отдавна, на Рейндик Ко, Сирикс бе убил Луис...

— *До един.*

Маргарет вече бе видяла дарители да влизат през новия транспортал, носеха останките от жертвите от кликиска страна.

— Колко още ти остава, докато приключиш с останалите кошери? Колко още люпила има?

— *Всичко си идва на мястото. Много скоро ще стана Единственото люпило. Остава ми един-единствен съперник. Могъщ кошер... на Пим.*

— И след като надвиеш този кошер, ще контролираш ли цялата раса? И обещавах да опазиш човешката раса?

Един дълъг миг измина в напрегнато мълчание.

— Дейвлин? — Трябваше да продължи да се обръща към онази човешка част, която бе останала у него. Неотдавна бе изживяла няколко тревожни мига, когато човекът в люпилото бе загубил битката с насекомите.

— Тогава ще контролираме всички кликиси.

— И ще опазиш човешката раса?

— Първо трябва да осъществя делене. Трябва да погълна още кликиси, да ги превърна в част от себе си, а не само да ги накарам да ми се подчиняват.

Маргарет се стресна.

— Не, това ще разрези човешкото у теб. Ти самият го каза. — Засега Дейвлин-люпилото успяваше да се контролира, като отказваше да позволи на дарителите си да погълнат победените кошери. Този негов контрол обаче ставаше все по-несигурен. А Маргарет не можеше да предложи очевидното и неприятно решение да позволят на люпилото да погълне и приобщи още човешка ДНК.

— Трябва да увеличим числеността и силата си. Иначе няма да успея.

— Няма да успееш и ако загубиш контрол, Дейвлин. Не го отслабвай.

— Това е единственият начин. Трябва да погълнем силата и доминантните черти на всички люпила, които покорихме. Нашите дарители ще запечат песните си.

Докато люпилото говореше за себе си в множествено число, човешките му черти се размиха. Маргарет се заслуша как то се бори със самото себе си. После лицето на Дейвлин отново се появи.

— Няма да си позволя да отслабна, Маргарет. Все още съм тук.

Тя не беше сигурна доколко може да вярва на този странен хибрид. Имаше ли у него достатъчно човешко, или кликиското щеше да установи надмощие при деленето? Трябваше да продължи да му напомня за човешкото у него.

— Направи това, което трябва, Дейвлин, но не губи контрол. Ще направя всичко по силите си, за да ти помогна.

50.

АНТОН КОЛИКОС

Сега, докато се носеха с бързата совалка, лицето на паметителя посивя от безпокойство.

— Действията на вашия председател силно ме объркват.

— Няма извинение за това. — Самият Антон не можеше да измисли никакво обяснение. — Никой няма право да се отнася с хората по този начин.

Гласът му звучеше по-смело, отколкото се чувстваше самият той.

Когато совалката се понесе над Дворцовия квартал, Вао'сх погледна през илюминатора и се усмихна печално.

— Винаги съм искал да видя Двореца на шепота, макар че ми се ще първото ми посещение да бе при малко по-различни обстоятелства.

Антон почувства тъга и необходимост да се извини.

— Срамувам се от случилото се. Не мога да искам нито от теб, нито от мага-император, нито от който и да било илдириец да ни прости.

— Не хората постъпиха така, паметителю Антон. Само председателят. Не бива да съдим цялата ви раса заради действията на един човек.

Совалката кацна на покрива на сградата на Ханзата. Двамата пленници веднага бяха отведени на етажа на кабинетите, където зачакаха, отново под стража. И чакаха. И чакаха.

Измина повече от час, преди да ги въведат в кабинета на председателя. С ясно очертан на фона на широките прозорци профил, Базил Венцеслас седеше пред голямо бюро с екран, който показваше не електронни таблици или графики, а променяща се мрежа от образи от шпионаж. Председателят, изглежда, бе решил да следи всичко около себе си.

При влизането на двамата се изправи. Красивото му лице бе непроницаемо, но поведението му изглеждаше дружелюбно, сякаш посрещаше стари приятели.

— Антон Коликос! Радвам се да ви видя отново. Толкова неща се случиха през годините, откакто говорихме за последен път.

— Изненадан съм, че изобщо си спомняте за това, господин председател. Така и не намерихме майка ми, а тялото на баща ми бе открито в руините на Рейндик Ко. Не може да се каже, че спасителната акция бе особено успешна.

— Но вашият стремеж да откриете изчезналите си родители се превърна в двигател на събития, които се оказаха ключови за нашата история, при все че тогава не го осъзнахме. Когато изпратих Дейвид Лотце и Рлинда Кет на Рейндик Ко, двамата откриха порталите, които представляваха толкова ценна придобивка за нас, поне доскоро. — Вниманието му, изглежда, бе съсредоточено върху образите, които наблюдателните устройства изпращаха към екрана на бюрото му. — Но адмирал Диенте е на път към кликисите, така че дори този проблем ще се разреши скоро.

— Радвам се, че сте доволен — измърмори Антон.

Председателят насочи вниманието си към Вао'сх.

— Разбирам, че сте един от най-големите илдирийски историци. Значи можете да ми помогнете. — Имаше нещо странно в гласа на Базил, въпреки че той очевидно се мъчеше да говори колкото се може по-разумно. — Трябва да разбере илдирийците. Очевидно съм преценил погрешно характера на мага-император. Той не се държи разумно. Това черта на цялата ви раса ли е, или лично на Джора'х? Човек би си помислил, че дългото му пътуване, по време на което му бе дадена възможност за размишление, ще го накара да работи за благото и на Илдирийската империя, и на Ханзата, и все пак той отказва да направи съвсем дребното усилие, което се изисква от него. Не желае ли да се върне при поданиците си, на които — според самия него — е отчаяно необходим? Не знам как да постъпя. Не разбирам защо магът-император се държи по този начин.

— И ние не ви разбираме, председателю Венцеслас. — Вао'сх не бе настроен услужливо. — Честно казано, вашата гледна точка ни е непонятна. Ще ми е трудно да опиша Ханзата в положителна светлина, когато вписвам тези събития в Сагата на седемте слънца.

Председателят направи усилие да потисне очевидния си гняв.

— Илдирийската пропаганда или приказки за лека нощ не ме интересуват. Това, което искам, е да придобия сведения, които са

жизненоважни за Ханзата.

И се обърна към Антон, който потръпна.

— Господин Коликос, вие ще останете на Земята заедно с паметителя Вао'сх. Заведете го в катедра „Илдирийски науки“ във вашия стар университет. Искам нашите учени да го подложат на щателен разпит.

51.

ЗАМЕСТНИК-ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ КАИН

— Наистина приятен... затвор — заключи Каин, след като погледна през малката едностранна шпионка в помещението, в което държаха цялото семейство.

Двамата със Сарейн обикаляха безличната сграда на кратка инспекция. Каин бе впечатлен от изкусния камуфлаж: нямаше нищо, което да отличи този затвор от всеки друг съвременен жилищен комплекс. Вътре в него обаче петте апартамента бяха изолирани един от друг и в тях се влизаше само при преминаването през засилени мерки за сигурност. Излизането пък бе абсолютно невъзможно — поне за обитателите.

— Съмнявам се, че адмирал Диенте ще бъде утешен от приятните условия — рече Сарейн.

— Но семейството му поне е живо. А и председателят обеща, че ще ги освободи веднага щом адмиралът се върне от мисията си на Пим.

В гласа на Каин не се долавяше никакъв намек за вярата му дали и доколко председателят Венцеслас ще спази обещанието си. Все пак Базил ги бе пратил тук, за да се уверят със собствените си очи, че всичко е наред. Заяви, че не вярва на никой друг; Каин предполагаше, че казва истината.

Двамата със Сарейн можеха да наблюдават семейството на адмирал Диенте, докато то се бореше с ежедневната скука. Сарейн се приведе, за да вижда по-добре. Гласът ѝ бе тих, но не толкова, че да прозвучи заговорнически:

— Базил навярно смята, че проявява щедрост, като им осигурява всички удобства. Бих го помолила за повече снизходителност, но се съмнявам, че ще ме послуша.

— Тези хора не осъзнават, че са заложници. — Бледите устни на Каин се извиха в студена усмивка. — Те смятат, че ги държат тук

заради тяхната собствена сигурност. В известен смисъл това е проява на милост.

„Единственото, което има значение, е, че адмиралът знае, че са тук“ — осъзна той.

Семейството разполагаше с четири стаи — дневна, две малки спални и малка баня. На съпругата на Диенте, двете му дъщери (съответно на петнадесет и на шест) и сина му (на дванадесет) навярно им беше доста тясно. Като човек, който ценеше самотата и правото на личен живот, Каин не можеше да си представи да живее при подобни условия.

Сарейн видя как по-голямата дъщеря се отпуска назад на стола с твърда облегалка, докато брат ѝ я увещава да играят на някаква игра. Майката седеше сковано до малката кухненска маса и четеше, но макар да се взираше в книгата, Каин забеляза, че от шест минути не е обърнала страницата. На стената до нея висеше снимка на цялото семейство, всички заедно и щастливи. Изглеждаше правена отдавна.

— Може ли да поговорим с тях? — попита Сарейн. — Как иначе да потвърдим, че са в добро умствено и физическо здраве?

— Не ни е позволено да контактуваме с тях. Трябва само да наблюдаваме.

— Надявам се, че думата ни има значение за Базил.

От другата страна на шпионката синът бе започнал да убеждава по-малката си сестра да играят друга, много по-проста игра с цветни карти.

— Разбира се, че има.

Сарейн се извърна и Каин видя, че е наистина заинтригувана.

— Защо? Все по-често ни изключва от плановете си.

— Въпреки това си дава сметка, че не може да прави всичко сам. Трябва да разчита на някого и с право е убеден, че аз нямам интерес да се опитвам да заграбя властта му. Дори като заместник-председател съм се издигнал много повече, отколкото желая. Колкото до вас, той знае, че едновременно го обичате и се боите от него. В неговите очи това ви прави безопасна.

Големите тъмни очи на Сарейн примигнаха.

— Вие сте много особен мъж, господин Каин. Как е възможно да разбирате нещата толкова правилно?

Преди да се върнат в сградата на Ханзата, Каин получи очакваното обаждане. Преднамерено бе уредил това да стане точно в този момент. Искаше Сарейн да го придружи при „разследването“.

Също като председателя Венцеслас, Каин не можеше да прави всичко сам. Капитан Маккамон също трябваше да е на път натам.

Полковник Андез и неколцина от нейните чистачи вече бяха реагирали на огъня, който бе опожарил едно малко помещение, на практика незабележимо сред множеството досущ като него. Всъщност то бе съвсем малко — едвам побираше един човек със стол и екран. И беше изпълнило предназначението си.

Андез ровеше сред разтекли се остатъци от електронно оборудване, лепкави от противопожарна пяна. Каин забеляза, че вратата е изтръгната от пантите. Точно такъв глупашки ентузиазъм очакваше от чистачите. Бяха си пробили път вътре, убедени, че в пространството от два кубически метра ще намерят цял куп бунтовници.

Когато видя заместник-председателя и Сарейн, Андез се изправи. Не отдаде чест, но все пак направи някакво подобно движение, с което само изцапа още повече челото си със сажди.

— Продължават да никнат къде ли не, сър. Кога най-после ще се научат? Тази група се е нарекла Мечът на свободата. Допреди няколко дни никой не беше и чувал за тях.

Каин сви устни.

— Грешите, полковник. Мечът на свободата е активна организация с широка мрежа, която действа безшумно, но ефективно от месеци. Моите собствени хора ги следят. По-добре внимавайте и вие. Открихте ли някакви следи?

Изражението ѝ стана още по-твърдо — нещо, което Каин бе смятал за невъзможно.

— За нещастие закъсняхме. Огънят беше унищожил оборудването, а специалистите ни по електронна аутопсия твърдят, че още преди това всичко е било изпразнено. Но знаем, че това място е било предавателен пункт за противодържавни съобщения. Виновниците постоянно излъчват обвинението на Патрик Фицпатрик... — за миг лицето ѝ се изкриви и Каин си спомни, че Андез и Фицпатрик са били държани заедно като военнопленници на

скитниците — както и съобщението, с което крал Питър призовава за оставката на председателя Венцеслас.

— Оставка или сваляне от власт — напомни Каин.

— Това само влошава нещата още повече — рече Андез.

Сарейн очевидно се чудеше защо Каин бе поискал от нея да го придружи тук.

— Всичко това не ни казва нищо ново — рече тя. — Тези съобщения са излъчвани и преди, при това многократно. Защо, който и да било ще се занимава с подобни глупости?

Каин кимна сериозно.

— Да, група, която се отличава с толкова сложни ходове като Меча на свободата, трябва да има някаква друга, по-коварна цел. Полковник Андез, предлагам да намерите точните съобщения, които излъчват, и да възложите на значителен брой хора задачата да ги анализират. Възможно е в самия сигнал да е закодирано друго, по-злокобно съобщение. Обърнете особено внимание на всеки необичаен фонен шум.

Ентусиазмът, с който Андез посрещна думите му, го изпълни със задоволство. За известно време хората ѝ щяха да преследват несъществуващи призраци.

Най-после пристигна и капитан Маккамон с четирима от грижливо подобрите си стражи. Усмихна се на Сарейн.

— Радвам се да ви видя, посланик. — След което премина към деловата част, като си придаде изцяло професионален вид. — Полковник Андез, моите хора ще поемат разследването оттук нататък.

Тя настръхна.

— Тази работа е в нашата сфера на дейност.

— Полковник Андез — намеси се Каин, — смутовете, причинени от Меча на свободата, са пряка заплаха за авторитета и управлението на крал Рори, следователно е напълно уместно кралските стражи да поемат случая. Вашите хора са освободени.

— Нямате ли съобщения за анализиране? — добави Сарейн.

— Тези бунтовници застрашават председателя и стабилитета на самата Ханза.

Каин обаче не се отказа: продължи да говори със спокоен, разумен глас:

— Знаете, че председателят Венцеслас не обича да е под светлината на прожекторите. Ако представим случая като заплаха към нашия любим спасител и крал, вероятността хората да се обърнат срещу Меча на свободата е по-голяма.

След объркване, което продължи още няколко мига, чистачите прибраха остатъците, които щяха да им послужат като доказателства, както и взетите проби, и си тръгнаха, като оставиха по-нататъшната работа на капитан Маккамон.

Щом Андез и хората ѝ изчезнаха, Сарейн се обърна към Каин. Изражението ѝ показваше, че няма да търпи глупости.

— Какво означава всичко това? Защо ме доведохте тук?

Маккамон наблюдаваше как стражите му претърсват разрушенията, оставени в някогашния кабинет. Изражението му бе скептично.

— И очаквате да намеря нещо, което чистачите са пропуснали?

— Няма нищо за намиране — усмихна се Каин и продължи тихо: — Но полковник Андез определено се хвана, какво ще кажете? Това ще ги накара да се впуснат в преследване на сенки, вместо да торможат невинни хора.

Сарейн бързо си пое дъх, умът ѝ вече бе стигнал до очевидното заключение.

— Вие сте знаели за това. Вие сте член на Меча на свободата.

Каин поклати глава.

— Не точно член. Мечът на свободата е мое творение — един вид призрак, тъй да се каже. Трябваше ми канал, по който да разпространявам определена информация, както когато оставих новината за бременността на кралица Естара да изтече, преди председателят да я е принудил да абортира. Да загатваш за съществуването на много по-голяма организация, призоваваща Ханзата да се присъедини към Конфедерацията, може да се окаже много полезно. В момента много хора предприемат самостоятелни действия и движението се разраства от само себе си. Всяка отделна разколническа дейност се приписва на далеч по-голяма организация.

Маккамон се втрени в него, после избухна в смях.

— Значи посаждате малки семенца, за да отклоните вниманието от себе си.

— От трима ни, капитане. — Каин погледна Сарейн, после пак капитана. — Никой от нас не е невинен в бягството на крал Питър и кралица Естара... както и в множество други дребни провинения, всяка от които ще бъде сметнато за измяна, ако председателят реши да ги определи като такава. Мечът на свободата е само фасада, но много полезна фасада.

Стражите на Маккамон вече бяха разчистили пласта обгорен метал от стените и с въодушевление гледаха буца разтопени полимери и жици — средството, което бе използвано за запалване на пожара.

— Продължавайте да търсите — нареди навъсено Маккамон.

— Вие сте придали фокус и глас на всички недоволни и уплашени хора — каза Сарейн. — Трябва да се гордеете с това. Но Базил никога няма да се оттегли и вие го знаете. Особено ако разбере, че организацията на неговите противници е измама.

— Не е измама. Хората на Меча на свободата наистина съществуват. Аз просто им дадох катализатора, от който имаха нужда. Колкото повече слушат хората за голяма и организирана група, толкова по-добре Мечът на свободата ще се превърне в пророчество, което се сбъдва само.

52.

АДМИРАЛ ЕСТЕБАН ДИЕНТЕ

Колкото повече се доближаваше мантата му до кошера на кликисите на Пим, толкова по-малка ставаше увереността на адмирал Диенте в успеха му. За мисията му на посланик председателят му бе дал само един кораб, като нехайно бе възложил всичките си надежди на старото илдирийско преводаческо устройство (въпреки че не бе осигурил илдирийски инженер, който да го управлява) и уменията на Диенте да води преговори.

Базил Венцеслас бе уверен, че адмиралът има достатъчно голям стимул да направи чудо, и Диенте го ненавиждаше заради това.

Той бе командирът на квадрант 9. Открай време бе тих, почти необщителен, освен когато бе у дома със семейството си. Домът му бе изпълнено с любов място, където се бе смял и боричкал с децата си. Не ги беше виждал почти половин година. Не му позволяваха да получи дори писмо от жена си.

Председателят го уверяваше, че са добре и ги охраняват строго „заради тяхната собствена безопасност“. Бяха ги взели за заложници малко преди Диенте да получи заповедта да плени бойния лайнер на мага-император. Това бе първият акт на изнудване; сега се подчиняваше на втория.

Той беше адмирал Естебан Диенте... „Зъбът“ на испански. Докато си бе проправял път нагоре по стълбицата на военната си кариера, другарите му се бяха шегували, че захапе ли някой проблем със „зъби“, не го пуска, докато не го реши. Сега обаче беше съвсем беззъб.

И от него се очакваше да сключи някакво споразумение с кликисите. Предположението, че кошерното съзнание проумява, нещо повече — че следва — обичайните тактики на преговори, бе наивно и изградено на предпоставката, че кликисите са като хората. Но всъщност имаше ли някой, който да знае как разсъждават или реагират насекомовидните същества? Диенте бе изчел цялата налична

информация за тях, за да се подготви колкото се може по-добре. Генерал Ланиан бе предоставил на Ханзата пълен доклад след катастрофалния си сблъсък с тях на Пим, но неговата оскъдна информация бе необективна и честно казано, спорна. В докладите си Ланиан не бе успял да прикрие колко е потресен от тази среща.

Генералът бе открил огън по кликисите веднага щом ги бе забелязал — не особено благоприятно начало за мирни преговори. Диенте се надяваше да се справи по-добре, но го ограничаваше това, че не знаеше нищо за психологията на насекомовидните създания. Кое ги караше да функционират? Как щяха да реагират? Нямаше представа откъде да започне. Тези разсъждения не му вдъхваха особена увереност и все пак трябваше да вземе старото илдирийско преводаческо устройство и да направи всичко по силите си.

— Ще съм в каютата си — каза той и стана от командния стол.
— Трябва ми време, за да помисля. Кажете ми, когато пристигнем на Пим.

— Остават по-малко от два часа, генерале.

— Значи два часа, през които мога да остана сам.

Напусна мостика и влезе в тихата си каюта. Знаеше, че трябва да е нащрек, но през последните няколко дни почти не бе спал. Поръча си кафе, два пъти по-силно от обичайното, и го изпи на един дъх.

Макар че насекомите нямаше да разберат какво означават униформите или символите на ранга на ЗВС, Диенте облече парадната си униформа и се постара да си придаде колкото се може повнушителен вид. Дори си направи снимки, които щяха да бъдат прибрани в данните на кораба, просто за всеки случай.

В съответствие с мирния характер на мисията мантата навлезе в пространството над Пим, без да прави никакви застрашителни маневри. Оръжията й все пак бяха в готовност. Диенте щеше лично да слезе с бронирана дипломатическа совалка, за да се срещне с кошерното съзнание, а мантата щеше да продължи да стои високо в атмосферата и — поне така се надяваше той — да демонстрира силата зад гърба му.

Краката му се движеха механично, докато се качваше на малкия кораб, придружен от двадесет и осем стражи — достатъчно, за да образуват внушителен антураж, макар че се съмняваше кликисите да

разбират подобни жестове. Стомахът му се бе стегнал. Правеше това, което се очакваше от него.

Дипломатическата совалка се откъсна от главния кораб. Диенте започна да диша внимателно и равномерно, съсредоточаваше се. Чувстваше напрежението на мъжете, които го придружаваха. Двама от войниците нервно се опитаха да се пошегуват за нещо, но веселието им звучеше изкуствено, така че всички отново потънаха в мълчание.

Под тях се появи спираловидният кошерен комплекс на фона на ослепително бялата алкална пустиня, тук-там изпъстрена с езера. Систематично организираният град представляваше огромна структура с грамадни кули, назъбени парапети и остри като копия укрепления. Простираше се цели километри и на дължина, и на ширина.

За миг сърцето на Диенте спря да бие. Атаката на генерал Ланиан, която бе спасила малцината оцелели колонисти, бе нанесла значителни щети на Пим, но сега той не виждаше нищо подобно. Всичко бе не само възстановено, но и много разширено.

Обхванат от всепоглъщащ страх, Диенте за миг се изкуши да прекъсне мисията, да се върне на Земята и да помоли председателя да преосмисли подхода си. Председателят Венцеслас обаче не бе склонен към преосмисляне. Вземеше ли решение, не го променяше — според него това бе признак на слабост.

Совалката се насочи право към сърцето на кошерния комплекс. Всичко, което Диенте кажеше и правеше, автоматично се записваше и се предаваше на мантата. За нещастие, тъй като ЗВС вече не разполагаха с предимствата на незабавната телевръзка посредством зелените жреци, Диенте не можеше да се свърже директно с Ханзата. Бе настоял обаче по един малък кораб с дистанционно управление да бъде изпращан на Земята на всеки час от самото начало на мисията. Така поне някой щеше да разполага със запис на развитието ѝ.

Очакваше корабите на насекомите да се издигнат и да го пресрещнат във въздуха, но дипломатическата совалка се приземи без никакви препятствия. Адмиралът си помисли, че кликисите ще вдигнат тревога и ще се опитат да унищожат кораба му или поне ще поискат да разберат какви са намеренията му. Преводаческото устройство бе готово.

Но доколкото виждаше, кликисите просто пренебрегнаха появата му. Диенте изобщо не можеше да ги разбере тези създания.

Совалката кацна в посипана с някакъв прашец поляна близо до центъра на огромния град. За няколко мига адмиралът затвори очи, представи си жена си и децата си и си припомни защо е тук.

Преглътна инстинктивното си отвращение, застана пред люка, изпъна униформата си и го отвори. В ноздрите му нахлу горчивият щипец въздух на Пим. Очите му пламнаха, но той слезе по рампата и стъпи на напуканата алкална земя. Според инструкциите му почетната му стража го последва на няколко крачки разстояние.

Кликисите бяха най-различни цветове и форми, но всички имаха тела, покрити с тежка черупка; някои бяха работници и копачи, други изглеждаха предназначени за битки и справяне с безредици.

Диенте се опита да различи сред тях някое създание, което би могло да е говорител, а после активира илдирийското преводаческо устройство на колана си и каза:

— Аз съм човек. И преди сте се срещали с нас. Не искаме да ви навредим.

Млъкна за миг, за да даде време на системата да предаде думите му.

— Теранският ханзейски съюз не враждува с кликисите.

Като издаваха съскащи и тракащи звуци, четирима от зловещите на вид войници тръгнаха към него.

Зад тях се извисяваха две по-големи създания — гиганти, чиито черупки бяха прорязани с бели и черни ивици. Те щракаха и подсвиркваха, но устройството не предаде никакъв превод на Диенте, макар че сякаш функционираше безупречно.

— Разбирате ли ме? — Той събра смелост и продължи: — Няма причина нашите раси да враждуват.

Изчака. И този път не чу отговор, но сега и други насекоми се насочиха към совалката. Стражите зад гърба му замърмориха неспокойно.

— И да е имало някакво неразбирателство, то е било случайно. В интерес на сътрудничеството между нашите раси предлагаме да се оттеглим от всички светове, които някога са принадлежали на кликисите.

Насекомите-войници вдигнаха острите си предни крайници. Войниците от ЗВС извадиха оръжията си и ги вдигнаха. Диенте имаше чувството, че кликисите така и не са го разбрали.

— Моля ви, дошъл съм да донеса мир.

Без предупреждение в празните отвори на кулите на кошерния град се появили огромни оръдия и блъвнаха огън. Огромни енергийни снаряди се стрелнаха като кристализирали комети и се блъснаха в мантата, която се носеше ниско над планетата.

— Спрете! — изкрещя Диенте.

— Майната му!

С викове на ужас и ярост двадесет и осемте стражи откриха огън и пометоха най-близките кликиси.

Над тях мантата се разцепи, двигателите ѝ бяха унищожени. От небето като метеори се посипаха огромни пламтящи отломки, после и самият кораб полетя надолу. Стовари се с трясък в покрайнините на кошерния град и избухна в огромна огнена топка, която изравни със земята сградите на насекомите на половин километър разстояние. Кликисите сякаш изобщо не забелязаха това.

— Не! — изкрещя Диенте в устройството. А после стигна до кошмарното заключение, че кошерното съзнание не проумява самата концепция за мир или за преговори. Кликисите не желаеха да съществуват съвместно с други видове.

Несекващият огън на оръжието на стражите му помете стотици насекоми. Но се намираха в гнездо на милиони.

По лицето на адмирала потекоха сълзи. Кликиските войници закрачиха напред. Диенте се съмняваше, че председателят Венцеслас ще проумее каква глупост е проявил, като го е изпратил тук. Е, сега поне нямаше да има причина да държи близките му за заложници. Вдигна оръжието си и се изправи пред прииждащите насекоми. Да, поне семейството му щеше да е свободно.

53.

ОРЛИ КОВИЦ

Многобройни складове, лабораторни комплекси и административни центрове бяха разрушени напълно или отчасти от опустошителното нападение на ЗВС. Скитнически работници летяха напред-назад и изграждаха наново цели квартали, затваряха убежищата и поправяха разрушените сгради.

Докато минаваше през корабостроителниците към новата лаборатория на Кото Окая, Орли се натъкна на гувернантското компи УР — спомняше си я от Ларо. УР бе проявила голяма смелост, защитавайки децата на Ларо от атаките на кликисите, и бе загубила лявата си ръка по вина на едно свирепо насекомо. Скоро след като бежанците от Ларо бяха дошли на Оскивъл, скитническите инженери ѝ бяха намерили нова ръка от вече унищожено компи. Цветовете на полимерната ѝ кожа не съвпадаха — новата ръка бе оцветена в синьо и оранжево, което контрастираше с по-мекото индигово и сиво на тялото на гувернантското компи, — но УР изглеждаше напълно удовлетворена.

Сега бе заобиколена от ученици, чиято възраст варираше от пет до девет години. Бе проснала на каменния под пъстра рогозка, разделена на квадрати, покрити с гъсти, объркващи шарки от виещи се змии — пепелянки, кобри и питони, — прободени със стрели, които сочеха в различни посоки. Змиите и стрелите образуваха квадрати на игралната дъска. Докато УР със спокоен тон даваше стратегически съвети, децата хвърляха зарове и местеха фигурите.

— Какво правиш? — попита Орли.

— Уча децата.

— На мен ми се струва, че играете на нещо.

— Уча децата как да играят тази игра. Това е древна индийска игра, наречена лийла или змии и стрели. Датира от хиляди години. На дъската има седемдесет и два квадрата, всеки наречен според някое от състоянията на съществуването. Когато играчът хвърля зарове,

резултатът се направлява от кармата му. Ако хвърлянето те отведе до квадрат със стрела, се издигаш на по-високо ниво, а ако ти се падне квадрат със змия, слизаш надолу.

Едно от момчетата изкрещя, когато попадна на особено благоприятен квадрат.

— Значи играта няма нищо общо с кликисите? Или със ЗВС?

— Играта на змии и стрели се занимава с всички аспекти на живота в метафоричен смисъл — отвърна УР. — Искаш ли да поиграеш с нас, Орли Ковиц?

— Не точно сега. — Самата мисъл за повреденото компи, което ѝ говореше за карма, състояния на съществуването и нива на живота, я объркваше прекалено много. — Сега помагам на Кото Окая и господин Стайнман. Търсим методи за защита на Конфедерацията от... май от всичко.

В новата си лаборатория Кото активираше един след друг екрани с документация. Господин Стайнман взе плоска метална кутия с инструменти и я постави на една лавица, която бе закована за стената.

— Да, но кой е истинският враг? ЗВС нападнаха Голген и Оскивъл, фероите нападнаха Терок, а кликисите — Ларо. Върху кого да се съсредоточим?

Кото се загледа в някакви данни, после ги затвори.

— Трябва ли да избирам някого?

Като последва примера му, Стайнман активира същия екран и набързо написа името на някакъв файл. КР и ГУ кръжаха наоколо, чистеха и подреждаха новата лаборатория; Орли бе забелязала, че хаосът, създаван от двамата мъже, отваря доста работа на компитата. ДД също беше тук и гореше от нетърпение да е полезен.

— Аз се спирам на кликисите — обади се Орли. — След Ларо и Релекер... Трябва да възпрем кошерите от по-нататъшно размножаване.

Кото се почеса по къдравата глава.

— Щеше да е по-лесно, ако разполагах с някой техен представител, когото да изуча. Не знам достатъчно за тях.

Орли издърпа един стол и се настани удобно.

— С господин Стайнман и аз разполагаме с информация от първа ръка.

— И аз също — добави ДД. — Имаме много данни, които да споделим с вас.

— Тогава може би няма да работя слепешком — оживи се Кото. — Дайте ми отправна точка.

Орли се замисли и каза:

— Кликисите имат песни и музика. Общуват чрез сложни мелодии, както и чрез феромони. Когато свирех на синтезатора си и бомбардирах буболечките с песните си, това сякаш блокираше мислите на кошерното съзнание. — Не смяташе, че конкретната мелодия има значение — музиката само трябваше да е различна от всичко, което бяха чували.

Кото вече бе потънал в дълбок размисъл.

— Мога да създам генератор на случайни мелодии. Може би ако ги пуснем достатъчно силно и на точното място, ще успеем да парализираме тези създания.

— Значи имаме нов проект, в който да забием зъби — потри ръце Стайнман. — Лично мен кликисите ме ядосват повече и от генерал Ланиан.

54.

ЗАМЕСТНИК-ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ ЕЛДРЕД КАИН

Един кораб се приближи към Земята без предупреждение и предизвика всеобща паника и истеричен вой на аларми. Скитнически кораб.

Заместник-председателят Каин погледна следата на кораба на екрана на председателя и каза:

— Никакъв секретен код, никакво обяснение, просто малък кораб, който побира петима пътници. Не е товарен или военен.

— Явно не може да представлява заплаха, но искам да знам какво, по дяволите, прави тук.

Най-после от скитническият съд пристигна съобщение. С равен безполов глас пилотът каза:

— Идваме с мир и в интерес и на нашето, и на вашето оцеляване.

Председателят погледна Каин, сякаш заместникът му трябваше да разполага с моментален отговор.

— Възможно е да са скитнически дезертъори — предположи Каин. — Ако е така, биха могли да ни дадат ценна информация за Конфедерацията — достатъчно ценна, за да си заслужава поне да разговаряме с тях.

— Въпреки това за всеки случай трябва да сме готови за стрелба. — И председателят застана лично пред комуникационния пулт. — Скитнически кораб, изпращам ви координати за приземяване. Имаме ремори, готови да ви унищожат, ако предприемете заплашителни действия.

— Не представляваме заплаха — долетя спокойният безполов глас.

— Това ще преценя аз.

Председателят Венцеслас нареди да разчистят цялата площадка за приземяване на Двореца на шепота и да я обградят с въоръжени

стражи.

Малкият кораб се спусна, без да се отклонява и на сантиметър от определения му курс. Отличаваше се с необичайна грациозност и функционалност — не приличаше на никой друг съд, който Каин бе виждал. Председателят само отбеляза колко е грозен.

По сигнал на Маккамон стражите застанаха в готовност. Корабът кацна и правоъгълният люк се отвори.

Вместо мъж в безвкусни скитнически дрехи, както очакваше Каин, на рампата се появи хромирано зелено компи.

— Нямаме враждебни намерения.

Зад първото компи се появи второ със същия размер и дизайн, но оцветено в бронзово и медночервено.

— Аз съм ПД, а това е КТ. Ние сме представители на компитата.

Никой не помръдна. Компитата стояха на рампата и чакаха. Най-после Каин се провикна:

— Кой друг е на борда на вашия кораб? Кой е пилотът?

— И двамата имаме пилотно програмиране — каза КТ. — На кораба ни няма хора.

Председателят Венцеслас се намръщи и махна на стражите да се приближат към компитата.

— Искам пълно претърсване. Проверете за оръжия, подслушвателни устройства, сигнали за оставяне на следи. Сто на сто крият нещо в ръкава си.

— Ние нямаме ръкави — обади се ПД.

Председателят не му обърна внимание.

— Откъде сте взели този кораб? — попита Каин и направи крачка напред.

— От снабдителен пункт за гориво, наречен Скалата на Баримор — отвърна КТ.

ПД добави:

— След като пунктът бе унищожен, предишните скитнически обитатели повече не се нуждаеха от корабите си. Решихме, че може да са ни полезни.

Нито той, нито КТ дадоха повече обяснения.

Екип техници влезе в малкия кораб, но скенерите не откриха нищо.

— Това е само един безобиден кораб, от който всички по-важни устройства са махнати, сър. Дори животоподдържащите системи не функционират.

— Ние нямаме нужда от животоподдържащи системи — обясни КТ.

Стражите заобиколиха двете компита, които изглеждаха абсурдно безобидни.

След като разгледа двата малки робота, кораба и положението от всички страни, Каин реши, че се тревожат за грешното нещо.

— Не смятам, че опасността се крие на борда на този кораб. Според мен тя е в това, което ще ни кажат тези компита.

Председателят бавно кимна.

— Мисля, че сте прав, господин Каин.

Каин се обърна към компитата:

— Защо сте тук?

— Носим съобщение и предложение за председателя на Теранския ханзейски съюз Базил Венцеслас — рече КТ.

Председателят погледна надолу към тях.

— Кой ви изпраща?

— Някога бяхме лични компита на адмирал Ву-Лин от квадрант 3 — рече ПД. — Сега служим на кликиските работи.

Каин не каза нищо, но много от околните нададоха разярени викове. Дори председателят се зачерви и с усилие отвори уста.

— И защо изменниците работи са ви помолили да дойдете тук и да говорите с мен?

Двете компита отговориха в перфектно синхронизиран унисон:

— Нашият господар Сирикс желае да обсъдим създаването на съюз срещу нашия общ враг — кликисите.

— И защо да ви вярваме? — изръмжа Маккамон. — Черните работи обърнаха нашите войнишки компита срещу нас, устройха масово клане на ЗВС, унищожиха по-голямата част от космическия ни флот.

— Завръщането на кликиската раса принуди Сирикс да предприеме действия, за които сега съжалява — каза КТ. — Действахме, водени от отчаяние, от стремеж да се защитим.

Каин се намръщи. Това обяснение изглеждаше прекалено удобно. Сирикс не можеше да е знаел за завръщането на кликисите, преди

черните роботи да превземат корабите на ЗВС.

— Не забравяйте, че все още чакаме новини как е протекла мисията на адмирал Диенте — каза той. — Може вече да сме сключили съюз с кликисите.

За негова изненада и недоволство обаче Базил отвърна:

— Но това не означава, че не можем да започнем диалог с черните роботи, нали? Не трябва да се отказваме от нито една възможност.

Капитан Маккамон го погледна така, сякаш е полудял, но председателят удави в зародиш всякакви коментари, като вдигна ръка. После се обърна към компитата:

— Предложението ви е необичайно и неочаквано и трябва да разберете естествения ми скептицизъм. — Очевидно съзнанието му вече прехвърляше всевъзможни схеми. — Но сключването на съюзи многократно е променяло съдбата на Земята и аз няма да отхвърля предложението ви, преди да науча повече за него.

Скръсти ръце на гърдите си и каза властно:

— Говорете.

55.

ПАТРИК ФИЦПАТРИК

„Циганин“ излетя със съобщението на крал Питър. Патрик не можеше да повярва, че се връща на Земята да види баба си. В живота му в последно време наистина имаше невъзможни обрати.

— Някои хора просто започват, като тръгват в погрешна посока — закачливо каза Зет. — А ти се въртеше в такъв кръг, че дори не знаеше, че *имаш* Пътеводна звезда, та какво остава да знаеш къде да я търсиш.

— Баба ми няма да види нещата по този начин.

Навремето безличните му родители го бяха оставили на Морийн, преди да отлетят да заживеят в скромност и уединение на някаква планета-колония, така че Патрик бе израснал сред върхушката на обществото на Земята. Честно казано, беше такъв разглезен и неблагоприятен лигльо, че чак не му се мислеше за това. Ако Мадам Бравата бе предположила, че един ден внук ѝ ще избяга при скитниците, сигурно щеше да го удуши още при раждането му.

И ето че сега трябваше да я убеди да обърне гръб на Ханзата и да подкрепи правителството на Конфедерацията. Молеше се да му даде поне две минути за обяснение. В крайна сметка кралят го смяташе за един от най-важните посланици в целия Спирален ръкав.

— Баба ми е умна и практична жена — каза Патрик на крал Питър, когато разбра за възможната му задача. — Не може да е сляпа за това, което прави председателят Венцеслас, но няма да предприеме драстични действия от чисто алтруистични подбуди. Ако обаче ѝ се открие възможност отново да стане важна, предполагам, че ще я сграбчи с две ръце. Животът в пенсия никак не ѝ допада.

— Използвайте всички средства, които изберете, господин Фицпатрик. Обещайте ѝ всичко, което според вас е в границите на разумното, за да ни осигурите съдействието ѝ. Тя може да проправи пътя за присъединяването на Земята към Конфедерацията.

— Ще я лаская, ще се позова на патриотизма й... но тя сама ще вземе решение — предупреди го Патрик.

След като си събраха багажа, заредиха с гориво и се сбогуваха с Дел Келъм и небесните, миньори на Голген, Зет седна на пилотското място на „Циганин“. Въпреки че системите на космическата яхта бяха последна дума на техниката, тя не спираше да се оплаква, че настройките са неефективни и неинтуитивни.

— Трябваше да вземем скитнически кораб.

— Тази яхта е собственост на бившия председател на Ханзата. Има кодове за достъп и процедури за преминаване, които ще ни позволят да се промъкнем през системите за сигурност на Земята, без да вдигнем тревога. Нищо не може да се сравни с това. — Той се намръщи. — Освен това обещах да върна този кораб, когато го... взех назаем.

Гласът му звучеше по-уверено, отколкото се чувстваше самият той, и Зет, естествено, го разбра.

— Обзалагам се, че баба ти не е чак толкова чудовище, каквото я изкарваш, Фици.

Той й се усмихна криво.

— Вие двете ще си допаднете. Имате много общи неща.

Тя го ощипа по ръката.

— Изобщо не се преструвай, че го казваш като комплимент.

Когато стигнаха Земята, Патрик подаде идентификационните кодове от данните на Морийн и докато се приближаваха към някогашния му дом, пое контролите, прекара „Циганин“ над Скалистите планини и го приземи в частното имение на бившата председателка. Кацна с надеждата, че няма да завари баба си в разгара на дипломатически прием или коктейл за богати индустриалци.

Джонас, дългогодишният личен асистент на Морийн, прие съобщението за пристигането им на комуникационната система с едва съдържан крясък. Още докато Патрик и Зет излизаха от кораба с изпълнени с надежда усмивки, старата жена измарширува към тях. Беше сама. Патрик проучи изражението й и остави мълчанието да се проточи за миг, изненадан, че все още не е повела разговора в желаната от нея насока.

Преди той или Мадам Брадвата да успеят да кажат нещо, Зет разчупи леда, като протегна ръка.

— Вие трябва да сте Морийн Фицпатрик, бабата на Патрик. Много се радвам да се запознаем. Той ми е разказвал много за вас.

Морийн я изгледа с изражение на сокол, подгонил плячката си.

— Очарована съм, но коя, по дяволите, си ти? — Обърна се към внука си. — Не обичам подобни изненади, Патрик.

— О, да, обичаш ги. Това е съпругата ми. Зет Келъм. Дъщеря на едно от най-богатите и влиятелни скитнически семейства.

— *Скитнически* ли каза? — Морийн примигна.

— Казах „едно от най-богатите и влиятелни“. Реших, че това ще те задоволи.

На Морийн очевидно ѝ бе трудно да следи нишката на разговора.

— *Съпруга* ли каза?

— Разбирам как се чувствате — намеси се лукаво Зет. — И баща ми не беше възхитен, че се омъжих за внука на бивш председател на Ханзата, но в тези трудни времена всички трябва да правим някои компромиси.

Този нахален коментар дотолкова стъписа Морийн, че я накара да млъкне и да насочи гнева си в друга посока, докато обработи невероятната информация. Намръщи се на новото име, изписано на корпус на комическата яхта, и изсумтя:

— Ама че нахалство! Да ми откраднеш кораба, да дезертираш от Земните въоръжени сили и после да се върнеш, сякаш не е станало нищо. Къде беше през цялото това време, по дяволите? — Махна рязко към вратата. — По-добре и двамата влезте в къщата, преди някой от шпионите на ЗВС да ви е засякъл. Няма да се изненадам, ако ви застрелят още щом ви видят. С твоите глупашки съобщения и обвинения доста разбуни духовете, Патрик. Мечът на свободата направо празнува.

— Какво е Мечът на свободата? — попитаха Патрик и Зет в един глас.

— Някаква нова подривна група — явно вземат пример от теб. Разпространяват признанието ти за Рейвън Камаров, както и свои собствени демагогски агитации. Страшно е смущаващо. — За миг на устните ѝ се появи усмивка. — Архиотецът беснее с пяна на уста срещу протестиращите, но имам чувството, че тайно е доволен. А онова надутото момченце, крал Рори, се изправи пред ликуващата тълпа

и заяви: „Всяка обида към председателя на Ханзата е обида към моята кралска особа“. Пълни простотии.

— Най-последно някой да ме чуе — отбеляза Патрик и установи, че се усмихва. — Има ли наистина протестиращи по улиците?

— И постигат ли нещо? — добави Зет.

— Нищо съществено, поне засега. Ти обаче се превърна в нещо като герой тук, Патрик. Моят внук — първокласен трън в очите на правителството.

— Понякога е и трън в задника — обади се Зет. — Но е смел и аз го обичам. Той застана пред скитнически съд и призна участието си в началото на враждата между скитниците и Ханзата. — Гласът ѝ стана значително по-хладен. — Знаете ли, че ЗВС ограбва небесните мини на скитниците, напада индустриалните ни предприятия, убива цивилни? Вашето правителство трябва да отговаря за много неща, госпожо председател.

Старата жена вдигна юмрук пред лицето ѝ — кокалчета на пръстите ѝ бяха подути от възрастта.

— Внимавай какви думи използваш, млада госпожо. Не го наричай *мое* правителство. Когато аз бях председател, не допусках такива безобразия.

— А, да. Златните мирни времена — саркастично каза Зет. — Скитниците все още пеят песни за славните дни, когато Ханзата е била непредубедена и разбираща.

— Виждаш ли? — прекъсна я Патрик. — Знаех си, че ще си допаднете.

Морийн най-последно се разсмя.

— Е, Патрик, радвам се, че си намерил жена, която не се оставя на никого. Поне това си научил от мен.

56.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

Сега, когато бе разбрал за предателството на Сирикс, Базил беше сигурен, че ще успее да надхитри черните работи. Заместникът му Каин настояваше да изчакат, докато получат новини от адмирал Диенте, но Базил не виждаше смисъл да отлага. В най-лошия случай ЗВС можеха да предадат черните работи на кликисите или да ги унищожат, за да демонстрират добрите намерения на човешката раса. Преди това обаче държеше да чуе какво иска да му каже Сирикс. Нямаше вреда от един проучвателен разговор, проведен *насаме*.

— Двете компита вече предадоха инструкциите ми. Сирикс ще кацне в Дворцовия квартал в совалка на ЗВС без опознавателни знаци — една от тези, които открадна. За всички останали това е рутинен военен транспорт.

— Мога ли да предложа вместо това срещата да се проведе в лунната база или на някое друго неутрално място? — попита Каин.

— Не. Искам да сме на Земята. Искам да контролирам всяка подробност.

Отчасти от любезност и отчасти поради някаква друга, непонятна причина, която го караше да желае присъствието ѝ, Базил покани Сарейн да ги придружи. Тя недвусмислено му заяви, че според нея е на път да сключи сделка с дявола. Това го развесели. Същевременно обаче започваше да се уморява от постоянните ѝ критики и опити за предвиждания.

Като част от подготовката Базил даде изрични инструкции на капитан Маккамон. Искаше десет стражи, които да се виждат, и други петдесет, скрити като снайперисти, всеки въоръжен с мощна язерна пушка. Искаше огневата им мощ да е достатъчна, за да превърне Сирикс в купчина обсидианов прах, ако направи и най-малкото погрешно движение.

— Това ми се струва неправилно, господин председател — каза Каин, докато излизаха на открито под обсипаното със звезди небе.

Базил погледна нагоре; очакваше всеки миг да забележи малката точица на приземяващата се совалка. Дори по тъмно Дворцовият квартал блестеше. Примигващите светлини на въздушния трафик пресичаха небето на безброй места.

— Не бъдете такъв песимист.

— Предпочитам думата прагматик, тъй като безпокойството ми е подкрепено от солидни факти.

— Всичко ще мине добре, ще видите — обади се бодро ПД. — Сирикс ще следва инструкциите ви с абсолютна точност.

Базил бе разрешил на двете компита да присъстват на срещата. Предполагаше, че може да ги използва като заложници — да заплаши да ги унищожи, ако Сирикс излезе от контрол, макар че се съмняваше черните роботи да са способни да изпитват състрадание.

Застаналият до ПД КТ добави:

— Ще ви окажем помощ при преговорите.

Земните въоръжени сили бяха нащрек. Кораби кръжаха в близка орбита и наблюдаваха внимателно пилотираните от роботи бойни кораби, които се приближаваха под флага на примирието. Тъй като генерал Ланиан нямаше да се завърне още няколко дни от нападателната си експедиция, Базил бе възложил на адмиралите Пайк и Сан Луис — единствените оставащи му адмирали — да оформят защитна линия.

Смая се обаче от доклада на адмирал Пайк колко малко кораби са им останали. Сирикс и роботите му бяха откраднали по-голямата част от флота на Земята и бяха изгубили почти всички. Базил гореше от нетърпение да разбере какви груби грешки са ги принудили да допълзят обратно за помощ.

Двете компита протегнаха полимерни десници към небето и посочиха.

— Това е корабът на Сирикс.

Ярка светлина, като падаща звезда, се спусна към малкия частен космически док, който Базил бе избрал за срещата.

Маккамон и стражите му бяха нащрек. Каин и Сарейн се приближиха по-плътно до председателя. Базил започна да изпитва колебания дали е разумно присъствието на толкова много свидетели. Що за абсурдно предложение се канеше да му направи Сирикс? И какво предимство имаше?

— Капитан Маккамон, кажете на хората си да останат нащрек, но да не откриват огън, освен по моя изрична заповед. Всеки, който произведе изстрел, ще бъде екзекутиран.

След неловка пауза Маккамон кимна.

— Разбрано, господин председател.

Докато совалката на ЗВС се спускаше, лицето на Базил не трепна, макар че гледката на кораб на ЗВС, управляван от черно метално извращение на природата, го изпълваше с ярост. ПД и КТ пристъпиха напред, но Базил твърдо им махна да се върнат обратно.

Големият тромав робот едва успя да се провере през люка, предвиден за човешки същества. С глас, който приличаше на бръмчене, Сирикс каза:

— Председателю Венцеслас на Теранския ханзейски съюз, благодаря, че се съгласихте да се срещнем. Идвам сам и невъоръжен. Както поискахте.

— И какво те води насам?

— Искам да получа помощта ви и в замяна ви предлагам съдействие от наша страна. Искам да сключим сделка.

Базил остана все тъй хладен и непреклонен.

— Веднъж вече сключихме сделка с вас. Резултатът не беше благоприятен.

— Обстоятелствата значително се промениха — каза Сирикс. — Кликисите се върнаха и са много по-жестоки от всеки враг, с когото сте се сблъскали досега. Ние, черните роботи, вече сме се изправяли срещу тях, но сега числеността ни е чувствително намалена.

— Не очаквай от мен съчувствие за затрудненията ви — отсече Базил.

— Тези затруднения са и ваши. Кликисите искат да унищожат всички ни. Заедно можем да се сражаваме с тях. Във ваш интерес е да ни помогнете да победим останките от расата, която ни е създавала.

Базил се замисли.

— Готов съм да обмисля възможността да успеем да постигнем взаимноизгодно споразумение срещу общия ни враг, но само при най-строги предпазни мерки.

— Предпочитам да сме съюзници, а не врагове — каза Сирикс. — Вие можете да ни помогнете да увеличим броя си. Вашите

производствени предприятия могат да създадат още черни работи за войната с кликисите.

Базил не обърна внимание на възклицанията и ропота, които се разнесоха зад него.

— Твоите работи причиниха неизмерима вреда на Ханзата. Защо ще искам да създам още такива? Вече научихме урока да не ви вярваме.

Сирикс помълча, сякаш искаше да обмисли отговора си, но Базил не се съмняваше, че е подготвил всяка дума предварително.

— В замяна ще върнем корабите на ЗВС, които взехме. Уверен съм, че ще са от полза за вашите военни части. Единственото, което искаме, е да ни помогнете да заменим черните работи, които загубихме в неотдавнашните кланета. Ако ние, роботите, продължим да се сражаваме с кликисите, вие също ще спечелите.

Базил се разсмя сухо.

— Имаш наглостта да ни предложиш шепа кораби — *нашите* собствени кораби, така ли? Вероятно са повредени и без оръжия. Не смятам това за равностойна замяна. И освен това, ако ви помогнем да създадете още такива като вас, какво ще ви спре отново да се обърнете срещу нас?

— Ние нямаме проблем с хората — настоя Сирикс. — Знаехме, че кликисите искат да ни преследват и унищожат, и затова ни трябваха кораби — за да се защитаваме. Просто се опитвахме да оцелеем. Нямахме избор, освен да ги вземем от вашите ЗВС.

— Можете да ни попитате — обади се Каин. — Да сключите съюз с нас от самото начало.

Сирикс завъртя плоската си глава.

— Щяхте ли да се съгласите да се разделите с по-голямата част от космическия си флот? Не ми се вярва. Бяхме принудени да прибегнем до крайности. Ако не разгромим кликисите, ще бъдем изтребени до един.

— Лично мен това не ме тревожи особено — измърмори Сарейн.

— А след като приключат с нас, кликисите ще унищожат и вас.

Челото на Каин се сбърчи.

— Ако върнете корабите ни, с какво ще се придвижват роботите? Ще ви трябват ваши собствени съдове.

— Ние сме изобретателни. Можем да скалъпим някой и друг лишен от оръжия кораб, за да ни отведе до безопасни звездни системи. Няма да ви безпокоим.

Базил скръсти ръце на гърдите си, раздразнен, че останалите говорят толкова много.

— Преди изобщо да се замисля за тази възможност, ще ми трябва нещо повече от връщането на нашите собствени кораби. Прекалено малко са, за да имат някакво значение. Имам нужда от връщането на голям флот, достатъчно голям и готов да защитава Земята.

Сарейн и Каин го зяпнаха, стъписани, че наистина е готов да преговаря със Сирикс, но Базил не им обърна внимание.

— Много повече кораби на ЗВС бяха повредени в битка тук. Точно сега в орбита кръжат стотици съдове, които са чисто и просто останки. Тъй като твоите роботи функционират идеално в космоса, искам да възстановите тези повредени кораби. Върни ми моя флот и ако работата ти е приемлива, ще пренасоча някои от нашите фабрики за компита към създаването на твоите роботи. Ще заменим определен брой роботи срещу определен брой възстановени кораби. — Той сви рамене, сякаш проявяваше голямо благоволение. — Ще ви позволим дори да използвате някои от безполезните компоненти в орбита, за да построите свои собствени кораби... та дори и само, за да разкараме роботите ти оттук колкото се може по-бързо.

Каин вече не можеше да се сдържа.

— Господин председател, знаете какво ще каже Мечът на свободата, когато разбере за това. По улиците ще се вдигне бунт!

Базил се намръщи: приемаше самото съществуване на подривната група като лична обида.

— Винаги има хора, които се оплакват, и такива, които са против всичко. Трябва да направя това, което е най-добро за Ханзата, а това предложение може да се окаже възможност, която не можем да си позволим да пренебрегнем.

Макар че черният робот не показва никакви чувства, Базил усети, че дори и Сирикс е изненадан от лекотата, с която бе дал съгласието си. Председателят изписа на лицето си своята вдъхваща най-голямо доверие усмивка.

57.

РЛИНДА КЕТ

Пътуването беше дълго, с прекалено много спирания. Макар да й доставяше удоволствие да се промушва през така наречените мерки за сигурност на Ханзата и да сключва сделки с търговци от черния пазар както на Земята, така и на колониите, Рлинда се радваше, че се връща на територията на Конфедерацията, в корабостроителниците на Оскивъл... и при БиБоб.

БиБоб я чакаше на площадката за кацане усмихнат. Поздрави я достатъчно въодушевено, за да удовлетвори дори нея.

— Откога те чакам! Върнаха ми кораба, като чисто нов е и вече го прекарах през процедурите. Отново можем да летим заедно, „Сляпа вяра“ и „Ненаситно любопитство“, както в добрите стари времена.

— Не точно както в добрите стари времена, БиБоб — отвърна тя, без да го изпуска от прегръдката си. Вече бе подочула оттук-оттам за безуспешното нападение на генерал Ланиан над тукашните корабостроителници, както и за срещата на БиБоб с кликисите на Релекер. — Не и преди председателят да си измъкне главата от задника и да ни остави да си вършим работата.

БиБоб изведнъж я погледна съвсем сериозно.

— Толкова ли е зле на Земята?

— Не толкова зле, колкото дразнещо. Срецнах се със Сарейн. Дори на нея й е писнало, но съм сигурна, че е прекалено уплашена, за да направи нещо; Смята, че има шанс да върне председателя в правия път. Наистина ми е жал за горкото момиче.

— Тя сама си избра председателя за другарче — изсумтя БиБоб. — Значи сама да си се оправя.

— Ти май си по-голям католик и от папата, Робъртс! Аз самата също съм си избирала неколцина лоши партньори. Кое то съвсем не означава, че не съм ги зарязала.

БиБоб не успя да потисне усмивката си.

— Обаче няма-няма и току се върнеш при човек, който е бил добър избор още от самото начало. Не си безнадежден случай.

— Все още не съм съвсем сигурна, така че внимавай и се дръж добре. А сега ми кажи: да се дърлим ли предпочиташ, или смяташ да ми предложиш душ и легло, за предпочитане достатъчно голямо да побере и двама ни?

— Кое първо?

— Може и заедно.

По-късно, когато двамата слязоха в столовата, Рлинда подуши въздуха каза:

— Искам да се уверя, че тукашните готвачи не са забравили как се готви.

— На мен винаги ми мирише превъзходно — отбеляза БиБоб.

— На теб и мукавата ти мирише превъзходно. Точно затова имаш нужда от мен.

БиБоб взе чинията си с юфка и протеинови късчета, смесени с приготвения за днес сос, а Рлинда опря лакти на тезгяха и започна да разпитва готвачите за подправките, които използват, в какво съотношение слагат съставките, какво могат да си набавят директно от лабораториите за изкуствено отглеждане на растения и какво трябва да се внесе отвън.

— Е, стана така, че докато проучвах възможностите за търговия на Земята, натоварих кораба си с някои неща — лютив червен пипер, джинджифилови корени, канела и шафран. Всъщност имам *цял килограм* шафран, който струва почти колкото варел екти. Някога опитвали ли сте шафран?

Жената зад тезгяха поклати глава, смазана от ентузиазма ѝ.

— На драго сърце ще се разделя с част от запасите си, стига да съм тук, за да се уверя, че всичко е приготвено както трябва. Храната в това ваше заведение на самообслужване е страшно безвкусна.

Седнаха срещу Тасия Тамблин и Роб Бриндъл. Вместо униформите на ЗВС двамата сега носеха скитнически дрехи, върху които бяха пришили логото на новата Конфедерация. Рлинда не беше близка нито с Бриндъл, нито с Тамблин, но се бе запознала с тях на Терок, докато се съвещаваха с крал Питър за съставянето на новото правителство.

Рлинда вдъхна дълбоко миризмата, която се носеше от чинията ѝ, опита няколко хапки и заяви, че ястието е „прилично“. Както обикновено (поне според БиБоб), на Тамблин не ѝ трябваше много окуражаване, за да подхване обичайната си разпалена реч за опасността от кликисите. Очевидно и двамата с Бриндъл възприемаха тази война като личен кръстоносен поход.

— Да разбирам ли, че имате опит с буболечките? — попита Рлинда.

— Шиз, може и така да се каже — отвърна Тамблин. — Прекалено много скапан опит.

— Те са също такива гостоприемни домакини като хидрогите — додаде Бриндъл, след което двамата описаха преживяванията си на Ларо и как само неколцина души са успели да се спасят. — Дейвлин Лотце и Маргарет Коликос ни спечелиха време да се измъкнем.

Рлинда хвърли бърз поглед към БиБоб.

— Дейвлин ли каза? — Последния път, когато бяха видели Лотце, той бе на борда на първата „Сляпа вяра“ на БиБоб, когато ЗВС я унищожиха. — Знаех си, че е номер! Измъкнал се е. Все още е жив.

— Беше жив, когато напуснахме Ларо — каза Тасия. — Но нямаше шанс срещу буболечките. Отиде в кошера, за да ги забави, така че ние, останалите, да се измъкнем.

— Мъртъв е — допълни Роб и преглътна мъчително.

БиБоб тъжно поклати глава.

— Горкият Дейвлин.

Рлинда почувства как я обземат едновременно и гняв, и упорство.

— Да бе. И преди съм го чувала това. „Сляпа вяра“ бе унищожена пред очите ни, но той все пак е оцелял. — Наведе се над масата и се намръщи на Тамблин и Бриндъл. — Не мога да повярвам, че сте го оставили там! Защо?

Тамблин не трепна.

— Дейвлин го направи, за да спечелим свободата си, и дявол да го вземе, не можех да позволя жертвата му да отиде напразно.

— Благодарение на него спасихме почти сто души — добави Бриндъл.

Рлинда се облегна назад, скръсти ръце на гърдите и се вкопчи в оптимизма си.

— Някои хора притежават дарбата да се измъкват от отчаяни ситуации. След всичко, което съм преживяла заедно с Дейвлин Лотце, се научих да не го подценявам.

58.

КЕЙЛЪБ ТАМБЛИН

Кейлър никога не си бе падал особено по човешката компания, но тази влудяваща самота започваше да му лази по нервите. Тук, на този пуст планетоид, се чувстваше като Робинзон Крузо. Доколкото си спомняше книгата, Крузо беше ненадминат в използването на малкото материали, с които разполагаше, за да си построи функционален дом.

Кейлър смяташе, че може да се справи доста по-добре. Все пак беше скитник, нали така.

Използва малкото относително полезни предмети, които успя да намери в разтопените руини на фабриката за извличане на водород, за да подсили скромното си убежище. След това се примири с мисълта, че трябва да се задоволи с малкото провизии в спасителната капсула. Единствените остатъци от технологически съоръжения на Йон 12 бяха няколко реактора за екти, автоматизирани сателити за прехвърляне на готовия материал на товарни кораби и комуникационни усилватели, но всички те се носеха в орбита високо над ледения планетоид.

Кейлър разполагаше с достатъчно време за мислене и накрая реши, че тези съоръжения може пък да не са извън обсега му.

Въпреки че предавателят на капсулата нямаше да има обсег отвъд системата на Йон 12, той реши да го използва, за да изпрати кодирани команди до съоръженията в орбита. Дешифрирането на протоколите и програмирането, извършено от скитниците, можеше да му отнеме известно време, но пък Кейлър нямаше какво друго да прави. Започна да си играе с предавателя за спешни случаи, преминаваше през стотици възможни честоти, опита всевъзможни варианти на електронно ръкостискане, докато се опитваше да задейства поне един от сателитите. Това изхабяваше батериите му, но като се имаше предвид неизбежният край, който би го сполетял, ако не направи нищо, рискът си заслужаваше.

Най-после постоянното му умолително бърмчене получи отговор — един производствен сателит разпозна сигнала. Кейлър се наведе

към полегатото контролно табло и вкара командите от вторичния протокол, който свърза двата сигнала.

— Стана!

Сателитът старателно предаде схемите си и Кейлъб видя какво точно е улучил. Сателитът си беше най-елементарна кутия с двигатели за контрол на височината плюс товарно помещение с провизии за преминаващи товарни кораби, така че да не трябва да влизат плиткия гравитационен кладенец на Йон 12.

Ох, ако можеше да си спомни основните принципи на небесната механика...

Тъй като Йон 12 нямаше почти никаква атмосфера, не можеше да използва влачене, за да забави сателита. Това означаваше, че трябва да го свали, като използва собствената му сила. Поне имаше точна представа за гравитацията на планетата, а това бе основното, от което се нуждаеше.

По негова команда сателитът изстреля една ракета и това намали скоростта, с която обикаляше в орбита, и го застави да се понесе в спирала надолу. Да го накара да се разбие беше лесно — трудното бе да го разбие *наблизо*. Дори да заподскачаше наоколо при тази ниска гравитация, нямаше да успее да измине дълго разстояние в този защитен костюм.

Сам четири обиколки и сателитът вече бе слязъл толкова ниско, че от земята го дяляха само тридесетина метра. Кейлъб провери костюма си и го херметизира. По негова преценка оставаше още една обиколка, преди сателитът да стигне до земята.

Излезе, застана пред капсулата и се помъчи да види светлинката, която трябваше да мине над главата му. Звездите го гледаха като студени човешки очи.

Сателитът се появи над хоризонта и профуча толкова близо и бързо покрай Кейлъб, че той подскочи и неволно се изстреля на десет метра над земята. В най-високата точка на скока си видя как сателитът пада на не повече от километър.

Заподскача по леда. Струваше му се, че с всеки скок изминава половината от разстоянието до хоризонта на малкия планетоид. Когато стигна мястото, където се бе разбил сателитът, видя, че металните стени са се изкривили, но поне съдържанието на вътрешната част не се бе разпиляло по осеяния с дупки терен. С непохватни движения на

облечените си в ръкавици ръце Кейлъб отвори кутията. Нямахше търпение да види какво оборудване и припаси има вътре. Отново се почувства като Робинзон Крузо, който намира сандък с провизии, донесен от морето на брега на самотния му остров.

Скитническите инженери бяха помислили за всичко: допълнителни енергийни резервоари, общи компоненти, които можеха да се използват за какви ли не полезни приспособления, обичайния комплект за спешни случаи с основни лекарства и дори обогатени хранителни дажби (Кейлъб не беше наясно защо на някого ще му трябват такива дажби при положение, че е в орбита).

Гледаше останките на сателита и си мислеше, че може би ще успее да приспособи някои от частите му и да подсили спасителната си капсула. Щом щеше да прекара тук остатъка от живота си — все едно колко дълъг щеше да е той, — можеше поне да си направи колкото се може по-удобно жилище.

Знаеше, че ще трябва да направи няколко курса, затова взе нещата, които бяха от най-голяма важност, приспособи за шейна от едно от плоските крила от соларен панел и бодро тръгна към капсулата. Изкачваше се по ниските замръзнали хълмове, спускаше се бързо по склоновете и заобикаляше широките черни пукнатини в леда.

Когато се приближи към малкия си лагер, с изненада установи, че от леда се издига сияние, сякаш под кората гори някакъв огън. Зловещият отблясък ставаше все по-широк и по-широк — накрая образува голямо светло езеро съвсем близо до спасителната му капсула.

Кейлъб рязко спря. Полазиха го ледени тръпки. Движена от инерцията, натоварената шейна се блъсна в краката му. Тук ставаше нещо много странно...

Но Кейлъб не можеше да стои и да чака да види какво ще стане — батериите на костюма и въздушната му бутилка вече бяха спаднали до двадесет и пет процента. И като събра цялата си смелост, той тръгна към странния блясък, който обгръщаше капсулата му.

59.

АНТОН КОЛИКОС

Докато магът-император продължаваше да живее като „специален гост“ в Двореца на шепота, а председателят Венцеслас умуваше какво да направи с него, Антон бе получил заповед да отведе паметителя Вао'сх в университета. Нямахше представа на какъв разпит ще подложат професорите Вао'сх, но предполагаше, че той няма да отстъпи.

Антон бе прекарал по-голямата част от преподавателската си кариера тук, в този университет, и завръщането би трябвало да го радва... но не беше така.

— От толкова отдавна исках да ти покажа това място, Вао'сх, но се боя, че действията на Ханзата охладиха ентузиазма ми по отношение на всички неща, с които се гордеех.

Старият паметител обаче приемаше обстоятелствата учудващо добре.

— Дори в неспокойни времена паметителят трябва винаги да наблюдава и да запомня. Възнамерявам да науча за твоята човешка култура точно толкова, колкото възнамеряват да научат те от мен за моята.

Антон погледна приятеля си, опитваше се да отгатне настроението му по цвета на лицето му.

— Как се чувстваш сега, когато си толкова далеч от сънародниците си?

— Поне засега мога да го понеса. Магът-император е близо и знам къде са другите ни спътници. Не се чувствам съвсем сам. — Паметителят се насили да си придаде бодър вид и хвана Антон за ръката, докато влизаха в двора на университета. — Може би след предишния си опит с лудостта на изолацията съм станал по-издръжлив от другите илдирийци.

Просторният озеленен кампус бе пълен с млади ентузиазирани студенти, все още недокоснати от цинизма на истинския живот. Като

изследовател тук Антон не бе обръщал внимание на предателствата и козните, с които бе изпълнена факултетската политика и които бяха безкрайно далеч от митовете и великите епически цикли. Навремето собствените му цели му се струваха възвишени: бореше се за постоянно назначение, публикуваше смела интерпретация на нов превод, въвличаше свои съперници-преподаватели в енергични, но отнесени академични дебати... Оттогава бе преживял наистина много — от Илдирийската империя до предателските черни работи, хидрогите, световната гора... и сега бе дошло предателството на собственото му правителство. Да, в сравнение с всичко това университетската политика беше абсурдно незначителна.

Вървеше през двора с Вао'сх и се мъчеше да не обръща внимание на охраната — истинска армия, която ги придружаваше на не особено дискретно разстояние. Спря пред един двоен фонтан, чийто дизайн бе копиран от Миджистра.

— Тази част от университета е Катедрата по илдирийски науки. Тук ще прекарваме по-голямата част от времето си.

Преди заминаването на Антон преди години деканът бе обещал, че докато изпълнява необикновената си мисия на Илдира, Антон ще бъде смятан за ценен член на катедрата, перо в шапката на университета. Сега, докато въвеждаше Вао'сх в старото административно крило, Антон не подозираше какво раздвижване ще предизвика появата му. Стражите на Ханзата се втурнаха пред тях да огледат сградата и да съобщят на администраторите и колегите им. Антон се смути.

Деканът забързано излезе да ги посрещне.

— Радвам се, че най-после се завърнахте при нас, доктор Коликос. — Протегна потната си ръка. — И за вас сме чували много, паметител Вао'сх.

Беше възрастен мъж с гъста, очевидно боядисана червена коса, отпуснати бузи и устни, прекалено пълни за лицето му. Говореха, че бил страшно заядлив, особено на коктейли след няколко чаши вино, макар че Антон не можеше да го потвърди лично — никога не го бяха канили на такива престижни мероприятия.

Деканът погледна накриво стражите на Ханзата, които бяха застанали до вратата, и стисна първо ръката на Антон, а после и на Вао'сх.

— Останахме очаровани, когато получихме първите ви преводи на Сагата, доктор Коликос. Доставиха ни ги тук — всъщност контрабандно. Безкрайно сме задължени на този търговски капитан, която и да е тя.

— Бих могъл да ви кажа името ѝ, но се боя, че Ханзата може да я накаже.

— О, не! Те са всъщност много доволни от работата ни. Назначил съм четирима професори да изучават преводите ви. Предоставихте ни материал за години занаяпред.

— Съставянето на това епическо произведение е отнело на моя народ хилядолетия — отбеляза Вао'сх.

— Разбира се, разбира се — съгласи се усмихнат деканът. — Тези преводи струват повече от сто дисертации. Хайде, елате. Възстановили сме кабинета ви точно така, както си го спомняте.

„Възстановили?“ Значи деканът бе дал кабинета му на някой друг и след като бе получил нарежданията на председателя, се бе завтекъл да го оправи.

— Намерихме бележките ви за биографията на родителите ви. Очарователни хора. — Деканът вървеше тронаво по коридора на късите си крака. — Хвърлих поглед на някои от скиците ви. Надявам се, че нямате нищо против.

Антон имаше много против, но реши да не повдига въпроса.

— За в бъдеще обаче приоритет ще имат заниманията ви с Илдира.

Ханзейските стражи стояха в коридора напрегнати, наблюдаваха ги внимателно. Деканът очевидно се чувстваше неудобно.

— Доколкото разбирам, паметителят Вао'сх ще ни помага с проучване за председателя?

„Искам нашите учени да го подложат на щателен разпит“ — бе казал Базил Венцеслас. Антон не се учуди, че деканът бе изтълкувал нареждането по този начин.

— Готов съм да ви повторя части от Сагата — каза Вао'сх. — Това е моя функция като паметител.

— Значи сте готов да изнасяте лекции като гост-преподавател? Можем да организираме цял цикъл лекции — толкова, колкото ви е възможно да изнесе. За ограничен кръг ли ще бъдат предназначени, или ще са отворени за всички студенти?

Антон се опита да прикрие изненадата си.
— О, бихме се радвали на колкото се може по-голяма публичност.

60.

ГУБЕРНАТОРЪТ НА ХИРИЛКА РАЙДЕК'Х

Райдек'х завари тал О'нх отново пред пещерите — седеше и се взираше със слепите си очи в слънцата. След завръщането си от заличения от лицето на земята лагер с бежанци от Хирилка — хората, които *той* трябваше да защитава, — младежът вече не се чувстваше като бледо копие на убития си от Руса'х баща. Сега най-последно, от цялото си сърце, мислеше за себе си като за истинския губернатор на Хирилка.

— Не е правилно да се крия тук, в тези пещери — каза Райдек'х на своя учител.

— Да, не е правилно. Никой от нас не трябва да се крие тук... но какво можем да направим? Да избягаме? Да предизвикаме фероуите? Да влезем в открит бой... и да умрем? Докато магът-император е затворник на хората, не можем да получим никакви указания от него, а няма как да го спасим. Какво можем да направим сами?

— Точно така — каза Райдек'х. — Какво можем да направим сами?

Но го каза не като признание за поражение, а като предизвикателство.

Откакто магът-император се бе върнал в мрежата на тизма, присъствието му светеше като блестител. Всички изпаднали в паника и шок жители на империята със сигурност бяха почувствали поне полъх на надежда. В отговор на това тал Ала'нх, който командваше една от кохортите от свободни кораби на Слънчевия флот, бе събрал разпръснатите си бойни лайнери и се бе насочил към Илдира — седем пълни манипули, триста четиридесет и три бойни кораба, готови да се хвърлят срещу огнените кълба.

Адар Зан'нх обаче ги спря — нямаше да позволи толкова много лайнери да бъдат унищожени в безсмислена саможертва. Така че обезсърченият тал Ала'нх бе останал да чака на разстояние, номинално поел командването на военните сили извън планетата със

заповед да ги държи непокътнати, в бойна готовност и без да бият на очи.

След това, което Райдек'х бе видял в опожарения бежански лагер, цялото му внимание бе насочено към оцелелите хирилци, останали на Илдира. Повече от един милион от евакуираните тук от неговия свят все още бяха разпръснати из цялата територия на империята. Фероите можеха да ги унищожат, когато решат — тоест когато полуделият губернатор им разреши. Райдек'х едва го съдържаше на едно място — целият трепереше от нуждата да предприеме нещо.

— Трябва да го предизвикам. Аз съм истинският губернатор на Хирилка. И преди съм се изправял пред Руса'х и той не ме уби.

— Някои биха казали, че това е чудо — каза О'нх и покритото му с белези лице се сгърчи при спомена за онази ужасна среща. — Каква полза отново да предизвикваш съдбата?

— Ако трябва, ще се пожертвам.

— По-добре недей, момче. Не виждам как ще ни помогне това.

Райдек'х се опита да намери думи, с които решението му да звучи по-малко импулсивно, отколкото беше всъщност.

— В командното ядро на твоя боен лайнер Руса'х каза, че двамата с него отново ще се срещнем. Искам тази среща да се състои сега, и то при моите условия. Ще отида в Миджистра сам, ще вляза в Призматичния палат и ще се изправя срещу него. Ако Руса'х искаше да ме убие, вече щеше да го е направил.

— И какво можеш да му кажеш ти?

— Ще го накарам да разбере какво причинява на собствените си хора! Ако поне част от него все още е Руса'х, трябва да проумее какъв ужас е пуснал да броди из Илдира. Кой всъщност го контролира — самият той ли се контролира, или го управляват фероите? Може би в гърдите му все още бие илдирийско сърце.

О'нх въздъхна, макар че самият той очевидно също копнееше да действа.

— Не бъди глупав. Забранявам ти да го правиш.

Младежът повиши глас:

— Аз съм губернаторът. Ти следваш моите заповеди, а не аз твоите. Трябва ли да ти напомням твоите собствени уроци? Последователите следват, но предводителите трябва да водят. В моите

жили тече кръвта на мага-император. Ти самият ми каза, че ако се сетя за нещо, което може да ни спаси, мой морален дълг е да го *направя*.

По лицето на ветерана плъзна лека усмивка.

— Значи все пак си слушал.

— Да, всяка дума. Точно така ще направя — ще се изправя пред него като един губернатор на Хирилка срещу друг. Дойде време за отчаяни действия. Магът-император вече не е с нас, така че трябва сами да вземаме решения — довърши Райдек'х. Беше се задъхал.

Тал О'нх седеше все така взрян в слънцата на Илдира със слепите си очи.

— Отчаяни действия. Може би всички трябва да се замислим за тях. Не виждам обаче друг начин да спасим империята.

61.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР ДЖОРА'Х

Сега, когато председателят бе зает с новия си план за сътрудничество с черните роботи, интересът му към мага-император бе намалял. Младият крал Рори и архиотецът на Църквата на единството бяха оповестили реорганизацията на няколко фабрики за производство на компита. Черните роботи старателно поправяха корабите на ЗВС, които се намираха в орбита.

Джора'х не беше експерт по нюансите в емоциите, изпитвани от хората, но дори и той можеше да види, че архиотецът изглежда отвратен от думите, които го карат да произнася. Братият предводител на Църквата на единството изглеждаше отвратен от самата идея, че черните роботи може да влязат в ролята на спасители на човечеството.

Де да беше така очевидно отвратен и от отвличането на предводителя на Илдирийската империя...

Ядосан и изпълнен с презрение, че не бе успял да пречупи мага-император, председателят внезапно бе наредил да преместят Джора'х и Нира от стаите им в Двореца на шепота обратно на Луната, придружени от капитан Маккамон и група кралски стражи. С високо вдигнати глави Джора'х и зелената жрица се качиха на совалката и се приготвиха да излетят. Нито един журналист не бе допуснат да отрази събитието.

Въпреки че връщането на Луната означаваше, че ще е близо до останалите пленници, мисълта за това не носеше на Джора'х нито радост, нито задоволство. Трябваше да се върне на *Илдира*. Трябваше да се сражава с фeroуите.

Докато транспортният кораб на ЗВС пътуваше към Луната, капитан Маккамон ги наблюдаваше мълчаливо. Изражението му бе неразгадаемо — може би дори състрадателно, но със сигурност резервирано.

Щом кацнаха в един от оградените лунни кратери, Джора'х улови Нира за ръка и я изведе от совалката в мръсната зона за приземяване. Погледът му беше студен и царствен. Маккамон и стражите му ги последваха.

Илдирийските стражи се бяха строили за пристигането на мага-император. До един без оръжия. Ярост издуваше покритите им с броня гърди — всички кипяха от желание да направят нещо. До един без оръжия. Джора'х усети, че в негово отсъствие са били непокорни и раздразнителни. Не се и опита да прикрие мрачната си усмивка.

Комендант Тилтон пристъпи напред, за да ги приветства официално.

— Никога не съм очаквал, че ще го чуя от собствената си уста, но се радвам да ви видя, маг-императоре. Надявам се, че сега в базата ми най-послед отново ще се възцари ред.

Още от самото начало Тилтон бе приел превръщането на базата си в затвор с голяма неохота.

Джора'х погледна смутения комендант и каза сухо:

— Председателят ни изпрати да изгнем тук, докато моята планета гори, а хиляди от хората ми умират всеки ден.

Макар да бяха значително превъзхождани в числено отношение от зевесетата, ръмжащите илдирийски стражи размърдаха огромните си мускулести рамене. Ако Язра'х беше тук, щеше да се нахвърли срещу врага, без да се замисли.

Комендантът пребледня, а хората му се размърдаха неспокойно. Още един отряд войници от ЗВС се отправи към площадката за кацане и заварди вратите, сякаш напомняше на мага-император да не прави глупости.

През тизма Джора'х усещаше яростта, която стражите едва сдържаха. Бяха готови да избухнат — толкова отчаяна нужда изпитваха да направят нещо, без да се интересуват какво ще се случи с тях самите. Джора'х знаеше, че всеки илдириец е готов да се пожертва, за да може магът-император да се измъкне.

Тази вълна от чувства го блъсна със силата на буен вятър. Знаеше, че думите няма да помогнат и че от отстъпването пред глупавите желания на председателя няма да има полза. Нямахше да имат възможност да съставят добре обмислен план за бягство.

Стражите чакаха и най-слабото указание за някаква заповед, копнееха да получат своя шанс.

Джора'х знаеше, че всеки от войниците му може да победи с лекота няколко от хората. Съотношението не бе толкова неблагоприятно за тях, колкото изглеждаше. А неговият собствен боен лайнер беше тук, в лунната база.

И Джора'х взе решение. Отчаяното положение изискваше отчаяни мерки. С едва забележимо движение, свързан с всичките си стражи чрез тизма, магът-император им даде своето безмълвно разрешение да атакуват. „Действайте“.

Реакцията бе зашеметяващо бърза. Светкавично, но координирано, невъоръжените стражи се нахвърлиха върху войниците от ЗВС, които се тълпяха на площадката за приземяване. Убиха неколцина мъже за секунди — чупеха вратове, разпаряха гърла. Изтръгнаха пистолетите и язерните пушки от мъртвите им ръце. След още пет секунди вече бяха въоръжени и откриха огън, покосяваха войниците на ЗВС, които нахлуха с викове на площадката.

Комендантът крещеше заповеди, неспособен да повярва, че това наистина се случва. Илдирийските стражи нападаха с бързината на вихрушка и си проправяха път към мага-император. Войниците от ЗВС се защитаваха — убиха трима, после петима от противниците си. Десетина други им се притекоха на помощ и откриха огън. Джора'х едва успяваше да брои жертвите, докато падаха.

— Императоре! — изрева нечий глас — Наредете на стражите си да спрат *или ще я убия!*

Джора'х рязко се обърна и видя, че Маккамон е сграбчил Нира. Тя се опитваше да се отскубне, но ръката на капитана бе здраво обвита около кръста ѝ, а кортикът, уж просто церемониална част от униформата му, бе опрян в гладкото ѝ зелено гърло. Гласът на капитана бе остър и решителен:

— Ако не наредите на стражите си да се предадат веднага, ще я убия!

Джора'х видя как страхът по лицето на Нира се измества от предизвикателство. Той обаче нямаше да позволи тя да умре. Нямаше да позволи да я наранят.

Маккамон не помръдваше. А студените му сини очи не трепваха. Джора'х не можеше да понесе да я загуби.

— Хвърлете оръжията! — изкрещя той. — Спрете!

Оцелелите му стражи потръпнаха, после спряха като един. Връзката им с мага-император бе толкова силна, че не можеха да не се подчинят на заповедта му, независимо колко силно жадуваха за кръв. Все пак пуснаха оръжията си на земята сякаш с отвращение.

Джора'х отчаяно се опита да измисли друг начин за бягство, но знаеше, че не може да си пробие път с бой през цяла база, пълна с човешки войници. Планът бе безнадежден още от самото начало.

— Предаваме се.

Раменете на Маккамон се отпуснаха, а на лицето му се изписа облекчение, докато отдръпваше кортика от гърлото на Нира.

Комендант Тилтон приличаше на бостанско плашило, изцеден и потресен.

— Хванете ги! Затворете ги в отделни килии! — Дишаше тежко и сякаш всеки момент щеше да повърне.

Повече от половината от преданите стражи на Джора'х бяха убити, макар да бяха причинили далеч повече вреди на човешките си тъмничари. Магът-император прегърна Нира и тя се разплака.

Маккамон го погледна и каза:

— Това беше най-бързият и ефективен начин да сложа край на кризата.

Каза го, сякаш се извиняваше.

62.

ГЕНЕРАЛ КЪРТ ЛАНИАН

След смазващото унижение, претърпяно на корабостроителниците на Оскивъл, Ланиан не бързаше да се върне на Земята. Въпреки че бе изпратил добрите новини как е открил един от главните индустриални центрове на Конфедерацията и е заграбил достатъчно екти, за да стигнат на ЗВС за месеци, той знаеше, че председателят умее да чете между редовете.

Базил Венцеслас щеше да реши, че Ланиан се е провалил. Отново.

Така че генералът нареди на бойната си група да спре на две други потенциални мишени по пътя, с което отложи завръщането си с повече от седмица — но и двете се оказаха изоставени. Най-после, колкото се може по-безшумно, групата му се върна на Земята.

Генерал Ланиан веднага отиде в държавната сграда на Ханзата, за да докладва. За един дълъг миг, през който нервността на Ланиан нарастваше, председателят седеше безмълвно на бюрото си. Ланиан стоеше мирно и се чувстваше като кадет, на когото предстои жестоко мъмрене. Отработената му горда усмивка започна да се пропуква. Преглътна и усети, че гърлото му е станало неочаквано сухо. Беше си мислил, че ако не друго, то поне докладът за Голген ще задоволи председателя.

Най-после Базил Венцеслас въздъхна.

— Сега ще трябва да изпратя някой да управлява небесните мини, иначе ще загубим и тях. Поне сте донесли екти.

Ланиан бе доволен, че не бе споменал за срещата си с Патрик Фицпатрик: председателят непременно щеше да заяви, че е трябвало да върне младежа на Земята под стража. „Вероятно е така — помисли Ланиан, — но ако медиите му отделят дори само няколко минути, Фицпатрик може да ни причини сериозни неприятности“.

— Да, сър. Тези фабрики са от жизненоважно значение за нас. — Не знаеше какво друго да каже. — По време на нападението се

постарах да ги запазя непокътнати...

Презрението направо капеше от гласа на председателя:

— Докато вие и корабите ви сте се забавлявали с така наречената омиротворителна експедиция и не сте могли да се защитите от няколко жалки скитници и дезертъори от ЗВС, аз трябваше да взема някои трудни решения за бъдещето на Ханзата. — Дори не си направи труда да погледне Ланиан, докато говореше, но когато най-накрая го направи, сивите му очи бяха студени като течен азот. — Елате с мен, генерале. Трябва да проверя новите фабрики за работи. Време е да видите какво стана тук във ваше отсъствие.

Объркан, Ланиан го последва. Бе поверил на Конрад Бриндъл командването на корабите в орбита, където разбитите контролирани от работи съдове отново преминаваха под човешки контрол. Самата гледка на всичките тези кораби, до един откраднати от ЗВС, бе достатъчна, за да го накара да побеснее. Нищо чудно, че по новинарските мрежи отвсякъде се сипеха протести и оплаквания. Как някой би могъл да забрави това, което бяха направили черните работи? Какво си въобразяваше председателят Венцеслас, като обмисляше съюз?

Двамата размениха само няколко думи, докато пътуваха към една от реорганизираните фабрики. Ланиан потръпна, като си спомни програмираните да убиват войнишки компита — а сега Ханзата си пъхаше главата в същата клопка! Сигурен бе, че Базил Венцеслас има някакъв план, но не можеше да си представи какъв може да е той. Никой не можеше.

Цялата фабрика, с просторните си хангари, термални въздушни потоци и дрънчащи монтажни линии, кънтеше от оглушителен рев. По етажа за монтаж се разхождаха десетки чудовищни черни работи и инспектираха компонентите, редиците плочки, програмните модули, гравирани в охладените вани. Слава богу, на всеки черен робот имаше по десетина хора — войници и инспектори.

Базил не обърна внимание на очевидната му нервност.

— Няма защо да се тревожите. Нашите инспектори наблюдават щателно всеки аспект от производствената линия.

— Въпреки това не вярвам на тези *неща*.

Председателят го дари с покровителствена усмивка.

— Освен това сме натъпкали цялата фабрика с експлозивни и мога да я унищожа с едно щракване на пръсти. В интерес на роботите е да ни сътрудничат. Разбирам начина, по който мисли Сирикс. Омразата му към кликисите е неизмеримо по-голяма от всички несъгласия, които е имал с нас в миналото.

— Сър, последното ни „несъгласие“ ни коства две трети от флота на ЗВС и почти един милион войници!

Заместник-председателят Каин излезе от един кабинет на първия етаж, следван от новите водещи учени на Ханзата — Джейн Кулу и Тито Андрополис. Ланиан ги бе срещал и преди и смяташе, че ентусиазмът им надвишава реалните им технически способности. Каин, от своя страна, грижливо прикриваше истинските си чувства.

— Роботите приключиха с преустройството на тази фабрика и Сирикс ни увери, че производствената линия работи задоволително.

Кулу се намеси:

— Роботите ни помогнаха да модифицираме и подобрим ефективността на производствените линии.

— Нали така казаха и последния път? — стресна се Ланиан и се огледа. — Когато копирахме програмните модули на роботите.

— Това е съвсем различно — настоя Андрополис. — Тази фабрика ще е напълно функционална след броени дни.

— А роботите ще започнат да поправят военните ни кораби — рече председателят. — Обещах им по сто нови робота за всеки кораб от ЗВС, който се окаже отново годен за служба. През последните шест дни Сирикс приключи с ремонта на петнадесет манти и един дреднаут — много по-бързо, отколкото бихме успели ние. Както виждате, всички ще спечелим, ако си сътрудничим.

Ланиан нямаше друг избор, освен да се съгласи.

— Ако роботите спазят обещанията си и възстановят флота ни, ще оттегля възраженията си.

— Омръзна ми постоянно да ми възразяват — отсече Базил и рязко се отдалечи от производствената линия.

Ланиан го последва, като първо се опитваше да преглътне сърдития си отговор, а после се опита да намери дипломатичен начин да засегне въпросите, които все още го безпокояха. Най-после мина пред председателя и препречи пътя му. Студът го пронизваше чак до костите, но той преглътна гордостта си и каза:

— Сър, знам, че неотдавнашното ми представяне не отговори на очакванията ви. Моля ви, кажете ми как да си върна доверието ви. Възложете ми задача, за да се докажа.

Базил се замисли, после каза:

— Преди два часа се върна серия малки безпилотни кораби, откъснали се от мантата на адмирал Диенте. Изпратих го на Пим с надеждата да започнем диалог с кликисите там, но те са унищожили кораба му и са избили всички. Още една провалена мисия. — Гласът му бе не толкова изненадан или разярен, колкото разочарован.

Ланиан не можеше да намери думи.

— Изпратили сте адмирал Диенте на Пим? Да преговаря с буболечките?

— Надявах се, че двете ни раси ще успеят да намерят допирни точки, но кликисите не проявяват интерес към преговори, затова Ханзата повече няма да се опитва да води преговори. — Председателят продължи да крачи напред. — По време на първата си мисия на Пим вие избягахте ужасен и се покрихте със срам. Сега имате възможност да поправите това.

Ланиан пребледня. Сблъсъкът с кликисите бе най-ужасяващото нещо, което му се бе случвало през целия му живот, и той бе развил почти вродена омраза към буболечките. Още преди председателят да е проговорил, знаеше какво ще каже.

— Не бива да оставяме кликисите да вярват, че могат да се отнасят с официалните посланици на Ханзата по този варварски начин. Вие, генерале, ще им занесете нашия отговор — категоричен, ясен и недвусмислен.

За щастие шумът наоколо заглуши стона на Ланиан — той не смееше да покаже открит страх пред председателя.

— И какъв точно е нашият отговор, сър?

— Военен, разбира се. Дайте им урок. Вземете една бойна група, отидете на Пим и унищожете кликисите. Сирикс обещава, че новият дреднаут ще е готов след броени дни. — Председателят се усмихна. — А след като постигнете победа, можем да обсъдим евентуалното ви завръщане към позицията на доверие. После ще смажем съпротивата на Конфедерацията. Вие бихте искали шанс да си отмъстите на адмирал Уилис, прав ли съм?

Ланиан автоматично кимна, въпреки че все още се опитваше да приеме мисълта, че ще се изправи пред цяла планета с кликиси. Председателят излезе от фабриката и се отправи към чакащия транспорт, който щеше да го откара в сградата на Ханзата.

— Моят план, генерале, е да накарам черните роботи да се бият за нас. В най-добрия случай те и кликисите ще се унищожат взаимно, макар че може да се наложи и ние да направим някои жертви.

Ланиан бе напълно наясно, че председателят смята *него* за една от тези възможни „жертви“.

63. СЪЛИВАН ГОЛД

Председателят Венцеслас не бе в благосклонно настроение.

— Смаях се, като разбрах, че сте на Земята, господин Голд. Не ви ли мина през ума, че може да искам да чуя доклада ви, и то колкото е възможно по-скоро?

На Съливан не му беше трудно да се престори на объркан.

— Преминах през нелеко изпитание, сър, и дори не съм започнал да подреждам отново живота си.

— Разполагахте с повече от достатъчно време за това. — Председателят седна зад бюрото си. — Знам точно кога сте се върнали.

Съливан погледна през прозореца, впечатлен от великолепията на силуета на Дворцовия квартал, който се откриваше от върха на високата пирамидална сграда на Ханзата. Забелязал разсейването му, председателят Венцеслас прокара пръсти по един контрол и затъмни прозорците. Двата сякаш се озоваха в брониран бункер и поради някаква причина председателят изглеждаше по-доволен така.

Съливан въздъхна и заразказва историята си.

— Сър, аз и още няколко души успяхме да се измъкнем, когато хидрогитите унищожиха облачния ни комбайн на Кронха 3. Спасихме много илдирийски работници и ги върнахме на Илдира, където бяхме принудени да служим на империята: подготвихме съоръжения за Слънчевия флот, за да защитава Земята — успешно, ако мога да добавя.

Лицето на председателя остана все така сурово. Съливан продължи:

— Сър, в последно време семейството ми страда от големи финансови затруднения, а Ханзата не е изпълнила условията по моя договор. Смятам, че заслужавам известна компенсация.

Председателят отвърна студено:

— Така ли? Не съм съгласен, господин Съливан. Беше ви поверено извънредно скъпо производствено предприятие, което сега е

напълно унищожено заедно с цялото гориво. Бих казал, че финансовите загуби на Ханзата далеч надминават вашите.

Дългите години занимания с ръководство и преговори бяха научили Съливан да не позволява на гнева си да нажежава допълнително бездруго напрегната ситуация.

— Ако не друго, поне ми върнете наградата, която получих от мага-император. Спечелих си я.

— Валута от враждебна империя няма да ви е от полза, господин Голд. Напротив, нейното притежание само хвърля подозрение върху вас. Добре стана, че я взехме да я пазим. Не бихме желали да се получи недоразумение. Полковник Андез и хората ѝ понякога прекаляват с усърдието си.

Съливан бе гледал новините и неведнъж бе чул хвалебствени репортажи как чистачите наказват всеки, чиито думи „прекършват морала на нашите смели бойци“. Най-много ги вбесяваше Мечът на свободата. Според официалните новини „врагът“ се ободрявал неимоверно от вътрешните конфликти в Ханзата, макар че Съливан се съмняваше кликисите да слушат човешки новини.

След възмутителното незаконно претърсване и конфискуването Лидия бе изпаднала в дива ярост и събщи за случилото се на всичките си приятели и съседи. „Как ще ги оставим да им се размине? — питаше тя. — Ако сега не се оплача, тогава следващата или последващата им жертва също ще си премълчи и тези есесовци просто ще потъпчат всичките ни права. Нямам намерение да стоя и да позволя това да се случи. Не и докато съм жива“. Съливан на няколко пъти трябваше да я завлече в къщата почти насила, за да я накара да млъкне. Лидия имаше добро сърце, нищо, че бе решена на всяка цена да си навлече беля...

Сега председателят четеше лекция на Съливан:

— Сега, когато приключихме с хидрогите, Ханзата трябва да започне сама да задоволява потребностите си. Трябват ни сигурни и независими източници на звездно гориво.

Съливан се боеше да чуе какво ще му предложи председателят.

— И искате да застана начело на друг облачен комбайн? Убеден съм, че разполагате с по-подходящи хора.

Председателят се намръщи, че го прекъсват.

— Не, не става въпрос за облачен комбайн. Може би сте чули за неотдавнашния успех на генерал Ланиан? Той успя да ни набави значително количество екти от територия, контролирана от скитниците — небесните мини на Голген. Сега, когато защитата им е разбита, искам да поемете ръководството на тези фабрики под покровителството на Ханзата.

Съливан почувства, че трябва да седне, макар да не му бяха предложили.

— Не съм обучен да ръководя работна сила, която е враждебно настроена. Това е работа за военните, а аз съм обикновен ръководител на производствени предприятия. — Притеснението го накара да забрави страха си. — Скитниците ще саботират производството при всяка възможност. Не съм склонен да се заема с тази работа, господин председател.

Базил Венцеслас го погледна недоверчиво, сякаш никога през живота си не бе чувал отказ.

— Бих ви подканил да размислите. — В гласа му се четеше недвусмислена заплаха.

На Съливан обаче му беше писнало от насилствени тактики, от заплахите на чистачите, от замразяването на финансите му. Беше се изправил пред хидрогска армада, която бе унищожила облачния му комбайн буквално под краката му. Щеше да преживее и неодобрението на председателя Венцеслас. Така че стана и тръгна към вратата на кабинета.

— Съжалявам, господин председател. Ще трябва да намерите някой друг. Вече се оттеглих и решението ми е окончателно.

64.

ПАТРИК ФИЦПАТРИК

Морийн Фицпатрик се оказа превъзходна домакиня. През няколкото дни, изминали от пристигането им, Патрик разказа на баба си какво се е случило с него, откакто бе излетял с космическата ѝ яхта да търси Зет. Някоя по-романтична натура сигурно щеше да го сметне за трогателно, но старата Мадам Брадва просто реши, че Патрик е глупак.

Той обаче не си позволи да мисли за срещата им като за обикновено посещение. Крал Питър го бе изпратил да посади в главата на бившата председателка няколко провокативни семенца и да разбере какво е истинското мнение на Морийн за Конфедерацията и за Базил Венцеслас.

Един следобед тримата седяха на просторната веранда, от която се откриваше изглед към заснежените планински върхове, и дишаха хладния планински въздух, по-свеж от всичко, което Патрик бе вдъхвал във фабриките на скитниците. Както обикновено, Морийн бе пуснала новините, макар и само като фонен шум. Вярно, че отдавна се бе оттеглила от поста председател на Ханзата, но винаги бе в течение на последните събития, както когато бе жизненоважна брънка в командната верига.

Патрик — чувстваше се ужасно неудобно — най-последно изрече нещо, което искаше да каже още от пристигането си.

— Бабо, знам, че ме смяташе за твърдоглав, себичен и незрял...

— В минало време ли? — прекъсна го тя.

— Опитвам се да ти се извиня! — Той се изчерви и Морийн, също обзета от неудобство, млъкна. Нито него, нито баба му ги биваше особено в извиненията. — Бях мързелив, разглезен, същинска напаст, но се научих, че трябва да работя за това, което искам, независимо дали става дума за уважение, или за вещи.

— В скитническите бази няма място за мързеливци — обади се Зет. — В крайна сметка успяхме да го превъзпитаем.

Очите на бившата председателка се свиха в тесни цепки.

— Видях нещо такова, когато застана между ЗВС и скитниците — когато ме накара да спра огъня по скитниците. Разбрах, че вече не си предишният Патрик. — Гласът ѝ стана сериозен. — Винаги съм знаела, че притежаваш далеч повече потенциал от родителите си.

Точно затова бях толкова сурова с теб. Просто трябваше да ти дойде умът в главата.

Патрик почувства как в гърлото му се надига буца и стисна ръката на Зет.

— Когато се върнах, започнах да се мотая и да се цупя. Не правех почти нищо, макар да знаех какво всъщност става. Знаех, че трябва да избира страна. Не можех да се върна на служба в ЗВС, след като знаех, че *те* бяха тези, които започнаха войната със скитниците. Затова избягах. Съжалявам. Съжалявам, че злоупотребих с доверието ти, като откраднах яхтата. Не мислех за никого друго, освен за себе си. Просто действах рационално — взех това, от което имах нужда — заключи той и си спомни как председателят Венцеслас и генерал Ланиан оправдаваха набезите срещу скитници, илдирийци, човешки колонии — дори извършваха убийства — просто с това, че „имат нужда“ от нещо. Но Патрик отказваше да разсъждава по същия начин като тях.

Морийн махна с ръка.

— Имам достатъчно кораби. Не си ми причинил реални затруднения — просто се ядосах, задето хукна с разбито сърце след някакво момиче. — И преди Зет да успее да се намеси, продължи: — Не мога да кажа, че съм доволна, задето изостави ЗВС, но пък нали отказах да те чуя. Мислех, че ти трябва терапия, за да преодолееш заблуденията си, но дявол да го вземе, ти беше прав — поне за повечето неща. Гледах триумфалните записи на погрома на Уск, всеки ден слушам побъркания архиепископ и пак всеки ден виждам какви ги вършат чистачите на председателя — довърши тя и отвратено поклати глава.

На един от екраните с новини се появи образът на генерал Ланиан и прикова вниманието и на тримата. С голяма доза самохвалство той оповести началото на нова военна инициатива срещу кликисите, за да „отмъстим за коварното убийство на адмирал Диенте и неговата мирна дипломатическа мисия на Пим“. Със смел, отсечен

глас Ланиан се закле, че ще научи „тези свирепи буболечки да се боят от Земните въоръжени сили“. Патрик забеляза, че по новините не споменаха нито за пиратството на Ланиан на небесните мини на Голген, нито за страхотния му провал на Оскивъл.

— Боклук — процеди през зъби Морийн. — Ланиан толкова често се прибира с подвита опашка, че са му излезли мазоли на задника.

Патрик се намръщи.

— Не мога да повярвам, че някога му се възхищавах.

— Ти беше забележително дезинформиран, Фици — подметна Зет, — да не говорим колко беше дебелоглав.

— Благодаря.

Морийн не можеше да откъсне очи от екрана.

— Последната дивотия на Ланиан не е и наполовина толкова глупава, колкото идиотския план на Базил да си сътрудничи с черните работи. Защо, по дяволите, *председателят* на Ханзата ще се съгласи да създаде още от тези проклети машини?

— Нищо чудно, че опозиционните групи стават все по-гръмогласни, колкото и да се мъчи да ги укроти — каза Патрик. — Опитва се да раздуе страха, за да накара хората да вярват, че неговият железен юмрук е най-добрата им възможност — и те изобщо не помислят за други възможности.

— О, те изобщо не си правят труда да мислят — изсумтя Морийн. — Стадо овце, това са те. Поне Мечът на свободата им сочи вярната посока.

Патрик и Зет бяха възхитени от изобретателните начини, по които размирниците бяха успели да вкарат осъдителни речи и бунтарски съобщения в най-различни събития и предавания; старата му приятелка Шейла Андез и нейните чистачи тичаха като луди по следите на слухове и предполагаеми центрове за разпространяване на пропаганда само за да се върнат за пореден път с празни ръце.

— Това със сигурност не е начинът, по който аз бих ръководила този цирк — възнегодува Морийн. — Всъщност, когато бях председател...

Патрик сграбчи тази идеална възможност.

— Всъщност точно затова сме тук, бабо. Самият крал Питър ни помоли да говорим с теб.

Крал Питър ли? Значи си приятел с богатите и могъщите? Ханзата го е обявила за изменник — четох официалните съобщения. — Тя сякаш го намираще за страшно забавно.

Зет обаче не споделяше чувствата й.

— Изменник ли? Крал Питър предвожда по-голямата част от човешката раса. Истинският престъпник е Базил Венцеслас. Крал Питър го призовава да се оттегли от месеци.

— Той да се оттегли? Никога! — изпуфтя Морийн.

— Тогава може би трябва да бъде свален от власт — тихо каза Патрик. Сигурен беше, че и баба му мисли за това, и то често.

Морийн се престори, че не обръща внимание на последните му думи, и отвратено изключи екрана.

— Не е нужно да ми изреждаш всички грешки на председателя. Но аз вече не държа кормилото.

— Така ли? Имаме специално предложение от Конфедерацията, което ще искаш да чуеш. Точно по твоята част е.

Патрик направи своя ход: обясни й как кралят иска от нея да осигури противодействие на пропагандата на председателя Венцеслас, тоест да действа като официален посредник между изоставените колонии, правителството на Терок и пропадащата Ханза.

— Това е мисия от огромна важност, която ще ти осигури невероятен престиж. Помисли си, бабо — какво постигаш, като седиш тук?

— Мислех, че винаги си презирал политическата ми дейност. — Устните й се извиха в усмивка. Играеше си с него.

— Както казах, промених се. — Патрик виждаше, че предложението му не й е изцяло противно. — След като поживях сред скитниците, осъзнах, че никога не съм разбирал колко усърдно си работила за всичко, което притежаваш. Имаш умения, контакти, влияние и познания за задкулисните игри, на които не може да съперничи никой, нито в Ханзата, нито в Конфедерацията.

— Госпожо — намеси се Зет, — какво искате? Да останете на борда на потъващ кораб или да се качите на животоспасяващия сал?

— Не ме наричай „госпожо“. Караш ме да се чувствам стара. — Морийн се облегна на стола си и се загледа в пейзажа. — Има си име за хората, които напускат потъващия кораб, нали знаете? Наричат се плъхове.

— Или оцелели — възрази Зет.

— Туш. Патрик, мисля, че това момиче все пак ми харесва.

— Не ме наричайте „момиче“. Карате ме да се чувствам много млада.

Това накара Мадам Бравата да избухне в смях.

— Бабо, председателят Венцеслас ни вкара в тази каша, а ти можеш да ни помогнеш да се измъкнем от нея. Виждам, че си готова отново да застанеш на кормилото. Колко още стимули ти трябва? — попита Патрик и по устните му за миг пробяга усмивка, преди отново да стане сериозен. — Като изпрати генерал Ланиан да нападне небесните мини на Голген и корабостроителниците на Оскивъл, Ханзата обяви война на Конфедерацията. Председателят отвлече магавимператор, с което превърна Илдирийската империя в наш враг. Съгласи се да създаде още черни работи, въпреки че те изклаха по-голямата част от ЗВС. А сега изпраца част от силно намаления флот на Земята на офанзива срещу кликисите, което вероятно ще положи началото на конфликт с буболечките. Хайде обясни ми защо искаш да останеш и да подкрепиш това правителство?

— Защо наистина? — отговори с въпрос Морийн. — От друга страна, сериозно ли очакваш да се кача на кораба ти и да отпраша към Терок, като зарежа всичко, което обичам? Ами Джонас? Мили Боже, та той е част от домакинството ми още от времето, когато на Земята са се появили първите бозайници.

— С твоя помощ скоро можем да сложим край на всичко това — увери я Патрик. — След като свалим председателя и Ханзата и Конфедерацията се обединят, безброй хора ще искат да привлекат вниманието ти. Все още ще имаш къщата си, цялата си собственост и политическите си връзки, както и повече влияние от когато и да било.

— Имам достатъчно влияние.

— Да, но ще имаш още повече.

— Ще донеса още чай. — Старата жена се изправи. — Какъв предпочитате?

— Силен — отговори Зет и за двамата.

А Патрик каза:

— Знам, че искаш да кажеш „да“!

— Би трябвало също така да знаеш и че няма да ти дам незабавен отговор — ще изглежда прекалено нетърпеливо и съвсем

недалновидно. На нищо ли не съм те научила?

Морийн донесе чая след секунди — една машина го бе направила с учудваща бързина. Патрик се учуди, че баба му сама се бе заела с това, вместо да повика Джонас.

Морийн заговори по същество:

— Разбира се, ще искам официална титла — нещо впечатляващо и подплатено с истинска власт. Вие двамата вървете и се погрижете крал Питър да подготви всички документи. Освен това, Патрик, ти си беглец. Не бива да ни виждат заедно по време на деликатни преговори. Ще дойда на Терок със собствения си кораб и със собствени придружители.

— Кралят има спешна нужда от хора и ще разговаря и с други кандидати.

— Няма. Ако си мисли, че съм заинтересована, ще ми даде колкото време ми е нужно.

— Две седмици — отсече Зет. — Ако дотогава не дойдете на Терок, баща ми може да кандидатства за длъжността.

— Две седмици — съгласи се Морийн с усмивка.

Патрик едва успя да се сдържи да не се ухили.

— Знам, че ти върнах яхтата съвсем скоро, но може ли да я задържим още малко — само колкото да се върнем на Терок? После пак ще си е твоя.

Старата жена въздъхна театрално.

— О, стига с тая яхта. Смятай я за сватбен подарък.

65.

ДЖЕС ТАМБЛИН

Джес и Ческа бяха събрали предишната си група водоносци и ги бяха пратили да разпространят новите вентали воини и да възстановят древните венталски води из отдавна забравените басейни из Спиралния ръкав.

Макар че водоносците до един бяха изпълнени с ентузиазъм, Джес и Ческа се бояха, че усилията им все още са малки и недостатъчни. В предишната война силите на венталите се бяха оказали недостатъчни и въпреки че водните същества сега бяха по-агресивни, битките с фероуите щяха да изискват много повече находчивост отпреди. Самата изпълнена с енергия вода, макар и готова да осъществи офанзивата, по някакъв начин трябваше да стане по-ефективна. Венталите не можеха да се справят сами.

Джес обаче разчиташе на Кото Окая — най-находчивия скитнически изобретател, и докато корабът им навлизаше в корабостроителниците на Оскивъл, гореше от нетърпение да види как Кото ще комбинира скитническата технология със силата на венталите.

Диспечерът ги насочи към голям лабораторен комплекс в един от по-големите астероидни пръстени. Течният им кораб влезе в указания хангар и тежките врати се затвориха след тях. С възстановяването на атмосферата налягането, което поддържаше формата на кораба, изчезна и двамата се озоваха стъпили в дълбока локва.

Живата вода се събра и се раздели на две издължени топки, приличаха на прозрачна глина. Щом Джес и Ческа тръгнаха, призрачните яйцевидни капки минаха пред тях, търкаляха се малко непохватно по коридора.

Скитниците, които работеха във фабриката, надничаха удивено през вратите към странната процесия. Една жена се отдръпна, уплашена да не се озове прекалено близо до венталска топка, но Ческа вдигна успокоително ръка.

— Водата не е опасна — венталите няма да пилеят излишно енергията си.

— Просто не се приближавайте прекалено близо до нас двамата — добави Джес.

Кото Окая държеше хидрогския кораб с диамантени стени в най-голямата лаборатория. В момента обаче работеше усилено по друг проект — някакъв нов акустичен предавател: голяма антена, съставена от компоненти, разпилени по масите му. Помагаха му три компита, Орли Ковиц и Хъд Стайнман.

Появата на неочакваните посетители и двете топки самосъхраняващи се вентали толкова стресна Кото, че той изтърва един гаечен ключ, който издрънча на пода.

— Донесохме ти нещо необичайно за проучване — каза Джес. Двете яйцевидни венталски топки се надигнаха като проводници от кохезивен гел.

— И това го наричате „необичайно“? — попита Стайнман. — Лично аз бих предпочел няколко по-изразителни прилагателни.

Ческа пристъпи напред и се усмихна на Кото — тя открай време умееше да изважда на бял свят най-доброто от дарбата му.

— Много отдавна, когато майка ти ме избра за говорителка, призовах скитниците да намерят нови начини за оцеляване, след като хидрогите ни попречиха да се занимаваме с небесно миньорство. Ти наистина отговори на този призив, Кото, и помогна на клановете да преживеят тези жестоки години.

Той запристъпва смутено от крак на крак.

— Просто направих това, в което ме бива най-много.

— Точно това трябва да направиш и сега — рече Джес. — И този път е по-важно, отколкото когато и да било преди.

Заинтригувана, Орли се приближи към помръдващите гъвкави водни форми.

— Мога ли да ги докосна?

След като Джес я увери, че странната вода е безопасна, тя допря пръста си до блестящата подвижна обвивка, а после напъха цялата си ръка чак до лакътя.

— Никакво чувство за самосъхранение ли нямаш, момиче?

— Имам, когато се наложи — отвърна Орли и отдръпна ръката си. За миг кожата ѝ заблестя, но после изсъхна — капчиците отново се

събраха в самосъдържащите се вентали. Двете топки потръпнаха, подскочиха, а после се сплетоха, за да образуват една-единствена — голяма и съвсем кръгла.

Кото ги наблюдаваше поразен и възхитен.

Ческа разпери ръце.

— Венталите имат нужда от твоята помощ, за да се изправят срещу фeroуите.

— Фeroуите... Опитах се да разбера как да им се противопоставим, но ударих на камък. Термална броня? Студени вълни? Технологии, устойчиви на топлина? — Кото се ухили. — А междувременно разработваме едно приспособление, което да използваме срещу кликсите — сирена, която може да накара кошерното съзнание да спре да функционира...

— *Фeroуите* — рече твърдо Джес, за да накара инженера да се съсредоточи върху това, което бе наистина съществено. — Може би просто ти трябва подходящият суров материал. — Той направи крачка назад, а топката на венталите се люшна напред. — Можеш да използваш тези вентали за проба. Гарантирам ти, че ще ти съдействат по всякакъв начин.

Кото примигна.

— За какво? За да... експериментирам с тях?

— Помогни им да се превърнат в ефективни оръжия. Трябва да се справиш блестящо, Кото. — Очите на Ческа заблестяха с топлина и гордост. — Това е твоята специалност, нали така? Да правиш неща, които никой досега не е правил.

Кото се наведе и взе гаечния ключ от пода. После започна да обикаля около пулсиращата топка вода, едновременно озадачен и възхитен.

— Кога съм те разочаровал, говорителко?

66.

КЕЙЛЪБ ТАМБЛИН

Дори и с допълнителното оборудване, което бе привлякъл от ниската орбита, шансовете на Кейлб да оцелее задълго не бяха кой знае колко големи. Все пак се чувстваше по-малко изнервен и отчаян.

След като се върна при разбитата капсула с последната шейна с припаси и оборудване от сателита, Кейлб презареди костюма си, използва регенератора за въздух, за да зареди резервоарите с пресен кислород, извлечен от леда, и най-накрая отиде да установи какъв е източникът на странните светлини, които блестяха по ледения пейзаж наоколо.

Ледът около огромния разтапящ се кратер от часове сияеше, сякаш в замръзналото вещество бяха заключени блестящи завеси. Кейлб никога не бе виждал подобно нещо. През годините, прекарани във водните мини под дебелия леден пласт на Плумас, бе имал не едно и две странни преживявания и тези блестящи светлини му напомняха за венталите, които бе виждал.

Мисълта да се изправи пред покварена водна сила като онази, която бе възкресила Карла Тамблин, изобщо не му се нравеше. От друга страна, Джес и Ческа бяха използвали силата на венталите, за да възстановят разрушените водни мини... така че странните водни същества не можеха да са лоши до едно. Освен това Кейлб не бе в положение да може да избира.

Докато мъчително се придвижваше около ръба на замръзалия кратер, видя още светлини, блестящи под металносивото езеро. Целият този опустошен участък сякаш се пробуждаше. Далеч отдолу Кейлб видя течна вода — подвижни потоци, които се разпространяваха като мрежа, подобна на кръвоносна система.

От тях сякаш по своя воля се отделяха малки ручейчета, променяха посоката си и набираха сила.

Да, вентали бяха, Кейлб го разбра със сигурност. Застанал на един извисяващ се насип на ръба на кратера, той наблюдаваше как

капчиците вода се носят *нагоре*, противно на гравитацията — право към него. Земята под краката му стана несигурна, ледът се превърна в киша. Той се опита да се отдръпне, въпреки че защитните му ботуши затрудняваха движенията му, но замръзналата повърхност се разтопи още повече и той започна да потъва в нещо като подвижни ледени пясъци.

След миг колебание реши да не бяга. Джес му бе казал, че венталите не искат да причиняват вреда на никого. Кейлъб спря и се помъчи да се закрепил. Спря да потъва.

Дълбоката до глезените му кишава вода се издигна, покри краката, после и кръста му. Той почувства проникването на туптящата енергия през плата, но в клетките му не настъпи никаква физическа промяна. Венталите го бяха почувствали. Да го разберат ли се опитваха?

Кейлъб бавно тръгна към спасителната капсула. Венталите го последваха. Ботушите му оставяха отчетливи отпечатащи в разтапящия се лед. Докато продължаваше мъчително да се движи напред, той забеляза същите следи да се появяват *пред него* — верига от призрачни стъпки, оформящи пътека до капсулата му.

Значи венталите знаеха кой е и откъде е дошъл.

Като се движеше на подскоци поради ниската гравитация, Кейлъб се върна в малкия си скромнен дом. Сребристи ивици втечненна вода изригнаха от леда и блестящите светлини засияха по-ярко.

— Да комуникирате ли се опитвате? Какво искате? — изкрещя Кейлъб в радиото на екипа си. — В името на Пътеводната звезда, не можете ли да ми подскажете нещо?

Но венталите или не можеха да говорят на език, разбираем за него, или не можеха да улавят радиочестоти... или просто предпочитаха да не отговарят. Кейлъб дълго остана изправен пред капсулата, чакаше и наблюдаваше светлинното шоу, но нищо не се промени.

Когато се върна в убежището си, изумен установи, че всичките му енергийни резервоари, включително системата на батериите му, са напълно заредени. Газообменителите му работеха на пълна мощност; разполагаше с предостатъчно въздух, вода и енергия, а като се добавеше и това, което бе донесъл от сателита, имаше и повече храна отпреди.

Венталите съзнателно се опитваха да спасят живота му. Кейлъб реши, че поне този път няма да се оплаква.

67.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

Разговорът с Рлинда Кет отново бе разпалил гнева ѝ и Тасия бе готова да поведе всеки наличен кораб с всяко инсталирано оръжие. Искаше ѝ се да се втурне след кликисите още откакто се бе върнала с бегълците от Ларо, но кризата, предизвикана от фероуите на Терок, както и по-скорошното идиотско нападение на генерал Ланиан над корабостроителниците, бяха отклонили вниманието на всички.

Въпреки това двамата с Бриндъл намериха време да изготвят плана си и да направят подготовката.

Адмирал Уилис се присъедини към тях в административния комплекс, където екраните на стените следяха състоянието на многобройните кораби в космическия док, както и във временните ремонтни фабрики. След изненадващия удар на ЗВС тук Уилис бе отказала да върне корабите си в корабостроителниците на Оскивъл за пълен ремонт и възстановяване.

— Не можем да си позволим да ги извадим от служба точно сега, като се има предвид какво може да сполети лабораториите ни всеки миг.

На екрана Тасия забеляза бърза космическа яхта, която навлизаше в системата на Оскивъл. Тъй като излъченият идентификационен сигнал бе на Конфедерацията, пристигането на яхтата не активира никакви аларми, но Тасия се ококори, когато видя имената на пилотите: Патрик Фицпатрик и Зет Келъм.

— Чух, че Фицпатрик минал на ваша страна — обади се замислено адмирал Уилис — На *наша* страна де. Това предизвика страхотен скандал, като се има предвид коя е баба му. Дезертира от ЗВС и отпраши към някаква неизвестна цел. Може да се окаже полезно да чуем какво ще ни каже.

Тримата отидоха да посрещнат „Циганин“. Тъй като Фицпатрик бе нейният най-голям кошмар по време на съвместното им обучение в лунната база на ЗВС, Тасия нямаше търпение да види изражението му.

Люкът се отвори и Питър и Зет слязоха, държаха се за ръце.

— Тамблин — и Роб Бриндъл? — възкликна Питър невярващо.
— Ега ти майтапът!

Въпреки всички изминали години не ѝ беше лесно да забрави отвратителното поведение и обиди на Фицпатрик, целия тормоз и подигравките, на които я бе подложил заради скитническото ѝ потекло.

— Не очаквай да те прегърна и да те целуна по бузката.

Той засрамено отклони поглед.

— Да, тогава наистина се държах като голямо говедо, при все че ти се защитавах съвсем задоволително, Тамблин.

— Ще го държа в правия път — подметна Зет. — Дори и най-непоносимите говеда могат да бъдат вкарани в правия път с остен и малко търпение. Добре де, с генерал Ланиан може и да не се получи.

— Ще повярвам, когато го видя с очите си — изсумтя Тасия.

Гледаше ги почти осъдително как са се хванали за ръце и как открито се захласват един по друг. Двамата с Роб никога не бяха затъвали в такава лиготия... поне се надяваше, че не са.

Фицпатрик се обърна към Уилис и автоматично отдаде чест.

— Адмирале! Радвам се да ви видя. Чух, че се каните да се присъедините към силите на Конфедерацията.

— Значи сте го разбрали преди мен самата. Не ми е работа да хвърлям камъни и да мътя вода, която вече е изтекла, ако ми позволиш да смеся два израза. — Възрастната жена се обърна твърдо към Тасия и Роб: — И на тези двамата не им е работа.

Фицпатрик обясни, че по заповед на крал Питър е разговарял с баба си и че тя ще дойде на Терок да работи срещу председателя Венцеслас. Адмиралът кимна.

— Скоро с Ханзата ще бъде свършено. Ще ми се само да накараме мандалото окончателно да хлопне... и генерал Ланиан да спре да тика бойните си кораби, където не им е мястото.

Фицпатрик се усмихна.

— Генералът е повел голяма група кораби да се сражават с кликисите на Пим. Това е следващата му голяма мисия.

— Най-послед добра новина! — Очите на Тасия светнаха.

Роб забеляза това и изръмжа:

— Не си го и помисляй, Тамблин.

— Късно е. — Тя се обърна към Уилис. — Адмирале, бях готова да поведе нашите хора на подобна офанзива, но ми се струва, че два флота ще са по-добре от един. — Вдигна рамене. — Освен това не можем да оставим генерала да оплеска работата.

Уилис изпръхтя, но май все пак се замисли над предложението на Тасия.

— Това определено е начин да увием цялата тази каша с розови панделки. Но ако искаме да се сражаваме редом с корабите на ЗВС, трябва да потеглим незабавно. Ще е страшно смущаващо, ако пристигнем, *след* като генералът е свършил тежката работа.

— Шиз, от седмици пиша предложения за такава акция. Да тръгваме!

— Дори да му помогнем, не очаквай генералът да мине на наша страна — предупреди я Роб.

Тасия не можеше да спре да се хили.

— И така да е, пак ще е голяма веселба.

68. СИРИКС

На флагманския кораб на адмирал Ву-Лин, Сирикс инспектира работата, която неговите черни роботи бяха свършили съгласно споразумението с председателя Венцеслас. Почти бе привършил с поправянето на откраднатите съдове на ЗВС, включително ремонта на този дреднаут, който сега бе прекръстен на „Дете на гърма“. Отказът от тези така трудно извоювани кораби бе висока цена, но в замяна щяха да получат хиляди черни роботи, за да заменят тези, които бяха загубили.

Генерал Ланиан и неговият дреднаут щяха да отлетят да се сражават с кликисите на Пим и Сирикс искаше „Дете на гърма“ да функционира идеално, стига хората да се бият с кошера, а не да обръщат оръжията си срещу черните роботи.

— Този съюз е изгоден и за двете страни — ведро се обади ПД. Председателят бе върнал на Сирикс двете компита като жест на добра воля. Сирикс се гордееше с тях: поведението им отговаряше точно на това, което се бе надявал да постигне с ДД.

— Радваме се, че го предложихме — добави КТ.

Но Сирикс знаеше колко бързо може да се промени ситуацията. Хората имаха къса памет и ограничени предели на вниманието. Не можеха да поддържат омразата си жива достатъчно дълго, за да окаже някакво значимо историческо въздействие. През цялото си съществуване бяха забравяли вражди с мълниеносна бързина, ставаха от врагове приятели, а после пак обратното, отново и отново. Беше объркващо. Противно на тях, Сирикс и неговите роботи бяха ненавиждали неотклонно кликисите в продължение на десет хиляди години.

— Засега условията наистина са взаимноизгодни. Елате с мен.

ПД и КТ послушно го последваха по коридорите на дреднаута. Черните роботи и войнишките компита работеха усърдно: търкаха палубите, чистеха стари петна от кръв, възстановяваха повреди,

очевидно причинени от изстрели, поправяха изтръгнати от пантите врати и разбити плочки на стените — все разрушения, причинени през последните отчаяни часове на притиснатите вътре човешки войници.

— До утре всички кораби на ЗВС ще бъдат излъскани и готови за представяне пред Теранския ханзейски съюз — каза КТ. — Навреме за потеглянето на генерал Ланиан.

— Като чисто нови — додаде ПД. — Хората ще са много щастливи.

Подобни козметични поправки не изискваха особени усилия. Откраднатите кораби си функционираха идеално, защото роботите ги бяха поддържали в добро състояние. Работата сега се състоеше най-вече в чистене, повторното инсталиране на ненужните на роботите животоподдържащи системи и разглобяването на всички модификации, които усилваха мощността на двигателите на ЗВС Сирикс не възнамеряваше да предоставя на хората такива преимущества.

Следващата стъпка — възстановяването на повредени кораби и построяването на нови роботски съдове от купчините неотчетени останки, реещи се из космоса — бе много по-амбициозна. Сирикс вече бе изпратил повечето от роботите си да прегледат орбитата на бойното поле и да му донесат всички оцелели компоненти от повредени бойни кораби. След това неговите работници незабавно започнаха построяването на нови съдове. Тази работа можеха да я свършат и хора в скафандри, но черните работи бяха много по-добри.

Ханзата уж беше изпълнена с най-добри намерения, но всеки възстановен кораб на ЗВС спокойно можеше да се обърне срещу роботите. Сирикс бе предприел мерки това да не се случи.

Заедно с двете компита той влезе в двигателния отсек на „Дете на гърма“. Компита със заличено предишно програмиране и специално модифицирана поддръжка бяха пропъзтели дълбоко във вътрешността на реакторите, а после бяха вкарали вътре миниатюрни автоматични корабчета, които щяха да проникват във все по-малките и по-малки извивки на двигателите. Щяха да се спотайват като троянски коне, готови за активиране.

От инженерната конзола Сирикс качи подобрите доклади къде са направени тайните модификации. Конструкционните инженери на ЗВС и инспекторите на Ханзата наблюдаваха всяка част от работата, но

беше лесно да ги заблуди. Модификациите можеха да са наистина деликатни, а и усложнените военни кораби имаха толкова много слаби точки...

Докато ПД и КТ внимаваха дали не идва някой, Сирикс се увери, че може да взриви всеки от поправените кораби, когато пожелае.

Беше доволен. Генерал Ланиан можеше да изпита тези кораби срещу кликсите на Пим. Но ако председателят Венцеслас нарушеше своята част от сделката или дори се опиташе да измами и унищожи черните роботи... или ако Сирикс решеше, че това ще му донесе изгода, можеше да разруши флота на ЗВС по всяко време.

69. САРЕЙН

Когато се срещна със заместник-председателя Каин и капитан Маккамон в рядко използваните проходи под Двореца на шепота, Сарейн знаеше какво точно правят. С натежало сърце осъзна, че това няма да е игра с развилнели се „дисиденти“, които внедряват завоалирани съобщения в излъчванията на медиите. Бе дошло време да се прибегне към по-конкретни действия.

Нямаше изискана дума за планиране на свалянето от власт на председателя, но трябваше да го направят, ако искаха да спасят нещо от Ханзата. Сарейн съжеляваше, че не бе успяла да накара Базил да види истината.

Сега, когато частната яхта на крал Питър вече бе излязла от употреба, малко хора бяха останали да поддържат подземните пещери. Последната зрелищна процесия на Питър и Естара бе наистина впечатляващо събитие, макар че Сарейн я свързваше с мрачни спомени. Същия ден хидрогите бяха нападнали и Терок, и Гарванов пристан, и бяха убили и двамата ѝ братя. По-късно бе узнала, че Базил е възнамерявал да взриви кораба на краля и кралицата, след което да припише вината на скитниците.

Твърде дълго бе наричала подозренията на Естара „глупости“. Твърде дълго бе отказвала да забележи очевидното. Но повече не можеше да се преструва на сляпа.

С Каин и Маккамон си бяха измислили история как кралската яхта трябва да бъде обновена, та крал Рори да може да вземе участие в подобна процесия. В крайна сметка (щяха да се обосноват пред Базил, ако ги попиташе) защо да не осигурят на Рори поне толкова величие и блясък в очите на хората, на колкото се бяха радвали предишният крал и кралицата? Председателят не би им възразил.

Тримата заговорници вървяха по обраслия с мъх тротоар покрай спокойния покрит с водорасли канал. Каин и Маккамон бяха проверили системите за сигурност в Двореца на шепота, за да се

уверят, че никой не наблюдава тези тунели. Скоро Базил със сигурност щеше да забележи това недоглеждане, но в сегашния момент разполагаше с твърде малко хора и трябваше да се тревожи за прекалено много други неща.

— Трябва да го отстраним — каза заместник-председателят Каин тихо, почти шепнешком. — Дори архиотецът вече не издържа, ако сте обърнали внимание: променя части от речите си и възразява срещу съдържанието им. Това доста притеснява председателя.

— Архиотецът е глупак, ако смята, че председателят се интересува какво мисли той — презрително каза Сарейн. „Базил вече не слуша дори мен“.

— Председателят не се влияе от общественото мнение — каза Каин. — Продължава напред въпреки всичко и отказва да повярва, че може да се наложи да промени посоката си. Или да признае, че е допуснал грешка.

— Като например начина, по който се отнесе с мага-император ли? — попита Сарейн.

Маккамон попипа с мрачно изражение ножа на колана си.

— Общо седемнадесет мъртви, хора и илдирийци, в този нескопосан опит за бягство. — Поклати глава, дълбоко покъртен от сцената, на която бе станал свидетел там. — И кой може да ги обвини? Председателят постави мага-император в непоносима ситуация.

— Всички сме в непоносима — в опасна — ситуация — каза Сарейн.

Маккамон се извърна към нея. В очите му се четеше прямота.

— Не мога да гарантирам, че ще успея да ви защитя, Сарейн.

— Не се нуждая от защита.

— Напротив. Някога председателят може да ви е обичал, но това няма да ви спаси сега. Не бъдете сляпа.

Сарейн усети в гласа на капитана чувство, което той се мъчеше да прикрие, и това я смути.

— Моля ви, не се излагайте на опасност заради мен, капитане.

— Ще направя това, което трябва. — В гласа му звучеше негодувание.

— Всички ще направим това, което трябва — заяви твърдо Каин. — Очевидно е, че по един или друг начин скоро цялата тази ситуация ще стане неудържима. Но протестите по улиците не могат да постигнат

всичко. Чистачите обръщат всичко наопаки и арестуват всеки, надигнал глас срещу председателя. Всичко това е ясен признак на репресивен режим в последните му дни. В историята има достатъчно подобни примери и всеки, който си направи труда да погледне, може да ги види. Аз например бих предпочел да яхна колелото на промяната, отколкото да се оставя да ме смачка.

— Председателят Венцеслас е очевидна заплаха за оцеляването на човешката цивилизация — уточни Маккамон.

Тъй като всеки миг удължаване на разговора означаваше значителен риск, Сарейн реши да се насочи към практичната страна на нещата.

— Как ще постъпим? Ще го изместим ли? Или ще го накараме да се оттегли? Можем да го задържим под арест, докато изцяло не подменим състава на правителството.

Отговорът на заместник-председателя Каин бе безцеремонен, но необорим:

— Половинчатите средства няма да имат успех. Председателят със сигурност е взел предпазни мерки. — Погледна Сарейн, после Маккамон. — Трябва да го убием.

70.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

Затворен в кабинета си, Базил преглеждаше записите от проследяването.

Отново и отново преглеждаше лентите от Двореца на шепота и най-вече онези, направени през нощта, когато хидрогите бяха нападнали Земята. Прекалено много въпроси все още оставаха без отговор. Как Питър и Естара бяха успели да избягат въпреки строгите охранителни мерки, въпреки че самият капитан Маккамон отговаряше за надзора им?

Базил смяташе това бягство за повратна точка в проблемите си — това бе мигът, в който ситуацията се бе влошила значително. Трябваше да проучи въпроса по-подробно, а уви, както и за толкова много други неща, не можеше да разчита на никой друг да го свърши — само на себе си. Всички други бяха или престъпно безотговорни, или усилено заговорничеха срещу него.

От известно време държеше под око Сарейн, отначало като предпазна мярка, а после с по-силен интерес. Тя и заместник-председателят Каин „се натъкваха“ един на друг прекалено често и на места, които все се оказваха удобно усамотени. И с Маккамон се срещаше по-често, отколкото изискваше необходимостта. Тази сутрин тримата дори бяха слезли в старите, излезли от употреба докове под Двореца на шепота и Базил незабавно бе наредил инсталирането на скрити наблюдателни устройства, но бе твърде късно, за да разбере какво са правили.

Капитан Маккамон? Заместник-председателят Каин? Отговорът бе очевиден, в известна степен дори забавен. Сарейн бе любовница на Базил, но напоследък той ѝ обръщаше твърде малко внимание. Сега, когато целият Спирален ръкав бе отишъл по дяволите, нямаше време за подобни разсейвания, така че Сарейн естествено се бе обърнала към следващия човек в списъка — заместник-председателя. Тя имаше

връзка с Каин — или може би с Маккамон. Или може би и с двамата. Сарейн бе амбициозна жена.

Макар мисълта, че му слагат рога, да не му допадаше, Базил не бе изненадан, че са се поддали на толкова обичайна човешка слабост. Предполагаше, че в известен смисъл това потиска неутолимата жажда и постоянните изисквания на Сарейн и му дава възможност да се съсредоточи върху наистина важните неща. От друга страна, може би нямаше да е зле да ѝ посвети малко повече внимание, за да я държи щастлива и предана на каузата му. Съмняваше се, че ще е достатъчно да ѝ изпрати цветя...

Архиотецът щеше да пристигне всеки момент, за да обсъдят новата му реч, и Базил щеше да му каже няколко думи. Твърди думи. Бе проверил записите в Двореца на шепота и бе сравнил възпламеняващите проповеди на архиотеца в началото на кликиските атаки с определено бездушните му неотдавнашни сценични изяви.

В резултат на тази разлика гълпите също откликваха различно — решението му да се съюзи с черните работи съвсем не бе прието с въодушевление. Хората не бяха обработени както трябва и виновен за това бе единствено архиотецът.

Първоначалният плам, с който главата на Църквата на единството бе представил кликисите като демони, бе съвсем искрен, но напоследък страстността на убежденията му бе отслабнала, сякаш самият той вече не вярваше на проповедите си, а това просто не можеше да се допусне. Една възможност, която може би бе за предпочитане, бе да намери някой друг за тази работа. Не виждаше защо крал Рори да не може да съвмести и двете длъжности — марионетен крал и марионетен религиозен водач. Две на цената на едно. „О, да, защо не? В крайна сметка така винаги излиза по-евтино“. Тази мисъл накара Базил да се усмихне.

Архиотецът се появи, облечен в церемониалните си одежди, с разпечатано копие на новата си реч в ръце. Бе очевидно развълнуван, изпълнен със самочувствието на собствената си предполагаема важност. Базил потисна въздишката си — вече очакваше проблеми. Защо подчинените му срещаха такива затруднения просто да правят това, което им се нареди?

Архиотецът вдигна листовите, сякаш бяха обвинителен акт.

— Не мога да прочета това, господин председател.

Базил се престори, че не разбира.

— Така ли? Да не би да имате проблеми с очите?

— Това ще предизвика бунт. Може да се стигне до ненужни кръвопролития, а освен това е... освен това е *ужасяващо*. Не е това, в което вярвам. Това не е Единството.

— Какво е Единството? Можем да го тълкуваме така, както пожелаем. Това ѝ е ползата на религия, спонсорирана от държавата. Не вярвате ли на собствените си формулировки, архиотец?

Брадатият мъж поклати глава тъжно и някак дори снизходително.

— Изучавал съм Единството много години. Дори като дете го следвах и вярвах в него. Погромът на Уск обаче бе повратна точка в живота ми. Всяка нощ, преди да заспя, и всяка сутрин, когато се събудя, виждам тези ужасни сцени отново и отново. Това беше погрешно, господин председател. Предприехме онези чудовищни действия в името на религията, но това не беше религия. Единството се извращава за политически цели — вашите цели.

Базил едва не се разсмя.

— Единството никога не е било религия, в която да *вярваме*. То представлява система от ритуали за успокоение на хората, неспособни да си създадат своя собствена философия за живота, смъртта и морала. Бихте ли желали да видите оригиналния меморандум, с който го дефинира Ханзата?

— Единството е много повече от това, ако разтворите ума и сърцето си. Много хора са го сторили.

— Не си създавайте самозаблуди. Вие сте само платен актьор. — Да, наистина трябваше да направи нещо с този човек.

Архиотецът се изчерви.

— Аз не просто играя роля — аз съм ролята. — Постави листовите на бюрото с жест на окончателност. — В миналото съм извършил ужасни неща, но въпреки това не мога да произнеса тази реч. Има по-важни неща, които искам да кажа.

Базил успя да се овладее, макар да се изкушаваше да повика стражите, да се облегне удобно назад и да гледа как удушават тоя брадат глупак. Но се сети за по-добър вариант, съвпадащ с други цели, които искаше да постигне. Да, това можеше да се окаже наистина ефективно, дори ефектно.

— И какво бихте искали да кажете, архиотец? — Той се усмихна окуражително. — Искате ли сам да напишете речта си?

— Наистина ли... наистина ли ще ми позволите?

— На последните ви изяви очевидно им липсва пламенност. Щом тази тема толкова ви вълнува, вложете страстта си в такава реч, каквато искате. Ще ви дам възможност да промените нещата. — Не можеше да си представи що за наивни глупости ще започне да ръси архиотецът — вероятно да се хванем за ръце и да запеем дружно.

Очите на архиотеца се изпълниха със страст.

— Мога да поведе тези хора по вярната пътека, наистина мога!

— Убеден съм в това. Ще отложи следващата ви реч за след една седмица, за да ви дам време да се подготвите. Направете я идеална. Ще ви стискам палци. Не искам да остана разочарован.

С удоволствие щеше да остави тоя глупак да хукне към ръба на пропастта. Бездруго беше време да заложи повече на месианистичните качества на крал Рори. На архиотеца на Църквата на единството щеше да му се наложи да отстъпи и да остави на Рори да изиграе ролята си.

71.

ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИКЪТ ДАРО'Х

Когато откриха, че губернаторът на Хирилка Райдек'х е изчезнал, илдирийците изпаднаха в паника. Даро'х и Язра'х се втурнаха към входа на мините, за да огледат ярко осветената местност с отчаяната надежда да го зърнат някъде.

Огнените топки на фeroуите се стрелкаха в небето и наблюдаваха планетата. Откритите равнини в подножията на предпланините бяха почернели. Към небето се виеха облаци дим. Престононаследникът се взираше отново и отново, но не можеше да различи никъде движеща се фигура.

Адар Зан'нх излезе от тунелите, придружен от четирима разтревожени също като него стражи.

— В никоя от пещерите няма и следа от него.

Слепият тал О'нх седеше с кръстосани крака до входа, както му бе станало навик. Даро'х тръгна към него, за да му съобщи лошите новини.

— Губернаторът Райдек'х е изчезнал и се боя за сигурността му.

— Знам къде е — отвърна О'нх спокойно. — Райдек'х отиде да се изправи срещу превъплътения фeroуи в Миджистра.

Язра'х бе готова да се спусне след младежа заедно с двете си исикски котки.

— Тогава ще умре. Защо не го спря?

Адар Зан'нх реагира незабавно.

— Разузнаваческите ми кораби ще претърсят околността и ще спрат губернатора, преди да е стигнал до Руса'х.

— И каква полза от това? — Изражението на стария тал бе неразгадаемо. — Райдек'х е още момче, но разбира това, което ние, останалите, се боим да признаем. С всеки ден отслабваме все повече. Трябва да предприемем някакви *действия*. Магът-император е в плен на хората и не може да ни помогне. Стотици бойни лайнери се реят безпомощно извън системата ни. Още девет са приковани тук.

Разполагаме с няколко дни, за да обмислим плановете си и да действаме, докато Райдек'х стигне до Миджистра. Ако не го направим, предизвикателството и саможертвата на губернатора ще са отишли напразно.

Даро'х стисна юмруци.

— Предложете ми начин на действие, който да не е безплоден, и ще го приема незабавно!

— Нареди на тал Ала'нх да върне бойните ни лайнери — предложи Язра'х, пристъпваше гъвкаво като котките си. — Ако предприемем масирана атака срещу Миджистра и успеем да си върнем града, това ще е страхотен удар за фероуите.

На лицето на адара се изписа безпокойство. Вече бе видял как повечето от бойните му лайнери се самоунищожават в опит да отслабят хидрогите, а много други сега бяха загубени в борбата с фероуите.

— Това ще краят на Слънчевия флот, при това без никаква полза. Както ни показва адар Кори'нх, саможертвата не трябва да е безсмислена. — Той се извърна настрана. — И все пак изглежда, че губернаторът Райдек'х е решил да се погуби за нищо.

— Дори поражението в битка е за предпочитане пред това безкрайно криене! — извика Язра'х. — Вижте какво направиха фероуите с нашите хора, с нашата планета — с цялата ни империя! Трябва да се борим с тях. Трябва да направим нещо, което наистина да има значение.

Адар Зан'нх проговори бавно, очевидно в ума му се зараждаше някаква идея.

— Не можем да победим в пряка битка, не и срещу *тях*. Фероуите са прекалено могъщи. Но те не са единственият ни неприятел.

Даро'х стигна до извод, за който би трябвало да се сети много преди това.

— Слънчевият флот не може да се сражава с фероуите, но може да се отправи към Земята и да освободи мага-император.

— Това не означава ли да се изправим срещу целия военен флот на Земята? — попита Язра'х.

Зан'нх поклати глава.

— Познавам начина, по който са организирани Земните въоръжени сили. Запознат съм с корабите им, с командната им структура, с разположението им на Земята. Ако присъединя деветте си бойни лайнера към кохортата на тал Ала'нх, ще можем да ги ударим светкавично, да спасим мага-император и да се оттеглим, преди останалата част от военните им сили да се е притекла на помощ.

— Ако само можем да върнем мага-император... — прошепна Язра'х.

Престолонаследникът бе развълнуван от откриващите се пред тях възможности.

— Но как ще измъкнем бойните лайнери от Илдира? Огнените кълба ще ги засекаат и унищожат още при първото им движение.

Тал О'нх бавно се изправи и каза:

— Оставете момчето да опита. Не знаем какво може да постигне. Може да загине, но при всички положения *ще успее* да отвлече вниманието на Руса'х достатъчно дълго, за да предприемем извънредни действия.

После се обърна към адара, сякаш можеше да види как изражението му се променя.

Погледът на Зан'нх беше корав като камък.

— Извънредни действия... нещо, което може би щеше да предприеме адар Кори'нх, ако има възможност да се получи. — Обърна се към Даро'х и бавно кимна. — Престолонаследнико, не можем да пропилеем бойните си лайнери напразно, но имаме още една фигура на полето. Когато талът го предложи за пръв път, тази перспектива изглеждаше прекалено ужасна дори да помислим за нея.

— Трябва да помислим за всичко — каза Даро'х.

— Какво може да е по-ужасно от това да оставим фероите да вилнеят на свобода из Илдира? — намеси се Язра'х.

Зан'нх вдигна поглед към небето.

— Нашите корабостроителници и космически докове обикалят в орбита около Илдира — солидни, свободни производствени предприятия.

Престолонаследникът изглеждаше все така озадачен.

— Но те не са въоръжени. Не могат да маневрират. Как биха могли да ни помогнат корабостроителниците?

— Знаем, че Руса'х се е разположил в Призматичния палат — изтъкна Зан'нх. — Имаме шанс да го унищожим или поне да го нараним, ако ударът ни е достатъчно силен. Но първо трябва да приемем една неописуемо тежка истина: никога няма да си върнем Миджистра.

72.

РЛИНДА КЕТ

Това си беше чиста глупост и Рлинда го знаеше. Невероятно, абсурдно глупаво. Ако БиБоб се опиташе да направи нещо подобно, щеше да го затвори в някой въздушен шлюз и да го държи там, докато му дойде умът в главата.

Но въпреки това самата тя го стори. „Ненаситно любопитство“ бе зареден със звездно гориво и припаси, а имаше инсталирани и нови системи за оръжия. БиБоб скоро щеше да се отпрати на следващото си планирано търговско пътуване, този път към място, наречено Елдора, така че Рлинда го изчака да потегли и излетя, когато той не можеше да направи нищо, за да я спре, като му остави само кратко съобщение, което щеше да намери след завръщането си. Това бе единственият начин.

Знаеше, че ще съжалява, задето не го е помолила за помощ, ако — когато — положението станеше напечено, но новата „Сляпа вяра“ просто бе прекалено съвършена, твърде чиста и БиБоб просто прекалено много се гордееше с нея. Рлинда бе поела огромен риск и не искаше да се тревожи за нищо друго, освен за самата себе си и за собствения си кораб.

Щеше да намери Дейвлин Лотце, стига да беше още жив.

Не беше попълнила летателен план, но БиБоб щеше да се досети къде е отишла — очевидно беше. Все пак Рлинда се надяваше да се върне, преди той да е направил нещо също тъй глупаво като нея...

Макар че доскоро бе ханзейска колония, Ларо не бе сред обичайните летателни направления на Земята. Не беше особено живописна, но пък Рлинда и бездруго не смяташе да разглежда забележителности. От космоса планетата изглеждаше така, сякаш е била използвана грубо, изцедена до капка и после изоставена на края на силите си.

Планетарната база данни показва на Рлинда района на предишната колония. На мястото ѝ сега имаше огромен комплекс,

разпрострян на цели километри — същински лабиринт от кули, тунели и някакви сгради, чиито план и предназначение представляваха загадка.

— Ако си там долу, Дейвлин, ще ми е адски трудно да те намеря — промърмори Рлинда.

Отново си напомни, че идеята е невероятно глупава. Само че дължеше на Дейвлин прекалено много, за да му обърне гръб сега. Прекалено често я бе спасявал, при все че тя честно се стараеше да изравни резултата.

Отвори един канал на комуникационната система и потърси една специална честота на ЗВС — честота, която Дейвлин познаваше и щеше да наблюдава, ако имаше възможност.

— Хей, Дейвлин? — рече тя. — Дейвлин Лотце. Ако ме чуваш, отговори. Аз съм капитан Рлинда Кет, идвам сама. Помниш ли ме?

Мащабът на кликиското присъствие долу я накара да се запита как Дейвлин би могъл да се добере до предавателно устройство, но ако това беше в границите на човешките възможности, Рлинда бе готова да се обзаложи, че Дейвлин ще успее. Всъщност можеше дори да е намерил начин да избяга. Може би чрез някоя портална стена? В такъв случай вече го нямаше тук... и Рлинда не знаеше какво ще прави.

Започна да обикаля над града, с нереалната надежда, че кликисите няма да я забележат. Беше нащрек, готова всеки миг да обърне „Любопитство“ и да побегне.

Изведнъж, съвсем неочаквано, получи сигнал на честотата на ЗВС, но не разпозна гласа. Стори ѝ се странно синтезиран и механичен. Определено не беше човешки.

— *Капитан Кет.*

По гърба ѝ пробягаха студени тръпки.

— Кой говори? Опитвам се да се свържа с Дейвлин Лотце.

Внезапно рояк малки кликиски кораби се насочи към нея — стотици еднакви компонентни съдове, които се отделиха от сградите долу или се стрелнаха от орбита и бързо се събраха около нейното клето малко „Любопитство“.

— Проклятие!

Време беше да изпробва действието на новите оръжия, инсталирани в скитническите корабостроителници. Изстреля няколко

язерни лъча срещу корабите-насекоми, които се въртяха около нея, и след по-малко от минута вече бе унищожила десетина; високоскоростните ракети разбиха на парчета още седем. Но кликисите продължаваха да прииждат — прекалено много бяха.

Тя увеличи скоростта, опитваше се да си пробие път за бягство.
— Тук май стана малко пренаселено.

Два от компонентните кораби отскочиха настрана, за да избегнат сблъсъка. На статусния индикатор на „Любопитство“ светнаха червени алармени светлини, а от контролния панел на втория пилот се разлетяха искри. Добре, че БиБоб не беше тук — щеше да се паникьоса.

— *Капитан Кет, моля, кацнете.*

Рлинда чак сега осъзна, че кликиските кораби можеха да унищожат нейния, но точните им изстрели само бяха повредили двигателите ѝ. Докато се спускаше надолу, компонентните кораби я заобиколиха, насочваха я в определена посока. Имаше толкова възможности за маневриране, колкото някой квадратен астероид. На път надолу изрече всичките си любими проклетия и измисли още няколко, преди „Любопитство“ да се плъзне по пръстта и скалите и да спре в една от кулите, издигнати от тия термити.

Аварийните колани автоматично се освободиха и я обгърнаха, приковавайки я към мястото ѝ, а около тялото ѝ избухнаха облаци въздушна пяна. Рлинда започна да плюе и отново да проклина, докато „Любопитство“ бавно спираше. Дъното на корпуса бе разцепено, двигателите — на пух и прах.

— О, проклетие, сто пъти проклетие!

Отвън хиляди кликиси излизаха от тунелите и кулите си и бързаха към нея.

Рлинда не си бе представяла края на мисията си точно по този начин. Помисли си дали да не изпрати един спасителен буй в космоса с няколко последни думи за БиБоб, но реши, че това би било сладникаво разкисване, и не можа да се застави да го направи.

Докато се освобождаваше от аварийните колани и отстраняваше меката мазна пяна, която ѝ бе спасила живота, чу стържене и драскане по външната страна на кораба. Макар че долната част на корпуса вече не ставаше за нищо, Рлинда не можеше да понесе да види как

буболечките разпарят любимия й кораб като пакет с храна. Това просто щеше да е прекалено.

Отвори люка и се взря в море от излъскан хитин, сегментирани крайници и фасетни очи. Отвратителни миризми изпълваха въздуха — смесица от амоняк, сярка, гниещо месо и бълвоч. А после Рлинда видя една стара жена, застанала сред тези създания. Непознатата се приближи към люка на „Любопитство“.

— Капитан Кет, аз съм Маргарет Коликос. Изпратиха ме да ви посрещна.

Рлинда примигна, не вярваше на ушите си. Отне й един дълъг миг да измисли отговор. Не можеше да реши коя част от думите на жената насреща й е по-удивителна. Бе прекарала много време сред руините на Рейндик Ко заедно с Дейвлин, помагаше му в търсенето на някаква следа от изчезналите съпрузи Коликос.

— Преди години се опитах да ви намеря! — възкликна тя и хвърли нервен поглед към насекомите. — А сега търся Дейвлин Лотце. Мисля, че са го изоставили тук, на Ларо. Имате ли представа къде може да е?

Маргарет се поколеба, после отвърна:

— Дейвлин е тук... но не е този Дейвлин, когото очаквате да видите.

73.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

Бронираното тяло на огромния черен робот сякаш заемаше прекалено голяма част от кабинета на председателя. Капитан Маккамон и трима тежковъоръжени кралски стражи стояха на вратата, очевидно обезпокоени. Бяха извадили оръжията си и бяха готови да стрелят при най-малкото застрашително движение на робота.

Базил се облегна назад на стола си, без да се бои ни най-малко. Имаше много други неща, за които да се тревожи, но Сирикс искаше нещо от него, а председателят на свой ред искаше нещо в замяна.

— Корабите на ЗВС, които ни върна, издържаха проверката и генерал Ланиан отлетя тази сутрин, както беше планирано.

— Вашите човешки инспектори бяха много внимателни. Всички системи са наред — отвърна Сирикс с жужащия си глас. — Много от моите черни роботи изявиха желание да участват в тази мисия и да помогнат за унищожаването на кошера на Пим.

— Разбирам, но генералът беше много упорит.

Базил не беше сигурен дали Ланиан се тревожи повече заради роботите, или заради кликисите. Съмняваше се Сирикс да е така глупав да ги предаде, тъй като фабриките на Ханзата все още не му бяха предоставили черните роботи, от които така отчаяно се нуждаеше. Въпреки това обаче Базил бе отстъпил пред настояването на генерала и бойната група, заминала за Пим, се състоеше само от човешки войници.

— Засега работата на твоите роботи е приемлива. — Той се наведе напред и опря лакти на бюрото. — Не виждам причини да не продължим с изпълнението на споразумението ни, стига да получавам ежедневни сведения за вашия напредък с корабите.

Сирикс не помръдна.

— Движим се по план. В рамките на седем дни ще ви доставим пет възстановени кораба на ЗВС в замяна на петстотин нови наши другари.

— Реорганизираните ни фабрики са готови да започнат монтажния процес, но те предупреждавам, че грижливо ще контролираме предаването на всички завършени работи.

Сирикс отстъпи назад.

— Разбираме необходимостта ви от предпазливост и ще се съобразим с нея, председателю Венцеслас.

Базил почука с пръсти по полираната повърхност на бюрото; спомняше си хладната реакция на обществеността, когато оповести съюза си със Сирикс. Това трябваше да се промени.

— Трябва да отбележим пускането в действие на първите черни работи с някакво тържество. Господин Каин, погрижете се.

Заместникът седеше на обичайното си място отстрани на бюрото.

— Отлично предложение. Може би трябва лично да произнесете речта? Вашето присъствие ще накара хората да проумеят истинските делови причини за това начинание.

Базил се намръщи. Не беше сигурен защо заместникът му изглежда толкова заинтересован. Базил не обичаше да излиза на сцената, но пък май не искаше да кара крал Рори да прави точно това съобщение.

— Добре. Погрижете се събитието да получи подobaваща публичност и положително отразяване в медиите. Насрочете го за няколко дни след речта на архиотеца. — А колко интересно събитие щеше да бъде *това!* Базил продължи спокойно: — Трябва ни положителна шумотевица около този нов съюз, за да омаловажим оплакванията на Меча на свободата. — Очите му се присвиха. — Има ли някакъв напредък в откриването и залавянето на тарторите им, господин Каин?

— Никакъв, сър. Те са извънредно умни.

Полковник Андез се появи на вратата на кабинета му и бързо отдаде чест. Маккамон се опита да ѝ препречи пътя, но тя го изгледа с възмущение.

— Имам важни новини за председателя.

Базил не се учудваше, че Маккамон не харесва Андез и чистачите ѝ — все пак те бяха започнали да узурпират много от традиционните задължения на кралската стража. Колкото повече

отговорности ѝ възлагаше Базил, толкова повече се стараяше тя да се окаже достойна за тях.

Той се изправи.

— Заместник-председател Каин, капитан Маккамон, моля, придружете Сирикс до фабриката. В съответствие с новия дух на откритост и сътрудничество му позволете да извърши всички проверки, които иска. — Направи знак на Андез да влезе. — Междувременно самият аз трябва да поговоря с полковник Андез насаме.

Щом двамата останаха сами, Базил умишлено удължи мълчанието. Андез не зададе въпроси, нито пък показва някакъв признак на нетърпение — просто чакаше, впила в председателя стоманения си поглед. Най-после той си позволи да се усмихне. Тя бе издържала теста му.

— Много добре, полковник. Какво ще ми съобщите?

— Става въпрос за бившия председател Морийн Фицпатрик, сър. Тя възнамерява да ви предаде на враговете ни, може би дори да заеме стария си пост.

Базил не бе очаквал това — нямаше ни най-малки подозрения.

— Обяснете.

— Когато за пръв път заподозряхте бившия председател, установихме наблюдение над имението ѝ. Навярно ще се заинтересувате да разберете, че наскоро е имала посетител: внук ѝ Патрик Фицпатрик.

Сега Базил вече се ядоса. Младежът беше дезертър, който публично се бе отрекъл от Ханзата и бе приписал вината за наложеното от скитниците ембарго над ектите на чудовищните изстъпления на ЗВС. Резултатът бе, че крал Питър не бе единственият, използвал признанието на Фицпатрик, за да предизвика размирици в Ханзата: Мечът на свободата го бе превърнал в свое рекламно лице.

— Какво е правил там?

— Вербувал я е за Конфедерацията. Бившият председател възнамерява да избяга на Терок и да се присъедини към крал Питър.

— Всеки в Спиралния ръкав ли е настървен да ме прободат в гръб? — От оттеглилите се председатели на Ханзата се очакваше да проявяват уважение към настоящия глава на Съюза, а не да се бъркат в политиката или да изказват възражения към курса на действие на

правителството. Прекият му предшественик, Роналд Паломар, бе стоял начело на Ханзата в продължение на седемнадесет злощастни години и когато Базил пое кормилото, Паломар безшумно и благодарно изчезна от обществената сцена. Базил не знаеше дори дали е все още жив. Но Морийн Фицпатрик бе оглавявала Ханзата в продължение само на девет години, преди да предпочете да се оттегли; бе стояла настрана от официалните служби в продължение на почти четвърт век... а сега искаше да се върне? Проклета жадна за власт кучка.

— Свържете се с адмирал Пайк. Искам корабите му да спрат бившия председател, преди да е успяла да направи някоя глупост, която ще нанесе непоправима вреда на Ханзата.

— Да, господин председател.

Пайк можеше и да има възражения, но щеше да направи каквото му се нареди. В крайна сметка Базил държеше и неговото семейство за зложници.

74. СИРИКС

Освен главното им задължение да възстановят корабите на ЗВС, председателят бе помолил черните роботи да изпълнят една необичайна, но жизненоважна задача в орбита. Сирикс не поставяше под въпрос основанията му, тъй като човешкият лидер му бе предложил сто допълнителни работа в замяна на тази минимална услуга. Хората често действаха нелогично.

След като провери трескавия ход на операцията по поправката на корабите, Сирикс се качи на един по-малък съд, към който петима роботи тъкмо прикачваха дълъг резервен сателит с оръжия — енергиен прожектор, изоставен в орбита преди повече от век. Базил Венцеслас им бе разрешил достъп до детайлизираните схеми и новите компоненти.

Доверието, което му гласуваше председателят, озадачаваше Сирикс. Това някакъв необясним тест за благонадеждността на роботите ли беше? Не можеше да намери никакво логично обяснение.

Председателят на Ханзата бе помолил Сирикс да повери начинанието на своите „най-благонадеждни“ роботи; очевидно не разбираше, че *всички* черни роботи са еднакво благонадеждни, тъй като бяха програмирани по еднакъв начин и споделяха едни и същи цели. Те никога нямаше да се предадат, както толкова често правеха хората.

Сега, докато се носеха в черния вакуум, а прорязаното от гъста облачност земно кълбо се намираще под тях, петимата роботи протегнаха съчленените си крайници и прикрепиха изискваните съоръжения към големия орбитиращ съд. Преконфигурираха и излъскаха фокусиращите огледала, смениха отдавна изчерпаните източници на хранване. Предпазливостта ги накара да добавят няколко сега вече стандартни осигурителни мерки, които да обезвредят оборудването, ако някой се опита да обърне оръжейния сателит срещу

самите тях. Но Сирикс не смяташе, че намерението на председателя е такова.

С абсолютна прецизност роботите отстраниха всички следи от корозия, установиха орбита на кръжене, нарушавана от малки сблъсъци с метеори, и пуснаха всички задължителни диагностични програми. Системите бяха доста примитивни, но щяха да функционират правилно.

След като програмирането на контролите бе поставено в режим на изчакване и сателитът бе готов да бъде пуснат за броени секунди, роботите се отдръпнаха. Тяхната задача бе изпълнена.

Високоенергийният лъч бе насочен надолу, към Дворцовия квартал. Сирикс бе изчислил вредата, която можеше да причини подобен удар — максималната му мощност щеше да е достатъчна, за да заличи от лицето на земята целия Дворец на шепота, както и държавната сграда на Ханзата. Сирикс с любопитство очакваше да разбере какво е намислил председателят.

Отдавна подозираше, че Базил Венцеслас не е съвсем с всичкия си.

75.

БИВШИЯТ ПРЕДСЕДАТЕЛ МОРИЙН ФИЦПАТРИК

Морийн знаеше как да заблуди системата, как да подправи документите и как да се промъкне под радара на досадни дежурни и скучни бюрократи. Старият Джонас пък беше експерт в попълването на неясни и безинтересни отговори във формулярите. Никой нямаше да заподозре истинската причина, поради която напуснаше Земята.

Макар че от доброволното ѝ оттегляне от поста бе изминала цяла вечност, бившата председателка се радваше на процъфтяваща кариера като консултант и съветник. Участваше в бордовете на многобройни компании, организации, осигуряващи идеи и решения по важни въпроси, и най-различни фондации; всяка седмица се появяваше по медиите на благотворителни събития, церемонии по откривания и срещи на управителни съвети. Консултантската ѝ работа бе повече, отколкото ѝ бе възможно да свърши. Но в живота човек постоянно трябва да прави избори и Морийн Фицпатрик искаше да впрегне забележителните си способности в най-смелата им употреба. Бе взела решение.

През месеците след като горкия Патрик се бе оттеглил от служба като бивш военнопленник, тя се бе тревожила за него, убедена, че скитниците са му промили мозъка, но сега, за свое голямо огорчение, осъзнаваше, че внукът ѝ е бил прав. Председателят Венцеслас бе заплахата, не скитниците, нито пък Конфедерацията.

Преди да потегли към Терок, тя прекара няколко дни в приготовления. Остави няколко малки изненади за Патрик в случай, че сделката се окаже губеща. Беше се научила никога да не подценява възможността нещата да се развият по най-лошия възможен начин и изумителния брой начини, по които работата може да се оплеска.

Вървеше из дома си и се взираше във всички неща, които познаваше и обичаше. Никога не бе проявявала склонност към

блудкава носталгия и все пак се държеше по начин, който би предизвикал презрението ѝ, ако го видеше у някой друг. Първо искаше да натовари някои предмети на изкуството и други, които представляваха скъпи спомени, на кораба си, но бързо осъзна, че единственият начин да вземе всичко, което иска, е да наеме цял товарен флот. Накрая раздразнено взе решение да остави всичко. Може би дори щеше да накара крал Питър да увеличи цената на услугите ѝ с компенсация за всичко, което бе пожелвала, за да му служи.

Освен това, ако оправеше цялата тази каша, щеше да се върне много скоро.

Без да вдига шум, малкият ѝ кораб напусна зоната за сигурност на Земята и мина покрай корабите на ЗВС, които патрулираха около Луната. Корабът ѝ имаше регистрационен номер, но не и име. Мисълта, че внук ѝ е нарекъл откраднатата яхта „Циганин“, я забавляваше; въпреки възпитанието, което бе получило, момчето имаше меко сърце и дебела глава. Морийн открай време смяташе идеята за кръщаване на кораби за несериозна — сякаш бяха домашни любимци, които непременно се нуждаят от име.

Все пак промяната у Патрик я бе изненадала. Внук ѝ определено бе започнал да става човек.

Според официалния летателен план на яхтата Морийн щеше да се срещне с един индустриален предприемач — астероидните корабостроителници имаха нужда от твърда ръка. Антуражът ѝ се състоеше от двадесет души. Джонас ѝ служеше още от дните ѝ като заместник дивизионен командир, отговарящ за един-единствен континент. Морийн го бе задържала през всички тези години, защото бе наистина трудно да намери компетентни и благонадеждни служители. Пилотът също ѝ беше верен, както и останалите членове на тази лично подбрана група. Щом щеше да заема длъжност, равнозначна на тази на председател на Ханзата, трябваше да е заобиколена от най-добрите си хора.

Всеки на борда знаеше къде наистина отиват и от какво се отказват. Морийн остана изненадана от готовността, с която се съгласиха да заминат — ясен барометър за окаяното състояние на нещата на Земята. Тъй като водеше привилегирован живот, самата тя не бе засегната от повечето от безмилостните мерки на председателя;

придружителите ѝ обаче бяха видели за какво става въпрос и знаеха, че провалът е неизбежен.

Корабът ѝ следваше обявения в документите курс, докато не стигнаха до астероидните корабостроителници. Тогава пилотът се свърза по интеркома с пътническото отделение.

— Готови сме да се отклоним от летателния план, госпожо председател. Да включат ли илдирийските звездни двигатели?

— Да, да тръгваме към Терок, преди някой да ни е забелязал. — Патрик я чакаше там и тя бе готова да *потегли*.

Но нищо никога не минава толкова гладко, колкото очакваш.

Пилотът предаде ново съобщение и безпокойството в гласа му бе очевидно:

— Две манти на ЗВС се приближават към нас и ни преграждат пътя. Адмирал Пайк настоява да спрем и да се предадем.

— Какво му става? — ядно възкликна Морийн и тръгна към пилотската кабина. — Може да се наложи да предприемете някои малко по-сложни маневри, за да ни измъкнете оттук.

На челото на пилота блестяха капчици пот.

— Не мога да летя като контрабандист или да си пробия път през блокада, госпожо.

— Не сме направили нищо нередно, капитане. Досието ви е идеално чисто — лично аз го проверих. Може да става въпрос просто за рутинна процедура. Очевидно ЗВС си няма друга работа.

Той посочи ярките следи на навигационните екрани.

— Те чакаха нас, госпожо председател. Наоколо се движат много други кораби, но тези идват право към нас. Това не е рутинна процедура.

Морийн почувства как кръвта ѝ изстива. По някакъв начин председателят бе узнал за плановете ѝ. Параноично копеле!

— В такъв случай ще трябва да ви помоля да нарушите няколко правила. Колко скоро можете да ни насочите в желания курс и да включите звездните двигатели?

— Веднага. Тъкмо се канех да...

— Тогава го направете.

Той преглътна с усилие.

— Когато се върнем, ще ни разкажат играта.

Тя се намръщи.

— Знаете, че няма да се връщаме.

— Права сте.

Двете манти се приближаваха все повече и повече с пълна скорост. Морийн каза настойчиво:

— Няма да е зле да се махнем оттук, преди да сме навлезли в обсега на оръжията им.

Пилотът включи двигателите и космическата яхта се понесе шеметно напред през светлинните години. Морийн се обърна към екраните и подигравателно помахаша за довиждане. Толкова за най-лошия възможен сценарий.

Хората ѝ останаха слисани, че ЗВС са се опитали да им попречат да напуснат Земята, че са бягали, за да спасят живота си, и че са се измъкнали. Чувстваха се като участници в екшън. Досегашният им живот, прекаран в служба на правителството, не им бе предоставил много възможности за въодушевление. Сега вече никой не се съмняваше, че председателят Венцеслас се бои от това, което може да направи Морийн! Тя виждаше, че всички са доволни от себе си, най-вече Джонас.

След два дни пътуване пилотът изключи звездните двигатели и безпроблемно прекоси края на терокската система, точен както винаги. Докато навлизаха във вътрешността на системата, Морийн изпрати дългообхватно съобщение:

— Говори бившият председател Морийн Фицпатрик. Може ли да ни изпратите ескорт и посрещачи? На път към вас сме.

Искаше ѝ се да бе донесла поне няколко бутилки от най-доброто си вино, за да могат да вдигнат тост за новия си живот. Никога досега не бе опитвала терокско вино, но се съмняваше, че може да съперничи на бутилките в личната ѝ колекция. Но пък зелено-синята планета, която ставаше все по-голяма с приближаването им, изглеждаше много гостоприемна.

Две манти на ЗВС изреваха от двете страни на яхтата, толкова близо, че едва не я блъснаха. Морийн загуби равновесие и падна на палубата. Пилотът изкрещя в паника.

На екрана на комуникационната система се появи лицето на адмирал Пайк.

— Председател Фицпатрик, бяхте предупредена да не бягате. Имам нареждания от председателя Венцеслас да ви спра да не

извършите предателство. Не мога да ви позволя да стигнете до Терок.

Морийн побесня. Бяха знаели накъде се е отправила още от самото начало. Отвори комуникационния канал, наведе се към екрана и събра цялата ярост, която ѝ бе спечелила легендарна слава като Мадам Бравата.

— Адмирале, вече не се намирате във въздушно пространство, контролирано от Ханзата, и нямате юрисдикция тук. Моят кораб пристигна тук по заповед на крал Питър и Конфедерацията.

Квадратното лице на Пайк си остана все тъй студено, но Морийн забеляза лека следа на несигурност.

— Може би е така, но не мога да ви позволя да продължите.

От Терок вече бяха излетели десетина кораба — скитнически съдове и дори една манта, очевидно от корабите на адмирал Уилис. Както очакваше Морийн, Патрик също идваше — с „Циганин“. След като забелязаха надвисналата над яхтата опасност, посрещачите от Конфедерацията увеличиха скоростта.

Морийн се обърна към Пайк със студена усмивка:

— Адмирале, ако се опитате да ме плените, ще вдигна такъв страхотен скандал, че от него ще страдат и праправнуците ви. Отрежете загубите и се върнете у дома. Не ви е мястото тук.

— Нито на вас, госпожо. За беда нарежданията на председателя са ясни.

Корабите на Конфедерацията още не се бяха приближили достатъчно. Пилотът ужасено погледна Морийн за инструкции. Тя предположи, че корабите на ЗВС ще използват магнитни лъчи, за да пленят яхтата ѝ, но вместо това двете манти насочиха към нея оръжията си. Тя видя дулата на язерите им.

— Той държи семейството ми за зложници — каза някак извинително Пайк. — Държи семействата на всички ни.

Морийн невярващо отвори уста. Внезапно се оказа неспособна да изрече дори една дума.

Мантите откриха огън.

76.

ПАТРИК ФИЦПАТРИК

Експлозията блесна ослепително на екраните в пилотската кабина. Макар че бе включил двигателите на максимална скорост, Патрик знаеше, че ще закъснее.

От дни бе изпълнен с оптимизъм. Крал Питър го бе разпитал подробно за начина, по който баба му бе реагирала на поканата.

— Възможно ли е да си разбрал отговора ѝ погрешно?

— Тя ще дойде. Знае, че председателят трябва да бъде спрян. Ще пледира убедително за каузата на Конфедерацията и ще убеди онези, които все още са верни на Ханзата.

Очакваше с нетърпение двамата с нея да работят заедно; председателят нямаше шанс срещу обединените им усилия и решителност.

Но сега надеждите му умираха в блестящ облак от отломки и горещи газове. Някъде сред тази разруха се виеше на ивици и се разнасяше в празното пространство всичко, което бе останало от баба му, от екипажа ѝ, от нейните спътници.

— Проклети да сте! — изкрещя Патрик в комуникационната система. — Убийци!

Преди да осъзнае какво прави, се бе засилил с пълна скорост към мантите на адмирал Пайк. Не му трябваша повече причини, за да ненавижда Ханзата, председателя и тъмното извращение, в което се бяха превърнали ЗВС.

Двата кораба бяха увиснали в пространството. Оръжейните им портове все още изпускаха жегата. „Циганин“ се носеше право към тях. Патрик просто не можеше да позволи на ЗВС да продължат изстъпленията си безнаказано.

На мястото на втория пилот Зет бе пребледняла от ужас, но все пак бе запазила достатъчно хладнокръвие, за да осъзнае опасността.

— Фици, те ще ни взривят, точно както направиха с нея.

— О, не, няма — изръмжа Патрик с повече увереност, отколкото чувстваше. Но това бе глупашки отговор и той го знаеше.

За негова изненада останалите кораби на Конфедерацията го последваха, горящи от същия боен плам като него. Може би всички заедно щяха да съберат достатъчно огнева мощ.

Странно, но тежковъоръжените кораби на адмирал Пайк не се впуснаха в битка. Лицето на възрастния мъж се появи на комуникационния екран и той очевидно позна Патрик — навярно защото ликът му бе на всички постери с най-търсени престъпници.

— Съжалявам. — Гласът на Пайк звучеше искрено. — Повярвайте ми, господин Фицпатрик, нямах друг избор.

Патрик даде няколко изстрела наслуки с оръжията на „Циганин“ — прекалено малко и твърде незначителни, за да причинят сериозни вреди на мантите. Без да отговарят на провокацията, двата кораба на ЗВС се обърнаха и избягаха.

Щом мантите изчезнаха, Патрик бе обгърнат от ехтяща празнота. Потърси в дълбините на душата си, отново намери пламтящия си гняв и се вкопчи в него. Тя бе дошла, защото *той* я бе помолил. Бе постъпила *правилно!*

Ужасен той обърна яхтата и се отправи към мястото, където бе избухнал корабът на баба му. Зет се наведе към него и го докосна, но не намери думи, с които да го утеши. В тъмните ѝ очи блестяха сълзи. Патрик сковано се изправи на седалката, загледан право напред, без да е сигурен какво точно търси. Няколко блестящи късчета бяха единственото, останало от жената, която го бе отгледала.

ГУБЕРНАТОРЪТ НА ХИРИЛКА РАЙДЕК'Х

Младежът вървеше през откритата местност под безжалостната светлина на деня. При нормални обстоятелства би почерпил утеха от седемте слънца, но сега лъчите им само разкриваха колко гола и пуста е Илдира. Той не чувстваше нито умора, нито отчаяние, само решимост да направи това, за което бе роден, да последва участта си. Макар и млад и неопитен, Райдек'х бе решен да поиска сметка от превъплътения фeroуи.

Може би дори щеше да заслужи място в Сагата за седемте слънца... ако останеха паметители, за да я запишат.

Когато се умореше, седнаше да почине, винаги с лице към величествения престолен град, който хората му бяха принудени да изоставят. Почернелите хълмове и изгорените полета представляваха безмълвно свидетелство за свирепостта на огнените същества. Високо в небето се рееха огнените кълба — като зловещи хищни риби. Райдек'х бе сигурен, че го виждат, но не мислеше да се крие. От горещината очите му се пълнеха със сълзи, но той се заставяше да продължава напред и пак напред, ден след ден.

По пътя си се натъкна на няколко претъпкани лагера бегълци. Никой от хората, с които разговаря, не вярваше, че са в безопасност. Въпреки че не познаваха Райдек'х по лице, илдирийците разбираха, че принадлежи към кастата на благородниците, и го умоляваха да им каже кога магът-император Джора'х ще се завърне и ще спаси Илдира.

Райдек'х се стегна. Тези хора заслужаваха отговор — най-добрия, който можеше да им даде.

— Престолонаследникът и адар Зан'нх ще намерят начин да го върнат. — Замлъкна и ги погледна настойчиво. — А илдирийският народ трябва да направи всичко възможно, за да им помогне.

Всички замърмориха в знак на съгласие. Губернаторът Райдек'х остана с тях още малко, преди да продължи по пътя си. Дори и да се провалеше в смелата си — или безразсъдно смела — мисия, се

надяваше примерът му да вдъхнови престолонаследника Даро'х и останалите илдирийци. Не искаше да повярва, че действията му ще се окажат безплодни. От такива постъпки се творяха легендите.

Райдек'х разбираше, че едва ли ще оцелее — двамата с тал О'нх го бяха обсъдили подробно, — но превъплътеният фeroуи положително щеше да запомни тази среща. Младият губернатор щеше да стигне до него дори това да му костваше живота. Руса'х не можеше да продължи да подлага хората — *неговите* хора! — на такъв ужас безнаказано.

Най-после Райдек'х стигна до покрайнините на великолепната Миджистра. Пламъците се бяха вихрили на свобода по улиците, изгаряйки и разтапяйки кристал, камък и метал. Складове и жилищни сгради бяха изравнени със земята и покрити със сажди. Седемте симетрични реки, които бяха текли нагоре по елипсовидния хълм над града, бяха пресъхнали.

Призматичният палат, с кръглите си куполи и заострените върхове на кулите, с минаретата и прозрачните си колони, сияеше с ослепителна, ненавистна светлина, като скъпоценен камък в пещ. Това бе целта на Райдек'х. Превъплътеният фeroуи Руса'х го чакаше там. Младият мъж изпитваше страх — той все пак не беше глупак, — но пък лудият губернатор не го бе убил при предишната им среща.

Вдигнал глава, Райдек'х влезе в града, без да се крие. Над главата му се въртяха все повече огнени кълба с все по-ярки пламъци. Той тръгна по блестящите улици, припомняше си славата на Илдирийската империя по време на управлението на мага-император Джора'х. Въздухът трептеше от жегата.

Райдек'х тръгна към Призматичния палат по дългата виеща се пътека. Доскоро молителите бяха минавали оттук, за да зърнат мага-император. Неговата собствена цел бе не да се покори на лудия губернатор, а да му покаже решителността си, като се изправи пред трудностите и направи това, което е необходимо, въпреки болката.

Превъплътеният фeroуи го пресрещна, преди да влезе в палата. Обгърнат от пламъци, с нажежена от термалната енергия в тялото му кожа, Руса'х застана под арката на входа. Очите му блестяха по-ярко от звезди.

Момчето проговори първо:

— Знаеш кой съм. Аз съм губернаторът на Хирилка.

— Аз съм губернаторът на Хирилка! — изрева Руса'х и от устата му лумнаха пламъци.

Райдек'х потръпна, но не се отдръпна. Макар че очакваше да бъде изпепелен всеки миг, искаше да изрече съобщението, заради което бе дошъл.

— Ако беше истински губернатор на Хирилка, нямаше да се наложи да дойда тук, за да те моля за живота на хората на Хирилка. — Разпери ръце и добави с обвинителен тон: — Огледай се, виж празния град пред себе си! Всички илдирийци избягаха от Миджистра. Така ли водиш хората си, така ли представляваш нашата раса? Хората на Хирилка — тези, които би трябвало да са *твои* хора — гинат, изстребвани от фероите. Виждал ли си изгорените лагери на бежанците, потърсили безопасност извън града? Докоснал ли си почернелите кости на своите някогашни поданици?

Руса'х сякаш се поколеба.

— Фероите правят това, което трябва.

В този отговор момчето губернатор долови първия намек, че фероите може да не са изцяло под контрола на Руса'х. Това го стресна. Той бе вярвал, може би погрешно, че огнените топки се намират изцяло под властта на полуделия губернатор. Но ако Руса'х не притежаваше толкова власт над огнените същества, колкото смятаха всички илдирийци?

— Защо *позволяваш* толкова много от твоите хора да загиват? Един истински маг-император би ли позволил това? — Райдек'х направи крачка напред въпреки изгарящата топлина. — Не това е начинът, по който един губернатор се грижи за поданиците си. — Застана пред пламтящия мъж. — И като губернатор, и като маг-император ти ги предаде, и то изцяло.

Искаше да предизвика превъплътения фероуи, да го разгневи и да го накара да *помисли*. Осъзна, че е постигнал поне една от тези цели, когато пламъците около Руса'х станаха още по-горещи и яростни.

Реещите се в небето огнени топки се стрелнаха надолу към Призматичния палат.

78. ОСИРА'Х

С особената си чувствителност към промените в тизма Осира'х почувства разбъркването в Миджистра като рев в главата си, вибрации, стрес... опасност. Знаеше, че губернаторът Райдек'х е стигнал в Призматичния палат и се е изправил пред превъплътения фероуи.

Втурна се надолу в тунелите, за да повика братята и сестрите си, но те също бяха почувствали опасността и вече тичаха към нея. Никой, освен децата със смесена кръв на зелената жрица Нира не можеше да обърне тизма срещу пламъците, с които се сблъскваше сега Райдек'х.

Всички други вече бяха загубили надежда за младия губернатор — смятаха го за мъртъв. Адар Зан'нх и престолонаследникът Даро'х бяха започнали действия, които не можеха да се спрат. Придружен от съвсем малоброен екипаж, тал О'нх бе на път към корабостроителниците в орбита; целта бе да се отвлече на вниманието на фероуите, че адар Зан'нх да има достатъчно време да измъкне корабите си безпрепятствено.

— Съсредоточете се! — подкани ги Род'х.

— Трябва да защитим Райдек'х достатъчно дълго, за да успее да избяга — каза Осира'х.

Като се бе отправил така необмислено към Миджистра, Райдек'х неволно бе изиграл своята роля в смелия и рискован план за спасяването на мага-император и децата със смесена кръв нямаше да го изоставят сега.

Седнаха в кръг на каменния под, хванаха се за ръце и изтъкаха мрежата на тизма в умовете си — достатъчно дълга и широка, за да създаде нещо като щит за младия губернатор на Хирилка. Затласкаха тизма все по-напред и по-напред и намериха Миджистра, Призматичния палат... и храбрия Райдек'х, изправен пред пламтящата ярост на лудия губернатор, чиято горещина караше въздуха да съска и трепти.

Руса'х се опита да изтръгне душепламъка му и да добави свежата му сила към алчните фероуи, но Осира'х и нейните братя и сестри го отрязаха — защитиха тизма на младия губернатор и всички нишки около него с нещо като умствен проводник, който го направи неуязвим за първата атака.

Руса'х се опита да унищожи жертвата си, но се оказа неспособен да проникне през неочакваната бариера — за миг остана зашеметен. Реши да се нахвърли върху момчето с физически, изпепеляващ огън.

„Бягай! — изкрещя в ума си Осира'х на младия губернатор. — Върни се при нас!“

Райдек'х ги чу, но ехото от умствените им крясъци отекна и през бариерата и превъплътеният фероуи осъзна, че някой помага на жертвата му. Пламтящият Руса'х, застанал объркан пред почернялото пресъхнало устие, където доскоро се събираха седемте реки, се запита какво ли може да е достатъчно силно да го спре да вземе това, което желае.

„Бягай, Райдек'х!“

Осира'х улови вълничка от мислите на младия мъж, почувства решителността му пред лицето на смъртта, задоволството, че е постигнал това, което иска. Райдек'х стоеше смело пред превъплътения фероуи.

Тя отново изкрещя, прониза съзнанието му с проблясък на плана, който се развиваше в момента и който трябваше да унищожи полуделия губернатор и да отклони вниманието на фероуите.

„Твоята работа е свършена, Райдек'х. Тръгвай, ние ще ти помогнем да избягаш“.

Замаяно, момчето побягна от пламтящия Призматичен палат, а превъплътеният фероуи остана на мястото си, за миг парализиран от изненада. Райдек'х се втурна по добре отъпканата пътека, която водеше встрани от хълма.

Петте деца на Нира успяха да съберат достатъчно сила, за да поддържат щита си, но сега лудият губернатор се втурна към тях по мисловните нишки. Проследи връзките им в тизма и се нахвърли с цялата си сила върху Осира'х, братята и сестрите й, но те му попречиха — отклониха атаката му чрез защитните сили на тизма и телевръзката на верданите, както и със собствената си синергия.

Руса'х изрева в ума им: искаше да вземе душепламъците, за да спаси народа на Илдира. Осира'х почувства как се блъска в стените на съзнанието ѝ, как се опитва да изтръгне информация. Превъплътеният фeroуи усещаше, че ще се случи нещо.

А младият Райдек'х бягаше.

В съзнанието си Осира'х почувства как лудият губернатор се изпълва с подозрения. Бе уловил проблясък от подготвената клопка.

Тя стисна силно ръката на брат си. Трябваше да задържат вниманието на Руса'х върху себе си поне още малко. Младият губернатор трябваше да измине още много път, преди да може да се надява да се спаси от предстоящото изстребление. Всичко щеше да се развие за съвсем кратко време.

Адар Зан'нх бе готов да излети с корабите си. Престононаследникът Даро'х оставаше в убежището на пещерите, готов да изтръгне империята от властта на фeroуите. Високо горе, в корабостроителниците, тал О'нх бе пуснал в действие първия етап на плана си.

Краят приближаваше.

По някакъв начин, докато се опитваха да защитят Райдек'х, малка струя от страха и очакването се процеди през бариерите, които децата бяха издигнали около себе си. Няколко мисли се изплъзнаха от контрола им и превъплътеният фeroуи долови блед намек за това, което се канеше да направи престононаследникът. Веднага проумя опасността.

Осира'х чу пламтящия му рев в мрежата на тизма.

След миг, когато изля яростта си, Руса'х вече не мислеше за някакво си там непокорно момче, а за собственото си оцеляване.

79.

ГЕНЕРАЛ КЪРТ ЛАНИАН

Генерал Ланиан вече се бе изправял пред кошера на Пим с малка група войници и нямаше никакво желание да повтори опита. Но председателят Венцеслас не му бе дал никакъв избор. Генералът не спираше да си напомня, че това е възможност да се докаже. Освен това този път поне разполагаше с достатъчно военна сила, за да нанесе сериозни щети на врага.

Макар да се радваше, че отново е начело на дреднаут, и да се чувстваше сигурен в огромния брониран кораб, все още имаше твърде много тревоги. С една-единствена манта адмирал Диенте с лекота бе победен. С „Дете на гърма“ и седем манти обаче Ланиан разполагаше с голяма огнева сила, включително възможност за разпръснати бомбардировки, които можеха да превърнат половин континент в езеро от разтопено стъкло. Като се имаше предвид това, което бе видял на Пим, тази промяна можеше само да подобри пейзажа.

Закле се, че този път кликисите няма да го заварят неподготвен. За разлика от Диенте Ланиан не възнамеряваше да преговаря.

Докато корабите му се приближаваха към планетата, Ланиан предаде по един кодиран канал (не че очакваше насекомите да подслушват съобщенията на ЗВС):

— Адмирал Бриндъл, искам операцията да бъде светкавична и опустошителна. Веднага щом навлезем в разстояние за обстрел, изравнете със земята всички сгради там. Вълна след вълна постоянни бомбардировки. Това трябва да свърши работа.

— Слушам, генерале — отвърна Бриндъл от собствения си кораб.

Генерал Ланиан стоически седеше на командното място. Трябваше да постигне победа, която да надмине очакванията на председателя. Разполагаше с тежковъоръжени кораби и щеше да бомбардира докрай всичко, което дори бегло напомняше на голяма сграда.

Предпочиташе да е на борда на своя собствен дреднаут, но от друга страна, бе удовлетворително да лети на тези кораби, които черните работи някога бяха откраднали, а сега бяха принудени да върнат на ЗВС. Мантите и „Дете на гърма“ бяха минали подробна инспекция, бе проверена и последната част. Въпреки това Ланиан никога нямаше да се довери отново на черните работи. Прекалено много войници бе загубил по вина на тези разкъсващи механични лапи.

Много хора бе загубил и заради кликисите — всъщност от същите тези кликиси на Пим, срещу които се бе отправил сега. Нямаше търпение да види как ще се представят бойните му кораби.

Оръжейните офицери извикаха образи на Пим на тактическите екрани — първоначалното разположение на селището на колонистите и местоположението на порталната стена, за която ЗВС знаеше. Кошерът се бе разпространил в концентрични вълни от соленото вътрешно море, където човешките заселници бяха построили колонията си.

Тактическите офицери на осемте кораба се разпределиха на групи и веднага щом планетата се появи пред тях, започнаха атаките си. Разполагаха с достатъчно мощни разтопители, термални бойни глави и дори стари ядрени бомби, които можеха да обелят горния пласт на земната кора като портокал.

Корабите на ЗВС с „Дете на гърма“ начело закръжиха високо над варовиковата повърхност на планетата, над алкалните равнини и реките със замърсена вода и започнаха бомбардировката. Още преди буболечките да осъзнаят, че ги нападат, значителна част от кошерна комплекс — цели километри — бе заличена от лицето на земята от огромните шокови вълни и допълнителни взривове. Ядрените бомби гърмяха най-силно, но новите оръжия причиняваха по-сериозни щети.

Унищожението продължи с втората атака. Разтопителите буквално *изтриваха* части от огромния кошерна град, проникваха достатъчно дълбоко, за да ударят дори най-ниско разположените тунелни комплекси. Загледан в дима и разтопената пустиня под себе си, Ланиан изпита истинско задоволство. Нито едно същество — буболечка или човек — нямаше да живее тук никога повече.

Едно човешко селище би реагирало на тази неочаквана атака с паническо объркване, но кошерна съзнание на кликисите отговори с

бърз и ефективен контраудар. Ланиан остана удивен, че толкова голяма част от тяхната инфраструктура е останала незасегната след адската бомбардировка. Заповяда още една атака.

Хиляди и хиляди кликиски компонентни кораби се изстреляха като фойерверки от защитени подземни бункери и се насочиха директно като кипящ координиран облак срещу седемте манти на Ланиан. Всеки имаше само две енергийни оръжия, но обединената сила на хилядите изстрели причини голяма вреда. Ланиан спря бомбардировката над кошерния град и обърна оръжията на дреднаута срещу многобройните малки кораби.

— Генерале — докладва Бриндъл. — Идват още.

— Откъде? Какви са?

— Четири големи рояка. Били са явно от другата страна на планетата. Започнахме нападението прекалено бързо, за да ги засечем в самото начало, но сега са на път насам.

— Ха, гадни хлебарки! — На тактическите екрани Ланиан вече виждаше четирите огромни сферични маси, които се състояха от безчет свързани компонентни кораби. — Продължете бомбардировката на колонията до последния възможен момент! Не бива да се отпускаме. — Доколкото знаеше, ако успееш да прекършат централното съзнание, буболечките нямаше да знаят как да продължат атаката. От друга страна, кошерното съзнание като нищо можеше да е на борда на някой от тези кораби-рояци.

Ланиан нареди на три от мантиите си да се отделят от главната група и да отвлекат вниманието на гигантските кораби в орбита. Мантиите откриха огън и язерите откъснаха огромни късове от компонентните съдове, но корабите-рояци просто отново се сраснаха, отърсиха се от останките и продължиха да се носят към тях.

Ланиан преглътна мъчително. Това не беше добре.

Един от корабите-рояци промени вътрешната си структура и оформи в средата си дълбока дупка като дуло на огромно оръдие. От дупката изригна жълто-бяла светлина. Лавоподобният пламък се плъзна по носа на най-близката манта и го превърна в шлака.

Още два кликиски кораба оформиха подобни оръдия, но преди да успеят да изстрелят залп, корабите на ЗВС се разпръснаха — капитаните им не се нуждаеха от заповед, за да го направят. Страхотните енергийни удари се разнесоха отново и отново и най-

после унищожиха втория кораб. Третият успя да се изплъзне, но Ланиан знаеше, че това е само временно.

От горящия кошерен град под тях продължаваше да се издига безкраен поток от компонентни кораби. Като се имаха предвид пораженията, които дреднаутът и мантиите вече бяха нанесли, Ланиан не можеше да разбере как така изведнъж се е озовал въввлечен в безнадеждна *отбранителна* битка, след като преди броени минути бе провеждал успешна наказателна акция.

Вражеските кораби ги бяха заобиколили от всички страни, четирите кораба-рояци се приближаваха. Ланиан не виждаше път за отстъпление. Корабите му бяха хванати в капан. Алармите на мостика надаваха оглушителен вой. „Дете на гърма“ вече не изглеждаше толкова могъщ.

Прииждащите вълни компонентни кораби изцяло променяха тактическия сценарий. Ланиан също трябваше да промени подхода си, и то бързо.

— Пригответе всички ремори за бой един на един. Това е единственият начин да се справим с толкова много цели.

От петте оцелели манти със светкавична скорост се изсипаха хиляди ремори и се втурнаха срещу кликиските компонентни съдове в индивидуални битки. Пилотите на Ланиан бяха добри, оръжията им бяха далекобойни и причиниха многобройни щети... но Ланиан не смееше да преброи всички чудовищни вреди, които претърпяха самите те.

Изведнъж задната част на един от огромните кораби-рояци се разтърси от неочакваното попадение на масиран артилерийски огън и се пръсна в облак компонентни кораби. Енергийните изстрели продължиха да ги пронизват и да ги разделят на още по-малки късчета.

— Какво е това, по дяволите?

Отстрани се приближаваха още кораби — един дреднаут, няколко манти и някакви странни съдове, каквито генералът не бе виждал никога.

— Говори адмирал Уилис от *флота* — прозвуча глас по комуникационния канал. — Генерале, струва ми се, че имате нужда от помощ. Съюзници ли ще бъдем, или врагове?

Ланиан не вярваше на очите си. От високата си позиция в космоса новопристигналите бойни кораби — корабите на

Конфедерацията — откриха огън по кликисите. Дреднаутът — „Юпитер“ на Уилис, видя той — прокара унищожителен откос през втория кораб.

Конрад Бриндъл отговори без разрешение по открития канал:

— Радваме се да ви видим, адмирале! И приветстваме помощта ви.

По пряк кодиран канал Ланиан му се скара и го предупреди да не започва комуникация с новодошлите кораби.

Гласът на един млад мъж се присъедини към разговора:

— Предпочитам да се сражаваме на една и съща страна, татко. Трябва да го правим по-често.

На мостика на „Дете на гърма“ се разнесоха радостни викове. В порив на надежда обкръжените манти на Ланиан се нахвърлиха върху кликиските си нападатели с неочаквана ярост. Съотношението все още бе опасно, но може би — само може би — щяха да успеят да обърнат битката срещу насекомopodobните същества.

— Време беше да се прицелите в истинския враг, а не в скалъпена от самия вас боксова круша, генерале — обади се Уилис. — И най-големият глупак ще види, че трябва да се тревожим за тези буболечки, а не за няколко невинни търговци и корабостроители.

Ланиан преглътна гордостта си и отговори:

— Всеки кликис, който убиете, адмирале, е един, с когото не ни се налага да се занимаваме. — Това май не прозвуча много ентузиазирано, но бе най-доброто, на което бе способен. Бе се зарекъл никога повече да не вярва на Уилис след начина, по който го бе унижила, и то неведнъж.

В ума му започна да се оформя гениално хрумване и той предаде на Конрад Бриндъл по кодирания канал:

— Пуснете предателите да минат напред и ги оставете да поемат вражеския огън. Може би ще успеем да убием две врабчета с една ракета.

80.

ЗАМЕСТНИК-ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ ЕЛДРЕД КАИН

Когато ги покани — него, Сарейн и капитан Маккамон — да наблюдават обръщението на архиотеца, председателят изглеждаше някак прекалено доволен. Дори нареди да им донесат освежителни напитки. Изобщо не изглеждаше обезпокоен, въпреки че този път недоволният църковен глава сам бе написал речта си. В последно време Каин бе установил, че спокойствието и задоволството на Базил го тревожат повече от гневните му изблици.

Председателят отпи от ледената си вода с лимон и отново се загледа в познатата сцена долу.

— Когато станат прекалено задоволени, хората се отпускат, а точно сега всеки трябва да служи на Ханзата с цялата си преданост и съсредоточаване. Време е да ги пораздрусаме.

— Какво си намислил, Базил? — попита предпазливо Сарейн. Очевидно бе, че председателят не се е съветвал с нея, също както и с Каин. — Какво ще каже архиотецът?

— Нямам представа. — Базил изглеждаше дори весел. — Не беше съгласен да произнесе речта, която му възложих, така че тази си я написа сам. Все пак очаквам, че публиката ще е поразена.

— Вие не оставяте нищо на случайността — каза Каин. — Давате му достатъчно въже, на което да се обеси сам.

Базил се подсмихна.

— О, обесването би било прекалено примитивно. — След което неочаквано смени темата. — Следващата стъпка в плана ми. Как върви подготовката за церемонията по свалянето на новите работи от монтажната линия? За след три дни? Очаквам всичко да е наред.

Каин лично и най-внимателно бе наблюдавал приготвянията.

— Всичко е готово, господин председател.

— Чудесно. След днешния ден очаквам нещата в Ханзата да потекат по-гладко.

Преди Каин да успее да зададе някакви въпроси, архиотецът се качи с тежка стъпка на подиума. Беше облечен в обичайните си одежди. Снежнбялата му брада блестеше на слънчевата светлина под ясното синьо небе. Тълпите избухнаха в аплодисменти, а камерите на журналистите записваха всяко движение, всяка дума. Крал Рори не се виждаше никъде.

Председателят ги подкани да мълчат.

— Гледайте.

Архиотецът увеличи звука на високоговорителя и заговори внезапно, без встъпление, сякаш се боеше, че председателят всеки момент може да го накара да замълчи.

— С Единството бе злоупотребено — с нашата религия. Заклеймяванията, които изрекох тук, от този подиум, не бяха по моя воля. Аз, вашият архиотец, бях принуден да ги изрека. Вие сте лъгани и подвеждани. Не за това е Единството.

Хората замърмориха и заахкаха. Мнозина се разгневиха, но Каин не разбра дали този гняв е насочен към предполагаемото предателство, или към скандалните думи на архиотеца. Сарейн изглеждаше стъписана. Каин очакваше чистачите да се втурнат на подиума всеки миг.

Сега, след като бе набрал скорост, архиотецът заговори по-високо и разгорещено:

— Призовавам ви да погледнете в сърцата си, в сърцевината на убежденията си, и да направите това, което е правилно. Не *Ханзата* е вашата религия. Не *Ханзата* говори от името на Бога, а Единството!

Ръката на Базил се сви в юмрук, но след миг отново се отпусна.

— Господи, тоя наистина няма да спре. — Натисна бутона на малкия си ръчен комуникатор. — Чух достатъчно.

Дълбокият глас на Джейн Кулу спокойно отговори:

— Да, господин председател.

По предавателя изпраща чуждият акцент на Тито Андрополис:

— След това никой вече няма да се съмнява в Божиите намерения.

Базил се облегна в стола си. Сивите му очи блестяха.

С удивително свистене, сякаш се разцепваше самият въздух, от кристално ясното небе удари снап от енергия. Светкавицата се стрелна право надолу и порази архиотеца по средата на подиума. Изгарящият блясък превърна брадатия мъж в пара. Не останаха нито дрехи, нито кости — само ивица дим, пращане на нагорещен до невъзможност въздух и миризмата на крематориум. Само гладък като огледало кратер отбелязваше мястото, където бе стоял. Най-вярващите, застанали най-близо до подиума, се люшнаха назад от силата на ударната вълна.

Ужасената Сарейн вдигна ръка към устата си. Тълпата закрепця, хората се разбягаха в паника.

— Какво направихте? — ахна Каин. — Боже мой, *какво направихте?*

— О — отвърна Базил със студена усмивка. — Все още не е свършило.

Крал Рори се появи пред зашеметената от светкавицата тъпа като видение сред чезнещия дим на ръба на кратера. Младежкият му глас прокънтя със сила и увереност, които сигурно бе репетирал многократно:

— Нито един закон или съд не биха могли да са по-очевидни. Бог ще порази онези, които се опитват да ни отслабят. Архиотецът беше еретик. Аз съм вашият избран крал и Божията воля е да стана и водач на Единството. Аз, крал Рори, ще спася Ханзата и човешката раса.

Сарейн беше потресена. Лицето ѝ побеля.

— Базил, как можа? Това беше убийство!

Председателят отпи глътка вода.

— Точно обратното. Това беше Божията воля. Чу какво каза крал Рори.

81.

АДМИРАЛ ШЕЙЛА УИЛИС

Да обстрелва кораби-буболечки — да, такава битка наистина ѝ харесваше. Но въпреки че бойните кораби на Конфедерацията бяха натоварени с всяко оръжие, което адмирал Уилис бе успяла да намери, буболечките на Пим бяха далеч по-многобройни, отколкото си бе представяла.

Корабите на генерал Ланиан го бяха загазили и възможността да изиграе ролята на смелия рицар я изпълни със задоволство.

Корабите на Конфедерацията предизвикаха хаос сред редиците на буболечките. Два кораба-рояка бяха унищожени или поне пръснати, но на всеки хиляда компонентни съда, които превръщаха в пара, други хиляда излитаха от кошерните сгради долу или се отделяха от оцелелите кораби-рояци и нападаха. Уилис никога не бе виждала нещо подобно.

По основните комуникационни канали на ЗВС Ланиан заповядваше на корабите си да продължат обстрела. „Дете на гърма“ взриви една малка непокътната досега част от кошерния град и се опита да се оттегли до въображаемата безопасност на орбитата. Поне засега генералът не си бе направил труда да благодари на спасителите си конфедерати.

Уилис не беше сигурна откъде генералът се е сдобил с нов дреднаут — името не ѝ говореше нищо, — но виждаше, че Ланиан не използва всичките му предимства. Общата бомбардировка на града бе правилен ход на действие, но както обикновено Ланиан бе надценил собствената си компетентност. Не бе продължил обстрела достатъчно.

— Генерале, продължавайте да бомбардирате града. Ако успеем да смажем кошерното съзнание, работата ни е приключена.

— Погледнете сама, Уилис. Бяхме започнали да бомбардираме проклетия град!

— Ако искаш нещо да бъде свършено като хората... — въздъхна тя и се свърза с Тасия в една от мантите близо до „Юпитер“. —

Командир Тамблин, ще приемете ли честта?

Уилис не само бе одобрила желанието на Роб да запази офицерския си ранг, но и бе настояла Тасия да приеме ранг, който да е поне равен на неговия.

— С удоволствие, адмирале.

„Юпитер“ разчисти ивица през редиците на насекомите, които нанасяха съкрушителни удари на корабите на Ланиан. Флагманският кораб на генерала се издигна по-високо, докато оцелелите кораби на ЗВС продължаваха обстрела, за да пазят тила му.

— Изобщо да не се опитва да бяга, преди да сме приключили тука — долетя по комуникационната система мърморенето на Тамблин.

Роб изкрещя на баща си през комуникационната система:

— Татко! Имаме достатъчно огнева мощ, за да сложим край на това. Съсредоточете язерите си върху центъра на кошерния комплекс. Имате ли още ядрени бомби?

След ударите на разтопителите, ядрените бомби и няколко масирани бомбардировки повърхността на Пим вече приличаше на лунен пейзаж; сега корабите на Конфедерацията бяха увеличили щетите десетократно. Без да се впуска в индивидуални битки с разбитите кораби-рояци, Уилис стовари поредния страховит удар върху града на насекомите.

— Използвайте всичките ни проникватели, както и пълната мощност на страторазрушителите. Навярно са скрили кошерното си съзнание дълбоко под земята, иначе досега да сме го ударили.

Зад себе си корабите на Конфедерацията оставиха само опустошение. Всяка оцеляла сграда бе превърната в прах. Самата земна повърхност вече бе полуразтопена.

— По дяволите, това трябва да е достатъчно — каза Роб.

— Когато стане достатъчно, ще разберем — каза Тасия. — Защото щом убием люпилото, всички тези буболечки просто няма да знаят накъде да летят.

Корабите на Ланиан продължаваха да стрелят напосоки по кликиските съдове. Макар че Роб продължаваше да вика баща си, от комуникационната система не идваше никакъв отговор. Уилис дори се ядоса, че Конрад Бриндъл не иска да отговори на постоянните съобщения на сина си.

— Да им стоварим най-съкрушителната си бомбардировка. Давайте, с всички сили! — Уилис преднамерено използва общия комуникационен канал, за да я чуят и корабите от ЗВС. — Генерал Ланиан, какво ви е останало? Разтопители? Термични бойни глави? Атомни бомби? Хвърлете всичко, с което разполагате — би трябвало да е достатъчно.

— Да, адмирале. — Гласът му беше напрегнат. — Един последен удар, за да довършим работата. „Дете на гърма“ ще ви последва.

Уилис бе убедена, че тази последна бомбардировка ще освободи Спиралния ръкав от едно смъртоносно люпило. Нещо повече, Ланиан можеше да научи какво означава братско сътрудничество.

Корабите на ЗВС я последваха: сипеха бомби, точно както се бе надявала. Обгърнатият от дим и набразден от кратери пейзаж на планетата показваше, че кошерният град се е превърнал в руина.

„Юпитер“ изгърмя с всичките си оръжия. „Няма смисъл да се стискаме сега“ — помисли Уилис. Разрушението представляваше фантастична гледка, събуждаше у нея тръпка, която не бе изпитвала от дете. Взривовете разоряха повърхността на земята, заличаваха всяка следа, останала от кошерните сгради. Зад нея добре въоръжените кораби на Конфедерацията хвърлиха бомбите си, които достигнаха още по-дълбоко и разчупиха земната кора.

— За много, много дълго няма да има желаещи да се установят тук — каза Уилис. — По-добре да зачеркнем Пим от списъка на колонизаторската инициатива.

Три от мантите на ЗВС също дадоха последен залп, макар да беше излишно. На повърхността на планетата не бе останало абсолютно нищо.

— Струва ми се, че свършихме добра работа, адмирал Уилис — обади се Ланиан.

И изведнъж „Дете на гърма“ и две от мантите на ЗВС насочиха оръжията си към нея, целеха се в двигателите на дреднаута.

— Какво правите, по дяволите?! — Тя стовари юмрук върху комуникационното табло. — Генерале, вие май наистина сте по-тъп, отколкото предполагам.

— Действам от името на Земните въоръжени сили. Вие сте също толкова голяма заплаха за човешката раса, колкото и кликисите. Сега,

когато кошерът на Пим е унищожен, възнамерявам да се погрижа за втората заплаха. — И нареди на „Дете на гърма“ да открие огън.

Уилис заповяда на корабите си да се разпръснат. Беше отвратена.

— Тоя тъпанар наистина мисли с гъза си! — възкликна тя, докато корабите на ЗВС продължаваха да стрелят по нейния дреднаут. — Да се махаме оттук. Пим вече загуби очарованието си за мен.

Корабът на Ланиан се приближаваше... една манта се вмъкна между него и „Юпитер“. За миг Уилис си помисли, че е от нейните, но после видя логото на ЗВС.

По комуникационната система се разнесе гласът на Конрад Бриндъл — мانتата му вече претърпяваше тежки поражения от огъня на Ланиан:

— Роб, адмирале, махайте се оттук. Помогнахте ни да смажем кликсите, но ако останете още малко, това ще свърши зле.

Уилис намръщено изгледа димящите останки от кошерния град и каза високо по връзката:

— Чухте го. Да си обираме крушите и да си спестим неприятностите, докато още можем. Свършихме си работата тук. Ама тоя Ланиан наистина е голям задник!

82. ТАЛ О'НХ

Дори и сляп, тал О'нх усещаше масата и формата на заобикалящите го съоръжения — звуците, вибрациите, *плътността* на големите корабостроителници.

След завръщането на фeroуите корабостроителниците на Слънчевия флот бяха изоставени. Когато огнените кълба изригнаха от мъртвото слънце на Дурис-Б и се устремиха в рояк към Илдира, работните екипи се евакуираха от комплекса. Космическите докове, производствените линии, административните центрове и четири недовършени бойни лайнера висяха над планетата — призрачен пуст град в пространството.

О'нх знаеше какво да направи с него.

Макар и покварен от огнените същества, Руса'х все още мислеше като илдириец. По някакъв изкривен начин той все още вярваше, че е защитник на хората си. Никога не би предположил, че един престолонаследник, който и да е, би могъл да заповяда нещо толкова драстично, тъй немислимо. Никой илдириец не би могъл — поне досега.

Въпреки че нямаше очи, старият командир разпознаваше контролите по допир. С помощта на няколко корави помощници вече бе активирал главното табло, бе изстрелял височинно регулираните ракети и бе започнал спускането на гигантските корабостроителници. Никой от другарите му не изпитваше нужда да говори: всички добре разбираха какво правят.

Комплексът започна да кръжи над Илдира, загуби височина, навлезе в атмосферата, първо с шепот, а после с рев. Металът започна да се нагорещява от триенето. О'нх си помисли, че светлината навярно е ослепителна.

— Движим се по правилен курс, тал. — Гласът бе на един от малцината, които бяха останали с него. — Улучихме точката на пресичане.

Когато най-после се бяха решили да предприемат тази крачка, престолонаследникът Даро'х бе предложил да изпрати пълен екипаж, който да помага на О'нх. Макар да знаеха какво ги чака, стотици илдирийци бяха изявили желание да придружат тала, но старият ветеран бе възразил, че шансовете да стигнат до комплекса в орбита, без фeroуите да ги спрат, ще са по-големи, ако пътуват с малък кораб. Освен това искаше да избегне ненужни жертви.

— Всеки илдирийски живот е безценен, престолонаследнико — бе казал на Даро'х. — Дайте ми петима доброволци и ще променим историята.

Бе доловил възхищението и признателността в гласа на престолонаследника, когато Даро'х отвърна:

— Името ти ще остане напечатано с пламтящи букви в Сагата на седемте слънца. Ще се погрижа главният паметител Ко'сх да запише всичко, което си направил.

— Чрез действията ни днес се надявам да направя така, че Сагата да продължи да се пише — каза О'нх.

Мисълта за това, което бе готов да направи младият губернатор Райдек'х, му бе вдъхнала сила. Докато летяха към корабостроителниците, сърцето му бе натежало от мисълта, че момчето навярно е мъртво, но бе изпълнено и с гордост от възпитаника му. И сега О'нх се надяваше да унищожи губернатора, който бе причинил толкова много щети и болка.

Петимата доброволци пробуждаха отново временно извадените от строя корабостроителници. Слепотата пречеше на тала да види точно какво правят, но той им даваше инструкции и не ги оставяше да се колебаят.

На самия край на системата чакаха тал Ала'нх и бойните му лайнери — в пълно неведение за това, което ставаше тук. Адар Зан'нх не посмя да рискува със съобщение от страх Руса'х да не го засече по някакъв начин. Но О'нх познаваше тал Ала'нх достатъчно добре и знаеше, че той и кохортата му ще са готови. Адарът щеше да наблюдава внимателно действията им, готов всеки миг да се издигне в космоса с деветте си бойни лайнера, за да се присъедини към останалата част от Слънчевия флот.

След още няколко мига О'нх почувства как огромният комплекс потръпна, притиснат от съгъстващата се атмосфера.

— С колко гориво разполагаме? — Не можеше да види хората около себе си, взираше се единствено в тъмнината.

— Достатъчно, за да променим курса, ако се наложи, тал — тихо отвърна един инженер. — Но вече използвахме повечето, за да излетим колкото е възможно по-бързо. Ще ударим мишената.

О'нх кимна и каза:

— Добре. Няма връщане назад.

— Да, тал. Няма връщане назад.

— Мястото ни в Сагата е сигурно. — Талът се облегна назад и зачака, представи си как металът блести, докато яркочервените термални вълни се отделят от него. Искаше му се да види истинската светлина още един последен път, но скоро немощото му тяло щеше да изчезне, а душата му щеше да отиде в Извора на светлината.

Руса'х не подозираше каква опасност го грози.

Макар че тези четири бойни лайнера никога нямаше да бъдат довършени, огромните им скелети щяха да изпълнят мисия от огромна важност за Слънчевия флот. Сега не беше важно нито оръжието, нито маневреността, а чистата *маса*.

Спускаха се надолу.

Контролното помещение се разтресе и О'нх се вкопчи в страничните облегалки на стола си. Около него се разнесоха съскащи звуци — писъците и воят на вятъра, който нахлуваше през гредите.

— Днес ще нанесем удар, който фероите няма да забравят никога — удар, който илдирийците ще запомнят завинаги.

Космическите докове, гигантски рами и части от двигатели, греди и монтажни отделения, всички ненужни тежки части се носеха надолу през атмосферата. О'нх почувства топлината, докато падащият град се превръщаше в метеор.

Въпреки че повечето сензори бяха изгорели, един от помощниците му извика:

— Фероите! Десет кълба се насочват право към нас.

— Руса'х най-после се е сетил какво ще направим. — Тал О'нх се усмихна. — Но не може да ни спре.

Горящите елипсоиди изригнаха пламъци към падащия комплекс, но макар че разтопиха някои от корабните рами, самите корабостроителници бяха падаща ракета, която не можеше да бъде спряна.

В следващия миг тал О'нх получи накъсано от статично пращане съобщение от престолонаследника Даро'х:

— Имам добри новини, тал. Райдек'х е жив! Осира'х и другите деца са го защитили. В безопасност е.

О'нх си пое дълбоко дъх, макар че дробовете му пламнаха, и почувства дълбоко задоволство.

— Благодаря, престолонаследнико.

Огнените кълба на фeroуите продължаваха да се блъскат в корабостроителниците с нарастващо отчаяние. Пламъците проникваха през корабните рами, но макар да успяваха да откъснат някои от частите, не можеха да променят траекторията им.

Седнал в средата на целия този ужас, в безопасност само за още няколко мига, старият ветеран си пожела да можеше да го види. Най-близкият инженер изкрещя:

— Пламъците са навсякъде около нас, тал, но току-що минахме през облаците. Пробихме си път през тях като ракета.

— Какво виждаш?

— Миджистра — о, колко е красива! Градът се простира, докдето поглед стига... но е празен. Виждам Призматичния палат. Радвам се, че го видях още веднъж. Целият блести. Целият сияе от огъня сред стените си.

О'нх кимна.

— Добре! Значи Руса'х вероятно все още е вътре. Не може да се измъкне.

В последния си миг тал О'нх се почувства така, сякаш изсипваше над Илдира самия Извор на светлината.

83.

ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИКЪТ ДАРО'Х

Застанал на един хълм далеч от Миджистра, Даро'х се вираше със сълзи на очи в обичния си величествен град и блестящия скъпоценен камък в короната му — Призматичния палат. Язра'х стоеше до него.

Престолонаследникът бе загубил дар слово, докато пламтящата ръка на отмъщението се спускаше над Миджистра.

В ушите му отекна оглушителен писък — корабостроителниците пробиха дупка в небето. След тях остана стълб от превърнат в пара метал, като опашка на комета от съсирена кръв. Огнени топки се стрелкаха през падащия стремглаво комплекс, но не можеха да спрат устрема му.

Язра'х също не можеше да откъсне поглед от гледката, не можеше дори да примигне. Даро'х сграбчи ръката на сестра си. Главният паметител Ко'сх безмълвно се присъедини към тях.

Корабостроителниците се стовариха на земята с гигантска експлозия, сякаш чук с размера на астероид се бе стоварил право върху сърцето на Миджистра. Върху Призматичния палат.

Даро'х закри очите си с ръка, за да се предпази от ослепителната светлина. Вълни на унищожение изравниха сградите със земята, заличиха всяка следа от най-великите постижения на Илдирийската империя. Столицата ѝ изчезна сред тътнежа на необузdana кинетична енергия.

Шоковата вълна достигна до тях само след секунди и беше достатъчно силна, за да ги повали на земята. Експлозията сякаш продължи безкрайно.

След един дълъг момент на абсолютно вцепенение Даро'х се надигна на четири крака, после бавно и несигурно се изправи.

— Сърцето ми току-що бе изтръгнато от гърдите. — Гласът му звучеше странно приглушено в собствените му уши.

В погледа на Язра'х се четеше дива ярост — гняв заради това, което ги бе принудил да направят Руса'х.

— Това е съкрушителен удар.

— Но необходим. — Престононаследникът трепереше. Падащите корабостроителници сякаш бяха оставили черна следа във въздуха. Всъщност това бе издигащ се пушек.

Главният паметител също се изправи и изтърси робата си. Не можеше да проговори, само гледаше как към небето се издигат вълни от пушек и огън. Прекрасният столичен град бе изчезнал, от него бе останал само огромен кипящ кратер. Най-после Ко'сх проговори:

— Залата на паметителите е загубена! Нашата история, нашата Сага.

— Да нашият град, нашият Призматичен палат е загубен — каза Даро'х. — Но нашата раса оцеля. Може би това, което направихме, е непроситимо, но то е втора възможност за всички ни.

— Но Сагата... — изстена Ко'сх.

— Ти си паметител! Ще си спомняме Сагата в сърцата и умовете си. Не пренебрегвай това, което спечелихме, като действахме по този начин. Сега адар Зан'нх може да се върне при Слънчевия флот. Без фeroуите, които да го преследват, той ще освободи мага-император. — Даро'х се молеше баща му един ден да му прости за това, което бе направил.

— Мислиш ли, че Руса'х е мъртъв? — попита Язра'х.

Даро'х се взря в картината на опустошението. Не можеше да си представи как превъплътеният фeroуи би могъл да оцелее, но не искаше да прави предположения.

84.

АДАР ЗАН'НХ

Мигът на разрушението беше шансът на адар Зан'нх и той се възползва от него. Огромните падащи от орбита космически докове и корабостроителници осигуриха на деветте му бойни лайнера повече от достатъчно време, за да се изплъзнат от фероуите на Илдира. В сърцето му отекна дълбока болка, докато корабите му увеличаваха разстоянието между него и обичната му родна планета.

Красивият древен град, от който маговете-императори бяха управлявали империята още от създаването ѝ, вече не съществуваше. Адар Зан'нх знаеше какво е загубено, знаеше, че Илдира никога вече няма да е същата. Сблъсъкът бе оставил на земята ярко петно от кръв и огън. Миджистра... Призматичният палат. Толкова много история, толкова много култура... завинаги изчезнала.

Надяваше се, че е изчезнал и превъплътеният фероуи Руса'х.

Все пак тази отчаяна тактика бе единственият им шанс да оцелеят като империя и може би дори като раса. Най-после адарът имаше мисия, която можеше да се надява да изпълни. Ако успееше да спаси мага-император от плен, империята щеше да стане много по-силна.

— Дори и след като освободим баща си, войната няма да свърши — каза Осира'х, която бе помолила да го придружи, докато братята и сестрите ѝ предпочетоха да останат с престолонаследника на Илдира. — Дори Руса'х да е мъртъв, фероуите все още представляват заплаха.

Зан'нх сведе поглед към това особено момиченце.

— Точно затова още повече се налага да го освободим.

— Да, трябва.

Комуникационните системи започнаха да предават заповеди до тал Ала'нх и неговите стотици бойни лайнери. Вече нямаше нужда адарът да държи плана си в тайна. Можеше да съобщи на тала какво смята да прави и да му разкрие къде държат мага-император. В момента всички огнени кълба бяха зашеметени и бяха насочили

вниманието си към Миджистра, така че основната част на Слънчевия флот можеше да се насочи към Земята.

Зад тях фероуите се стрелкаха като искри, понесени от силен вятър. Зан'нх се надяваше, че пожарът в Миджистра ще ги задържи за известно време... но докато деветте му лайнера се отдалечаваха, няколко огнени кълба се стрелнаха след тях. Адарът си помисли, че сякаш ги привлича самото движение, което им дава цел за унищожаване.

— Увеличете скоростта. Подгответе се да активирате звездните двигатели. — Не бе успял да набере толкова преднина, колкото се надяваше. Със или без Руса'х фероуите можеха да действат и сами.

В командното ядро тренираните му войници работеха като машини. Отлично знаеха какъв е залогът.

— Фероуите се приближават, адаре.

Бойните лайнери напрегнаха цялата си мощност, набраха скорост, промениха курса, готови да активират звездните си двигатели. Все повече и повече огнени кълба ги последваха като горящи ракети.

— Тал Ала'нх да се насочи към Земята и да потегли незабавно. Ще го последваме веднага щом успеем.

Осира'х се обади тихо:

— Независимо дали ударът го е унищожил, или не, Руса'х е разбрал какво възнамеряваме да правим, затова и фероуите знаят. Пак ще се опитат да те настигнат. Знаят, че сме се отправили към Земята.

— Но няма да ме хванат — каза Зан'нх и се усмихна сурово на сестра си. — Ще сме освободили мага-император, преди те да стигнат там.

— Звездните двигатели са готови, адаре — каза навигаторът.

— Активирайте ги.

Хищните пламтящи елипсоиди се приближаваха все повече и повече. Тал О'нх бе принесъл неизмерима жертва — не само собствения си живот, но и сърцето на Илдира. Зан'нх нямаше да допусне тази жертва да се окаже напразна.

85.

ГЕНЕРАЛ КЪРТ ЛАНИАН

Ланиан не се изненада, че адмирал Уилис и нейните бунтовнически кораби побягнаха, но се смая, че стрелците му не успяха да свалят „Юпитер“ още с първия залп — огромен дреднаут, който летеше право пред тях! „Дете на гърма“ би трябвало да се справи с него незабавно.

Зачуди се дали системите не работят по-бавно — лошо поправяне от страна на роботите или нещо подобно. Или може би бунтовниците бяха направили на корабите на адмирал Уилис повече подобрения от това да заличат логото на ЗВС и да изрисуват нов знак на корпуса? От друга страна, този провал можеше да се дължи и на непохватността на новобранците, на незадоволителното обучение и дори на лошия късмет. Както и на Конрад Бриндъл.

От всички хора, които познаваше в ЗВС, Бриндъл бе един от най-отдадените и непоколебими офицери. Но в най-важния миг преднамерено бе поставил мантата си на огневата линия и бе поел върху себе си изстрелите, които щяха да унищожат изменническите сили на Конфедерацията. И това не можеше да е случайност.

— Бриндъл, продължавай да стреляш, дяволите да те вземат! Това е заповед. Адмирал Уилис е бунтовник. Това е шансът ни да ги унищожим така, както унищожихме кликисите.

Отговорът на Бриндъл бе спокоен и хладен:

— Няма да стрелям по тях, сър. Нашият враг са кликисите. В тази битка адмирал Уилис е наш съюзник.

Ланиан стовари юмрук върху командното табло. Уилис и нейната конфедерационна бойна група вече бяха далече. Генералът заповяда да открият огън, но повечето от язерните му залпове минаха далече от целта. Оръжейните му офицери бяха или неопитни, или недостатъчно мотивирани.

— Генерале, това е лудост! — Мантата на Бриндъл отново мина пред флагманския кораб, блокира линията за стрелба на Ланиан и даде

на бунтовническите кораби време да избягат. Един язерен изстрел парна долната част на корпуса на мантата. На лицето на Бриндъл на комуникационния екран бе изписано възмущение. — Генерале, незабавно престанете да стреляте или ще ви освободя от командването на основание, че сте неспособен да ръководите.

Войниците на „Дете на гърма“ очевидно се чувстваха неудобно.

Преди Ланиан да успее да отговори, уж неутрализираните кликиски съдове отново откриха огън — а сега неговите кораби бяха единствените мишени наблизо.

— Какво става, по дяволите?

Дори след разрушението долу, което трябваше да е убило кошерното съзнание на кликисите поне десет пъти, гигантските кораби-рояци отново се бяха раздвижили. Очевидно безмилостната бомбардировка ги бе зашеметила, но сега компонентните кораби отново полетяха в търсене на цели. Ланиан бе пренебрегнал бързината, с която кликиските кораби можеха да се реструктурират в нови конгломератни съдове.

В кипящата обгорена повърхност на планетата се отвориха кратери — дупки, позволяващи достъп до невероятно дълбоки тунели. Нова вълна компонентни кораби изригна от непокътнатите кошерни комплекси дълбоко под земята.

Без да чакат заповед, стрелците пренасочиха оръжията си и започнаха да стрелят по кликисите. „Дете на гърма“ се раз люля от експлозия, която го отклони от курса му. Разпръснатите извънземни кораби бяха успели да се съберат в два огромни кораба-рояка, всеки от които отвори в центъра си гигантско дуло. От по-близкия куп с пращане излетя светкавица и превърна една от мантите на Ланиан в пара. Повече от хиляда от войниците му загинаха за един миг. Още един голям кораб на ЗВС бе унищожен.

Това не беше добре, никак не беше добре.

По командния канал пристигна съобщение — аварийен сигнал, който прекъсна всички останали съобщения:

— Внимание, кораби на ЗВС! Говори адмирал Конрад Бриндъл. Поемам командата на тази бойна група, с което освобождавам генерал Ланиан от поста му. Напускаме Пим. Връщаме се на Земята.

— Не! — изрева Ланиан.

Дреднаутът му бе разтърсен от нова експлозия — тежък удар, който пръсна два от двигателите му, и огромният кораб полетя неконтролируемо към планетата.

Стотици кликиски компонентни кораби продължиха да жият „Дете на гърма“. На екрана Ланиан видя как корабът на Бриндъл се отдръпва заедно с други два. Само още една манта бе оцеляла и Ланиан с облекчение видя, че остава до него. Но корабът изглеждаше безнадеждно повреден. От огромните пробойни в корпуса му излизаше дим.

Кликисите усетиха, че ги очаква лесна плячка, и се насочиха нагам.

Допреди малко Ланиан очакваше, че председателят Венцеслас ще го поздравя за гениалната идея да се справи не само с буболечките, а и с човешките предатели. Сега се оказа, че вместо да постигне двойна победа, е провалил цялата мисия. Представяше си презрението, с което щеше да го посрещне председателят, щом се върнеха на Земята. „Не е най-бляскавият момент в славната ми кариера“. Ако искаше изобщо да може да излезе с чест от ситуацията, трябваше да стигне до Земята, преди Бриндъл да е направил доклада си. Трябваше пръв да разкаже своята гледна точка за тази история.

— Измъкнете ни оттук — викна той. — Максимална скорост.

Навигационният офицер — жена — го погледна с изумление и ужас.

— Генерале, едва успявам да ни задържа в стабилна орбита! Два от двигателите са повредени, всички контролни връзки са разтопени. Никъде не можем да отидем!

— Тогава активирайте звездните на двигатели. Не ми пука къде сме. Просто ни разкарайте от тази планета.

Тя се намръщи, сякаш говореше с умствено изостанало дете.

— Твърде късно е за това, сър.

Дреднаутът се разпадаше, а наоколо гъмжеше от кликиски компонентни кораби. Ланиан се поколеба само за миг. Трябваше да действа, преди оттеглящите се кораби на ЗВС да излязат извън обхвата им.

— Адмирал Бриндъл, обявявам аварийна ситуация. Заповядвам ви да се върнете и да ни помогнете. — За миг се поколеба. — Изоставяме кораба.

Екипажът на мостика на „Дете на гърма“ не се нуждаеше от повторно подканяне: всички се втурнаха към спасителните совалки. Из коридорите завиха аларми. Цели палуби горяха, стотици от войниците на Ланиан вече бяха мъртви, убити при отварянето на многобройните пробойни в корпуса.

Ланиан продължи да крещи в комуникационната система:

— Адмирал Бриндъл, ваш дълг е да приберете нашите спасителни совалки!

По всяко друго време Бриндъл щеше да се подчини, без дори да се замисли. Щеше да изпълни дълга си. Но на пращания от статично напрежение екран Ланиан видя как Бриндъл и оцелелите манти продължават отстъплението си.

Кликисите пък продължаваха атаките си срещу „Дете на гърма“. Ланиан нямаше друг избор, освен да се втурне към малката спасителна капсула в стаята за инструктаж. Всички други вече се бяха изстреляли в космоса с по-големите спасителни съдове, макар че наоколо имаше толкова много кликиси, че Ланиан се съмняваше дали някой ще успее да се измъкне.

На наблюдателния екран зад бюрото си видя как адмирал Бриндъл обръща мантата си, за да качи на борда колкото се може повече спасителни совалки, въпреки че излагаше корабите си и самия себе си на огромен риск. Поне мъничко чест му бе останала.

Ланиан скочи през кръглия люк и дръпна капака над главата си. Стовари пръсти върху бутоните за активиране, които държаха совалката прикрепена на мястото ѝ, блъсна задържащите лостове и освободи малкия съд. Докато совалката се въртеше, Ланиан почувства, че му прилошава от гледката.

Над него „Дете на гърма“ вече бе само метален скелет. Другите спасителни совалки летяха в космоса като спори на огромна гъба, мъчеха се да избягат в безопасност, но самият Ланиан падаше в другата посока, към повърхността на планетата, далеч от спасителните операции на Бриндъл.

В атмосферата на Пим совалката намали скоростта. Огромната бяла пустиня и солените езера се сториха на Ланиан негостоприемни. Автоматичните системи можеше да успеят да го приземят жив и здрав, но как щеше да оцелее там долу? Поне бе от другата страна на

континента, а не от тази, на която неговите бомбардировки и тези на Уилис бяха унищожили кошерния град.

Совалката се удари в земята и подскочи, вдигна цял облак блестящ прах, който забули малкия прозорец. Ланиан си удари главата в тавана и изпъшка. Голяма глупост от негова страна да не си сложи колана.

Размърда се. Острата болка в ръката му май означаваше, че си е счупил лакътя. Голяма глупост наистина.

Трябваше да степенува нещата по важност. Намери комплект за спешна медицинска помощ и взе двойна доза стимулант-болкоуспокояващо. Трябваше да е достатъчно поне за няколко часа. Въпреки това не си представяше, че ще му се наложи да прави дългосрочни планове тук, на Пим. Сигурен бе, че Бриндъл ще си промени мнението и ще дойде да го прибере, но засега можеше да разчита само на себе си. Трябваше да живее в тази пустош и да оцелее някак.

Следващата стъпка: активира локаторния маяк с надеждата, че някой ще се върне да го вземе. Взе една чанта с енергийни заряди, пистолет — единственото оръжие, с което бе оборудвана совалката — и призова куража си, докато отваряше люка.

Излезе в равната бяла пустиня. Нямаше никакви кули, никакви извънземни сгради. Кликисите обаче продължаваха да извираат от дълбоките тунели, черупките им блестяха на слънцето, острите им крайници се мятаха във въздуха. Совалката бе кацнала на стотици километри от сърцето на кликиския град, но тунелите очевидно се простираха под целия континент. Ланиан не бе убил всички буболечки на Пим — съвсем не.

И сега хиляди и хиляди кликиси се приближаваха, за да разберат какво представлява разбитата спасителна совалка. Милиони. И го бяха видели.

Той стисна пистолета, прицели се грижливо и стреля. Не спря да ги обстрелва. Преброи тридесет и осем пръснати буболечки, преди почти да изчерпи заряда на оръжието. Преглътна тежко и реши, че трябва да запази последния изстрел за себе си — нивото на мощността бе почти нулево. Стимулантът, който бе взел, не действаше. Лакътят го болеше адски силно.

Цвърчащите и тракащи с крайници кликиси заобиколиха совалката и Ланиан се хвърли вътре и затвори люка. Клекна. Чуваше как насекомите блъскат и драскат корпуса. Совалката не бе предназначена да служи като бункер срещу нападение от всички страни.

Последва дълга зловеща пауза, а после Ланиан чу силно стържене. Стената на малкия съд се разцепи на четири места. Огромните буболечки си пробиха с нокти път и влязоха. Ланиан се притисна с гръб към стената, стиснал пистолета в ръка.

Всичко се случваше прекалено бързо. Тези създания бяха чудовища, излезли от най-ужасния му кошмар, и сега идваха към него с остри нокти, щипци и челюсти. С един последен предизвикателен вик Ланиан затвори очи, стисна ги здраво, допря дулото на пистолета до слепоочието си и активира енергийния бутон.

Бе останала енергия само колкото да му опърли кожата. Ланиан се взря в безполезното оръжие с безпомощен ужас. Зад гърба му извитият корпус се разпадна на части.

Кликисите се устремиха към него от всички страни. Цвърчащата им триумфална музика заглуши виковете му.

86.

ЗАМЕСТНИК-ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ ЕЛДРЕД КАИН

Каин не изпитваше абсолютно никакво чувство и това му се струваше странно. За разлика от председателя Венцеслас, никога досега не бе убивал. Сега обаче трябваше да го стори. Смъртта на архиотеца, хладнокръвното убийство на бившия председател Морийн Фицпатрик, ужасяващата сделка с черните работи — Каин не можеше да позволи спиралата да продължи да се върти надолу.

И наистина щеше да я спре — ако успееше да спре председателя. Базил Венцеслас трябваше да бъде отстранен веднъж завинаги.

Маккамон бе помогнал на Каин да подготви клопката, докато Сарейн се опитваше да убеди председателя да не прибегва до повече такива крайни мерки засега — обаче безуспешно. Каин не й бе казал почти нищо за заговора, не защото не й вярваха, а защото колкото повече знаеше Сарейн, толкова повече щеше да заподозре председателят Венцеслас. Тя не бе толкова слаба, колкото *пречупваща се*. Но все пак беше част от това, което предстоеше, и бе изиграла ролята си блестящо.

След като „божествената светкавица“ бе убила архиотеца, който говореше прекалено открито, хората се събраха около своя предполагаем спасител крал Рори. Каин никога не бе виждал такава религиозна треска. Най-лековерните бяха също така и най-гръмогласни, а председателят окуражаваше медиите да излъчват само репортажи, които обявяваха смъртта на архиотеца за мрачно чудо, за непогрешим знак от Бога, за удар от небето.

Макар че много хора очевидно приемаха това чудо скептично, любопитните, които проучваха случая, не можаха да намерят никаква следа, която да им подсказва истинската причина за светкавицата. Каин подозираше, че председателят Венцеслас е заличил всички записи за използваните средства. Мечът на свободата изказа няколко

предположения, но новинарските мрежи ги осмяха като „абсурдни теории за конспирация“.

Не можеше да има пощада за председателя Базил Венцеслас.

Сега, в ярката светлина на утрото, Сарейн, заместник-председателят Каин и Базил пътуваха в защитеното му превозно средство. Шофьорът спря на малкия плац пред реорганизираната фабрика за компита. Пред широките врати бе издигната трибуна.

Към основната производствена сграда имаше пристроени складове и квадратни постройки. Първоначално фабриката бе вторичен комплекс, в който се съединяваха отделните части на войнишките компита, но след бунта им се бе превърнала в най-голямото предприятие от този вид.

Маккамон бе дошъл преди тях, за да се погрижи за сигурността по време на речта на председателя. Крал Рори нямаше да присъства. В превозното средство Сарейн седеше до председателя и очевидно се чувстваше неудобно. Каин почти не говореше, лицето му беше непроницаемо.

Покрай плаца се бяха събрали най-консервативните поддръжници на Базил; някои носеха знамена. Индуриалците бяха заели местата си на седалките на ВИП скамейките и наблюдаваха как кралските стражи се строят от едната страна на трибуната.

Хората на капитан Маккамон заобиколиха трибуната. Полковник Андез и нейните чистачи в тъмните си униформи бяха застанали до подиума, сякаш символично защитаваха председателя Венцеслас дори от кралската стража. „Лош знак“ — помисли си Каин.

Надигнаха се приветствени викове, но доста слаби. Може би дори събралите се изпитваха съмнения относно фаустовската сделка, която Базил бе сключил с черните работи.

— Вие двамата изчакайте тук — каза Базил. — Ще направя съобщението и се връщаме на работа. — Слезе и тръгна към подиума, без да поглежда към тях.

Каин не си позволи да издаде облекчението си по никакъв начин — боеше се, че Базил ще ги помоли да го придружат. Сарейн преднамерено избягваше да го погледне. Изглежда, броеше секундите. Каин правеше същото.

Двамата слязоха и с отвращение загледаха как три чисто нови работи излизат от фабриката, за да бъдат представени като символ на

производствените способности на Ханзата. Председателят се качи на подиума и се обърна към зрителите. Бе точно в центъра на подиума, точно на мястото, запазено за него, точно където Каин знаеше, че ще бъде.

— Право и задължение на великите водачи е да оставят недоразуменията зад гърба си. Човешко е да признаеш, че си допуснал грешка. — Думите на Базил бяха безизразни и отсечени, без страстта, която бе изисквал от архиотеца, а сега изискваше от крал Рори. — Въпреки миналите различия помежду ни, ние и черните роботи можем да сме много по-силни заедно. Това е може би единственият начин да оцелеем сред опасностите на Спиралния ръкав. — Усмихна се. — Роботите ще възстановят нашите Земни въоръжени сили, а в замяна ние ще увеличим броя им, за да могат да се сражават срещу своите разрушителни кликиски създатели. Заедно ще станем могъщи — сила, с която враговете ни ще трябва да се съобразяват.

На това място Базил изненада Каин, като направи знак на Сирикс и придружителите му да се приближат. Заместник-председателят примигна. Не беше очаквал черните роботи да стоят толкова близо до председателя. Сарейн го стрелна с бърз нервен поглед. Изглеждаше така, сякаш ѝ се повдига.

Сирикс поведе двете еднакви машини към подиума и тримата се качиха и спряха до председателя Венцеслас. По бледото чело на Каин изби пот, но той не посмя да вдигне ръка, за да я избърше.

— Това са първите нови роботи, произведени от нашите фабрики — каза високо председателят. — Тези и други като тях ще бъдат разменени за един наскоро поправен боен кораб — първият от много.

Сирикс пристъпи напред. Червените му оптични сензори блестяха ярко. Базил дискретно отстъпи половин крачка настрани, за да му направи място. Каин затвори очи.

Във въздуха профучаха ракети и оформиха бродерия от искри върху черната броня на Сирикс. Стражите на Маккамон и хората на Андез се разкрещяха и трескаво се заозъртах да локализират стрелеца. Андез посочи един от покривите, където едно автоматично самонасочващо се оръжие се бе надигнало от прикритието си сред тръби и топлинни радиатори.

Базил се хвърли на земята. Андез сочеше покрива и крещеше някакви заповеди. Хората на Маккамон вече бяха открили огън, макар

че не виждаха никакъв стрелец. Само след секунди автоматичното оръжие бе раздробено на парчета.

Маккамон се втурна задъхан към подиума. Полковник Андез вече бе клекнала до председателя. Уплашен да не създаде впечатлението, че е изчакал прекалено дълго, преди да реагира, Каин сграбчи ръката на Сарейн и двамата се втурнаха напред веднага щом огънят спря.

— Какво ще правим сега? — попита Сарейн задъхано.

— Ще се опитаме да помогнем на председателя — отвърна Каин, играеше ролята, която се очакваше от него. — Зад това сигурно стои Мечът на свободата. Те са тези, които искат да го убият.

Сарейн го изгледа стъписана, но после кимна енергично.

— Да, точно те са.

Сирикс и другите двама черни роботи бяха протегнали завършващите си с остри шипове ръце, готови да се впуснат в ръкопашен бой, ако е необходимо.

— Кой смее да ни напада? — попита Сирикс.

— Тези изстрели не бяха предназначени за вас! — тросна се Базил. — Опитаха се да убият мен. — Лицето му бе почервенияло от гняв. Той си пое дълбоко дъх, после каза студено на Андез: — Открийте кой стои зад това.

— Ще го открием — отвърна Маккамон.

87.

ПРЕВЪПЛЪТЕНИЯТ ФЕРОУИ РУСА'Х

След падането на корабостроителниците Миджистра се бе превърнала в огнен ад. Но тези огънове не бяха пречистващите възродителни пламъци на фeroуите. Величественият Призматичен палат, легендарната Зала на паметителите, музеите, скулптурите и фонтаните — всичко това бе изчезнало, превърнато в пара от яростната експлозия.

В сърцето на пламъците трептяха въглени и късчета прегрят кристал. Десетки фeroуи се въртяха над точката на сблъсъка като разгневени стършели и добавяха енергията си към огнения ад, разпалваха пламъците, разпростираха лавата.

Руса'х се присъедини към тях. Тялото му бе непокътнато, пламъците го обгръщаха като слънчева корона. Кожата му сияеше, а душепламъкът му се тресеше от ярост заради това, което бяха сторили на него самия и на великолепия му град. Онази част от него, която все още си спомняше, че е бил илдириец, се отвърщаваше от този ужасяващ акт. Призматичният палат! Миджистра! И този, който бе направил подобно нещо, беше *илдириец!*

Сега Руса'х знаеше, че всичко е заради мага-император Джора'х.

Сред дъжд от искри Руса'х запрати останките настрана. Застана могъщ, пулсиращ, със стиснати юмруци. Променящите му се одежди от огън се издуха в буря, завихрена от самия него. Дивите огнени топки кръжаха около главата му, нажежени още повече от нуждата си да унищожават. Едва ги удържаше под властта си. Фeroуите искаха да се стрелнат във всички посоки и да изпепелят всеки илдириец във всеки лагер, всеки превърнат в убежище тунел, всеки град и село.

Руса'х едва успяваше да ги удържи. Нямахше да им позволи да изтребят хората му.

— Не, имаме много по-важна цел.

Най-важната мишена.

От тизма на децата със смесена кръв бе разбрал какво прави тал О'нх, но прекалено късно, за да спре бедствието. Корабостроителниците в орбита вече се спускаха надолу и нито Руса'х, нито фероуите можеха да предотвратят сблъсъка.

Докато Миджистра избухваше в пламъци навсякъде около него, той се олюляваше, смаян от разкритието, придобито от ума на децата, които защитаваха младия Райдек'х: магът-император бе затворник на хората! Сега знаеше защо Джора'х не бе дошъл да се изправи срещу него, когато фероуите установяваха контрол над Илдира, а бе оставил адара и престолонаследника да се сражават вместо него.

Теранският ханзейски съюз бе заловил могъщия маг-император! Още един знак за слабостта и поквареното управление на Джора'х.

Сега обаче разбираше и какво иска да направи адар Зан'нх, Унищожаването на Миджистра целеше едновременно да убие Руса'х и да позволи на бойните лайнери да избягат от фероуите. Руса'х нямаше да остави подобно действие безнаказано. Деветте кораба от Слънчевия флот вече бяха напуснали Илдира. Можеше да се впусне в преследване, въпреки че според него вече се бяха отдалечили прекалено много.

Но сега най-накрая можеше да се изправи пред мага-император Джора'х.

Вдигна искрящите си ръце и призова пламтящите елипсоиди, които се стрелкаха над главата му. Накара един да се спусне и външният слой на кожата му се накъдри от острите езици на пламъка. Огненото кълбо го обгърна в гореща прегръдка.

Благодарение на душепламъците, погълнати през последните няколко месеца, фероуите бяха увеличили броя си многократно. Руса'х щеше да вземе огнените кълба със себе си за подкрепление — всичките — и така щеше да е сигурен, че не използват отсъствието му, за да унищожат още повече илдирийци тук.

Руса'х бе този, който щеше да спаси илдирийския народ.

Магът-император Джора'х бе този, който трябваше да страда.

Като метеорен дъжд Руса'х и огромната му армада се понесоха далеч от Илдира, към системата на Земята.

88.

РЛИНДА КЕТ

— Нали разбираш, на борда на космическите кораби нямаме много опит с буболечките — каза Рлинда Кет на Маргарет Коликос.

Възрастната жена вървеше пред нея, без да обръща внимание на пищенето, свиркането и тракането на бронираните насекоми.

— Аз също не ги харесвам, капитан Кет, но дълги години живях сред тях и оцелях.

Рлинда бе изумена, че буболечките не я нараниха, докато я отвеждаха далеч от повредения ѝ кораб.

— Надявам се, че смятат да поправят „Любопитство“. Все пак пострада по тяхна вина.

— Те смятат, че изобщо не е трябвало да идвате тук. — На устните на Маргарет се изписа загадъчна усмивка. — Но ако Дейвлин се съгласи, предполагам, че могат да бъдат убедени да поправят кораба.

— Какво всъщност се е случило с Дейвлин?

— Отиваме в залата на люпилото. Там ще получите отговори на въпросите си.

Рлинда се намръщи. Вече знаеше, че се е загубила безнадеждно в огромния кошерен град.

— Дойдох да го спася.

— Боя се, че сте закъснели. — В гласа на жената звучеше дълбока тъга. — Дейвлин вече не може да бъде спасен... или може би той ще спаси всички ни. Не съм сигурна.

Рлинда въздъхна раздразнено.

— Все още не разбирам за какво говорите. Жив ли е Дейвлин, или мъртъв?

— Ох — каза Маргарет. — Това е нещо, което трябва да видите сама.

Насекомите ги отведоха до огромна куполовидна страда и Маргарет влезе в един зловонен тунел. Рлинда не бе очарована от

мисълта да се провира в тъмни претъпкани коридори в компанията на толкова много бронирани насекоми, но Маргарет вървеше, сякаш всеки ден минаваше по тези тунели, за да стигне до местоработата си. Наистина приличаше на жена, която просто отива на работа.

Рлинда се стараеше да не изостава от забързаните крачки на Маргарет. Дишаше тежко и това ѝ пречеше да задава прекалено много въпроси. Никога не бе страдала от клаустрофобия, но сега, в тези хлъзгави тунели, ѝ се стори, че се задушаваше.

В голямата централна зала беше още по-зле.

Маргарет спря и заговори на нещо, което приличаше на кипяща маса от личинки, черни късчета от смачкани насекоми, натрошени отломки — нещо, което наподобяваше купчина боклук, но по някакъв начин бе живо.

— Нали си спомняш Рлинда Кет? Доведох я. — Маргарет погледна назад. — Люпилото иска да говори с вас.

Стомахът на Рлинда се разбунтува, когато гърчещата се маса започна да се размърдва и променя. Искеше единствено да избяга... докато не осъзна, че отделните части се събират в лице... човешко лице.

Лицето на Дейвлин Лотце.

— Сигурно се майтапите.

Главата приличаше на колосална статуя, заемаше по-голямата част от помещението. Гротескните устни на Дейвлин се размърдаха.

— *Рлинда Кет.*

Гласът не беше на Дейвлин. Дори не беше човешки.

— *Наредих да ти осигурят безопасност.*

— Много гостоприемно, Дейвлин. — Рлинда прибегна до хумора като средство за самозащита.

— *Аз не съм... изцяло Дейвлин. Съзнанието ми съдържа това на всички кликиси в кошера ми. Унищожих повечето от останалите кошери... отказах да асимилирам тяхното ДНК... отказах да се делия.*

— По-късно ще ви обясня кликиското възпроизвеждане — каза Маргарет Коликос. — Доста е странно.

— Нямам търпение. — Рлинда потисна страха си и се насили да пристъпи по-близо до гигантската скулптирана глава.

— *Трябва да унищожя още един кошер. Ще го направя скоро. Тогава аз ще съм Единственото люпило.*

Рлинда погледна Маргарет, после пак се обърна към кошерното съзнание.

— Ами хубаво. Какво ще стане после?

— *После ще направя нещо велико* — каза Дейвлин-люпилото. — *Ще стана по-могъщ от когато и да било.*

— Дейвлин да завладява вселената? Не ми звучи в твой стил.

— *Аз не съм Дейвлин.*

Маргарет се обади тихо:

— Той се променя с всеки кошер, който побеждава, дори и да не го асимилира. Но според мен това означава, че следващата цел на кликисите са черните работи.

— Да се отървем от черните работи ли? Не ми звучи никак зле. А какво се случва с всички други кликиски кошери, които разгромява? Към армията му ли се присъединяват, убива ли ги? Какво?

— Не съм сигурна.

— *Кошерът на Пим е почти унищожен* — каза люпилото.

Маргарет обясни какво е научила през дългогодишните си изследвания.

— Ако никой не им попречи, кликисите ще се спуснат като ято скакалци върху всяка планета, която намерят, включително и тези, населявани от хората. Дейвлин обаче смята, че е достатъчно силен, за да ги спре. Трябва да се молим *той*, а не люпилото на някой друг кошер, да стане Единственото люпило.

Рлинда зачака, но чуваше само шумоленето и потракването на милиони малки създания. Искаше Дейвлин да ѝ каже, че не е зъл, но изкуственото лице не изразяваше нищо.

— Помниш ли старата приказка за по-малката от двете злини? — попита тя и с неизмерима тъга добави: — Съжалявам, че закъснях. Искях да те спася.

— *А аз исках да се измъкна невредим. Вместо това... трябваше да се приспособя към положението.*

Главата потръпна и започна да се разпада, сякаш отделните парченца бяха загубили решимостта си да останат заедно в определена форма. Рлинда чуваше как навън, в кошерния град, се движат множество кликиси. Сигурно ставаше нещо много важно.

Люпилото обаче не възнамеряваше да се впуска в обяснение. Съзнанието на Дейвлин — или това, което бе останало от него, — вече

бе заето с някакъв голям проблем.

След няколко изпълнени с напрежение мига пред люпилото се появи процесия от кликиски воители, покрити с кървавочервени и кафяви петна. Носеха главите на четири огромни буболечки — сребристи, с черни неравни ивици, наподобяващи светкавици, по теметата. От прерязаните вратове висяха ганглии, а фасетните очи бяха празни.

Воините поднесоха четирите глава като дар на люпилото. В залата нахлуха още воители, изпълниха я докрай и започнаха да цвърчат тържествуващо.

Маргарет обясни на Рлинда:

— Това са дарители на вражески кошер.

— Това означава ли, че се е случило нещо важно?

Гърчещата се променяща се маса се тресеше неразличима, човешкото у нея бе изчезнало; но после лицето отново се оформи, макар и грубо, от свиващите се като червеи компоненти.

— *Кошерът на Пим е понесъл жестоки щети от кораби на ЗВС. Убили са няколко дарители, но са се оттеглили, преди да унищожат люпилото. — Лицето направи пауза. — Ние пристигнахме веднага след това. Моите воители постигнаха лесна победа. Унищожих люпилото на Пим.*

— Значи е свършено. — Гласът на Маргарет бе изпълнен с благоговение.

— Какво означава това? — попита я шепнешком Рлинда.

— *Сега аз съм кликиската раса. Аз съм кошерното съзнание, което контролира всички. — Гротескната глава се размърда, но лицето, което се образува сега, нямаше дори най-бегла прилика с човешко. Приличаше на огромно бодливо насекомо. — Сега ще се променя. Тук ще пристигнат оцелели членове от всички кошери и моите дарители най-после ще ги погълнат. Тогава ще предприема огромно делене.*

Маргарет изглеждаше обезпокоена.

— Но, Дейвлин, това ще те удави сред тях — личността ти ще изчезне сред целия този шум!

Скулптираната буболечкова глава се разпадна на отделни, самостоятелно движещи се парчета. Доколкото разбираше Рлинда,

Дейвлин Лотце вече се бе превърнал в слаб шепот в какофонията на гигантското кошерно съзнание.

89.

ЗАМЕСТНИК-ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ ЕЛДРЕД КАИН

Не искаше да е тук, но председателят Венцеслас не му остави никакъв избор. Заместник-председателят Каин и Сарейн трябвало да присъстват демонстративно, настоя Базил, та хората да могат да видят тяхната безусловна подкрепа. Каин си помисли, че може да му прилошее, но потърси убежище в ролята си на винаги невъзмутимия заместник-председател.

Гласът на Сарейн едва доловимо трепереше:

— Спомням си времето, когато обичах да наблюдавам процесиите, парадите и спектаклите, Базил. Защо поне веднъж не направим нещо положително, нещо, което да покаже на хората истинската същност на Ханзата?

Председателят я изгледа с непроницаемо изражение. Подозираше ли нещо?

— О, това наистина ще е спектакъл — точно както Мечът на свободата очакваше моето убийство да се превърне в страхотно шоу.

Вживял се в ролята си така, както никога преди, облеченият в тъмна униформа крал Рори седна на един временен трон високо над площада, откъдето щеше да въздаде правосъдието на Ханзата. Тъмната му коса бе идеално подстригана, а слабостта на тялото му бе умело прикрита от тежкия плат.

— Къде е капитан Маккамон? — попита Сарейн, като безуспешно се мъчеше да потисне тревогата си. — Не трябва ли и той да е тук?

— Днешният въпрос не влиза в задълженията на кралската стража — каза Базил. — Започнах да се съмнявам в ентузиазма на Маккамон, ако не и във верността му. Не успя да намери дори един-единствен човек, за когото неоспоримо да докаже, че е член на онази

отцепническа групировка, но чистачите ми откриха не един и двама веднага щом започнаха да полагат усилия.

— Тоест арестувайки обичайните заподозрени ли? — попита Каин.

— Доказателствата, предоставени от полковник Андез, бяха достатъчно убедителни — отсече председателят.

Докато Рори с мрачен и сериозен вид сядаше на трона си, над площада прокъртя оръдейна стрелба, но това бе само салют, част от военния парад. Войници в тъмни униформи с червени ширити и червени ленти на ръкавите излязоха с маршова стъпка на площада.

Елитните чистачи на председателя пристъпиха напред, праметнали през рамо дълги язерни пушки; Пред себе си бутяха осемнадесет оковани затворници със запушена уста. Лицата им бяха изпити, а очите — хлътнали дълбоко в орбитите; някои бяха изпаднали в истерия, а други не, но всички бяха оковани здраво. Препъваха се, докато се опитваха да не изостават от ритъма на военния марш. Застанала начело на групата, полковник Андез се усмихваше широко. Всеки можеше да подуши във въздуха предстоящата екзекуция.

Най-после крал Рори изрецитира думите си. Момчето бе разбрало, че не е в негов интерес да се отклонява от текста, но не можеше да потисне докрай треперенето на гласа си, макар че иначе смело изпълняваше ролята си.

— Наши врагове са не само тези, които ни атакуват на далечни планети или в космоса. Наши врагове са не само кликисите или техните роботи, хидрогите, фероите и дори Питър и неговата бунтовническа Конфедерация. За жалост имаме врагове и тук, сред нас — нашите съседи, онези, които би трябвало да бъдат наши приятели! Това загниване си проправя път в обществото ни. Групата, известна като Мечът на свободата, е отрова за човечеството. След неотдавнашния им неуспешен опит да убият председателя Венцеслас не може да има съмнение в това. За щастие организаторите на това подло престъпление бяха заловени благодарение на старанието на моите хора. — И той вдигна ръце за благословия.

Щом младият крал млъкна, един чиновник излезе напред и с гръмък глас прочете имената и престъпленията на осемнадесетте оковани затворници. Един от тях все още носеше грим на мим.

Каин слушаше обвиненията в „неописуеми“ престъпления и предполагаемите доказателства за участие в заговора за убийството на председателя. Не вярваше, че който и да било от тези хора е действителен член на Меча на свободата, но пък от тях ставаха чудесни изкупителни жертви. Не се съмняваше, че са ги заловили да говорят срещу администрацията. Само това бе достатъчно, за да ги осъдят.

Веднага след провала на заговора Каин бе разбрал, че ще има жесток отговор. Бе прикрил грижливо следите си, бе заличил всичко, което би могло да подсказва, че той, Сарейн или Маккамон са замесени. Не бе оставил никакви доказателства.

Но на председателя Венцеслас те и бездруго не му трябваша.

— Сега, когато престъпниците са предадени на правосъдието, всички ние можем да спим спокойно — каза Базил.

Чистачите се отдръпнаха и оставиха затворниците така, че всички да ги виждат. Полковник Андез и останалите войници в тъмни униформи свалиха от раменете си язерните пушки.

Възелът в стомаха на Каин се стегна още повече. Сарейн сякаш щеше да припадне и той посегна да я подкрепи. Погледът на Базил бе прикован върху осемнадесетте затворници. Един от тях се олюля и се опита да си пробие път през тълпата въпреки оковите. Това движение се оказа поводът, който чакаше Андез. Чистачите започнаха да стрелят с язерните си пушки.

Всичките осемнадесет затворници бяха превърнати в димящи късове месо. Касапницата продължи само секунди, но вонящият пушек остана да се вие във въздуха. Сред тълпата изригнаха крясъци, които по някакъв начин Базил възприе като аплодисменти.

С отработен маниер Андез излая някаква заповед и стражите преметнаха пушките си през рамо и отстъпиха назад в идеални редици. Крал Рори се олюля на трона си. За един дълъг миг над площада се възцари мълчание.

— Защо не говори? — промърмори Базил. — Знае какво трябва да направи.

Най-после момчето се освести и се изправи. Заговори отначало със заекване, но после по-силно:

— Моля ви, не ни принуждавайте да го правим пак. Бъдете верни на правителството си. Помогнете ни да постигнем победа. Това е

единственото, което искам от вас като ваш крал.

— Не е зле — каза Базил. — Като за първо изпълнение изобщо не е зле.

— Прав е — успя да каже Сарейн. — Да се надяваме, че никога няма да ни се наложи да го правим отново.

90. СЪЛИВАН ГОЛД

Два дни след ужасяващата публична екзекуция Съливан отвори вратата и видя на прага полковник Андез в блестяща от чистота униформа. Придружаваха я шестима от нейните главорези, готови да се нахвърлят върху него.

— Кажи им да се махат — обади се кисело Лидия от кухнята.

— Моля ви, не заставайте на пътя ни, госпожо Голд — каза студено полковник Андез.

С кухненска кърпа в ръце Лидия измарширува напред. Лицето ѝ бе изпито и изтощено.

— Поискай да видиш разрешението за претърсване, Съливан. Не сме длъжни да ги пускаме вкъщи. Има закони...

Този злополучен съвет обаче разяри чистачите и те изблъскаха Съливан настрана и влязоха.

— Ей, чакайте! — викна той. — Това е частна собственост! Ще повикам полицията.

— Ние сме полицията.

Лидия се изпречи на пътя им.

— Не, не сте. Вие сте просто банда разбойници.

Съливан сграбчи жена си и я принуди да стои мирно. Вече бе видял хладнокръвието, с което тези хора бяха застреляли предполагаемите съучастници в заговора срещу председателя.

— Лидия, спри!

— Кажи им на *тях* да спрат! Защо им позволяваш да те тъпчат така? — Тя го изгледа сърдито. — Не трябва да им се оставяме. Не можем просто да позволим това да продължава. Не е *редно!*

Униформените мъже и жени започнаха да преобръщат мебелите, преобрърнаха цяла лавица с книги, отвориха шкафовете в кухнята и започнаха да разхвърлят навсякъде чинии, тенджери и тигани.

— Моля ви, просто ми кажете какво търсите! — извика Съливан.

— Доказателства — каза Андез.

— Доказателства за какво?

— За всичко, което успеем да намерим. Получихме няколко донесения за вас и особено за съпругата ви. — Андез се усмихна, докато хората ѝ преобръщаха масата за хранене с краката нагоре, сякаш очакваха да намерят от долната страна на плота таен предавател.

Предишния ден ресторантът на сина му Джером бе ограбен, а прозорците — изпочупени. Други членове на семейството бяха тероризирани или у дома, или на работните си места. Чистачите бяха отишли в счетоводния кабинет на дъщеря му Патрис и бяха поставили на вратата електронна ключалка, бизнесът ѝ бил прекратен „до второ нареждане“. Други две от дъщерите на Съливан и един от синовете му бяха арестувани, а на подрастващия му внук Филип му бяха прекратили изключително престижна стипендия без никакво обяснение.

Сега, докато униформените тършуваха из къщата и правеха всичко възможно да преобрънат колкото се може повече мебели и вещи, гневът на Лидия достигна върхната си точка. Съливан разбра какво ще се случи, но не бе достатъчно бърз, за да я спре. Тя се нахвърли върху Андез и я заудря по раменете и гърба с костеливите си юмруци. Останалите се нахвърлиха върху нея. Съливан им изкрещя да спрат, уплашен, че ще я застрелят. Вместо това те ѝ сложиха белезници.

— Пуснете я — викна той. — Няма да ви създава никакви неприятности повече.

— Вече създаде повече от достатъчно неприятности. Имаме заповеди от председателя. — Андез присви очи и го погледна. — Той все още е недоволен от отказа ви да поемете управлението на небесните мини на Голген, господин Голд.

Докато я отвеждаха, Лидия се бореше като тигрица. Чистачите дори не си направиха труда да продължат претърсването и Съливан разбра, че всичко е било замислено предварително. Бяха накарали Лидия да избухне, за да имат причина да я арестуват. Бяха го направили преднамерено, точно както бе преднамерено нарочването на други членове на семейството му.

Председателят просто му показваше какво може да му направи Ханзата, ако не ѝ сътрудничи.

Съливан остана вкъщи почти цял ден, убеден, че председателят Венцеслас ще го потърси и ще му постави ултиматум, на който този път той не можеше да не се подчини. Но не се случи нищо, така че той пое инициативата и отиде в административната сграда на Ханзата.

Стражите на вратата отказаха да го пуснат „заради мерките за сигурност“. Нещо по-лошо: Съливан чу слухове, че скоро щяло да има още екзекуции. Макар че така и не видя списък с имена, усещаше в гърдите си ужасна тежест. Цялото му семейство бе арестувано. Трябваше да види председателя. На опасност бяха изложени не само животът и кариерата му, а и нещо много повече.

Първите му две молби за аудиенция бяха учтиво приети и попълнени според протокола, а после забравени някъде, захвърлени сред множество маловажни документи, които накрая щяха да минат през ръцете на някой чиновник на долния край на командната верига.

Изминаха цели дни, през които така и не успя да получи среща с председателя. Беше все по-отчаян. Накрая реши да опита с друга административна верига и успя да убеди стражите да го пуснат в една от залите на първия етаж на сградата на Ханзата, където за щастие се натъкна на заместник-председателя Каин, който отиваше на някакво събрание.

— Моля ви, господин заместник-председател, помогнете ми.

Бледият мъж позна Съливан и той побърза да му обясни какво се е случило.

Каин каза безизразно:

— Очевидно трябва да говорите с председателя.

— Знам. От дни се опитвам да се добера до него.

— Елате с мен.

Съливан се запрепъва след него, неспособен да повярва на късмета си. Каин го поведе право покрай разните администратори, секретари и стражи.

— Господин председател — каза високо, докато влизаха в кабинета, — трябва да чуете какво има да ви каже този човек.

Председателят Венцеслас вдигна поглед, позна Съливан и се навъси.

— Когато му дойде времето. Все още не съм отговорил на исканията му.

— Ще се радвам да ускоря нещата вместо вас, сър. Този проблем може да се уреди само за няколко минути.

После направи знак на Съливан да влезе в кабинета, сякаш знаеше, че председателят играе някаква игра, обърна се и излезе.

Съливан не знаеше какво трябва да направи, но бе решен на всичко. Застана сковано пред председателя.

— Арестуваха семейството ми. Не знам защо и не знам къде са. Аз... надях се, че ще можете да ми помогнете. — Пое дълбоко дъх. — Моля ви.

— Сигурен съм, че не може да са ги арестували без причина.

Съливан реши да премине направо към въпроса.

— Добре, по дяволите! Ако настоявате да поема управлението на скитническия комплекс за небесни мини на Голген, ще направя всичко по силите си. Ако ми осигурите военна подкрепа, навярно ще мога да овладее враждебно настроените работници. Изпратете ме там още днес, ако желаете. Но моля ви, оставете семейството ми на мира. Искам да са в безопасност.

— Живеем в опасни и несигурни времена, господин Голд. Кой може да гарантира безопасността на когото и да било?

Съливан го изгледа остро.

— *Вие* можете, господин председател.

Думите му накараха Венцеслас да се усмихне.

— Винаги съм вярвал, че е така, но напоследък бях принуден да предприема мерки, които не ми допадат особено. Успокоявам се с мисълта, че след време историята ще оцени подобаващо мъдростта на действията ми.

— Лично аз ще оценя мъдростта ви, ако освободите семейството ми — възрази Съливан. — Те не са навредили на никого и положително не са и мислили подобно нещо.

Базил почука с пръсти по гладката полирана повърхност на бюрото и погледна дали не остават отпечатьци.

— Лунната база на ЗВС е подходящо място, та семейството ви да е в безопасност. Не сте ли съгласен? Можем да ги настаним на сигурно място в базата. Комендант Тилтон е гостоприемен домакин. Стига сътрудничеството ви и работата ви на Голген да са на приемливо ниво, никой от близките ви няма да пострада ни най-малко.

Съливан почувства как по гърба му избиват студени капки пот. Не можеше да повярва, че Венцеслас говори така открито за вземането за заложници.

— Това, изглежда, е най-доброто, на което мога да се надявам, господин председател.

— Да. Скитническите небесни миньори на Голген само чакат някой да ги впрегне на работа. Ще пратя една ескадрила на ЗВС да ви помогне да наложите авторитета си.

Съливан не бе в позиция да поставя условия, но се опита да изкопчи всичко, което можеше.

— Тогава ви моля да уредите преместването на семейството ми колкото е възможно по-скоро. Измъкнете ги от затвора или където там ги държите и ми уредете среща с тях, след като ги настаните на Луната, за да им кажа довиждане и да ги успокоя, нали разбирате.

Председателят Венцеслас очевидно не разбираше, но не възрази.

Съливан продължи дотам, докъдето смееше да стигне.

— След като се уверя, че са там, и знам точно къде ще са, ще направя това, което искате.

Председателят извика на екрана си няколко документа. Очевидно вече бе написал заповедта.

— Да, разбира се, че ще го направите.

91.

ПАТРИК ФИЦПАТРИК

Патрик кипеше от гняв. Морийн Фицпатрик може и да не се бе отличавала с особена топлина, но тъкмо тя го бе възпитала да е силен. Патрик започваше да осъзнава колко много ѝ дължи... и колко силно ненавижда председателя Венцеслас.

С привичната си издръжливост скитниците бяха подновили добива на екти. Работниците се трудеха на смени и производството на звездно гориво започваше да навакса откънатото от ЗВС. Патрик се съмняваше генералът да е тъй глупав да се върне толкова скоро; от друга страна, въображението му не стигаше, за да си представи всичко, което правеха земните военни. Дел Келъм се кълнеше, че по-скоро ще изхвърли пълните варели в облаците, отколкото да позволи на копелетата от ЗВС да се докопат до тях. Крал Питър бе обещал да изпрати поне един от корабите на адмирал Уилис на Голген за защита веднага щом се върнат от Пим. Понастоящем обаче скитническите небесни мини се намираха на повече от десет газова гиганта, а новосъздадената армия на Конфедерацията просто нямаше достатъчно кораби, за да патрулира около всеки.

Патрик си пое дълбоко дъх и гласът му потрепна:

— Това трябваше да е най-важното дело в продължилата ѝ цял живот кариера. Баба ми можеше да промени нещата към по-добро... и загина заради това.

Очите на Зет пламнаха.

— Трябва да направим нещо, Фици. Не можем да оставим смъртта ѝ ненаказана.

— Дяволски си права.

Прегърна я. Беше в плен на силни и объркани чувства — ярост, неверие, жажда за отмъщение и ужас от това докъде е готова да стигне Ханзата.

Най-после успя да внесе ред в мислите си, като си представи какво щеше да направи на негово място Мадам Бравата.

Застана пред широкия прозорец и се загледа в безкрайните газови облаци.

— Помниш ли как баба ми каза, че съм станал нещо като герой сред протестиращите? Е, онова мое малко признание не беше нищо в сравнение с това, с което разполагаме сега — недвусмислени записи как мантите на ЗВС взривяват кораба на бившия председател. И как нападнаха небесните мини тук, как откраднаха всички тези екти. И ударът над корабостроителниците на Оскивъл, и всички тези убити цивилни...

— Обзалагам се, че нито един от *тези* записи не е бил излъчен по официалните канали на Ханзата — каза Зет.

— Разполагаме с множество нагледни доказателства за незаконни дейности. Време е да покажем някои от тях на хората на Земята — може би да се свържем с Меча на свободата и да им помогнем да свалят председателя.

Патрик стисна зъби. Представи си какво би направила баба му.

— Отивам на Земята и няма да се върна, преди да сваля председателя Венцеслас.

Дел Келъм не можеше да откаже нищо на дъщеря си и на зет си. Зет! Патрик все още не бе възприел изцяло *тази* мисъл.

Тримата се срещнаха на долната площадка, където кацаха и излитаха товарни и продоволствени кораби. Днес вятърът имаше особено кисела миризма, което подсказваше, че отдолу се издигат нови стълбове газове.

— Всички ресурси на клана Келъм са на ваше разположение. Време е да научим Голямата гъска на едно-две неща, по дяволите! Председателят успя да вбеси поне деветдесет процента от населението на Спиралния ръкав.

— Положението е критично — каза Патрик. — Скоро ще има експлозия.

— Само внимавайте. Точно сега нямам време да организирам още две погребения — продължи Келъм уж на шега, но Патрик забеляза тревогата, изписана на лицето му. В началото на войната хидрогите бяха убили неговата годеница и партньорка Шарийн Пастернак, а много години преди това майката на Зет също бе загинала

при инцидент. — Просто прави това, което ти казва Пътеводната ти звезда, миличка.

— Не се тревожи. — Зет го целуна по брадатата буза. — Щом успявам да се справя с Фици, останалата част от населението на Земята не би трябвало да представлява проблем.

92.

ЗАМЕСТНИК-ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ ЕЛДРЕД КАИН

Разнебитените останки от нападателната група на генерал Ланиан се върнаха от Пим и Конрад Бриндъл докладва как кликисите са ги разгромили. Заместник-председателят Каин прилежно си водеше бележки.

Бриндъл дори не се опита да прояви тактичност. Отсеченият му глас ясно изразяваше неодобрението му, докато обвиняваше за съкрушителното поражение единствено Ланиан.

— Изобщо нямаше нужда от всичко това. Конфедерационните кораби доброволно ни предложиха помощта си. Ако се бяхме обединили, можехме да унищожим люпилото.

— Вместо това генералът се е провалил при изпълнението и на двете задачи — изръмжа Базил. — Успял е да превърне една сигурна победа в две съкрушителни поражения.

Бриндъл бе непоколебим.

— Да, господин председател. Заради него ЗВС загуби три манти, „Дете на гърма“ и множество войници, включително самия генерал Ланиан.

— А силите на Конфедерацията са останали незасегнати. Този идиот вероятно е мислел, че ще успее да ме впечатли.

Каин мълчеше. Не коментира дали нападението е било добра идея още от самото начало — по-добра от наивния план да изпратят адмирал Диенте при кликисите с древното преводаческо устройство. Председателят твърдоглаво продължаваше да търси заговорници, но заместникът му се опитваше да бъде по-незабележим и небиец на очи от всякога.

Председателят бе съсипал командната структура на Земните въоръжени сили. Много от местата във висшия ешелон бяха

оваканти, надолу по пирамидата също зееха празнини — резултат от измяната на черните работи.

Базил се загледа в екрана.

— Пайк и Сан Луис са единствените оцелели адмирали, а не съм възхитен от нито един от двамата. — Направи кратка пауза, преди импулсивно да вземе решение. — Бриндъл, вие доказате способността и предаността си, и то неведнъж. Назначавам ви за командир на Земните въоръжени сили.

Бриндъл се сепна, Каин също.

— Сър?

Председателят вписа текста на промяната в командната мрежа и го пусна в системата.

— С настоящото ви назначавам за генерал — най-висшия офицер в Земните въоръжени сили. — За един дълъг миг лицето му остана безизразно и отдалечено, но после той си спомни, че трябва да се усмихне. — Господин заместник-председател, подгответе всичко за незабавното провеждане на церемонията. Искам крал Рори лично да окачи звездите на генерал Бриндъл.

На другия ден, облечен в разкошните си дрехи, с искряща от скъпоценни камъни корона, младият крал утвърди Конрад Бриндъл за новия главнокомандващ на ЗВС.

Бриндъл коленичи пред краля в чисто новата си униформа. През целия си живот бе служил вярно на ЗВС, но сега изглеждаше изумен от късмета си. Рори каза няколко думи за смелите и предани действия на Бриндъл и закачи на рамото му символа на новия му ранг.

Натали Бриндъл, съпругата на Конрад, седеше на почетно място до трона, също облечена в униформата си от ЗВС. Тълпите започнаха да аплодират, а медиите записваха всяка секунда от необичайното събитие. Каин наблюдаваше, без да каже нищо. Сцената приличаше досущ на посвещаването в рицарство на някой оръженосец от древен крал.

Следващата вечер Каин се върна в апартамента си в сърцето на пирамидата на Ханзата. Тук поне нямаше никакви прозорци и никой, който да го разсейва. Повече от час седя в тишината, замислен за безценните си картини на Веласкес. Трябваше да се съсредоточи.

И все пак дори и в личното си убежище заместник-председателят забеляза слаби признаци, че вещите, мебелите и хранилищата му са били грижливо претърсвани. Побиха го ледени тръпки: дори и сега можеше да го наблюдават с микроскопични камери. Ако започнеше да ги търси, председателят можеше да реши, че съвестта му не е чиста. Не, щеше да изчака и чак после да постави дискретно устройство, което да прихване камерите, да ги намери и да сглоби огледало, което да го показва как се занимава с най-различни невинни дейности.

Но в крайна сметка той наистина се занимаваше с невинни дейности. Нямахше за какво да се безпокои. Знаеше, че председателят Венцеслас все още търси предателя или предателите в обкръжението си, решен да открие истинските убийци, но също така знаеше и че Базил никога не е вярвал, че осемнадесетте изкупителни жертви наистина са били членове на Меча на свободата. Прекалено беше умен за това. Екзекуциите бяха просто представление, не израз на правосъдие или отмъщение.

Каин внимаваше много. Надяваше се, че не е оставил никакви следи.

Обезпокоен, но добре прикрил тревогата си от всеки евентуален таен наблюдател, Каин излезе от апартамента си. Бяха го повикали да присъства на „спешна“ загадъчна среща в Двореца на шепота... предполагаема среднощна конференция със самия крал Рори, макар Каин да бе сигурен, че зад това стои председателят.

Когато тръгна по улиците — без да привлича излишно внимание, — забеляза, че униформените чистачи на Базил наоколо са повече от обикновено. Обикаляха и дебнеха.

Каин не страдаше от параноя, но не се съмняваше, че дебнат него.

93. САРЕЙН

Крал Рори я викаше в тронната зала на Двореца на шепота. Сърцето на Сарейн се изпълни със страх. Никога досега не го беше правил и тя знаеше, че на момчето никога не би му хрумнала подобна мисъл. Не и без да му е подсказана.

Откакто опитът за покушение се бе провалил, на Сарейн й се струваше, че животът й е изграден върху извънредно крехки яйчени черупки.

Крал Рори изглеждаше по-млад от всякога. Короната му бе твърде голяма, а с натруфените си одежди приличаше повече на шут, отколкото на крал. Дрехите му нямаха нищо общо със строгата униформа, която бе носил по време на ужасяващата екзекуция на предполагаемите убийци — до един невинни, както знаеше Сарейн.

Никога досега не бе заставала пред Рори, никога не го бе виждала да казва нещо, което да не е предварително репетирано. Той бе просто говорител на председателя Венцеслас, точно като архиотеца. А всички в Ханзата бяха видели какво става, когато един такъв говорител реши да изрази собственото си мнение.

Сарейн вдигна поглед към тавана на тронната зала, сякаш можеше да види наскоро инсталиран комплект от изстрелващи светкавици прожектори.

От двете страни на трона на младия крал стояха стражи, но Сарейн забеляза, че не са от хората на капитан Маккамон. Полковник Андез също бе тук с дванадесет от своите чистачи: стояха в редица с гръб към каменната стена. Сарейн изпита особено безпокойство, когато видя, че няма никого друго — никакви журналисти, никакви медийни екрани.

Прекалено много стражи, прекалено много оръжия и твърде малко свидетели. Гърлото й се стегна.

Заместник-председателят Каин и капитан Маккамон пристигнаха поотделно. Изглеждаха също тъй изненадани като нея.

Рори стана от богато украсения си трон и направи знак на тримата да пристъпят напред по кървавочервения килим, който се спускаше като река от издигнатия трон. Докато спираше пред подиума, Сарейн погледна с крайчеца на окото си придружителите си. Каин бе спокоен и непроницаем както винаги, но като че ли полагаше големи усилия, за да запази маската на спокойствието си. Маккамон вървеше с половин крачка пред тях към трона, сякаш искаше да я защити.

Кафявите очи на крал Рори сякаш гледаха *през* тях, сякаш все още репетираше думите си пред огледалото.

— Отдавна знаем, че сред нас има предател — каза младият крал. — Председателят Венцеслас ми обърна внимание на някои доказателства, които показват кой е истинският виновник — не само за неуспешния опит за покушение, но и за помощта, оказана на предателя Питър и съпругата му Естара да избягат от Земята. Също така знаем, че Мечът на свободата не са подготвили опита си без съдействие от страна на близко до председателя лице.

Думите му отекнаха в помещението със силата на гръмотевица. Краката на Сарейн се подкосиха. Откъде бе разбрал? Какви следи бяха оставили, какво бяха пропуснали? Преди някой друг да успее да проговори, тя побърза да реагира с глас, за който се надяваше, че звучи спокойно и разсъдливо:

— Това е чудесна новина, крал Рори. С какви доказателства разполагате? И как можем да помогнем ние тримата?

Маккамон кимна и последва примера ѝ.

— Ще изпратя хората си да арестуват виновника. Мой дълг е да ви защитавам, ваше величество.

Заместник-председателят Каин не изглеждаше ни най-малко обезпокоен.

— Мислех, че както гласеше предишното ви съобщение, всички замесени в заговора за убийство са открити и екзекутирани. — Говореше така, сякаш учеше малко дете да решава елементарни задачи. — А след всичкото това време изглежда несериозно да се безпокоим за обстоятелствата, при които кралят и кралицата се отпратиха в доброволното си изгнание. Като се има предвид какво се случи току-що на Пим, не е ли по-разумно Ханзата да се тревожи за отмъщението на кликисите? Със сигурност имаме по-важни неща, с които да се занимаваме.

От един страничен алков излезе Базил и застана недалеч от трона на краля. Самото му присъствие засили атмосферата на тревога.

— Достатъчно игрички, и тримата! Разполагаме с важна новополучена информация. Знаем, че зад всичко това стои един от вас.

Преди Маккамон и Сарейн да успеят да протестират, Каин вирна брадичка.

— Игрички ли, господин председател? Тази тактика ми е позната, честно, и наистина не струва. Колко хора сте водили тук преди нас и сте ги обвинявали по този начин с надеждата да изтръгнете някое породено от уплахата признание? Ако го правите достатъчно често, със сигурност все някой ще се стресне достатъчно и ще се поддаде.

Очите на Сарейн пламнаха.

— Базил, опитваш се да ни уплашиш и честно казано, това не ми харесва. От години ние тримата сме твои доверени съветници.

Базил заобиколи трона. Лицето му гореше от гняв.

— Не ти харесва ли? На мен пък не ми харесва някой... някой близък до мен... да се опитва да ме убие!

Сарейн едва успя да потисне страха си. Тя, Каин и Маккамон бяха извършили достатъчно спорни неща, за да може и най-малката грешка, и най-малкият пропуск да насочи вниманието към тях. Бе наясно с ролята, която самата тя бе играла в заговора.

— Ти ли беше? — Базил насочи обвиняващия си поглед към нея като мощен язерен лъч, сякаш знаеше, че от тримата тя ще се пречупи най-лесно. — Сарейн?

Ако не кажеше нищо, Базил щеше да реши, че е виновна. Ако яростно отрече участието си в заговора, щеше да изглежда виновна.

— Базил, престани. Как може да мислиш, че е замесен някой от нас? Знаеш, че можеш да ми вярваш.

— Мога ли? — Струваше ѝ се съвсем непознат. — Още днес ще уредим въпроса. Още сега.

— Господин председател, не сте представили никакви доказателства за тези нелепи обвинения — обади се Каин и Базил отмести своя поглед-язер от Сарейн.

— Имам всички необходими доказателства, заместник-председателю.

Със сигурност, която не бе изпитвала никога досега, Сарейн разбра, че Базил смята да обвини един от тях тримата. Нямахте да позволи на никого да напусне стаята, докато не остане удовлетворен.

Знаеше, че ако Базил я подложи на пряк разпит, ще се пречупи, но се надяваше, макар и съвсем малко, че ще я удостои с благоволенieto на съмнението заради някогашните си чувства към нея. Трябваше все още да изпитва някаква, дори и най-слаба привързаност към нея. Просто трябваше!

От друга страна, Базил можеше да нареди да екзекутират Каин и Маккамон. Не му трябваша много оправдания, за да убие осемнадесетте набедени съзаклятници на площада пред всички, нали?

Може би, ако признаеше, Базил щеше само да я върне на Терок — това, което Сарейн и бездруго искаше. Стори й се, че това е единственият начин да се измъкне от тази бъркотия, единствената й възможност да спаси другите двама.

Тя си пое дъх и отвори уста, готова да заяви, че тя — *единствено* тя — е виновната, но Маккамон й хвърли бърз поглед и я изпревари:

— Аз бях. Аз оставих краля и кралицата да избягат.

— Лъже! — извика Сарейн.

— Капитан Маккамон, не казвайте нито дума повече — намеси се Каин.

— Не лъжа и няма да мълча. — Маккамон очевидно разбираше, че трябва да поеме цялата вина върху себе си, ако изобщо можеше да се надява да помогне на Сарейн и Каин да се измъкнат. — Аз подготвих покушението пред фабриката. Аз оставих краля да ме зашемети, за да може да избяга от Двореца на шепота. — Крещеше всичко, за което можеше да се сети. — Аз позволих на зеления жрец Натон да се измъкне от стаята, където бе затворен, за да предупреди Терок за предстоящата атака на ЗВС. — Скръсти ръце на гърдите си. — Аз съм ръководителят на Меча на свободата.

Изражението на Базил се колебаеше между самодоволно удовлетворение и ярост.

— Това е достатъчно, капитане. Благодаря, че улеснихте нещата.

Полковник Андез подсвирна кратко и остро и чистачите насочиха оръжията си и активираха мощността. Просторната зала се изпълни с едва доловимия шум от зареждането.

— Какво направихте? — обърна се с дрезгав шепот Сарейн към Маккамон. Каин сякаш се бе превърнал в статуя, разбрал, че по никакъв начин няма да успее да накара председателя да промени решението си, но Сарейн не искаше да се предаде. Ужасена, тя изкрещя: — Базил, спри това!

Никой дори не погледна към нея.

Изпълнен със студена ярост, председателят се обърна към Маккамон:

— Бих искал да превърна екзекуцията ви в голямо публично събитие, капитан Маккамон — например да ви удавят или да ви отсекат ръцете и краката. — Въздъхна дълбоко, без това обаче да нагъва плата на безупречния му делови костюм. — Но подобно действие би представлявало проблем. Предполагаемите заговорници вече са екзекутирани и хората са доволни. Няма защо да разпространяваме новината, че човек от най-близкото ми обкръжение е предател. Затова екзекуцията ви ще е кратка и незабележима. Така е най-добре.

Сарейн искаше да възрази, че Маккамон не е действал сам, но Каин я сграбчи за китката и я стисна толкова силно, че едва не я счупи. После прочисти гърлото си и заяви:

— Сър, трябва да настоя да спазите съответните съдебни...

Базил направи знак и без да се поколебаят нито за миг, чистачите стреляха.

Маккамон се затресе в конвулсии, от раните му бликна кръв и изпръска двамата му съучастници. Сарейн изкрещя. Капитанът рухна върху виненочервения килим.

Каин не можеше да откъсне поглед от ужасната гледка. Сарейн прехапа устна, мъчеше се да сдържи риданията си. Дори крал Рори не издържа: наведе се от трона и повърна. При тази проява на слабост председателят се намръщи.

После се обърна рязко към стражите:

— Почистете тази мръсотия.

94. СИРИКС

Черните работи работеха в космоса. Синьо-бялото кълбо на Земята представляваше цел, която бе толкова далеч, макар навярно и не задълго.

Инженерите от ЗВС кръжаха наоколо в специални совалки и капсули, а „инспекторите“ на борда наблюдаваха как производствените черни машини събират още и още отломки, с които да поправят пострадалите кораби на ЗВС. Опитваха се да не се месят, но самото им присъствие спъваше усилията на Сирикс.

Човешките инспектори обръщаха особено внимание на процеса, при който парчетиите и структурните компоненти, които бяха прекалено повредени, за да могат да се използват за корабите на ЗВС, се превръщаха в ъгловати роботски кораби. Методичните черни машини работеха в малки групи и скалъпваха огромни съдове с различна конфигурация. Инспекторите можеха да гледат, колкото си искат. Нямаше начин да разберат възможностите на съдовете, нито да видят скритите нападателни оръжия.

Сирикс можеше без капка съжаление да заповяда на роботите си да се нахвърлят върху досадните хора, които си пъхаха носа навсякъде, да разбият капсулите и да издърпат подпухналите им тела в студения вакуум. Но не искаше да го прави. Все още не. Все още трябваше да спечели от хората прекалено много неща, така че се налагаше да продължи измамата.

Той се качи на един от почти довършените дреднаути. Затрупани с работа ханзейски екипи за контролиране на качеството и инженери от ЗВС щателно проверяваха системата, изгарящи от желание да дадат одобрението си. Докато правеха диагностичните си проверки, щяха да видят точно данните, които очакваха. Микроскопичните скрити клопки бяха разположени прекалено дискретно, за да ги намерят.

Сирикс стъпи на стерилно чистия мостик на гигантския кораб и заподскача на тънките си като пръсти крака към доволния човешки

екип.

— Готов съм да предам този дреднаут на Земните въоръжени сили, ако отговаря на изискванията ви.

— О, напълно отговаря! Като нов е. — Мъжът държеше електронния си бележник така, сякаш е свещена книга. — Всичко е подобро.

— Благодарни сме на вас и роботите ви за великолепната ви работа — обади се вторият инспектор. — Сега корабите са по-бързи и ефективни, отколкото бихме успели да ги направим ние.

Толкова силно искаха да повярват, че роботите наистина смятат да им помогнат. На Сирикс това му се стори иронично, дори забавно.

— В такъв случай очаквам доставката на още сто робота от вашите фабрики.

— Ще подкрепим искането ви. Всичко с корабите изглежда наред.

Новите работи щяха да се присъединят към работните екипи, за да ускорят работата още повече, и това напълно удовлетворяваше председателя Венцеслас. С появата на всяка партида работи от земята в космоса четирима от другарите на Сирикс се заемаха с настройката им, като им прехвърляха допълнителни програми, така че новите попълнения да се доближат колкото се може повече до истинските кликиски работи — дори инсталираха някои от спомените си в отчайващо празните им пространства за памет. Новите машини бяха безпомощни като новородени, но се учеха бързо.

И разбираха най-важната мисия на черните работи.

За пръв път от края на войната с хидрогите Сирикс наистина започна да се чувства силен. Кой би повярвал, че той и хората ще станат съюзници?

95.

АДАР ЗАН'НХ

Въпреки че бе предизвикала цялата Илдирийска империя, Ханзата нямаше да очаква такава мощна атака от страна на Слънчевия флот. Със своите собствени бойни лайнери и почти пълната кохорта, предвождана от тал Ала'нх, адар Зан'нх притежаваше достатъчно огнева мощ, за да надвие човешките военни части.

Въпреки това той взе и петте повредени бойни лайнера от септата, която бе представлявала почетна стража на губернатора Райдек'х, преди фeroуите да я изгорят. След като напусна Илдира, откри още две манипули, които патрулираха около границите на империята и охраняваха отломъчните колонии, и с така разширения си флот полетя към Земята.

Всеки пилот, септар, кул и тал бе получил цялата информация, с която адар Зан'нх разполагаше за състава на Земята и на Луната, за местата, където бе най-вероятно да са разположени лостовите кораби на ЗВС, и разположението на базите, най-близки до планетата. Докато бе помагал на хората срещу хидрогите, адарът бе прекарал много време близо до Земята и сега използваше тези си познания.

Докато се приближаваха към целта си, Зан'нх отново прегледа плановете, които бе съставил, преди да напусне Илдира. Бойните му лайнери щяха да предприемат светкавичен удар: да се спуснат върху лунната база, да се възползват от елемента на изненада, да надвият всички части на ЗВС, които намерят там, и да освободят мага-император, а после, вместо да продължи схватката с човешките военни, адарът щеше веднага да се оттегли и на безопасно разстояние от Луната да попита баща си за по-нататъшни инструкции.

След няколко дни пътуване между звездите Слънчевият флот навлезе в слънчевата система на Земята и се отправи директно към Луната, без да губи време за оглед и преценка на общата ситуация. Адар Зан'нх усещаше решителността и ентусиазма на своите хора през тънките нишки на тизма, които свързваха всички илдирийци.

Магът-император беше там и щеше да почувства пристигането им. Щеше да разбере, че Слънчевият флот е дошъл да го спаси. Джора'х щеше да е готов. Докато корабите се приближаваха все повече към Луната, Зан'нх усещаше нарастващата сила на тизма на баща си. Именно заради това тези войници бяха приели унищожението на Миджистра, точно затова бяха рискували всичко, за да избягат от фероите.

Екипажът не избухна в диви възторжени викове, както може би биха направили хората, но всички бяха изключително възбудени. Днес най-последно щяха да освободят любимия си водач. Магът-император щеше да се завърне при народа си.

Стотици пишно украсени илдирийски бойни кораби обкръжиха Луната със спираща дъха демонстрация на сила. Почти не се забавиха, докато влизаха в орбита. Две манипули останаха по-далеч, за да наблюдават за евентуалното пристигане на подкрепления от ЗВС от по-далечни части на слънчевата система.

Зан'нх бе сигурен, че може да смаже всяка съпротива от страна на относително малобройните войници в тренировъчната лунна база и да освободи мага-император. Останалото щеше да зависи от скоростта. Надяваше се да се справи достатъчно бързо — да влезе и да излезе, преди от ЗВС да успеят да се окопитят и да отвърнат с удар.

Със съвършената координация на небесен парад многобройните бойни лайнери навлязоха в различни орбити над осеяното с кратери пространство и насочиха оръжията си към покритото с купол селище и павираните зони за кацане. Точно както очакваше, корабите в лунната база — тежки бойни, малки товарни, транспортни и бързи куриерски — бяха съвсем малко. По-голямата част от флота на ЗВС бе разположена близо до Земята.

За свое огромно възмущение адарът видя пленения флагмански кораб — личният кораб на мага-император — да се рее ниско в орбита, без светлини и почти без хора. Макар че мисълта да изпрати бойци да върнат пленения боен лайнер бе много съблазнителна, не това бе неговата задача. Нямаше да изложи на риск успеха на мисията.

— Предайте по всички известни ни канали на ЗВС — каза той от командното ядро. — Говори адар Зан'нх от Илдирийския слънчев флот. Предайте ни мага-император Джора'х и всички илдирийски

затворници. Ако се съпротивлявате, ще пострадате тежко, а ние все пак ще освободим своя водач.

Под тях зазвучаха аларми. По различните канали отекнаха невярващи викове. След броени мигове излетяха десетки кораби, макар да бе очевидно, че не могат да победят Слънчевия флот. Една манта се отдели от движещо се в орбита депо за гориво и закръжи наоколо, сякаш искаше да се хвърли в атака сама срещу целия Слънчев флот, но за щастие капитанът ѝ си промени намерението. Няколко куриерски кораба на ЗВС бързо излетяха от базата и се устремиха към космоса.

— Адаре, многобройни кораби се промъкват през мрежата ни. Няколко съобщения за извънредна ситуация са изпратени към Земята.

— Значи трябва да действаме бързо.

Базата на ЗВС се затваряше според някакви стандартни процедури за извънредни ситуации — поне така си помисли Зан'нх. Куполите за достъп се затвориха, а въздушните шлюзове се деактивираха, така че илдирийските войници да не могат да проникнат през тях.

Зан'нх не бе очаквал незабавна капитулация. Следващата му команда към корабите беше:

— Насочете всички катери към повърхността на луната. *До един.*

Отлично знаеше какво впечатление ще създаде това: всеки вражески командир щеше да се стресне. Земните въоръжени сили не можеха да се изправят срещу такава демонстрация на сила — а и това съвсем не бе само демонстрация.

В прииждащи една след друга вълни стотици хиляди войници от Слънчевия флот кацнаха на Луната, всички въоръжени и тренирани... и всички с една-единствена цел.

Зан'нх предаде ултиматума си на командира на базата.

— Готов съм да унищожа всеки купол, всяка база и всеки кораб, ако веднага не освободите нашия маг-император.

96.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР ДЖОРА'Х

Дълбоко в тунелите на лунната база запищяха аларми и войниците от ЗВС се разтичаха уплашено. Джора'х знаеше, че не става въпрос за тренировка.

— Нападат ни! — възкликна Нира. — Но кой? Пак ли хидрогите? Или фероите? Кликиските роботи?

Джора'х почувства вълнението в тизма.

— Не. — Притисна длан към гърдите си и се помъчи да определи какво точно представлява слабото ехо. — Илдирийците са — много илдирийци... Слънчевият флот. Води ги адар Зан'нх.

Нира затаи дъх. Сега и тя го чувства.

— Да, а също и Осира'х! Тя им е показала къде точно се намираме.

В коридора се разнасяха заповеди по високоговорителя кои части къде да застанат. Останали без дъх войници се завтекоха към арсеналите, пилоти хукнаха към корабите си. Осигурителни врати с трясък се затваряха. Само след няколко мига съобщиха, че са затворили всички въздушни шлюзове, за да се предотврати всяко влизане в базата.

— Уплашени са — каза Нира. — И то много.

— Така и трябва. Слънчевият флот възнамерява да ме освободи на всяка цена.

Магът-император се изправи в целия си ръст. Пристигането на хилядите илдирийци го бе заредило със сила и енергия. Останалите пленници също щяха да го почувстват, всички до един.

Той впери поглед в заключената врата на помещението с каменни стени, в което ги държаха затворени, и зачака. Знаеше, че скоро ще го потърсят.

Повече от петдесет души в униформа се струпяха пред стаята на илдирийските затворници. Очевидно някои от войниците на ЗВС

смятаха да превърнат тези коридори в център на последната си съпротива.

Мършавият комендант разблъска с лакти уплашените войници. Обезумелите му очи сякаш щяха да изскочат от орбитите, изразът му издаваше, че е на прага на лудостта. Той стигна до вратата на стаята, в която държаха Джора'х, спря на прага и си пое дъх, сякаш събираше смелост.

Магът-император го погледна решително. Нямахше намерение да прави никакви отстъпки на човека, който доброволно бе следвал отвратителните заповеди на председателя Венцеслас.

Комендантът отключи прозрачната врата, отвори я и влезе.

— Вашият Слънчев флот е пристигнал — стотици кораби. Стотици! Обсадили са базата. Не мога да разбера как са успели да разберат точно къде се намирате.

Джора'х се усмихна.

— Всички илдирийци могат да почувстват присъствието на своя маг-император. Ние сме свързани по начин, по който хората не са.

Гласът на Тилтон звучеше уплашено, но примирено:

— Невъзможно е нашите подкрепления да пристигнат навреме, но не мисля, че вашият адар е готов да поведе продължителна битка. Времето е от огромна важност за него и той настоява за незабавното ви освобождаване. Хиляди малки катери кацат на Луната и ние няма да можем да устоим дълго. — Поклати глава. — Лично аз смятам, че не си струвате всички неприятности, които ни създавате.

Джора'х сви рамене.

— Тогава ме освободете.

Тилтон извади пистолета си.

— Несъмнено вашите хора ще са много натъжени, ако ви заварят мъртъв. Вие сте единственият ми коз за преговори.

Нира застана между Джора'х и оръжието.

— Няма да го убиете.

Тилтон изглеждаше повече объркан, отколкото ядосан.

— Смятате, че няма да застрелям и двама ви, ако се стигне до това? Ако ми се наложи?

— Ако нараните мен или някого от нас — проговори Джора'х с глас, студен и твърд като стомана, — ви уверявам, че моят Слънчев флот ще убие всеки човек в тази база. Ще почувстват мига на смъртта

ми. Видяхте как се бориха моите стражи — едва една шепа илдирийци, — когато се опитаха да ме освободят. Представете си какво ще се случи, ако Слънчевият флот разбере, че сте ме убили. — Въпреки че презираше председателя на Ханзата за това, което бе направил, Джора'х не искаше да стане причина за кървава баня сред човешките войници. Истинската му битка бе предначертана отдавна — с *фероите*.

Тилтон се колебаеше, нерешително хванал оръжието.

— Тогава предлагам да потърсим решение, което да задоволява и двете страни.

— Единственото задоволително решение е да ме освободите, за да се върна и да спася империята си. Вие и вашият председател вече ни причинихте достатъчно зло.

В тунелите отекнаха откъслечни изстрели, приближаваха се.

— Войниците от Слънчевия флот се приближават, коменданте — каза Нира и пристъпи по-близо към дулото на оръжието. — Ако наредите на хората си да се бият, знаете, че ще последва истинско клане, на което няма да можете да се противопоставите. Накрая илдирийците все пак ще ни освободят.

— Изходът е предрешен — допълни Джора'х. — Не е определена единствено пътеката, която ще доведе до него. Наредете на хората си да се отдръпнат. Пуснете ни на свобода. Ще спасите стотици, а може би и хиляди.

— При това повечето от тях хора — изтъкна Нира. — Постъпете доблестно.

Тилтон гледаше объркано — сякаш или щеше да избухне, или да се свлече на земята.

— На председателя Венцеслас това изобщо няма да му хареса — промърмори той, после изкрещя през рамо към войниците в коридора: — Изпратете съобщение по комуникационния канал. Не влизайте в битка с илдирийците! — Стисна зъби и добави: — Предайте им, че техният маг-император е невредим — но че ще остане невредим само ако спрат да убиват хората ми.

Звуците на спорадичната съпротива бавно заглъхнаха, при все че крясъците продължиха. Бойци от Слънчевия флот с животински вид закрачиха с гръмовни стъпки по тунелите. Кристалните им катани бяха готови да съсекат всеки униформен от ЗВС, който се изпречи на пътя

им. Адар Зан'нх вървеше начело на групата с изражение на човек, който току-що е завладял цяла планета.

Щом адарът се приближи към помещението с пленниците, Тилтон отново заплашително насочи пистолета си към Джора'х.

— Каква гаранция имам, че войниците ви няма да ни избият веднага щом освободите мага-император? Искам гаранция за себе си и хората си.

Зан'нх присви вперените си в оръжието очи.

— Обиждате ни. Не ни ли навредихте достатъчно?

Самият брой на войниците от Слънчевия флот бе достатъчен, за да накара Тилтон да се паникьоса. Нира пристъпи напред и просто взе пистолета от потните му ръце.

— Няма да го застреляте, коменданте.

Тилтон изглеждаше готов да рухне.

Джора'х пристъпи напред.

— Добре се справи, адаре.

Широка усмивка на облекчение озари лицето на Зан'нх. Неспособен да се сдържи, той прегърна баща си, а после отстъпи назад и отдаде чест на своя маг-император.

— Получих това, за което дойдох. — Изгледа намръщено коменданта. — Време е Слънчевият флот да се оттегли.

97.

СЪЛИВАН ГОЛД

Когато председателят изпрати семейството му на лунната база „за тяхна сигурност“, Съливан не очакваше мястото да е приятно. Още по-малко пък очакваше да се окаже в разгара на война.

Преди да се отправи към скитническия газов гигант Голген с отряд войници на ЗВС, които да поддържат реда, Съливан придружи Лидия и семейството си до Луната — държеше да се увери, че са настанени добре. Опита се да им обещае (и вътрешно да обещае и на себе си), че всичко ще е наред. Решението бе болезнено, но друго не му идваше наум.

А после базата бе нападната.

— Наистина ли трябва да има тренировки по цял ден? Никога ли не спят тези хора? — изстена Лидия. — Радвам се, че поне ти си тук.

Съливан подаде глава от вратата на квартирата им — дълга редица еднакви стаи в дълъг каменен коридор. И чу по високоговорителите заповедта всички войници да заемат местата си, за да защитят базата.

— Не мисля, че е тренировка.

Тъй като технически не бяха затворници, членовете на семейството му можеха да се движат, където пожелаят при условие, че стоят настрана от определени забранени за достъп места. През по-голямата част от първия ден Джером, Виктор и Патрис седяха навъсени, неспособни да си представят как биха могли да върнат живота си в старото му русло. Малките деца пък бързо се отегчиха.

Съливан сграбчи Лидия за китката.

— Бързо, да повикаме всички. Не знам какво става, но не искам да загубим никого.

Цял час никой не дойде да им обясни на какво се дължи цялото това вълнение. Обезумелите войници си имаха друга работа — факт, който не вдъхваше на Съливан особена увереност.

А после по високоговорителите над хаоса и откъслечните гърмежи в коридорите се разнесе заповедта на комендант Гилтон:

— Осигурете на войниците от Слънчевия флот безпрепятствен достъп до мага-император. Не им се противопоставяйте. Те гарантират безопасността ни, ако не стреляме по тях. Магът-император трябва да бъде освободен невредим.

Съливан примигна.

— Значи Слънчевият флот е дошъл да освободи хората си? Това е добра новина.

— И как ще ни помогне това на нас? — попита Лидия с надежда, но и скептично.

Съливан се замисли над въпроса ѝ, прецени възможностите и взе решение.

— Елате с мен, всички.

И излезе тичешком в коридора. Останалите — общо четиринадесет души — го последваха по тунелите. Малките деца плачеха; Филип изглеждаше по-скоро въодушевен, отколкото уплашен.

— Къде отиваме, Съливан? — попита Лидия. — Ако така е най-добре, съм изцяло с теб, но какво добро очакваме да ни направи Слънчевият флот?

— Много. Или предпочиташ да разчиташ на гостоприемството на ЗВС? Пред тази алтернатива предпочитам начина, по който се отнесе с мен магът-император. — Погледна жена си в очите. — Моля те. Трябва да ми имаш доверие.

Тя се усмихна криво.

— Винаги ти имам доверие. Не сме ли си причинили достатъчно неприятности един на друг през всички тези години? И все пак оцеляхме. Щом казваш, че трябва да отидем там, значи ще отидем.

Съливан имаше обща представа в коя част на базата държат илдирийците и бързо се отправи нататък, следван от семейството си. Коридорите бяха препълнени с толкова много объркани войници, че никой не си направи труда да ги спре.

Точно преди да стигнат до помещенията на илдирийците, на един ъгъл се натъкнаха на голяма група въоръжени войници от Слънчевия флот. Съливан размаха ръце и викна високо:

— Аз съм Съливан Голд. Заведете ме при мага-император Джора'х или при адар Зан'нх — при който и да било от двамата.

Бойците със свирепи лица го гледаха заплашително.

Тъй като всички илдирийски войници крачеха в една и съща посока, Съливан реши да ги последва заедно с Лидия и многобройната им челяд.

— Извинете! — Той си проправи път покрай мускулестите стражи, като внимателно избягваше острите им като бръснач оръжия и шипестите им брони. От тунелите се изсипваха илдирийски войници и се изкачваха към повърхността на Луната и широките площадки за приземяване, където бяха кацнали безброй катери и транспортни кораби. — Надявам се да не сме закъснели.

Видя напред още илдирийци с различно облекло, служители от кастата на чиновниците, прислужници, а също и една зелена жрица. Разбра, че Джора'х трябва да е наблизо.

— Императоре! Почакайте! Трябва да говоря с вас!

Един богато облечен военен се обърна към него и Съливан видя, че е Зан'нх. Адарът привлече вниманието на баща си и посочи назад към Съливан, който дръпна Лидия със себе си и прошепна:

— Следвай ме. По-добре да не ги караме да чакат.

Проправи си път покрай мускулестите стражи и застана пред адара и мага-император. Почти не му бе останал дъх.

— Със семейството ми молим за убежище в Илдирийската империя. Моля ви, вземете ни с вас.

— Доста неочакван обрат, Съливан Голд. — Джора'х го изглежда с изненада. — Променили сте решението си да останете в Ханзата?

— Да, сър, променихме го — отговори Лидия вместо съпруга си. — Цялото ни семейство го промени.

За изненада на Съливан адарът се изказа в негова подкрепа.

— Този човек вече е доказал колко много има да предложи на нашите хора, господарю. Знаем, че ще е ценна придобивка за империята.

— Семейството ми може да бъде също толкова полезно. Това е жена ми Лидия — представи я Съливан и посочи към останалите от групата. — Тях ще ви ги представя по-късно. Моля ви, вземете ни на Илдира. Предпочитаме да сме там, а не затворници тук.

Магът-император Джора'х го погледна с тъга, но и с разбиране.

— Илдира е завладяна от фeroуите. Стотици хиляди са мъртви. Самата Миджистра е унищожена, както и Призматичният палат. Не

съм сигурен какво е останало от моята империя.

Съливан се смая от тези новини, но не промени решението си.

— Все едно, предпочитаме да дойдем с вас. Ще ви помогнем с всичко, с което можем. Нещата тук не са много розови.

Магът-император кимна и им направи знак да го последват. Когато се качиха на борда на един голям транспортен кораб, Съливан вече бе успял да поуспокои семейството си.

— Всичко ще е наред. *Наистина.*

Корабите се издигнаха над Луната, за да се присъединят към пълните с войници бойни лайнери. Съливан бе удивен от светкавичната бързина на това масово отстъпление. Цялата операция бе проведена брилянтно.

От началото до края на мълниеносния удар на адар Зан'нх и почти безкръвното спасяване на мага-император не бяха изминали и два часа.

Първата септа се отправи към предварително определен сборен пункт. Съливан и семейството му последваха мага-император и Нира в командното ядро на бойния лайнер на адар Зан'нх. Младата дъщеря на Джора'х и Нира, Осира'х, прегърна родителите си. Съливан не беше сигурен, че мястото му е тук, но никой от илдирийците не възрази.

В командното ядро запищяха аларми.

— Адаре, кораби! Идват към Луната отнякъде извън системата. Те са... *безброй!*

— Вероятно ЗВС, които ви преследват — каза Съливан. — Но не мислех, че са им останали толкова много кораби...

Зан'нх и баща му застанаха пред главния екран.

— Това не са земни кораби. Всъщност изобщо не са кораби...

Като се движеха толкова бързо, че сензорите едва можеха да ги проследят, ярки светлини се понесоха напред като искри от пожар от дълбокия космос. Сякаш в слънчевата система бе избухнала полудяла купчина звезди — пламтящи елипсоиди, прекалено много, за да ги преброят.

— Щом фероите са разбрали, че трябва да дойдат тук, Руса'х очевидно не е загинал при разрушаването на Миджистра, както се надявахме — каза Зан'нх.

Осира'х докосна ръката на баща си и каза:

— Руса'х мисли, че още си на Луната.

Адар Зан'нх издаде припрени заповеди:

— Оставащите кораби да минат от другата страна на Луната. Ще се възползваме от прикритието на сянката ѝ, за да приключим товаренето на последните катери и транспорти.

— Ако фeroуите са дошли за нас — каза Джора'х, — ще ни намерят.

Последните бойни лайнери се гмурнаха зад нашарения с кратери хоризонт.

— Не, господарю. Обещавам ти, че ще се измъкнем.

Зад тях, като невъобразимо силен метеоритен дъжд, армадата на фeroуите се устреми право към Луната.

98.

КАПИТАН БРАНСЪН РОБЪРТС

Щом разбра каква проклета глупост е направила Рлинда, БиБоб се метна на „Сляпа вяра“ и тръгна след нея.

Бе се върнал в корабостроителниците доволен от идеалното функциониране на „Сляпа вяра“. Пътуването до гористата колония Елдора бе успешно, а не травмиращо като това до Релекер. Когато слезе от кораба, очакваше прегръдка (и други физически форми на празнуване) от Рлинда. Вместо това установи, че нея я няма. Не му бе направила никаква услуга с тази обяснителна бележка. Не можеше да реши дали е по-огорчен от глупостта ѝ да се впусне в такова налудничаво начинание, или задето се бе измъкнала, без да му каже.

А сега отиваше да я спаси.

След по-малко от час вече бе натоварил провизиите, бе напълнил резервоарите догоре с екти и отново летеше, без да спира да мърмори сърдито. Приблужи се към Ларо дискретно, без да привлича внимание. Бе прочел докладите на Тасия Тамблин и Роб Бриндъл за тази планета и си бе поговорил надълго и нашироко с Орли Ковиц и Хъд Стайнман по време на бягството им от Релекер. Имаше известна представа какво го очаква. Само му се искаше и Рлинда да бе имала тази представа. След като видя огромните размери на кошерния град, просто не му се вярваше, че доброволно се е напъхала там.

Почувства, че му прилошава от гадене и нерви.

— Защо си тръгнала без мен, Рлинда?

Гневно избърса сълзите от очите си.

Колонията на насекомите представляваше кошмар от кули, проходи и непонятни сгради. БиБоб не можеше да определи дори приблизително броя на буболечките вътре. Всяко късче земя гъмжеше от кликиси. Тълпи насекоми — милиони буболечки — обикаляха навсякъде и при това изглеждаха извънредно раздразнени. В ума на БиБоб изплува сравнението с разбунен мравуняк.

Орли подробно му бе разказала за ужасяващото убийство на колонистите на Ларо, когато люпилото бе решило, че е време за делене, и той се зачуди дали в момента не става точно това... и коя ще е следващата група жертви.

В сърцето на града се извисяваше голяма трапецовидна каменна стена, опасана от координационни плочки. Транспорталът не спираше да работи: през него се изсипваха редици кликиси, които сякаш се умножаваха хилядократно всяка минута, и заливаха Ларо.

— О, Рлинда, в каква каша си се забъркала?

И как би могъл да я измъкне от тази каша?

Забеляза идентификационния сигнал на „Любопитство“. Нямахше нито глас, нито отворен комуникационен канал — само локаторът. Въпреки това сърцето му заби по-силно. Поне корабът не бе унищожен. Това бе добър знак. БиБоб безразсъдно се спусна към мястото, където се бе приземила Рлинда.

Нямахше значение дали бе кацнала невредима, или не — насекомите при всички положения я бяха докопали. БиБоб осъзна, че ако има поне капка здрав разум, веднага трябва да обърне и да се разкара колкото се може по-бързо, преди кликисите да го подгонят. Но не можеше да се застави да промени курса на „Сляпа вяра“. Не и преди да разбере.

Страхотно спасяване се получаваше, няма що.

Най-после забеляза „Любопитство“ — тъмна точка сред сиво-зелените сгради, точно в средата на влудяващия порой насекоми. Увеличи образа, пусна няколко сканиращи програми (при което безмълвно благодари на Орли, задето го бе научила как да управлява новите компютърни системи) и скоро видя колко сериозни повреди е понесъл корабът. Двигателите бяха разбити; в корпуса зееха дупки; металната броня бе оцапана със сажди.

Аварийно приземяване, без съмнение. И едва ли бе случайно.

Стовари юмрук върху предавателя и гласът му се пречупи, когато изграчи:

— Рлинда, аз съм! Чуваш ли ме? — Изчака секунда — стори му се цяла година, — после повтори съобщението си. — Намерих кораба ти, но ти къде си?

Внезапно по комуникационния говорител долетя топъл глас:

— Тук съм БиБоб. Не се тревожи. — И преди БиБоб да успее да ѝ отговори, добави: — Е, можеш да се разтревожиш малко, но мисля, че всичко ще е наред... при условие, че не се забавиш прекалено дълго, по дяволите. Буболечките не се интересуват от нас — поне не в момента.

Той бе толкова изненадан и развълнуван, че без малко да изгуби управление на кораба.

— Идвам! Там долу не ми изглежда добре. Къде да кацна? Как да те намеря?

— Да не би да казваш, че не можеш да ме различиш от един милион гигантски хлеббарки? Много ти благодаря. — Заговори с някого наблизо, после продължи: — В „Любопитство“ сме... но както вероятно и сам виждаш, корабът ми не може да потегли за никъде. Кацни някъде наблизо.

Той се зачуди дали това не е някакъв номер — дали кликисите не са успели да имитират гласа на Рлинда, но се съмняваше, че подобни създания биха могли да ѝ подражават толкова убедително, така че се спусна към разбития кораб.

— Компания ли си имаш? — Може би все пак бе успяла да намери Дейвлин!

— Маргарет Коликос. Ще дойде с нас.

Орли и Стайнман му бяха казали, че отдавна изчезналата ксеноархеоложка е била принудена да остане сред кликисите.

— Ще се опитам да кацна, без да смажа прекалено много буболечки.

— Не се безпокой, люпилото има много повече там, откъдето ги вземат, а и точно сега буболечките са прекалено заети със своето суперделене или както там му викат. Но аз със сигурност ще се радвам да се разкарам оттук, по дяволите!

Щом сянката на „Вяра“ надвисна над тях, скупчените насекоми се отдръпнаха, за да освободят място, и БиБоб приземи кораба със силен удар, който вдигна облак от прах и разтрошени камъни. Не беше най-доброто кацане, но не мислеше, че Рлинда ще го укори за немарливостта му.

Люкът на „Любопитство“ се отвори и Рлинда излезе, следвана от някаква жена. И двете бяха потни и прашни, но очевидно невредими. Проправиха си път през чудовищните редици копачи, воини и

разузнавачи и закрачиха — всъщност затичаха — към „Вяра“. Може би Рлинда все пак не изпитваше толкова увереност, колкото бе прозвучала в гласа ѝ.

БиБоб отвори люка и почти се задави от миризмата на всички тези насекоми, но въпреки това размаха ръце и изкрещя:

— Рлинда! Насам! — Сякаш тя не знаеше идеално къде точно се намира корабът му.

Тя се хвърли към него и почти го събори с прегръдката си, която го запрати обратно в кораба. БиБоб я познаваше отдавна и разбра колко ужасно е уплашена.

— Рлинда, какво става? Намери ли Дейвлин? Как успя да освободиш Маргарет от тези буболечки?

— Люпилото ни пуска да си отидем. — Докато той се опитваше да осмисли думите ѝ, тя припряно продължи: — Люпилото е Дейвлин поне отчасти. Дейвлин контролира кошера... всъщност цялата им проклета раса. Или поне ги контролираше досега.

Маргарет Коликос вече също се качваше на „Сляпа вяра“. Изглеждаше разтревожена.

— Расата им ще извърши огромно ново делене, като поеме генетичните песни на всички кошери. Ще има само Единствено люпило. — Изглеждаше съкрушена, сякаш само тя разбираше истинския смисъл на думите си. — Досега човешкото у Дейвлин успяваше да държи кошера на Ларо под контрол, макар и слаб, но в момента дарителите поглъщат представители на всички победени люпила. Деленето ще е огромно и окончателно и след като характеристиките на останалите кликиси се влеят в кошерното му съзнание, Дейвлин ще бъде окончателно погълнат от него. — Тя затвори люка. — Трябва да тръгваме. Веднага. Преди да се е случило.

Мозъкът на БиБоб направо се пръскаше от цялата тази потресаваща информация.

— Нищо не разбирам! Трябва да ми обясните.

— Ще ти обясним, след като излетим оттук с максимална скорост — каза Рлинда и се хвърли към пилотската кабина, за да включи двигателите.

99.

ГЕНЕРАЛ КОНРАД БРИНДЪЛ

От лунната база на ЗВС пристигаха обезумели призиви за помощ. Бойните кораби, патрулиращи около Земята, се прегрупираха, още се издигнаха от космическото пристанище в Дворцовия квартал.

От мостика на новия си генералски кораб, „Голиат“, генерал Конрад Бриндъл наблюдаваше как корабите заемат позиция и се подготвят за бърз отговор.

— Луната е под атака! — каза той по комуникационния канал: нямаше нужда да казва нищо повече. — Всички кораби да потеглят незабавно! Бойни станции, проверки — всичко това ще го довършим по пътя. *Луната е под атака!*

Не беше за вярване! Конрад се радваше, че може да вземе участие в операция на ЗВС, която одобрява. И дори да я ръководи. Беше войник от ЗВС до мозъка на костите си и не можеше да позволи извънземни нападатели да ударят човешка територия безнаказано. Освен корабите, с които разполагаше в момента, повика и шест манти от краищата на системата, но щяха да минат часове, преди сигналът изобщо да стигне до тях.

Само след десет минути всички кораби докладваха, че са готови да потеглят, и той незабавно даде заповед за излитане. Сега, когато черните роботи бяха направили толкова много съдове отново годни за служба, Конрад разполагаше със значителна сила. Макар че всеки кораб бе преминал внимателна инспекция, той се радваше, че е на борда на дреднаут, поправен от човешки ръце.

Все още не бе успял напълно да асимилира факта, че е главнокомандващ на Земните въоръжени сили. С Натали се бяха оттеглили, после по време на войната с хидрогите ги повикаха пак на служба като обучаващи офицери — и ето го сега на шефското кресло. Следваше заповеди, изпълняваше дълга си... а дългът му бе да защитава Земята.

— Заредете оръжията. Всички стрелци по местата. Влизаме в битка.

Стомахът му се сви, докато чертаеше плана за атака. Все още изчисляваше срещу колко вражески кораба ще трябва да се изправи. Според първоначалните доклади Слънчевият флот бе пристигнал с хиляда бойни лайнера. Дори отчасти възстановени, ЗВС не можеха да спечелят срещу такава сила. И все пак щеше да се изправи срещу нея, ако се наложеше. Не смяташе да остави илдирийците да се измъкнат. Заради честта на Земните въоръжени сили трябваше да ги спре.

Обаче докато корабите му стигнат до Луната, Слънчевият флот вече бе приключил акцията си. Адар Зан'нх бе ударил лунната база на ЗВС, бе освободил всички илдирийски затворници и бе избягал. Повечето кораби от Слънчевия флот също вече се бяха измъкнали.

Конрад наблюдаваше как бойните лайнери на адара се отдалечават в космоса. Твърде късно! Никога не бе виждал операция от такъв мащаб да се провежда толкова бързо.

— Слънчев флот, заповядавам ви да се предадете! — Гласът му звучеше глухо. Адар Зан'нх нямаше причина да го послуша. Конрад Бриндъл се обърна към стрелците си: — Стреляйте, но помнете: целта ми е да ги обезвредя, а не да ги унищожа.

— На илдирийците май не им стига смелостта да се бият, сър — обади се навигаторът.

Конрад кимна, без да отговаря. Адарът вече бе получил това, за което бе дошъл. Като се имаше предвид превъзхождащата сила на илдирийците, Конрад всъщност отчасти бе доволен, че целият Слънчев флот не иска да влиза в истинско сражение.

Илдирийците не си бяха губили времето да си върнат пленения боен лайнер на мага-император и той все още бе в орбита над Луната. Конрад видя, че системите му се задействат. Пилотът — обикновен лейтенант, оставен на пост заедно с инженерите и инспекторите — оповести, че смята да го използва в битката.

По комуникационната система за спешни случаи комендант Тилтон молеше ЗВС за помощ. Гласът му приличаше на блеене на овца.

Последните няколко бойни лайнера на адара бяха описали дъга и се бяха спуснали към тъмната страна на Луната; сега се издигаха откъм южната ѝ половина, набраха скорост и се устремиха в

траектория, която ги хвърли *срещу* „Голиат“ и останалите кораби, които ги преследваха.

— Да ни ударят ли се опитват? — възкликна Конрад.

Набразденият от кратери пейзаж на Луната изпълваше целия екран.

— Не, сър. Мисля, че... бягат от нещо.

Още три кораба от групата на адара се издигнаха от Луната, активираха звездните си двигатели и излетяха в космоса с пълна скорост. Последният илдирийски кораб прелетя над повърхността в извънредно ниска орбита, като използваше масата на Луната като щит, а после и той се издигна нагоре и избяга с бясна бързина, макар и в обсега на оръжията на бойната група на ЗВС.

А на илдирийците дори не им пукаше.

Конрад изобщо не можеше да проумее действията на адара.

— Какво прави Зан'нх?

Комуникационната система мълчеше. Корабите на ЗВС стреляха с язерите, но бойният лайнер се движеше прекалено бързо; някои от светкавиците улучиха слънчевите платна, но не успяха да нанесат по-сериозни щети. Бягащият кораб им се изплъзна.

Конрад хвърли бърз поглед към екипажа на мостика, надяваше се някой да има отговор или предположения.

— Може ли някой да ми каже какво се опитва да постигне? — Във всичко това нямаше никакъв смисъл.

Десетки, стотици пламтящи кълба се понесоха към Луната като нажежени до бяло снаряди. След секунди дъждът от искри на главния екран на „Голиат“ се превърна в адска буря. Безброй огнени топки нахлуваха в мрежата на обхват на сензорите на ЗВС.

— Фероуи — възкликна Конрад. — Господи!

Пламтящите елипсоиди се стрелнаха право към лунната база и към корабите на ЗВС. Плененият боен лайнер на мага-император, който все още се опитваше да продължи преследването на адар Зан'нх, се бе издигнал над Луната и увеличаваше скоростта си. Фероуите го забелязаха. Лейтенантът начело на минималния екипаж поиска инструкции от генерал Бриндъл.

Без пауза, без предупреждение и без никакъв опит за комуникация най-близките фероуи се блъснаха в бойния лайнер. Опънатите слънчеви платна на кораба се сгърчиха, слабият му щит не

успя да устои на такъв сблъсък. След броени секунди огромният съд се превърна в пара.

Потокът от огнени кълба продължаваше да приижда. Хиляди фeroуи нападаха Луната. *Цялата Луна.*

Врълхлитаха, изгаряха вече опустошения пейзаж, отваряха в повърхността на Луната разтопени кратери. Ударите им бяха неизмеримо по-унищожителни от всяка атака, всяко оръжие, всяко бедствие, на което Конрад бе ставал свидетел през живота си.

Втора вълна кораби на ЗВС се притичаше на помощ от други станции в системата, но той знаеше, че и целият му флот не може да направи нищо срещу тези същества.

Огнените кълба се струпаха около Луната и я подложиха на същинско унищожение. Пламъците им се устремиха към повърхността ѝ с дива сила.

Само след няколко минути укрепената база на ЗВС бе унищожена. Всички съобщения от коменданта Тилтон или от някой друг в близост до сградата секнаха. Конрад не знаеше колко хора са били разположени там, но със сигурност бяха хиляди. Всички тези мъже и жени бяха мъртви, фабриките — унищожени, всички кораби наблизо — изпарени. Нито един от съдовете, които бяха успели да се издигнат, вече не съществуваше.

Но дори и това не укроти яростта на огнените същества. Бомбардировката им продължи, докато не успяха да пробият повърхността на Луната. Ударите им заблъскаха през реголита, докато самата Луна не се пропука и не стана червена.

— Генерал Бриндъл, нападаме ли?

— Не, не влизайте в битка с фeroуите! Поддържайте дистанция. — Той потръпна, взрян в екрана. — В целия арсенал на Ханзата няма оръжие, което да се изправи срещу *това*. — Всеки кораб на ЗВС, който дори опиташе, щеше да бъде изпепелен за по-малко от минута.

Конрад не знаеше какво е събудило гнева на огнените същества. Напомняха му на сърдити оси, жилещи непохватно дете, което, без да иска, е разбутало гнездото им. После си спомни главната причина за борбата с хидрогите: първият опит на Ханзата да използва кликиския факел на Ансиър неволно бе унищожил един техен анклав; за отмъщение бойните топки на хидрогите бяха унищожили четирите луни на газовия гигант — бяха ги превърнали в безполезни отломки.

Сега фероите, които също като хидрогите представляваха първична стихия, правеха същото с Луната.

— С какво сме ги ядосали, по дяволите?

Или хората просто бяха застанали на пътя им?

Отмъстителните фероуи продължаваха да изливат енергията си през кората на Луната, забиваха огнени шипове във вътрешността ѝ.

Конрад не вярваше на очите си.

Експлозията беше безкрайно бавна — постепенно пропукване и разделяне. Луната изпраця, разцепи се... и после буквално се разпадна като топка суха глина.

100.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР ДЖОРА'Х

Корабът на мага-император излезе под остър ъгъл от орбита. Останалата част от Слънчевия флот бе успяла да избяга, но бойният флагмански лайнер не можеше повече да се крие зад Луната.

Макар че най-последно бяха пристигнали от станциите си около Земята, подкрепленията от ЗВС бяха последната тревога на адар Зан'нх. Той не поведе битка, а прелетя покрай тях колкото се можеше по-бързо. Вместо да се впуснат в преследване обаче, фероите насочиха яростта си към самата Луна.

Дори адарът остана изумен от броя на огнените кълба, които Руса'х бе призовал за тази мисия.

— Трябва да те отведем в безопасност, господарю. Не можем да останем тук. — Обърна се към навигатора: — Курс към Илдира.

Джора'х не можеше да откъсне поглед от термалната бомбардировка на Луната.

— И да отведем всички фероуи обратно там? Руса'х иска мен, нали така?

— Значи трябва да отидем на някое безопасно място и да останем там известно време — каза Нира.

— Крал Питър ще ми предложи убежище на Терок — каза замислено Джора'х, — но тази планета вече е позната на фероите. Световната гора напоследък претърпя прекалено много опустошения. Трябва ни място, което да няма никаква връзка с основните ни съюзници.

— Господарю, трябва да вземем решение незабавно. — В гласа на Зан'нх имаше острота и твърдост.

Съливан Голд — блед и разтреперан — се обади:

— Имам една идея. Знам координатите, познавам фабриките и самият аз бях тръгнал натам. — Погледна жена си. — Има един газов гигант, Голген. На него има много скитнически небесни мини. Там не обичат нито ЗВС, нито Ханзата, уверявам ви, и се обзалагам, че ще се

зарадват на присъствието на Слънчевия флот като защита в случай, че председателят реши отново да ги нападне и да ги ограби.

След това, което се бе случило на Луната, Джора'х се съмняваше, че председателят на Ханзата ще се интересува от небесните мини на скитниците. Но независимо дали се лъжеше, или не, трябваше да се махнат от Слънчевата система, преди фeroуите да ги забележат.

— Добре — каза Джора'х. — Отиваме на Голген.

101.

АНТОН КОЛИКОС

От седмици Антон се опитваше да държи паметителя Вао'сх зает в университета, първо от учтивост и приятелство, а после чисто и просто от отчаяние. След като бяха отвели мага-император в затвора му в лунната база, утешителната връзка на тизма, която бе закриляла стария историк, бе започнала да изтънява все повече и повече.

Но председателят Венцеслас настояваше Вао'сх да остане и да продължи да предоставя на земните учени информация за Илдира. Деканът на Катедрата по илдирийски науки изпращаше възторжени доклади до Ханзата, но Антон се съмняваше, че председателят е възхитен от научния им прогрес.

Самият Антон си бе спечелил сериозно влияние и престиж във факултета, като бе уредил илдирийският историк да изнася лекции. Вао'сх задържаше интереса на студентите с часове с драматични рецитали от Сагата за седемте слънца. Въпреки че бяха изучавали илдирийската раса и култура, нито студентите, нито професорите бяха виждали паметител в действие.

Отначало старият историк изглеждаше доволен от ентузиазма на аудиторията си, но въпреки уважението, с което се отнасяше към него академичният елит, не забравяше защо е тук. Не го забравяше и Антон. Гневът и негодуванието винаги присъстваха в мислите му, макар и на заден план. Нямаше оправдание за поведението на председателя, но никой нямаше да се вслуша в гневните думи на един обикновен учен, да не говорим за някакъв извънземен разказвач.

През последните няколко дни старият паметител видимо бе започнал да отпада. Антон усещаше безпокойството и нервността на приятеля си и правеше всичко възможно да го подкрепя, точно както когато двамата се носеха сами в космоса след бягството си от кликиските работи на Марата. Дори с новооткритата си сила и увереност, която му вдъхваше фактът, че веднъж вече бе преживял

лудостта на изолацията, на Вао'сх му бе трудно да сграбчи тънките нишки на тизма, когато сънародниците му бяха толкова далеч.

Сега двамата излязоха от препълнената с въодушевени слушатели лекционна зала. Вао'сх бе толкова свършен рецитатор, че малцина биха забелязали неразположението му, но Антон разбираше колко страда приятелят му. Беше поразен от силата на Вао'сх и се възхищаваше на решителността му. Сигурен бе, че на негово място никой нормален илдириец не би оцелял.

Навън ги посрещна всеобщо жужене: студентите и преподавателите бяха възбудени и говореха за нещо, което току-що бяха съобщили по новините. Спешни съобщения минаваха по предавателния екран на стената на един от студентските клубове. Ако се съдеше по реакцията на хората, този път не ставаше въпрос за обичайната пропаганда на Ханзата.

Вао'сх се взря в екраните, които показваха как група илдирийски бойни лайнери бягат от лунната база, и веднага разбра какво става.

— Слънчевият флот спасява мага-император, а аз съм тук. — Погледна многозначително Антон. — А аз съм тук!

Дъхът на Антон секна, но той все пак успя да каже.

— Те ще се върнат за теб. Трябва. Ти си важен паметител.

— Аз съм заменим. Дошли са единствено за мага-император.

— Илдирийците да нападнат Луната! — пенявеше се един разярен професор. — Наистина ли смятат, че ще им се размине? Как се осмеляват!

— Ние отвлякохме императора им и го взехме за заложник! — тросна се Антон. — Как очаквахте да реагира Слънчевият флот?

Една млада студентка тъжно поклати глава.

— Не трябваше да започват война. Войната е зло. Проблемът можеше да се реши с дипломатически средства.

Ситуацията стана много, много по-лоша, когато фeroуите първо атакуваха, а после унищожиха Луната.

Тълпата онемя, забравила първоначалното си негодувание към Слънчевия флот. Вао'сх се взираше в екрана, лицето му бе загубило всякакъв цвят. От бойната група на Конрад Бриндъл показаха изображения на натрошените, нажежени до блясък останки от Луната. Корабите на ЗВС вече се оттегляха с включени на максимална степен щитове, за да устоят на ударите на летящите отломки.

Старият паметител се вгледа в черната пустота на звездите, в която бяха изчезнали корабите на Слънчевия флот. Антон се обърна към приятеля си със сълзи на очи. Знаеше, че хората наоколо тълкуват погрешно причината за риданията му.

Със съкрушително спокоен тон Вао'сх промълви:

— Аз съм единственият илдириец в цялата ви слънчева система.

102.

НИКО ЧАН ТАЙЛАР

Нико Чан Тайлар се радваше, че отново лети на „Водолей“ като водоносец на Джес Тамблин и че този път баща му го придружава. Крим пък се радваше, че е на безопасно разстояние от Ларо, далеч и от зевесетата, и от буболечките. Въпреки това обаче не изглеждаше особено възхитен да получава заповеди от сина си.

— Поне ме остави да ти помогна с навигацията, Нико. Признай си, че това никога не е била най-силната ти страна.

Нико се изчерви.

— Добре де, признавам.

— Освен това не можем да си позволим да губим време. Всъщност дори ще пилотирам вместо теб, ако искаш. Иди да поспиш или си напиши домашните.

— Завърших обучението си преди пет години.

— Никой никога не завършва обучението си. Човек винаги може да продължи да учи.

— Никога досега не си искал да пилотираш кораб. Май когато работеше в оранжерийните куполи, и там не ти харесваше.

Крим въздъхна дълбоко.

— В оранжерийните куполи поне бях с майка ти.

За миг и двамата замълчаха, спомняха си как кликисите бяха убили Марла Чан Тайлар.

— Предполагам, че пътеводната ми звезда е доста бледа — продължи Крим. — Засега съм доволен да работя заедно с теб.

— Радвам се, че го изяснихме.

И така, двамата се отправиха към Йон 12, където преди няколко месеца Джес и Ческа бяха внедрили нови вентали.

— Казах ли ти какво ми се случи, когато дойдох с провизии за скитническата база, а заварих кликиските работи? Спасих говорителката Перони...

— Разказвал си го на всички поне сто пъти. — Но в гласа на Крим нямаше грубост. — И всеки път става все по-драматично.

— Не бих могъл да си измисля всичко това.

— Е, наистина си се държал достойно. Това е единственото, което ще кажа по въпроса.

Нико с радост прие комплимента.

Най-после корабът стигна до замръзналия планетоид, за да напълни товарното помещение с вентали. Няколко стари скитнически контролни сателита и движещи се в орбита станции все още се рееха високо над повърхността; радиото мълчеше и се чуваше единствено съскането на статичното прашене. Нико почувства как в гърлото му засяда буца, когато си спомни ужасите, които бе преживял тук. Докато спускаше кораба към планетата, баща му се взираше през илюминаторите, изумен от размера на ледения кратер, създаден от избухването на реактора.

— Виж! — изведнъж възкликна Крим. — Долу има светлини!

— Сигурно са отражения от звездите. На Йон 12 не е останала жива душа.

Баща му го изгледа навъсено.

— Знам аз как изглеждат отраженията. Това е вътрешно фосфоресциране. В този лед е заключено нещо.

Нико погледна данните, които му предаваше системата, и видя енергийни следи.

— Навярно са от венталите, които ни чакат.

Докато се спускаха, забеляза нещо повече от разтопения лед на кратера и блясъка на енергията. Имаше постройка, направена от човешка ръка — малка колиба, свързана със спасителна совалка.

Нико се намръщи и започна да проверява обичайните скитнически честоти за спешни случаи. Най-после долови слаб несигурен пулс.

— Някой се е разбил там долу, татко!

Крим вече бе стигнал до същото заключение и каза само:

— Кацай.

Кацнаха и Нико огледа наистина умно замисленото убежище, май измайсторено от останките на голям сателит, прикрепен към скитническа спасителна совалка. От вътрешността му излизаха енергийни вълни и термални струи.

— Който и да се е разбил, май все още е жив.

Крим вече си слагаше защитния костюм. Нико също бързо облече своя и попита:

— В спасителна совалка се побират припаси само за една седмица, нали?

— Зависи колко хора има вътре — отвърна Крим по радиото на шлема си, докато излизаха през шлюза. — Ще съм много разочарован, ако се окаже, че нашият корабокрушенец е умрял вчера, защото не сме дошли навреме.

Забързаха по леда. Под краката си Нико виждаше късчета блестяща светлина, сякаш всяка стъпка подпалваше някакво сияние. Спря пред совалката и разгледа сателита, прикрепен към нея.

— Да почукаме ли?

Жилището бе скалъпено припряно: навсякъде бяха напъхани плоски парчета, дори и там, където не пасваха. Естетическият ефект не беше кой знае какъв, но пък жилището изглеждаше функционално. Нико не можеше да повярва, че тази разнородна бъркотия може да е херметически затворена и разумна от структурна гледна точка, но пък топящ се лед бе покрил местата на свързване и ги бе запечатал. Очевидно *венталите* бяха оборудвали и изолирали това място. Може би дори бяха осигурили допълнителна енергия, за да поддържат човека или хората вътре живи.

Крим заговори по радиото:

— Здравейте, спасителна совалка. Случайно да ви трябва спасение? — И потропа по люка с облечения си в ръкавица юмрук.

Вратата на совалката бе толкова малка, че трябваше да се проврат един по един. Със свит стомах и с надеждата, че няма да намери един или повече трупове, Нико влезе първи.

В совалката стоеше раздърпан старец с набола брада, рошава коса и измачкани дрехи. На лицето му грееше широка усмивка.

— Е, крайно време беше, по дяволите! Малко компания, освен тия светлинки ще ми дойде добре.

— Кейлъб Тамблин — възкликна Нико и свали предното стъкло на шлема си. Вонята го накара да сбърчи нос: пот, застоял въздух, недобре рециклирани газове. Съмняваше се, че Кейлъб вече изобщо може да забележи миризмата (не че старецът някога бе ухал на рози). Животоподдържащите системи в совалката сигурно бяха на крачка от

окончателното спиране. Нико отстъпи настрана от люка, за да може баща му да влезе.

Щом Крим Тайлар застана до сина си, в спасителната совалка стана наистина претъпкано.

— Откога си тук? — попита Нико.

— Някъде от три седмици. Може би четири.

— Това е невъзможно — възрази Крим. — Няма начин припасите ти да са издържали толкова.

— Всеки нормален скитник може да намира решения... а освен това трябва да призная, че получих малко помощ от венталите. — Кейлъб изсумтя. — Осигуриха ми достатъчно енергия, за да изкарам с по-малко храна. Въпреки това обаче съм адски гладен. Имате ли храна?

— Много — увери го Нико.

Щом се качиха на борда на „Водолей“, Кейлъб се нахвърли на самозатоплящите се дажби. Обясни им как фероуите са унищожили водния му танкер и са убили Ден Перони.

— Не мислех, че някой ще тръгне да ни търси, но не исках да се отказвам. — Кейлъб сви костеливите си рамене. — Тези фероуи страшно, ама страшно ме дразнят. Не бяхме направили нищо, с което да заслужим това. Горкият Ден...

Огледа се за легло, на което да се просне, но Крим недвусмислено му заяви, че ще е по-добре първо да използва санитарните съоръжения на кораба.

— Можем да те заведем направо на Плумас — предложи Нико. — Предполагам, че ще искаш да се върнеш във водните мини?

— Уин и Торин сигурно са претрупани с работа и са бесни, че ги оставих самички. Но докато седях тук, имах достатъчно време да помисля за Пътеводната си звезда. — Кейлъб се облегна в твърдата пътническа седалка. — Тази война изглежда много по-важна от семейния воден бизнес. Ако се биете с тези фероуи, искам да видя битката до края.

103.

ДЕЛ КЕЛЪМ

Дел с удоволствие посрещна Кото Окая и придружителите му на Голген. Каквато и да бе причината, довела инженера тук, нещата със сигурност щяха да станат интересни. Кото пристигна на корабостроителниците на Оскивъл със средноголям скитнически транспортен кораб — изглеждаше прекалено голям за скромните му пилотски способности. Скоро обаче Келъм разбра, че пилот е Тасия Тамблин, даде позволение на кораба да кацне на една малка площадка, слезе с асансьор от операционния център, сложи си яке, за да го пази от студения вятър, и се запъти да посрещне новопристигналите.

Както очакваше, изобретателят бе натоварил кораба с всевъзможни джаджи.

— Човек никога не знае кога нещо ще се окаже полезно — каза той, докато слизаше по рампата, а Тасия привършваше с изключването на системите в пилотската кабина. Кото хвърли поглед през рамо към кораба. — Водя едни приятели. Много ми помагат в работата... е, поне не ми пречат. Никога не са виждали небесна мина.

От кораба след него слязоха три компита, всяко с различен цвят, двете технически модели, а третото — приятелски. Кото се изчерви.

— Е, тези не са точно приятелите, те са компита... макар че понякога мисля за тях като за приятели.

Най-накрая по рампата слязоха едно съвсем младо момиче и един възрастен мъж.

— За тези двамата говорех — Орли Ковиц и Хъд Стайнман.

Стайнман имаше вид на човек, страдащ от морска болест. Орли обаче се загледа очарована в широкото небе на Голген, във високите облаци и ярката слънчева светлина и лицето ѝ грейна в усмивка. Тасия Тамблин също излезе от кораба: бършеше челото си и засланиеше очи от слънцето.

— Ще намеря стаи за всички ви. Имаме колкото искаш място — каза Келъм. — Разглеждайте всичко, което искате, обаче внимавайте да

не счупите нещо. Тамблин, ти и друг път си била в небесна мина. Разведи ги наоколо.

Тасия поведе двамата си спътници по палубата, обърна се и викна на Келъм:

— Вижте какво е донесъл Кото. Джес го уреди.

Келъм се обърна към изобретателя.

— Какво си ни донесъл? Сигурен съм, че е нещо интересно.

— О, да! — възкликна Кото въодушевено, докато се качваха по рампата. — Нови отбранителни методи. Разпространяваме ги из цялата Конфедерация... макар че нямам представа от къде на къде фероуите ще искат да ви нападнат тук. Никога не са се интересували от газовите гиганти. Джес Тамблин и говорителката Перони ми казаха да се уверя, че Конфедерацията е готова.

Келъм се сепна, спря и го изгледа.

— Фероуи? Тук? Не може да бъде!

— Поискаха от мен да създам нови оръжия за борбата с огнените кълба и ми дадоха венталска вода, с която да работя. Невероятно е. Огромен потенциал.

Влязоха в голямото товарно помещение и Кото усили осветлението. Ярка светлина заля блестящия хидрогски кораб, поставен до нещо, което приличаше на сателитна чиния.

— Откъде го взе това проклето кълбо на дрогите? — попита Келъм. Рационалната част от него знаеше, че хидрогите са разгромени, и той се надяваше да не ги види никога повече, но този видим спомен от тях все пак го изнерви.

— О... няма значение. Това няма нищо общо с венталските оръжия. А другото устройство е прототип, който ще използваме срещу кликисите. Предполагам, че скоро ще ми се удаде случай да го използвам — всъщност точно това е главната причина Тасия Тамблин да дойде с мен. — А после май осъзна, че се е отплеснал, и се върна към съществената част. — Първо обаче трябва да разтоваря и да инсталирам новите венталски оръжия.

— Всичките тия боклуци?

— Човек никога не знае кога нещо може да се окаже полезно. Когато ми остане време, трябва да поработя по кликиската сирена и може да намеря и друг начин да изпробвам кораба. Все не успявам да довърша изследванията си.

— И какво е това изумително ново оръжие?

Досуц като въодушевено момче, Кото отиде до един контейнер, въведе код за достъп и го отвори. Вътрешността на контейнера бе заскрежена, блестяща от синкава химическа светлина, която обаче не отделяше никаква топлина. Тънки снопчета пара се издигаха като дъх на леден великан. Келъм надникна вътре и видя десетки цилиндрични предмети със заострени краища. Приличаха на артилерийски снаряди, дълги колкото ръката му до лакътя и дебели колкото китката му.

— Това е замръзнала венталска вода — каза Кото. — Метателни оръжия. Създадох ги, разбира се, с помощта на венталите — не бих могъл да направя нищо без тяхното съдействие. Калибърът им е като на стандартните оръдия, които корабостроителниците инсталират за защита на повечето конфедерационни кораби.

— Майтапиш ли се?

Кото се ухили.

— Замръзнали вентали — експлозивни оръжия срещу фeroуите. Не знам какво точно ще се случи, но мисля, че ако простреляме някое огнено кълбо с тези снаряди, ефектът ще бъде... изключителен. Честно казано, нямам особено желание да ги изпробвам, тъй като това би означавало сблъсък с фeroуите, но по-добре да сме подготвени за всичко, не мислиш ли?

Келъм не можеше да не се съгласи.

— Създаването им беше много интересно — просто направих някои изчисления и предадох на венталите какво искам да направят. Те се оформиха сами, охладиха се до солиден лед и готово — идеални боеприпаси. Искането ми се и всичко останало да беше толкова лесно.

Докато слизаха от кораба, Келъм погледна жълтеникавото небе и се стресна, понеже из целия комплекс завиха аларми.

— Сега пък какво става?

По интеркома се чува гласове, ревяха на всички миньори да се въоръжат, а на всеки боен кораб — да излети.

— Повече от осемстотин кораба се приближават към нас! Не, хиляда!

Тасия Тамблин вече тичаше към тях.

— Келъм, имаш ли зелен жрец в мината? Мога да изпратя съобщение до Оскивъл — да повикам Конфедерацията на помощ.

Скитническите кораби излитаха трескаво и изпълваха небето. От близките небесни мини се издигаха още. Келъм хукна към един интерком и поиска доклад, но хората му не знаеха почти нищо.

— Изобщо не мислех, че на зевесетата ще им стиска да се върнат. Здравата сме загазили.

— Ха! — възкликна Тасия. — Че на зевесетата изобщо не им останаха кораби след фиаското на Пим!

Кото Окая озадачен сбърчи чело и се взря в множеството кораби, които се появяваха високо над тях.

— Да не бързаме със заключенията. Тези кораби са прекалено много, а и не се държат като разбойници от ЗВС.

От небето във величествен парад, с разперени слънчеви платна, към мините се понесоха стотици илдирийски бойни лайнери. С шарките си напомниха на Келъм за ивиците на скалорията, която някога отглеждаше в аквариума си. Зад първата вълна се появи втора, после трета.

— Това май е целият Слънчев флот! — ахна той. — По дяволите, какво можем да направим срещу такава сила?

Втурна се към асансьора. Трябваше да стигне до операционния център и поне да се престори, че контролира нещата. Все пак *Отговаряше* за този комплекс и хората му щяха да очакват да вземе някакво решение.

Бойните лайнери не бяха изпратили никакво съобщение. Веднага щом стигна до контролната зала, Келъм каза високо както на приближаващите се кораби, така и на своите:

— Не стреляйте! Не сме във вражда с Илдирийската империя.

На външните тактически екрани се появиха още стотици кораби, влязоха в орбита и склучиха кордон около газовия гигант.

— Говори Дел Келъм, началник на този комплекс небесни мини. Какво искате?

На екрана се появи илдириец — висок, с дълга плитка, праметната през рамото. Магът-император Джора'х.

— Не се безпокойте, Дел Келъм. Ние също не сме във вражда с Конфедерацията. — Усмивката на императора бе състрадателна... и искрена. — Молим за временно убежище на Голген.

104.

РЛИНДА КЕТ

След като избягаха от кликисите, преди Единственото люпило да успее да завърши деленето си, Рлинда искаше да пилотира кораба, тъй като изпитваше остра болка от загубата на „Любопитство“. БиБоб я обожаваше, но обожаваше и новата си „Сляпа вяра“, така че стигнаха до компромисно решение — редуваха се.

Маргарет Коликос искаше да я закарат на Земята, където живееше синът ѝ Антон. По пътя продължаваше да разсъждава какво ли може да се е случило на Ларо.

— Сега, когато всички кликиски кошери са обединени, не знам колко информация е придобило и запомнило Единственото люпило от всички хора, погълнати от дарителите. Или от Дейвлин. — Погледна Рлинда и БиБоб: очевидно се опитваше да ги накара да проумеят важността на думите ѝ. — Кошерното съзнание определено разбира някои неща за човешкото. Ами ако Единственото люпило реши, че иска да контролира и човешката раса? Ако кликисите се развилнеят по всички *наши* колониални светове?

— О, тази мила дама има несравнимо чувство за хумор — изстена БиБоб.

— Скоро ще стигнем Земята — каза Рлинда, макар че тази мисъл не я изпълваше с оптимизъм. — Всичко ще наред, ще видите.

Но когато пристигнаха, установиха, че Земята е претърпяла най-голямото опустошение в човешката история. Рлинда бе зашеметена от образите на екраните.

— Няма ме само един месец и през това време цялата слънчева система се разпада?

Там, където трябваше да бъде Луната, се носеха само отломки, много от тях все още сияеха от остатъчната топлина. Руини, достатъчни, за да образуват една малка планета, се бяха разпръснали в горещ облак, по-голямата част от който се простираше в предишната си орбитална пътека, макар че многобройни парчета се въртяха в

хаотични орбити и се спускаха към дълбокия гравитационен кладенец на Земята.

— Луните и планетите не се разпадат просто така — каза БиБоб.
— Нали?

Маргарет поклати глава и каза:

— Дори кликисите нямат толкова огнева мощ.

Рлинда се намръщи, опитваше се да измисли някаква възможна причина. За един дълъг миг погледите и на тримата останаха вперени в страховитата гледка. Накрая БиБоб каза:

— Като гледам, моята заповед за арест ще е последната им грижа. Вероятно можем да кацнем, без да си навлечем неприятности.

Докато се спускаха, слушаха тревожните разговори по различни комуникационни канали. Парчета от Луната се носеха към Земята с голяма бързина. Корабите на ЗВС се опитваха да ги спрат, но силите на Ханзата приличаха на комари, опитващи се да спрат торнадо. Най-различни видове спасителни кораби се стрелкаха през отломките и се стараеха да се организират така, че да им препречат пътя и да ги отклонят.

Една голяма скала — два пъти колкото кораба — бавно мина покрай тях по курс, почти паралелен на техния. „Сляпа вяра“ бе буквално изблъскана от пътя си.

— Адски гадно! — викна БиБоб.

— Дай управлението на мен — каза Рлинда. Той изобщо не възрази.

— Земята не е понасяла толкова тежки удари от периода креда — каза Маргарет. — Всяка от тези отломки може да унищожи живота долу.

— Сигурна ли си, че искаш да кацнеш насред всичко това? — изсумтя БиБоб.

— Антон е някъде там долу — отвърна Маргарет.

Наблюдаваха на екраните как върху планетата се изсипва серия удари, последвани от ярки оранжеви експлозии. По комуникационните канали ехтеше истеричният вой на аларми, молби за помощ, но никой не можеше за толкова кратко време да евакуира население, наброяващо милиарди. А дори и да успееш да избягат, къде щяха да отидат?

Един огромен къс заличи Далас от лицето на Земята.

Друг сложи край на съществуването на Шанхай.

— Това е само началото — каза спокойно Маргарет. — Най-големите отломки ще паднат по-бавно, но вече започват. Най-унищожителните удари ще са тепърва.

105.

ПАТРИК ФИЦПАТРИК

„Циганин“ летеше към Земята. Патрик кипеше от гняв и искаше да изкрещи обвиненията си по всички комуникационни канали. Искаше да изобличи председателя Венцеслас за хладнокръвното убийство на баба си, за откритото пиратство в небесните мини на Голген и корабостроителниците на Оскивъл, затова, че бе причинил смъртта на толкова много хора. Разполагаше с ужасяващи кадри.

Но никой не обърна внимание на пристигането им. „Циганин“ бе само един кораб сред десетки хиляди, които летяха в прорязвания от отломки космос. След пръсването на Луната всеки пилот отговаряше сам за себе си. *След пръсването на Луната!*

Проблемът бе толкова очевиден и все пак толкова извън границите на нормалните възприятия, че за няколко минути Патрик дори не успя да разбере какво става. Струваше му големи усилия да преодолее шока и най-после да получи някои отговори. След това му трябваша само няколко мига, за да реши, че по някакъв начин това действие е причинено от председателя Венцеслас.

— Никой няма да се интересува от политика след такова нещо — каза Зет. — Нашите оплаквания от председателя ще се загубят в хаоса.

Очите на Патрик се присвиха.

— Напротив. Не мога да се сетя за по-подходяща предпоставка за революция. Населението вече е готово да го събори, само да успеем да се обединим с Меча на свободата. Ако успеем да вдигнем достатъчно шум.

Малката яхта навлезе в атмосферата и се отправи към планинското имение на Морийн Фицпатрик.

Патрик почувства как стомахът му се стяга на възел. Изпита странно нежелание да се върне там. Мадам Бравата се бе отказала от цялата си власт и всичките си притежания, за да заеме новия пост, за което я бе убедил той.

И Базил я бе убил.

Патрик бе побеснял от гняв.

„Циганин“ кацна на павираната площадка за приземяване. Къщата изглеждаше пуста. Хората на Морийн, служителите и постоянните ѝ гости бяха изчезнали. След всички бедствия през последните седмици Патрик се съмняваше, че председателят е имал време да изпрати главорезите си да преровят дома и имуществото ѝ.

В гърлото му заседна буца.

— Тази къща всъщност сега е моя.

Много добре помнеше кодовете за достъп и двамата със Зет влязоха в притихналата сграда и внесоха багажа си.

Отидоха в стаята за новини на бившата председателка — просторно помещение с удобни столове, минибар и автомат за кафе. Стените бяха покрити с тъмни новинарски екрани.

— Как мислиш, дали можем да намерим начин да се свържем с останалите недоволни? — попита Зет. — Как да влезем в контакт с тях?

— Можем да разпространим няколко съобщения оттук — да създадем своя собствена клетка. Ще чакаме Мечът на свободата да проследи сигнала дотук.

— Освен ако Ханзата не ни намери първа.

— Ще променим сигнала така, че да изглежда, сякаш сме някъде в космоса — нали видя какъв хаос цари навсякъде. Никога няма да ни засекаат.

— Тогава как ще ни намери Мечът на свободата? — попита логично Зет, активира мониторите и седна, за да види многобройните доклади.

Много екрани показваха опитите да се спре падането на отломките или трагичната история на градове, унищожени от силата на ударите им. На няколко канала за дискусия имаше гости, които беснееха срещу Конфедерацията с различни степени на фанатизъм. Любители на конспирационните теории изказваха предположения, че крал Питър по някакъв начин е отговорен за нападението на фероуите. Патрик завъртя очи.

Имаше и няколко канала, които недвусмислено критикуваха председателя Венцеслас и как погрешните му решения и неспособността му са изкопали гроба на човечеството, но тези

дискусии бяха малко. Патрик забеляза, че много от някога популярните канали вече не излъчват.

Една история бе съсредоточена върху кликисите с краткото съобщение, че генерал Ланиан е бил убит на Пим. След разрушението на Луната обаче тази новина вече беше много стара. Патрик изслуша разказа за гибелта на Ланиан със смесени чувства. Някога се възхищаваше от този човек, гледаше на него като на свой наставник и ключ към напредване в кариерата. Колко наивен и глупав бе тогава! Ланиан бе пъхал ръката си в гнездото на стършелите толкова често, че бе неизбежно накрая да го ужилят...

Изслуша съобщенията за масовите арести на демонстранти, които искаха оставката на председателя. При така създалата се извънредна ситуация крал Рори не можеше да успокои хората. Патрик бе сигурен, че ще намери начин да се включи в мрежата на Меча на свободата; дори и никога да не ги намереше, можеше да използва името им, за да привлече вниманието на публиката. Когато чуеха разкритията му, противниците на Ханзата щяха да имат още много неща, заради които да крещят.

Използва собствения си идентификационен код и отпечатък от палеца си, за да влезе в главния комуникационен център, и се стресна, като видя образа на монитора. Беше баба му: стоеше и го гледаше. Мадам Брадвата се усмихваше сурово.

— Е, Патрик, след като гледаш това съобщение в дома ми и след като не съм там, за да го изтрия, преди да го видиш, в този момент трябва да съм мъртва. Това страшно ме ядосва. Освен ако не падна от някой дървесен балкон на Терок — а не съм чак толкова трмава, — обзалагам се, че това е работа на председателя Венцеслас. Той е адски гадно копеле... Мога да си представя какво си мислиш. Гориш от желание да пометеш цялата Ханза, да предадеш председателя на правосъдието и да спасиш човешката раса. Превърнал си се в кръстоносец, Патрик, така че слушай: има умни кръстоносци, а има и глупави. Тази твоя скитничка е извадила на бял свят някаква алтруистична струна у теб... и това май е много добре. Все пак не бих възразила, ако искаш да се разправиш с председателя за това, което направи на скъпата ти сладка баба. — И се разсмя.

Полазиха го ледени тръпки, докато я слушаше колко нехайно говори за смъртта си. Щом изобщо си бе дала труда да направи записа,

значи бе подозирала, че председателят Венцеслас е способен на подобно зло деяние. Самият Патрик така и не бе разбрал какъв риск я е помолил да поеме, но Морийн се бе подготвила за най-лошото.

— И така, ако искаш да постигнеш нещо, ще ти трябват контакти и средства. Към това съобщение прилагам пълен списък и инструкции за достъп до няколко големи фонда. Това не е всичко, разбира се, но трябва да е достатъчно. Не искам да пропилееш всичките пари на семейството за тази своя кампания, дори и да го правиш заради мен... и заради човечеството. Освен това ти давам и списък на контакти в медиите и в бизнеса, на които можеш да имаш доверие — хора, които неведнъж са ми оказвали подкрепа, докато бях председател. Гарантирам ти, че не са почитатели на сегашната администрация.

Очите ѝ се присвиха и се впериха право в неговите. Той просто не можеше да повярва, че тя не е там, от другата страна на екрана.

— Знам колко си умен и знам колко добре съм те възпитала. Гордея се с теб. Сега върви и ги смажи.

Хвърли поглед през рамо, извика нещо на Джонас и записът свърши. Патрик продължи да се взира в екрана. Очите му пареха.

Зет вече издърпваше от устройството листите, които им бе оставила Морийн.

Разполагаха с всичко необходимо, за да започнат.

Чрез сложните комуникационни системи на Морийн — като прикри мястото на изпращане на съобщението под многобройни кодове и шифри, разбира се — Патрик лесно успя да влезе в новинарските мрежи. Толкова много популярни станции бяха спрели да предават, че с лекота можеше да изпрати съобщение от някоя от тях. Свърза се с медийните експерти, предложени от баба му, и те му помогнаха да разпространи съобщението си; неколцина от тях заявиха, че вече са членове на Меча на свободата. Огромните средства от фондовете можеха да отворят врати и да заличават следи. Зет се оказа извънредно добра в набирането на нови попълнения към каузата им.

Освен това Патрик откри начин да внедри съобщение в едно популярно шоу за дискутиране на новини, като прекъсна дебат за промените в климата, които се очаквали след загубата на Луната. Най-голямата си публика обаче спечели, когато нахлу в един процъфтяващ канал за музика и развлечения: въпреки че светът буквално рухваше —

а може би точно поради това, — хората продължаваха да гледат любимите си шоута.

С гневен глас Патрик направи осъдителните си изявления и събщи фактите. Остави ужасяващите образи да говорят сами за себе си: пусна кадрите на мантите на адмирал Пайк, които убиваха бившата председателка, защото бе приела пост като посредник на Конфедерацията, показа нападението над корабостроителниците на Оскивъл и ограбването на мините на Голген, преди да напомни на публиката за предишното си широко разпространено признание, че за ембаргото над ектите е отговорен самият генерал Ланиан.

В добавка заяви, че говори не само от свое име, а и от това на Меча на свободата, и призова всички да излязат на улиците. Накрая показва образ на председателя Базил Венцеслас, изсумтя отвратено и попита:

— Защо продължавате да търпите този човек?

Вече бе решил да излъчва подобни предавания ден след ден.

106.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР ДЖОРА'Х

За да не прави изнервяща или заплашителна демонстрация на сила, Джора'х остави адар Зан'нх и по-голямата част от войниците от Слънчевия флот на бойните лайнери и слезе на най-голямата небесна мина на Голген само с малка група.

Високо над главите им стотици бойни кораби кръстосваха небето в стегнати, впечатляващи формации. След като бяха видели пристигането на такава огромна военна сила, всички ръководители на небесни мини се разтревожиха, въпреки уверенията на мага-император. Келъм събра другите управители, за да може Джора'х да се обърне към всички и да им обясни ситуацията.

Нира и Осира'х бяха с мага-император. След кратък размисъл той реши да вземе и Съливан Голд, тъй като историята на управителя от Ханзата щеше да изуми скитниците. Съливан обясни как председателят Венцеслас поискал от него да установи контрол над небесните мини на Голген и да ги управлява като филиал на Ханзата.

Челюстта на Келъм увисна.

— Проклятие! Ама че наглост!

Бинг Палмър изсумтя:

— Почти ми се иска зевесетата пак да дойдат на пиратски набег, докато Слънчевият флот е тук, за да видя как си подвиват миризливите опашки и побягват презглава!

Един от управителите, Борис Гоф, доведе на съвещанието своята собствена зелена жрица, която за огромна радост на Нира ѝ подари една фиданка. С щастлива усмивка и треперещи пръсти Нира докосна деликатните клонки и най-после се свърза със световната гора. В необуздано смесване на думи и чувства описа всички неотдавнашни потресаващи събития, включително унищожаването на Луната от фероите. Разказваше така, сякаш все още не може да повярва в това, което бе видяла със собствените си очи. Останалите зелени жреци предадоха обезпокоителната информация на крал Питър.

Келъм опря лакти на масата и се наведе към мага-император.

— И какво точно можете да получите тук? Готов съм да ви повярвам, че вашият Слънчев флот не е заплаха за нас. Как можем да помогнем на Илдирийската империя?

— Също като вас, и аз съм разгневен от действията на председателя Венцеслас — рече Джора'х. — Но нашият най-могъщ враг са *фероите*. Слънчевият флот гори от желание да се изправи срещу тях, но адар Зан'нх трябва да направи някои поправки, да възстанови оръжията ни и да събере корабите ни, за да подготви победоносното ни завръщане в Миджистра. Трябва също така и да се опитаме да намерим ефективни начини да се сражаваме с фероите и да съставим боен план.

Келъм се усмихна.

— По една случайност тук имаме един инженер, който може да успее да ви помогне с някои нови оръжия.

Залезът над газовия гигант обагреше облаците в дъга от цветове. Джора'х завари Осира'х сама на една открита площадка за кацане. Застанала опасно близо до ръба, тя се взираше надолу към неуморния, обгърнат от хипнотични пластове атмосферен океан.

На площадката беше и малкият хидрогски кораб с диамантени стени, празен и зловещ. Кото Окая го бе извадил от лабораторията си и го бе преместил тук, може би, за да направи някои тестове. Но Осира'х изобщо не поглеждаше към него — бе се съсредоточила в дълбокото море от замъглени газове.

Джора'х застана зад дъщеря си и я загледа. Мислеше за всичко, което бе постигнала Осира'х... и все пак тя бе още дете — дете, принудено да порасне и да се превърне в нещо *повече* от нормално момиче по време на срещата си с хидрогите.

Без да се обръща, тя проговори:

— Тези облаци изглеждат толкова спокойни, но знам какво се крие под тях.

Баща и дъщеря се загледаха във въртящата се пухкава празнота. Джора'х все още не можеше напълно да разбере какво е преживяло момичето, когато бе преговаряло с хидрогите. Макар че тези същества

бяха невъобразимо могъщи — арогантни, студени и унищожителни, —
тя бе успяла да ги накара да се покорят на волята ѝ.

— Те са там долу, нали знаеш? — каза Осира'х замислено. —
Засега може и да са укротени, но са там.

107.

КРАЛ ПИТЪР

В мига, в който разбра за унищожаването на Луната, крал Питър реши да предложи на Ханзата цялата помощ, която можеше да ѝ даде Конфедерацията, и то незабавно. Скоро след като Нира им изпрати новините по телевръзката, на Терок пристигнаха търговци с кадри от катастрофалното събитие.

Докато с Естара наблюдаваха образите на бавно движещите се лунни късове, които неумолимо напредваха към Земята, Питър разбра, че истинското бедствие тепърва предстои. Някое достатъчно голямо парче можеше да предизвика сътресение, което да убие всичко живо на планетата.

Освен това щеше да има и други сурови последствия. Питър бе видял първоначалните доклади и знаеше, че климатът на Земята ще се промени драстично. Прекъсването на цикъла на приливите и отливите щеше да причини големи промени във времето и дори в смяната на сезоните в зависимост от това как масата на Луната ще се разпредели в орбита. Разместването на дъната на моретата, заливането на крайбрежията, ужасните бури... всичко това щеше да е само началото.

— Добре, че човешката раса вече не държи всичките си яйца в една кошница — каза Естара, разсъждаваше като истинска жителка на Терок. — Конфедерацията ще оцелее.

За разлика от нея обаче Питър бе роден и израснал на Земята.

— Аз може и да презирам председателя Венцеслас, но няма да обърна гръб на останалата част от населението на Земята, след като хората имат толкова голяма нужда от нас.

Не всички останаха във възторг от идеята, особено хората от изоставените колонии на Ханзата, както и скитническите търговци, пострадали от бандитите от ЗВС. Но Питър отказа да промени решението си, а кралица Естара го подкрепи. Зелените жреци на Терок предадоха съобщението на краля на събратята си из целия Спирален ръкав.

— Няма значение, че Ханзата обърна гръб на Терок и на всичките си колонии. Няма значение, че заблудените части на ЗВС нападнаха предприятията на скитниците. Няма да толерирам дребнави отмъщения пред лицето на подобна трагедия. — Питър посочи мрежата от безбройните орбити, която се виеше на екраните. — Само погледнете това!

— Независимо какви пътеки избират другите, ние, хората от Конфедерацията, трябва да правим това, което е правилно — добави Естара.

Скитниците се заеха с проблема с целия ентузиазъм и находчивост, които Питър очакваше от тях. Той призова на помощ всички, които имаха опит в пространственото конструиране, анализа на астероидните полета и сложните многопластови орбитални проекции.

Вече бе повикал адмирал Уилис с нейния „Юпитер“ и всичките й десет манти. Възнамеряваше да ги поведе лично. Разбираемо предпазлива, след като генерал Ланиан се бе обърнал срещу нея в битката край Пим, Уилис предупреди:

— На ваше място бих подхождала с извънредна предпазливост, сър.

— Ще сме предпазливи, но също така ще покажем на хората на Земята какви сме наистина. Прекалено дълго оставихме Базил да ни обрисова като чудовища и злодеи. Когато им предложим помощта си, действията ни ще говорят повече от неговите думи.

Въпреки това Питър не възнамеряваше да се доближава до Базил Венцеслас без значителна огнева сила зад гърба си. Вече бе изпратил първите скитнически инженери да предложат услугите си на Земята и знаеше, че никой здравомислещ човек не би отхвърлил помощта им.

Никой здравомислещ човек.

108.

АНТОН КОЛИКОС

Антон знаеше, че е само въпрос на време, преди Вао'сх да се предаде на пълната си изолация, и отчаяно търсеше начин да го спаси; молеше се съпричастието и утехата му да помогнат на стария паметител да издържи още малко. Вао'сх имаше нужда от него и Антон не искаше да се отделя от паметителя дори за миг. Искаше му се да може да е до него по цял ден, да държи ръката му и да му вдъхва воля да запази силата си.

Трябваше да направи нещо, за да му помогне. Трябваше да опита всичко. Всичко! Настояваше да получи отплата за направени услуги, обаждаше се на всеки, който можеше да му е от полза, сграбчваше ревери и молеше за помощ. Състави списък от възможности, а после упорито започна да преследва всяка, зачеркваше провалите и записваше всяка нова идея.

Нахлу в офиса на декана на Катедрата по илдирийски науки, но той незабавно си изми ръцете от всякаква отговорност, обзет от неприязън към илдирийците, откакто Слънчевият флот бе завел фероите на Луната (без значение, че магът-император и целият екипаж на един илдирийски боен лайнер бяха задържани там като заложници). От него Антон отиде при ректора, но той пък бе изпаднал буквално в кататония след унищожаването на няколко големи града и бе убеден, че Дворцовият квартал ще е следващият. В самия университет цареше пълна анархия и нямаше никакви лекции.

Антон изпрати на председателя Венцеслас четиринадесет съобщения, всяко все по-неотложно от предишното. Твърдеше, че е получил жизненоважна информация, но председателят не им обърна внимание. Очевидно вече изобщо не се интересуваше от илдирийския паметител. Носеше се слух, че се е скрил в убежище дълбоко под земята; във всеки случай не го бяха виждали от дни, макар че крал Рори си оставаше пред погледа на обществото, вдигаше ръце и обещавахе — неубедително, — че всичко ще се оправи.

Антон знаеше с абсолютна сигурност, че Вао'сх няма да се оправи, ако не получи помощ. Без останалите илдирийци, без тизма той щеше да умре.

Най-добре щеше да е някой бърз кораб да откара паметителя в Илдирийската империя, където той щеше да е със своите хора, в безопасност в мрежата на тизма. Всъщност и всяка отломъчна колония щеше да свърши работа, стига Вао'сх да се намираше близо до сънародниците си. Като се имаше предвид ситуацията на Земята, Антон с радост щеше да го придружи. Бе готов на всичко, за да помогне на приятеля си.

Но нямаше никакви свободни кораби, а дори и да имаше, едва ли някой щеше да се съгласи да се отпрати към далечната Илдирийска империя.

Колкото и да се опитваше, Антон не можеше да накара никого да се отнесе към проблема сериозно. Луната бе унищожена и парчетата ѝ бяха изравнили със земята няколко града. Пламтящи огнени същества бяха нападнали слънчевата система. Тежкото състояние на единствен чужденец не интересуваше абсолютно никого на Земята.

Само Антон го смяташе за важно. И беше отчаян.

Откъснат от тизма, Вао'сх се бе сгушил в малкия им апартамент. Антон го окуражаваше да излиза, да бъде заобиколен от хора (макар че тайно се страхуваше, че ще се събере разярена тълпа и ще го линчува). Старият паметител обаче отказа.

— Хората не могат да ми дадат това, от което имам нужда, колкото и голяма да е тълпата. Има разлика между това да видиш образа на храна и да седнеш на отрупана с ястия маса. Тук няма храна за мен.

Вътрешно Антон се разкъсваше, но отказваше да се поддаде на отчаянието. Щеше да измисли нещо. Не можеше да загуби Вао'сх. Нямахше да се предаде.

Помоли за време в новините, за да накара зрителите и слушателите да почувстват цялата сериозност на проблема на Вао'сх, но всички предавания бяха съсредоточени върху разрушаването на Луната, анализи на фeroуите, обвинения към Слънчевия флот. Други истории описваха съкрушителните удари и унищожените градове и отправяха сериозни предупреждения за по-големите отломки, които се спускаха към Земята.

Най-после Антон прибягна до последната си възможност. Не можеше да се сети за нищо друго, което да направи, за никакви услуги, на които да поиска връщане. С натежало сърце се прибра в апартамента, затвори вратата и за миг остана неподвижен, уплашен да признае провала си. Знаеше какво ще причини това на Вао'сх. Затвори очи, събра всяка останала му капчица оптимизъм и се провикна с изкуствена бодрост:

— Все още нищо, но ще измисля нещо. Няма да се предам.

Старият паметител бе включил всички светлини, бе отворил щорите и завесите. Антон го завари проснат на походното легло, разтреперан и облян в пот. По лицето му се сменяха различни цветове, до един болнави. Антон коленичи и хвана ръката му.

— Бъди силен. Тук съм. Имаш цялата ми подкрепа, цялата ми сила.

Изминаха няколко мига, преди да осъзнае, че Вао'сх не страда само от изолацията. Паметителят се гърчеше в спазми. Очите му бяха стиснати, по страните му се стичаха сълзи.

— Радвам се, че си тук — едва успя да каже Вао'сх. — Искан да си до мен.

— Няма да се предам! — настоя Антон.

— Нищо не можеш... да направиш. Приеми го.

— Не!

Антон надуши някаква остра миризма в стаята. Огледа се и видя празни бутилки от химикали — изгарящи кожата почистващи препарати от банята и кухнята, няколко отдавна изписани лекарства, — до една празни.

— Вао'сх, какво си направил?

Старият паметител продължаваше да трепери, но успя да отвори очи. Заговори така, сякаш разказваше приказка:

— Магът-император Сайрок'х видя какво е нужно на Илдирийската империя и погълна отрова, за да може историята да премине към следващата глава. — Закашля се и повърна.

Антон стисна костеливите рамене на стареца и го вдигна да седне. Струваше му се, че светът е рухнал под краката му.

— Защо отказа помощта ми? Нали съм с теб!

Паметителят сграбчи ръката му, въздъхна мъчително и изхриптя:

— Не всички истории имат щастлив край.

— Как можа! — Антон го пусна и се изправи. Сърцето му биеше лудо, не му стигаше въздух. Не чуваше почти нищо, освен препускането на собствените си мисли. — Ще се обадя в болницата. Там могат да направят нещо.

Но никой земен лекар не разбираше нищо от психологията или токсикологията на илдирийците. Без пълен анализ не можеше да се разбере кои от химикалите, които бе погълнал Вао'сх, са отровни за биохимията му, и нямаше начин да приготвят навреме подходяща противоотрова.

Антон изхвърли тези мисли от съзнанието си. Отказваше дори да признае съществуването на подобна възможност.

Вао'сх го хвана за ръката.

— О, приятелю, самотата, която изпитах, след като избягахме от Марата, ме подготви за това, което чувствам сега. А оттук нататък ще става само по-лошо. И двамата го знаем. Моят избор е да свърша по този начин. Така аз контролирам нещата и ще умра много по-спокойно, отколкото ако позволя на лудостта да ме обземе.

Гласът му наистина звучеше съвсем спокойно.

— Не! — Антон почувства как в гърдите му напират ридания и гняв. Отказваше да приеме, че не може да направи нищо, че е провалил Вао'сх.

— Обещай ми... обеща ми, че ще разкажеш историята ми. Запиши края ми за Сагата за седемте слънца. — Очите на Вао'сх бяха замъглени. — Открих едно стихотворение, което много ми харесва. Написал го е Томас Бенингтън Маколи, казва се „Балада за древен Рим“.

Антон избута настрана останалите си мисли и се вкопчи в нещо нормално — нещо, което можеше да направи. И установи, че си спомня стихотворението.

— Знам го.

Вао'сх събра сили и изрецитира с глас, в който все още звучеше силата на велик паметител:

*Че няма по-достойна смърт
пред жребия ни строг:
да паднеш с чест зарад предци*

и с вяра в своя Бог.

Отпусна се в леглото и на устните му се изписа бледа усмивка.

— От това ще излезе чудесна епитафия...

— Не... — Антон не успя да сдържи риданията си, докато се свличаше на колене до приятеля си. Вао'сх отново посегна и го хвана за ръката.

След по-малко от час старият паметител си отиде така спокойно, както бе обещал.

109.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

Кабинетът му вече не беше безопасен. Досега стъклената пирамида на Ханзата винаги го бе поставяла толкова високо, че можеше да вижда мозаечната шарка на човечеството, без да се отегчава от подробностите на отделните парченца. Напоследък обаче не му допаднаше да е толкова разпознаваем. Толкова уязвим. Стъклените прозорци в кабинета му бяха бронирани срещу язери и ракети, но не и срещу планини, падащи от небето.

Дори дълбоко под земята и защитен от висока половин километър скала, Базил не можеше да е напълно сигурен, че е в безопасност. Ударът на някое по-голямо парче от Луната можеше да го убие и тук, точно както ако бе останал в кабинета. Освен това някой по-хитър убиец несъмнено все можеше да намери начин да стигне до него.

Отначало смяташе да установи временен щаб на „Голиат“ — кораба на генерал Бриндъл, който все още кръжеше в орбита. Идеята му се бе сторила добра, но после осъзна колко уязвим може да е един дреднаут за атака отвън. Ами ако черните роботи ги предадяха и откриеха огън? Ако някои от корабите на ЗВС вдигнеха бунт? Ако фероите се върнеха? Или Илдирийският слънчев флот? Или кликисите? Толкова много врагове. Дори предишните му съюзници се бяха обърнали срещу него.

Да, Базил трябваше да е много, много предпазлив. Като председател трябваше да е максимално защитен. Трябваше да е в безопасност — кой друг можеше да ръководи Ханзата в тези ужасни времена?

Решението да премести кабинета си в тунелите дълбоко под пирамидата на Ханзата бе взето импулсивно. Тунелите бяха стари, оскъдно обзаведени и предвидени само за най-жестоките и краткотрайни аварийни ситуации, но скалите бяха здрави и най-

важното, оттук Базил можеше да контролира кой да влиза при него. Това бе най-доброто, което можеше да направи.

Работниците довършваха модификациите, които бе наредил, и шумът от работата им звучеше угнетяващо. Тежки платформи и малки копачи разчистваха още помещения и коридори, разширяваха защитения подземен пост. Прахът във въздуха се смесваше с мириса на газовете от машините — остра миризма, с която филтрите въпреки целия си капацитет не можеха да се справят докрай. Леките панели хвърляха навсякъде сенки с остри ръбове. Мястото напомняше на Базил за сурово обзаведен скрит бункер, където някой свален лидер може да се скрие от разярената тълпа. Това сравнение изобщо не му харесваше.

На скалните стени бяха монтирани комуникационни екрани, така че Базил можеше — както винаги — да наблюдава всичко.

Над Земята летяха множество съдове — съгледвачески кораби, кораби на ЗВС, спасителни кораби — и прихващаха скалните късове. Това беше първата защитна линия в плана на Базил. Но космосът бе толкова огромен, а корабите — така малобройни, че Базил не можеше да спре всички отломки.

Вчера например една с приблизителен диаметър шестстотин метра бе унищожила половината Буенос Айрес, а други две бяха ударили Северния полюс. Трета се бе стоварила в средата на австралийската пустиня — и всичко това преди основната част от масата на разбитата Луна изобщо да е стигнала до Земята!

С всеки нов доклад страхът и гневът на Базил растяха. Сякаш самата природа се бе обърнала срещу него и бомбардираше *неговата* Земя от чиста злоба.

Светът не спираше да се тресе от паника. Нещо по-лошо: сякаш всички обвиняваха Базил. Патрик Фицпатрик бе изпълзлял от дупката, в която се криеше, и бе показал на всички как Ханзата бе елиминирала бившия председател. От неговата уста предотвратяването на предателство звучеше като нещо лошо! Освен това Фицпатрик представяше в изцяло фалшива светлина мисиите, с които генерал Ланиан се бе сдобил с екти от скитническите постове.

Въпреки това обаче бе успял да вдигне голяма врява. Мечът на свободата ревеше все по-гръмогласно за оставката на Базил и завръщането на крал Питър. Лековерни глупаци! Ако Питър не му се

бе противопоставил, ако всички в Ханзата просто бяха правили каквото им кажат, ако човешките същества бяха проявили малко чувство за *отговорност*, нямаше да се случи нищо лошо. Човешката раса щеше да върви по правия път.

Цялата вина си беше само тяхна. Как можеха да обвиняват *него*!

Заместник-председателят Каин стоеше до тапицирания в черно стол на Базил. Току-що му бе представил ежедневния си доклад за ставащото на повърхността — картина, която ставаше все по-мрачна. След признанието и екзекуцията на Маккамон Базил бе принуден да държи Каин и Сарейн близо до себе си. Неочакваното пристигане на Слънчевия флот и адът, който бе последвал, не му бяха оставили време за по-нататъшни разследвания и се налагаше да разчита на тях.

Техниците се развикаха:

— Господин председател, приближават се кораби! Много са. Приличат на... кораби на ЗВС. Десет манти, един дреднаут и множество малки съдове.

— Имаме ли кораби на ЗВС, за които да няма доклади? Да не би Сирикс да се е отказал от сделката? — обърна се Базил към Каин. Заместникът му рязко поклати глава.

А после Базил се почувства така, сякаш някой го е зашлевил. На екрана се появи крал Питър с официални одежди. Кралица Естара стоеше до него.

— Хора на Земята, Конфедерацията идва, за да ви помогне в изпитанието ви — каза Питър. — Водим много скитнически кораби, за да начертаят и пренасочат най-големите лунни късове, и големи военни съдове за най-тежката работа. Моля ви да приемете помощта ни, за да осигурим безопасността на Земята.

Базил почувства как кръвта нахлува в лицето му. Задъха се.

— Това е лудост! Корабите на генерал Бриндъл веднага да го задържат. Крал Питър трябва да бъде съден за престъпленията си. Прогонете скитническите кораби. Те са вражеска военна сила, проникнала в нашата система.

Каин не помръдна. Гласът му бе хладен и логичен:

— Господин председател, не можем да си позволим да отхвърлим предложената помощ. Нямаме сили да се справим сами.

Базил прободя заместника си с поглед.

— Не разбирате ли какво се опитва да направи Питър? Дошъл е просто за да ми се подиграва, да се перчи, че е невредим, докато аз се крия под земята, и да открадне верността на хората — *моите* хора. Алтруизъм, как не! Подбудите му са изцяло лични — просто начин да забие ножа и да го завърти в раната ми.

— Преценявате го погрешно, сър. Вие двамата може и да се различавате в мненията си по политическите въпроси, но Питър искрено се вълнува от това кое е най-добро за Земята. Сигурен съм в това. Оpozнах го добре, докато беше тук.

— Не се оставяйте да ви заблуди. Той просто си вири носа и се опитва да ме събори.

— Сър, отчаяно се нуждаем от помощ. Не можем да си позволим да отхвърлим предложението им, знаете го.

Базил поклати глава, умът му прелиташе трескаво от една мисъл към друга.

— Сирикс и кликиските роботи също изучават късовете. Могат да направят мрежи и кораби, които да ни помогнат да ги отклоним. — Рязко стана и се изправи лице в лице със заместника си. — Не разбирате ли? Ако *Питър* ни спаси, това ще означава, че Ханзата е паднала. Ще покаже, че е по-добър от мен. Иска да ни накара да свалим защитата си и веднага щом това стане, Конфедерацията ще ни нападне и ще ни покори и Питър ще заграби властта — точно това, което винаги е искал.

Осъзна, че всички в подземния контролен център са вперили очи в него. След дълго мълчание един от техниците се намеси:

— Господин председател, току-що засякохме още три удара в южната част на Атлантическия океан. Предизвикали са приливни вълни, които ще ударят бразилското крайбрежие след по-малко от час. Обявена е евакуация, но навярно няма да има време за повечето хора.

Базил стисна юмруци. Да, тъкмо Питър бе насочил тези парчета натам, където щяха да причинят най-големи вреди.

Каин отново се обади, този път по-настойтелно:

— Господин председател, *не можем* да отхвърлим предложената помощ.

— Добре, оставете го да се преструва. Но мен не може да ме заблуди. — Разгромен, Базил се извърна настрана. Мислите му се отклониха в друга посока. На лицето му бавно се изписа усмивка. Да,

той имаше едно последно тайно оръжие, което можеше да насочи срещу Питър. Не бе очаквал да го направи толкова директно, но сега възможността му се бе удала сама.

Базил бе гледал многобройните записи на семейство Агуера, направени много преди „крал Питър“ да бъде представен пред обществеността. Знаеше колко силно Реймънд/Питър бе обичал майка си и малките си братя. Питър би се вкопчил във всяка надежда, че клетият малък Рори е оцелял. Това момче щеше да е идеален лост, който да принуди Питър да мирува. За щастие самият Базил не страдеше от подобна слабост.

110.

ДЖЕС ТАМБЛИН

От седмици наред водоносците пътуваха из Спиралния ръкав: пренасяха новите вентали воини, търсеха нови басейни, прекарваха запаси на Терок. Сега Джес и Ческа искаха да видят какво е успял да постигне Кото Окая с венталските проби, които му бяха занесли.

Докато пътуваха към Голген, Джес си мислеше, че никога няма да забрави какво се бе случило с Рос там, но двамата с Ческа трябваше да следват Пътеводната си звезда — да разгромят фeroуите и веднъж завинаги да сложат край на войната с елементалните същества.

Но когато приближиха жълтеникавия газов гигант, изумени видяха стотици, може би повече от хиляда бойни лайнера от Слънчевия флот, които се носеха над небесните мини.

Ческа се усмихна и каза:

— Мисля, че илдирийците водят същата борба като нас.

Дел Келъм бе предоставил за провеждането на военния съвет най-голямата си зала за конференции, но дори и тя бе претърпена до пръсване. Осемнадесет души насядаха около дългата млечнобяла маса, останалите се скупчиха до стените. Джес и Ческа бяха сами в най-отдалечения ъгъл, изолирани и обвити в ореол от първична сила.

Тасия погледна брат си и се усмихна. Изглеждаше самоуверена. И Кото беше тук, готов да разкаже до последната подробност за новите оръжия, които бе изобретил. Облечени в пищни, неудобни на вид одежди, магът-император Джора'х и адар Зан'нх седяха един до друг. Зелената жрица Нира носеше само къса риза и не изпускаше от ръце фиданката. Малката Осира'х скромно седеше до майка си.

Ческа се оказа права: хората и илдирийците наистина бяха въвлечени в една и съща война срещу едни и същи ужасни врагове. И заедно можеха да се окажат достатъчно силни и да спечелят.

Над прозрачния таван на залата се носеха пухкави розови облаци и хвърляха по масата леки сенки. Очите на Джес блестяха, докато слушаше как магът-император разказва за превъплътения фероуи и как хищните огнени кълба бяха унищожили Луната.

Докато слушаше, младият скитник преценяваше публиката. Познаваше решителността на мага-император и Слънчевия флот, знаеше, че скитниците и зелените жреци са готови, и бе разбрал, че крал Питър и Конфедерацията ще предложат цялата си помощ. Верданите вече се бяха сражавали с фероуите в световната гора, но когато водоносците се върнаха на Терок, дърветата и войнствените вентали бяха предложили нова възможност за обединяване на силите си, след като гигантските дървесни кораби се бяха оказали уязвими за пламъците на фероуите.

Да, сега съюзниците разполагаха с много начини да се сражават — начини, които никой никога не бе използвал срещу свирепите елементали.

— Руса'х все още ме търси — каза магът-император. — Несъмнено ще се отправи обратно към Илдира, защото очаква да отида там.

— Значи Илдира е мястото, където ще се изправим пред фероуите — отвърна Ческа. — Можем да съберем всичките си съюзници и да се бием с всички оръжия, които имаме.

Адар Зан'нх се усмихна хищно.

— Разполагам с повече от хиляда бойни лайнера, готови за битка.

Кото, който по време на дискусиата припряно бе драскал нещо в бележника си, се обади:

— Да, но не можете просто да заудряте тези неща с корабите си — това няма да ни донесе победа. — Поклати глава. — Проектирах някои интересни нови венталски оръжия, макар все още да не съм имал възможност да ги изпробвам.

— И слава богу — измърмори Борис Гоф.

— Бих искал да разгледам тези оръжия — каза адарът. — Могат ли да се приспособят към нашите бойни лайнери?

Кото сви рамене.

— Венталите нямат нищо против да приемат такава форма, каквато ги помолим. Дайте ми размерите и калибъра на оръдията си и

ще видя какво мога да направя. — Записа си нещо, после вдигна поглед към Джес. — Но водата, която ми донесе, стигна само за стотина замразени снаряда, които вече предоставих на скитническите кораби. Ако ще атакуваме фeroуите масирано, ще ни трябват още хиляди. Десетки хиляди!

— Трябва да подходим към въпроса разумно — намеси се Тасия. — Никакви половинчати мерки. Ако ще тръгваме към Илдира, това навярно ще е последният ни и най-добър шанс срещу фeroуите. Просто нямаме право да се провалим.

— Облаците на Голген са просмукани с венталска енергия — каза Ческа. — Можем да извлечем част от нея и да направим нови снаряда, а освен това можем да донесем вода от други венталски планети, за да изградим голям резервоар. Когато се срещнем с фeroуите на Илдира, ще сме подготвени.

Малката Осира'х, която досега бе стояла кротко до Нира, изведнъж проговори. Лицето ѝ бе странно, сякаш бе обсебена от нещо.

— Ами хидрогите? — попита тя. — Те ненавиждат фeroуите повече от всичко друго.

— Повече от хората ли? — възкликна гневно Дел Келъм. — След цялото разрушение, което причиниха, след опустошаването на небесните мини, след хилядите убити скитници?

— И моят брат — добави Джес.

Магът-император Джора'х погледна дъщеря си и каза:

— Не можем да имаме доверие на хидрогите. Те унищожават. Предават. Веднъж вече направих тази грешка. Не сме чак толкова отчаяни.

— Но щом фeroуите са толкова силни, ще ни трябват също така силни съюзници, за да ги разгромят — изтъкна Осира'х.

— Имаме венталите — отвърна Ческа и това сложи край на дискусията.

111.

НИКО ЧАН ТАЙЛАР

Макар да бе прекарал седмици нещастен и откъснат от света, Кейлъб Тамблин, изглежда, не бързаше да напусне Йон 12. Пипкаше се и се суетеше в убежището си, докато събираше малкото си вещи, макар че Нико не виждаше нищо ценно в тях.

Дори венталите изглеждаха нетърпеливи да заминат — разтопиха късове лед и доброволно влетяха в товарното помещение на „Водолей“. Цялата ледена планета вече бе просмукана от тях и те бяха силни и готови да се бият с фероуите.

Най-после на Крим му писна и каза на Кейлъб:

— Стига толкова! Качвай се на „Водолей“ Чака ни работа. А и трябва да я спечелим тая война!

От борда на кораба Кейлъб отправи последен поглед към суровия замръзнал пейзаж и затвори въздушния шлюз. Нико издигна „Водолей“ над леда и въведе координатите. По програма всички водоносци трябваше да се върнат на Терок. Благодарение на Джес и Ческа сега у водните същества гореше кураж и решителност и те бързаха да се впуснат в битка с фероуите по начин, по който не го бяха правили никога.

Нико се отдалечи от малкия замръзнал планетоид и се устреми към края на системата.

— Сигурен ли си, че курсът е правилен? — попита баща му.

— Два пъти проверих навигационните изчисления, докато чакахме Кейлъб да си събере векториите.

— Аха. Значи си разполагал с повече от достатъчно време.

Кейлъб се намръщи.

След малко обаче венталите на „Водолей“ започнаха да се пенят. Блъскаха през палубите и отвесните прегради, гърчеха се в съдовете си. Живата вода изпращаше мълчалив сигнал за тревога. Нико знаеше какво означава това и бързо включи сензора, за да направи пробна проверка.

От краищата на системата на Йон 12 към тях се стрелнаха огромни огнени кълба. Бяха почувствали присъствието на водните същества в кораба и искаха да унищожат „Водолей“ и неговия безценен товар.

Гласът на Кейлъб се извиси в крясък, изпълнен едновременно с гняв и страх:

— Обзалагам се, че точно тия копелета разрушиха водния ми танкер!

Нико трескаво промени курса и започна да прави лупинги, изцеждаше от двигателите на „Водолей“ всяка капка мощност.

Огнените елипсоиди ги настигаха.

— Все още не мога да включа звездните двигатели.

— Ами тогава просто им избягай на тия кълбенца, момче! — извика баща му.

— Нали това правя.

Нико отново рязко смени курса и полетя към системата на Йон 12. Усецаше кипежа и гнева на венталите. Изведнъж разбра какво трябва да направи.

— Връщам се на планетоида.

— И къде ще се скриеш там? — изкрещя Кейлъб.

— Няма да се крием. Венталите искат да отидем там. Страшно са развълнувани.

— Без майтап? — Крим бе стиснал зъби. — Нали каза, че не можеш да общуваш с тях?

— Не мога изцяло, нито ясно, но... *чувствам*, че искат точно това. — Усецаше гнева на венталите на борда — туптящо чувство, съвсем различно от доскорошната им пасивност.

Деветте огнени топки се гмурнаха след тях, сипеха огън. Нико пак промени курса. Не разбираше как венталската вода на кораба му може да отблъсне огнените кълба, които ги преследваха.

Йон 12 приличаше на малка точица космически мъх сред огромната черна празнота. Планетоидът блестеше и ледената му повърхност отразяваше далечната слънчева светлина. По настояване на венталите Нико изчисли орбитален вектор и се спусна още по-надолу, вече летеше над кратерите и замръзналите ниски планини.

Не можеше да си представи какво са си наумили венталите, но им имаше доверие.

„Водолей“ фучеше над ледената повърхност. Крим и Кейлъб бяха толкова уплашени, че дори не отваряха уста да критикуват рискования полет, а самият Нико бе така ужасен, че можеше единствено да внимава да не се разбият. Не знаеше колко още ще издържи така.

Безмилостните огнени кълба скъсиха разстоянието още повече и изригнаха топлина, която се накъдри като завеса и почна да разтапя леда.

И тогава, докато „Водолей“ минаваше над големия разтопен кратер, образуван от експлозията на реактора, капанът щракна. Венталите се надигнаха от местата, където ги бе приковал ледът, като огромни бликащи гейзери.

Фероите не можаха да се отдръпнат навреме, за да избегнат залповете освободена вода. Като същински водни вулкани, изригващите вентали блъснаха деветте елипсоида. От дебелия лед изригна още жива вода и обгърна фероите. Войнствените вентали унищожиха първичните огньовете.

— Страхотен номер — обади се Кейлъб. — И много обещаващо начало на голямата битка, за която не спираш да говориш.

И тримата се разсмяха облекчено.

112.

РОБ БРИНДЪЛ

Роб стоеше до адмирал Уилис на борда на „Юпитер“ и гледаше към Земята с чувства, объркани като курса на разпръснатите отломки от Луната. Някога тази планета бе неговият дом — мястото, където родителите му бяха служили през детството и младостта му, където за пръв път бе попълнил формулярите за присъединяване към ЗВС, горящ от желание да се сражава с хидрогите.

Усещаше огромна празнота в гърдите си всеки път, когато погледнеше към разрушената Луна, от която не бе останало нищо, освен разбити скали, летящи във всички посоки. Бе получил първоначалното си обучение в лунната база — същата, в която бе срещнал самонадеяната скитничка Тасия Тамблин. Искаше му се да ги бе придружила на тази мисия, но вместо това тя бе отлетяла заедно с Кото Окая за Голген, а после и към други, неизвестни места, за да помогне на изследователя да изпробва своята кликиска сирена.

А задачата на самия Роб бе да се върне на Земята и да се изправи пред това невъобразимо бедствие.

От години не бе виждал майка си, а с баща му се бяха разделили при болезнени обстоятелства, когато Роб предпочете да остане верен на крал Питър, а не на Ханзата. И все пак на Пим Роб бе забелязал някои признаци, че позицията на баща му вече не е така категорична.

Днес обаче нямаше как да избегне срещата с генерал Конрад Бриндъл. Новият главнокомандващ на Земните въоръжени сили щеше да дойде на „Юпитер“, за да обсъди ситуацията с адмирал Уилис. Роб не се съмняваше, че срещата ще е интересна.

Когато конфедерационните кораби пристигнаха на Земята, ЗВС ги посрещнаха — или пресрещнаха — предвождани от зловеция „Голиат“ и много повече поправени кораби, отколкото очакваха. След няколко напрегнати мига корабите на Конфедерацията получиха неохотно разрешение да се залавят за работа.

Въпреки усилията си досега корабите на ЗВС бяха успели да отклонят само един процент от падащите на Земята късове. Невъзможно бе да забележат и спрат всички, но с толкова много опитни помагачи Роб се надяваше да увеличи успеваемостта поне до деветдесет процента.

Въпреки това дори само една по-голяма отломка да паднеше на Земята, животът на планетата щеше да бъде унищожен...

Хората на адмирал Уилис и скитниците се заеха със задачата с упоритост и решителност. Доброволците от клановете се перчеха със способностите си, работеха като хиперактивни мравки, поправящи разрушен мравуняк. Отначало адмиралът се дразнеше, че не следват стриктно заповедите ѝ и не спазват нито командната верига, нито стандартните процедури. Когато обаче скитниците се разпръснаха в широка мрежа с разнородните си кораби, тя установи, че се справят чудесно и без надзор.

Хиляди кланови кораби — най-вече товарни и съгледвачески — придружаваха военната флотилия със знаците на Конфедерацията. Летяха в широк фронт в търсене на отломки и сензорите им бяха настроени и за най-фините следи. Всеки път, когато откриеха нещо тревожно, изпращаха координатите на големите кораби и на „Юпитер“. Бяха изтрили данните за маршрута си, за да освободят място за все по-нарастващите по обем сведения за опасностите, които дебнеха от небето. Компютрите проектираха сложна мрежа от орбитални линии и главата на Роб се бе замаяла от огромния брой късове, които трябваше да бъдат отклонени, без да се броят онези, които тепърва трябваше да открият.

— Никога не съм мислила, че ще го чуя от собствената си уста — каза адмирал Уилис, — но тази работа май ще дойде много дори на скитническите кланове, да не говорим, че обитателите на Земята са полудели!

— Полудели? Или отчаяни?

— Едното често води до другото.

Спасителните екипи трябваше да определят кои отломки представляват най-голяма опасност. Като използваша концентриран язерен огън, силни експлозивни и част от атомните бомби от запасите на адмирал Уилис, конфедерационните кораби разбиха най-големите късове на парчета, които на теория бяха достатъчно малки, за да

изгорят в атмосферата. Някои огромни късове бяха достатъчно далеч, та грижливо обмислените експлозии да ги накарат да се отклонят в безопасни орбити, с което проблемът се отлагаше поне временно.

Опитните скитнически съгледвачи бързо показаха на потромавите пилоти от ЗВС как точно трябва да се работи. Ескадрили кораби по цял ден кръстосваха космоса, търсеха лунните отломки сред празнотата и изчисляваха предполагаемите им пътища на падане.

Ремонтните комплекси на роботите бяха ремонтирали още няколко кораба на ЗВС и те също се включиха в търсенето. Всеки нов съд беше полезен, но въпреки това Роб не изпитваше особена симпатия към черните работи. След като бе затворен в газов гигант от хидрогите и черните работи, след като знаеше как роботите бяха предали Тасия и бяха заграбили по-голямата част от флота на ЗВС, Роб си оставаше подозрителен.

На главния екран на мостика на „Юпитер“ се появиха големите открити кораби, които строяха Сирикс и другарите му. Извънземните конфигурации бяха заимствани от стари кликиски планове. Защо председателят Венцеслас им позволяваше да го правят? Направо не бе за вярване.

Дежурният офицер докладва на Уилис:

— Командната совалка на ЗВС току-що кацна, госпожо. Генерал Бриндъл ще е тук след няколко минути.

Адмиралът погледна Роб и каза:

— Бихте ли го придружили до мостика?

Стомахът на Роб се бе свил, но той се застави да се усмихне, макар да знаеше, че не е успял да я заблуди.

— Разбира се, адмирале. С удоволствие.

Баща му дойде сам — въпреки изискванията на протокола бе оставил офицерите си в совалката. Роб знаеше, че обича да върши нещата сам. „Генерал Бриндъл“. Все още не можеше да свикне с новия ранг на баща си. Но пък нали сега самият той бе „командир“.

Конрад Бриндъл стоеше в коридора пред асансьора, облечен в чисто нова униформа на ЗВС, допълнена с наскоро пришитите на рамото му звезди. Вместо обичайното му неразгадаемо изражение по лицето му се сменяше цяла гама от чувства.

— Не знам дали трябва да ти отдам чест, или не — каза Роб.

Баща му се намръщи.

— На твое място не бих се тревожил за това точно сега. Имаме много по-важни въпроси.

— Ами тогава ела да те заведе при адмирал Уилис — каза Роб и му направи знак да влезе в асансьора. — Знаеш ли, ние винаги сме се опитвали да помогнем. — Осъзна, че това може да е единственият им шанс да поговорят насаме, макар и за кратко. Вратите се затвориха и асансьорът започна да се изкачва към мостика. — Благодаря ти за това, което направи на Пим.

И двамата знаеха, че действията на Конрад вероятно бяха спасили живота на Роб.

— Генерал Ланиан ме принуди да го направя. — Баща му го погледна хладно, после от устата му изведнъж потече истински порой от думи. — Роб, бях побеснял, когато ми обърна гръб на Терок. Обучението ти, клетвите ти за вяност, безупречната ти служба ти беше готов да захвърлиш всичко това заради шепа бунтовници, които разкъсаха Ханзата! Обърна гръб на Ханзата, на ЗВС!

— Но не и на *Земята*. Винаги съм постъпвал така, както смятам, че е най-добре за Земята, и поддържам курса, който избрах — отвърна Роб, беше се втренчил в затворените врати. Знаеше, че всеки момент ще се отворят, когато стигнат до мостика.

Конрад го изненада: вместо да възрази язвително, само кимна.

— Самият аз смятах, че съм верен на Земята, като оставам верен на *Земните* въоръжени сили, но се срамувах да служа под командването на генерал Ланиан. Участвах в позорни деяния, в нападането на небесните мини на Голген — ограбихме ги като някакви пирати! Отправихме се и към една скитническа фабрика на един астероид, но някой вече я бе унищожил преди нас. После дойдоха корабостроителниците на Оскивъл — всички тези ненужно убити цивилни. — Конрад изглеждаше съкрушен.

Вратите на асансьора се отвориха и двамата възвърнаха професионалното си спокойствие, преди да стъпят на главната палуба на „Юпитер“.

Адмирал Уилис се изправи.

— Поздравления за повишението ви, генерале. Винаги сте били отличен войник и по мое мнение съвсем не такъв тъпак като Ланиан.

Прямотата ѝ изненада Конрад.

— Последствията от решенията на предшественика ми говорят сами за себе си. Надявам се да установя по-различен подход в командването.

— Сега имаме възможност да оправим нещата, сър — каза Роб и посочи невероятно сложната мрежа от проектирани орбити на всички лунни късове, съставена до този момент. — Чака ни много работа.

Баща му кимна.

— Вече наредих да пуснат най-големите торпеда. Председателят не искаше да поставя такива оръжия в близост до привърженици на Конфедерацията, но моето мнение надделя, когато осем къса превърнаха Сахара в море от кратери. — Пое дълбоко дъх и погледна измамно спокойния образ на Земята на екрана. Не можеше да види смъртоносната буря от отломки, която се бе устремила към нея от космоса, но знаеше, че е там.

— Председателят Венцеслас не е разрешил да използваме всички възможни средства, за да предотвратим по-нататъшните удари? — попита невярващо Роб. — Какво си мисли, че ще направим с бомбите? Че ще ги използваме, за да нападнем Земята ли?

Отвратена, адмирал Уилис поклати глава и каза:

— Тези отломки са достатъчно лоши сами по себе си, генерал Бриндъл, но според мен по-голямата опасност за Земята е самият председател.

113. САРЕЙН

Базил дойде в апартамента ѝ през нощта. Сарейн не го очакваше.

След убийството на капитан Маккамон и последвалото пристигане на Слънчевия флот и нападението на фероуите председателят бе погълнат от други грижи. Сарейн всъщност го избягваше и изпита истинско облекчение, когато той се оттегли в подземния си бункер далеч под сградата на Ханзата.

Всяка искрица надежда, всяка плаха мисъл, че може да го промени и да сложи край на ирационалното му поведение, бе загинала заедно с Маккамон.

Сега, посред нощ, Базил стоеше на вратата ѝ с вид на човек, който може да проникне, където пожелае, и Сарейн знаеше, че няма друг избор, освен да го пусне. Ако дори за миг ѝ бе хрумнало, че може да я посети, щеше да си намери друго място, където да се скрие.

Сега обаче вече бе късно. Не смееше да събужда подозренията му, защото знаеше на какво е способен. Бе заповядал да убият Маккамон така безразлично, сякаш си поръчваше сандвич. Този лов на вещици наистина ли бе свършил, или Базил все още изпитваше подозрения?

Сега беше тук.

И искаше *нея*.

Усмихна ѝ се.

— Не ме посрещаш много топло, Сарейн.

Стори ѝ се, че от него се разнася мирис на кръв — метален мирис, който накара сърцето ѝ уплашено да спре.

— Изглеждаш изненадана да ме видиш. Сигурно се чувстваш пренебрегната. Нима си забравила всички онези нощи, когато ме канеше да те посетя в апартамента ти? Това бяха добри времена, спокойни времена. — Той повдигна вежди. — Боях се да не помислиш, че те избягвам — че съм прекалено зает с проблемите на Ханзата.

— Не, Базил, и през ум не ми е минавало подобно нещо. —
Какво си бе въобразявал той?

Базил мина през преобзаведените ѝ стаи, без да си направи труда да се огледа. Сарейн не се съмняваше, че редовно следи апартамента ѝ със системите си за наблюдение. Дали я гледаше как се съблича, като воайор? Дали я гледаше с копнеж и си спомняше времето, когато бяха щастливи или поне удовлетворени заедно? Дали на Базил Венцеслас изобщо му минаваха подобни мисли, или тази част от него бе мъртва? Докато той се приближаваше към нея, Сарейн разбра с абсолютна сигурност, че у самата нея тази част е загинала.

Не можеше да позволи безпокойството ѝ да проличи, но Базил със сигурност знаеше, че все още е потресена от екзекуцията. Маккамон бе неин приятел. В един миг беше жив, а в следващия кръвта му бе опръскала бузите и дрехите ѝ. Сарейн си пое дъх и се опита да измисли някакъв начин да спечели време.

— Да пусна ли музика, Базил? Да поръчам ли вечеря?

Той я улови за раменете и я привлече към себе си.

— Отдавна няма нужда да губим време за бавно прелъстяване, не е ли така?

Целуна я. Сарейн се опита да му отвърне, но почувства, че ѝ прилошава.

Капитан Маккамон... тялото му, сгърчено в спазми от многобройните рани, проснато на пода... червените пръски кръв...

Тя не можеше да си поеме въздух, не можеше да диша. Потръпна, когато Базил погали късата ѝ коса, плъзна пръсти по гърба ѝ и посегна към гърдите ѝ.

— Виждам, че си възбудена.

На Сарейн ѝ се дощя да изпищи.

Отдръпна се от него и го погледна.

— Защо е тази внезапна промяна, Базил? — Надяваше се да е повярвал, че Маккамон е единственият заговорник, че е нанесъл на Меча на свободата смъртоносна рана и че сега проблемите му са с Патрик.

— Неприятно ли ти е?

— Не. Просто не разбирам каква е причината.

Той заобяснява с влудяващата си логика:

— Сега, когато все повече хора се обръщат срещу мен, Сарейн, знам, че не мога да се справя сам. На кого друго мога да разчитам? На Каин ли? Може би. На полковник Андез? Разбира се, но тя може само да следва заповеди. Спомни си какво имахме някога ние с теб. Ти беше моя ученичка. Обучавах те в политиката. Бяхме свършени партньори.

— Наистина бяхме. — „Много отдавна, преди да полудееш“.

Той изглеждаше уверен, че думите му са й подействали като афродизиак — явно самият той намираше тази идея за много съблазнителна. Но Сарейн знаеше, че председателят Венцеслас никога няма да се откаже дори от най-малката част от властта си, никога няма да й позволи да направи промени или да взема решения. Когато се срещнаха за пръв път, тя беше млада и наивна. Бе слушала философията му и го бе изучавала — за известно време.

Той бе убил Маккамон.

Бе убил архиотеца.

Бе убил Морийн Фицпатрик.

Бе се опитал да убие Питър и Естара, и то неведнъж.

Базил я погали по бузата и й се усмихна. Въпреки цялата невидима кръв, покрила ръцете му, Сарейн трябваше да се преструва така, както никога, иначе Базил можеше да намери извинение да убие и нея. Докато я водеше към спалнята, тя се чувстваше отчуждена и празна, но не го показва. Той изобщо не забеляза разликата.

На Базил не му трябваше дълго време, за да свърши. За него това посещение нямаше нищо общо със секса — той просто искаше да се увери, че държи Сарейн във властта си. Тя се чувстваше омърсена, така че веднага щом реши, че е минало достатъчно време, побърза да влезе в банята и да се измие. Искаше й се да се изкъпе под душа, за да се почувства чиста, но Базил все още не си беше тръгнал и трябваше да се върне при него, а не да се крие. За миг гаденето заплаши да я надвие.

Написка лицето си със студена вода и пое дълбоко дъх. С усилие на волята си възвърна спокойствието — Базил бе ненадминат в това. Години наред като негово протеже го бе слушала как говори за необходимостта, налагана от политиката, как трябва да потискаш

чувствата си и да следваш избрания курс. Беше се учила от най-добрия.

Докато излизаше от банята, го чу на вратата на апартамента — канеше се да се измъкне потайно. Застина със затаен дъх, надяваше се да не се обърне. Не го повика. Когато Базил затвори вратата, потръпна от облекчение.

Свлече се на разхвърляното легло. За миг почувства, че е неспособна да помръдне, а после започна да дърпа чаршафите и да ги смъква. Не можеше да понесе да усеща мекия плат до кожата си, напомнянето, че вече го е чувствала под себе си, докато Базил отгоре ѝ тласкаше механично. Беше се гърчила под него, но не от страст, а от отвращение. Ненавиждаше се, че я е страх от него.

Вдигна едната възглавница, за да смъкне калъфката, и видя отдолу пакет. Очевидно бе, че го е оставил Базил — значи затова си бе тръгнал толкова бързо. Не искаше да присъства, когато тя намери неговата „изненада“.

Сарейн се загледа в пакета, сякаш бе усойница, навита на кълбо и готова да я нападне: записващо устройство с екран и плер. Страхуваше се да погледне какво има вътре, но знаеше — от обучението на Базил, разбира се, — че колкото по-бързо разбере каква е заплахата, толкова повече време ще има, за да я обезвреди.

Пусна записа. Изненада се, че Базил не е записал начално съобщение. Загледа невярващо: тя и капитан Маккамон, как помагат на зелената жрица да се вмъкне тайно при крал Питър и кралица Естара, по това време под домашен арест; разговорът с Естара в оранжерията, когато кралицата бе представила на сестра си доказателствата за престъпленията на Базил; проведените шепнешком разговори със заместник-председателя Каин. Беше на всички записи и всеки от тях я изобличаваше недвусмислено.

Мислеха си, че са толкова предпазливи, но Базил ги бе наблюдавал. Всичките.

По гръбнака ѝ потече струйка студена пот. Вече разбираше какво ѝ бе казал Базил. Той отлично знаеше, че зад опита за покушение не е стоял Мечът на свободата. Разполагаше с всички необходими доказателства.

И все пак я бе оставил жива — поне засега. И да знае, че той може всеки миг да промени решението си.

Втурна се обратно към банята и този път наистина повърна.

114.

АНТОН КОЛИКОС

Антон стоеше в празния университетски кабинет и се опитваше да не се поддава на скръбта. Извади нещата си от шкафа и ги подреди на бюрото. Книги и документи, нахвърляни на ръка бележки, писма от родителите му, статии, събрани в специална папка — всичко, от което имаше нужда. Пространният биографичен проект бе прекратен, прекъснат — точно като живота на родителите му.

Но болката, която изпитваше, бе прекалено голяма и Антон не можеше да се застави да се върне към работата си. Някога бе мечтал да опише разработките на известните ксеноархеолози Маргарет и Луис Коликос, но сега тишината и празнотата в кабинета сякаш го задушаваша.

Изглежда, без Вао'сх бе забравил как да прави каквото и да било.

Беше отчаян. Спомни си, че бе обещал да опише и трогателната история на зелената жрица Нира, да разкаже за изпитанията ѝ в лагерите за разплод на Добро и за любовта ѝ към мага-император Джора'х. Сега Нира също я нямаше — бе избягала със Слънчевия флот, когато илдирийците бяха напуснали Луната и бяха изоставили Вао'сх.

И най-важното от всичко: трябваше да се увери, че на Вао'сх е отредено подобаващо място в Сагата за седемте слънца — че ще го запомнят като истински герой, като част от героичната история, а не само като обикновен паметител.

Не знаеше как би могъл да довърши някой от тези проекти.

Със стария паметител бяха работили заедно толкова дълго, бяха разговаряли, бяха обсъждали различните нюанси на неточностите в Сагата и в дълго цензурираните апокрифи. Антон бе превеждал от илдирийски и бе предоставял части от Сагата на жадните земни учени. С Вао'сх бяха истински другари по сърце и дух. Дори и като пленници на Земята пак бяха заедно. Антон изобщо не си бе представял колко самотен ще се чувства без стария паметител.

В Катедрата по илдирийски науки двамата „предоставяха информация“, както гласяха нарежданията на председателя Венцеслас. Ходеха на десетки конференции и изнасяха безброй лекции. Сега, когато стария паметител го нямаше, Антон просто седеше зад бюрото си и се взираше пред себе си.

Деканът му бе дал най-просторния кабинет в цялата сграда. Големите прозорци гледаха към парка и вдъхновените от илдирийското изкуство скулптури. На бюрото имаше четири неизмити чаши от кафе. Едно растение — подарък от някого? — бе потъмняло до кафяво и бе загинало, защото бе забравил да го полива.

Във всеки момент някоя огромна гореща скала можеше да се стовари през атмосферата и да унищожи целия университет. Не го беше грижа.

Населението на цялата планета живееше под сянката на този фатализъм. Някои хора бяха станали драматично религиозни; други отговаряха на възможния свършек на света с див хедонизъм. Мнозина не знаеха какво да правят. На Антон никое бедствие не му се струваше толкова ужасно като смъртта на Вао'сх. Въздъхна дълбоко. Чу, че някой чука на вратата, и вдигна поглед.

И видя майка си.

Впери поглед в нея. Маргарет също го гледаше.

— Здравей.

Мълчанието продължи един невъзможно дълъг миг.

— Къде беше? — изтърси накрая той.

Не можеше да си спомни как го е направил, но в следващия миг вече бе станал от бюрото и тичаше към вратата. Майка му изглеждаше скована и беше ужасно слаба. Той я стисна в прегръдката си — чисто автоматична реакция; не можеше да си спомни последния път, когато Маргарет го бе прегръщала. Родителите му винаги бяха дотолкова погълнати от археологическите си разкопки, че не знаеха как да се държат с деца, дори и пораснали.

Продължи, почти без да си поема дъх:

— Търсих те! Умолявах председателя Венцеслас да изпрати екипи да те търсят и той го направи. Направих какви ли не проучвания, а после заминах за Илдира. — Поклати глава, сякаш се опитваше да се отърси от глупавите си мисли. — Беше толкова трудно да получавам новини там.

— Никой не знаеше къде съм — каза тя. — Бях прекалено далеч. Прекалено, прекалено далеч. Винаги си обичал епичните истории, а тази е цяла сага, и то каква.

— Ще ми я разкажеш, нали? — Антон осъзна, че може би все пак ще успее да довърши тази дълго планирана биография.

Маргарет се замисли.

— Откъде да започна? От черните работи? Как баща ти загина на Рейндик Ко? Как живях сама сред кликисите години наред? Как най-накрая успях да се върна? — Погледна го със странна усмивка. — Помниш ли онази музикална кутийка, която ми подари — онази, която свиреше „Гринслийвс“?

— Беше подарък за рождения ти ден. — Никога не знаеше какво да подари на майка си и бе купил малката метална кутийка в последната минута. Не беше скъпа, но му бе харесала, а Маргарет изглеждаше доволна. — Искаш да кажеш, че си я *запазила*?

— Тя ми спаси живота. Тъкмо заради нейната мелодия кликисите не ме убиха като останалите човешки пленници. — Тя го хвана за раменете и го погледна внимателно. — Тъжен си.

Антон отново не знаеше какво да каже.

— И двамата имаме да си разказваме интересни истории. — Поклати глава. — Някога си мислех, че да ме поканят за лектор на някоя конференция е най-вълнуващото, към което бих могъл да се стремя. Обичах да чета за великите герои... и не се опитвах самият аз да стана герой.

Не осъзнаваше какво прави, а после изведнъж разбра, че плаче на рамото ѝ. Маргарет го държа в прегръдките си дълго. После каза:

— Тук някъде има ли кафене, където да поговорим?

Той избърса очите си.

— Ще ни трябва нещо повече от кафе. Какво ще кажеш за вечеря?

Маргарет се усмихна, докато вървяха по коридора.

— О, да. И днес, и утре, и винаги. Няма да е нито бързо, нито лесно.

115.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР ДЖОРА'Х

Джора'х стоеше до Дел Келъм и се взираше в облаците и във величествените кораби на Слънчевия флот. Осира'х и Нира също бяха дошли да наблюдават приготовленията за пренасяне на битката на Илдира. Тук бе и хидрогският кораб: чакаше тестовете на Кото Окая, каквито и да бяха те, но работата по него, както и по кликиската сирена, бе отложена заради приготовленията срещу фероуите — нещо, с което изцяло бяха запълнени последните няколко дни.

След срещата на военния съвет адар Зан'нх се бе върнал на флагманския си кораб, за да ръководи поредната тренировка. Бойните лайнери кръжаха в небето и правеха сложни маневри.

— Не им ли омръзват всичките тези сложни движения? — попита Келъм.

— Адарът казва, че това помага на пилотите да усъвършенстват уменията си.

Три бойни лайнера се насочиха право един към друг и почти се сблъскаха, но в последния момент се разминаха със съвършена точност.

— Наистина впечатляващо. Но когато тези кораби влязат в истинска битка, правилата няма да имат нищо общо с тези изискани танцови движения, нали?

Джора'х погледна брадатия мъж. Навремето щеше да възрази от чиста гордост, но сега бавно кимна.

— Адар Зан'нх се учи да се приспособява. Но кой има тренировъчна програма за борба с фероуите? За нас това е съвсем нов вид война.

— Така е за всички ни, дявол да го вземе!

Джес Тамблин и Ческа Перони летяха над тях в сребристия си кораб, привличаха водни капчици и после отново се връщаха в небесната мина.

След малко венталският кораб кацна на площадката, натоварен с енергизирана вода, извлечена от атмосферата.

— Това трябва да е достатъчно за още стотина ледени снаряда — каза Джес, докато излизаше от блестящия кораб заедно с Ческа.

Течността се изсипа върху изподраскания метален под. Венталите, изглежда, знаеха какво правят. Локвата се раздели на малки кълба, които с вихър на шеметно въртяща се бяла пяна замръзнаха във формата на ледени артилерийски снаряди.

Келъм повика работен екип и хората му с помощта на изолационни ръкавици и щипци разпределиха снарядите по корабите. Джес и Ческа отново излетяха, за да съберат още капки венталска вода от облаците. Когато се отправеха да търсят фероуите, всички кораби щяха да са въоръжени.

Нира изпрати чрез фиданката си съобщение до Конфедерацията за плановете на съюзниците да се изправят срещу фероуите на Илдира.

— Отдавна чакахме този момент — каза Джора'х. — Радвам се, че запазих вярата си в Конфедерацията и скитниците, вместо да се доверя на председателя Венцеслас.

Един товарен кораб излетя, за да разнесе новите оръжия на другите небесни мини. Адар Зан'нх вече бе дал на Кото Окая спецификациите на илдирийските бойни кораби, така че скитническият инженер можеше да създаде замръзнали снаряди за дулата на техните оръжия. Скоро Слънчевият флот също щеше да е въоръжен.

Осира'х посочи нагоре и викна:

— Вижте!

Високо над небесната мина в небето се стрелкаше нещо блестящо. Огнено. Появи се и второ, а после още и още, десетки, истински порой от яростни пламъци.

Плитката на Джора'х изплющя и се замята зад тила му.

— Руса'х ме е намерил!

— Някой от бойните лайнери ли е проследил? — възкликна Нира. — Или по някакъв начин те е засякъл през мрежата на тизма?

Пламъците вече връхлитаха към Голген като огнен дъжд.

— Няма значение как са ви намерили. Важното е, че ни нападат! — отсече Келъм.

Корабите от Слънчевия флот вече бяха прекратили сложните си упражнения и се подреждаха в бойни формации. Запищяха аларми. Келъм се втурна към стената и удари предавателния бутон.

— Идвам! Кажете на Кото, че може да изпробва венталските си ледени висулки.

Обърна се към Джора'х. Лицето му пламтеше от яд.

— Фероуите взривиха цялата Луна, докато се опитвах да се доберам до вас, маг-императоре. Не вярвам да проявят повече съдържаност тук.

Джора'х знаеше, че е прав.

— Знаем. Ще се опитат да унищожат всичко.

116.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

Авангардът от огнени кълба оставяше в небето на Голген кипяща вълна от горещи газове и термални раздвижвания. Миньорите бяха видели пристигането на фeroуите и вече се евакуираха. Пламтящите елипсоиди се нахвърляха върху всичко, което се движеше.

Във вътрешността на небесната мина Тасия тичаше към хангара, където бе оставила товарния си кораб. Ругаеше се наум, че не бе взела боен, но така или иначе не можеше да направи нищо. Поне корабът бе оборудван със стандартните нови оръжия и подсилената броня, осигурена от Конфедерацията.

Настигна Кото, който пухтеше и също бързаше към кораба. И се усмихваше!

— Най-последно, най-последно шанс да изпробвам новите венталски оръжия!

— Надявам се да проработят. Качвай се. Нямаме време за губене.

Орли Ковиц и Хъд Стайнман също дойдоха: бяха работили с Кото върху кликиската сирена. Тасия нямаше търпение да изпробва и нея, но това сто на сто нямаше да стане днес!

— Евакуираме ли се? — попита Стайнман.

— Глупости! — викна Тасия. — Ще се бием с тия копелета с всичко, с което разполага Кото.

— Трябва да останеш тук, Орли — каза Стайнман. Гласът му май звучеше прекалено бащински.

— Кое му е безопасното да си на небесна мина, която е под атака? — възрази момичето.

— Хм, да де.

— Компитата идват ли? — попита Кото.

— Не могат да тичат бързо — отвърна Орли. — Но след няколко минути ще са тук.

— Не можем да чакаме — изкрещя Тасия, за да надвика рева на двигателите, които вече загоряха. — Или се качвайте, или оставате.

Излитам.

Качиха се, разбира се.

Люкът се затвори, корабът излетя от небесната мина и незабавно се озова сред море от фероуи, като рикоширащи искри. Стайнман и Орли ахнаха, когато Тасия завъртя кораба в тясна спирала, за да избегне една огнена топка; Кото бе прекалено зает да проверява статуса на системата с ледените снаряди и май дори не забеляза какво става.

— Венталските снаряди са готови — каза той. — Монтирах охладител на магазина на едно оръжие и натоварих снарядите на този кораб, а също и на осемнадесет други. Всеки от тях разполага с по десет снаряда. Хайде да проверим колко са ефикасни.

— По десет на всеки? — възкликна Тасия и посочи пламтящите елипсоиди. — Не смяташ ли, че малко си ги подценил?

Кото се изчерви.

— Е, все пак бяха предвидени за защита, а и фероуите обикновено атакуват само по няколко наведнъж. Когато говорителката Перони ме помоли да създам оръжията, тези изчисления ми се сториха разумни.

Стотици бойни лайнери на Слънчевия флот се спускаха от орбита в неуверен боен ред, водени от тал Ала'нх. Макар тази демонстрация на сила да бе извънредно впечатляваща, Тасия не беше сигурна, че корабите могат да отблъснат фероуите, така че включи комуникационния канал и каза:

— Отдръпнете се, Слънчев флот. Ще изпробваме новите снаряди.

По канала долетя гласът на тал Ала'нх:

— Ние може и да не разполагаме с вашите специални оръжия, но ще се бием — няма да се крием зад вас.

— Голяма полза от това, няма що — измърмори Тасия. И докато три бойни лайнера се стрелваха напред в глупашка самоубийствена атака, отново избухна по комуникационния канал: — Шиз, не хвърляйте корабите си на вятъра! Фероуите ще ги унищожат!

Огнените топки запламтяха още по-ярко и се устремиха към пищно украсените илдирийски кораби. Тасия се свърза с адар Зан'нх в ядрото на бойните лайнери, но той не нареди на тала да се оттегли. Лицето му изглеждаше уморено и измъчено.

— Те усещат, че имат нужда да го направят, за да защитят магавимператор.

Точно както бе предсказала Тасия, трите бойни лайнера се сблъскаха с пламтящите елипсоиди, фероите ги взривиха. От саможертвата на илдирийците нямаше никаква полза.

— Наш ред е — каза Орли.

Тасия нагласи кръстчето, отбелязващо мишената, на екрана и насочи кораба към най-близкото огнено кълбо. Трептящи накъсани пламъци обгръщаха фероите.

— Да се опитаме все пак — промърмори Тасия и изстреля замръзналия снаряд.

Заостреният цилиндър се заби в голямото огнено кълбо. Пламъците само леко потрепнаха.

Кото изглеждаше засрамен.

— Аз, въъ, очаквах нещо по-... драматично.

В следващия миг от кълбото избухна бяла пара, детонацията разкъса ядрото му и се разпространи навън в студен влажен облак, който изгаси пламъците. Не остана нищо — нито фероуи, нито вентали, само участък свръхнагорещен въздух високо в небето.

— Още девет ледени куршума и цял милион огнени кълба — заяви Стайнман.

— Давайте следващото де! — подкани ги Орли. — Губим време!

Възбуден, Кото се свърза с останалите осемнадесет скитнически инженери и им каза да изстрелят ледените си снаряди.

— Наистина действат. Стреляйте!

Тасия се устреми към едно огнено кълбо и изстреля втория леден снаряд. Още един фероуи изчезна.

Корабите на Голген разполагаха с почти двеста ледени снаряда. Може би щяха да са достатъчни, за да направят пробив и да накарат фероите да избягат. Поне доколкото знаеше Тасия, нямаша никакви други оръжия, от които да има дори най-малка полза в битка като тази.

Третият й леден снаряд избухна с поредния впечатляващ студен блясък и унищожи още един фероуи.

— Това може и да ми хареса. Твоите оръжия наистина действат, Кото. Жалко, че нямам повечко.

И други скитнически кораби се врязаха в хаоса от огнени топки и почнаха да изстрелват ледени снаряди. Десетки пламтящи елипсоиди

бяха унищожени.

Далече долу Тасия виждаше водния кораб на брат си и Ческа — те се носеха из облаците и извличаха венталите от атмосферата. Тя изстреля четвъртия си снаряд и Орли и Стайнман нададоха ликуващи викове.

А после разярените огнени кълба се спуснаха към тях и Тасия изстина. Нямахше достатъчно муниции.

117.

ОСИРА'Х

От голямата ниша, която гледаше към площадката за приземяване и към открито небе, Осира'х и останалите видяха гибелта на няколко бойни лайнера. Ледените снаряди на дръзките скитнически кораби имаха ефект, но бяха твърде малко. Нямахше начин да стигнат. Огнените кълба продължаваха да прииждат.

По отворения канал на малкото комуникационно устройство на маг-императора прозвуча гласът на адар Зан'нх:

— Господарю, на небесната мина ли ще останеш, или предпочиташ да се качиш на флагманския кораб? Не знам къде ще си в по-голяма безопасност.

— Никъде няма гаранция за безопасност — отвърна Джора'х, погледна Келъм и продължи с отсечен тон: — Скитниците обаче ще имат по-големи шансове да оцелеят, ако не съм сред тях. Руса'х иска мен. Изпрати катер да ни вземе. — И направи знак на Нира и дъщеря им да го последват.

— Не, имаме още един шанс — каза Осира'х. Знаеше го със сърцето си, въпреки че никой от останалите не искаше дори да помисли за това. — И според мен вече сме достатъчно отчаяни, за да прибегнем до него.

Хидрогите бяха причинили вреда на толкова много планети, в това число и на Илдирийската империя, но някога Осира'х се бе свързала с тях. Беше се изправила срещу тях, бе създавала мост, бе използвала ума си и връзката си с телевръзката и тизма, за да ги принуди да я чуят. Беше докоснала мислите им и знаеше колко силно ненавиждат фeroуите.

Очите на Нира се разшириха.

— Прекалено е опасно!

Но Осира'х вече тичаше към малкото диамантено кълбо. Оставен сам на себе си, корабът щеше да пропадне в дълбините под тях, но тя

трябваше да го махне от небесната мина; дори и най-лекото побутване щеше да го запрати през ръба на площадката за приземяване.

Пищната роба на Джора'х се развя в разредения въздух на откритата площадка.

— Не, Осира'х! — изкрещя той. — Не мога да искам от теб да го направиш отново.

Осира'х се вмъкна през люка и спря за миг, за да отговори:

— Не ти го искаш от мен — аз го реших.

Докато родителите й тичаха след нея, Дел Келъм се провикна:

— Какво прави това момиче?

Осира'х затвори прозрачния люк точно когато майка й стигна до кораба. Не можеше да погледне Нира; вместо това се завтече към кръглите кристални контроли. Изобщо нямаше представа как се управлява корабът — разполагаше само с няколко мисли, доловени от хидрогите, но единственото, което трябваше да направи, бе да включи двигателите, за да накара сферичния съд да се раздвижи. Никога нямаше да може да го пилотира, така че останалото трябваше да го свърши гравитацията.

Небето се раздра от тътен. Джора'х и Нира стояха разтревожени пред прозрачния кораб, но Осира'х не можеше да ги чуе. Малките й ръце се плъзгаха по контролите, опитваха се да разберат кое за какво служи. Едно от таблата светна и макар че не чу нищо, момичето почувства лека вибрация. Опита още няколко уреда и най-после освободи малко мощност — усети краткото пулсиране на чуждоземните машини.

Прозрачното кълбо се завъртя и се затъркаля по гладката площадка към пропастта. Майка й и баща й не можеха да го спрат. Над главата й продължаваха да се стрелкат фeroуи и илдирийски кораби.

Осира'х погледна бушуващата в небето буря и се въоръжи със смелост. Не много отдавна бе успяла да установи връзка с хидрогите и бе използвала силата на верданите, за да ги подчини. Бе отгледана и обучена, за да го прави, и можеше да го направи отново. Чрез тизма магът-император щеше да знае, че още е жива.

Претърколи се през ръба. Корабът пропадна тежко като камък под гигантския небесен град. Докато се носеше надолу, Осира'х погледна през прозрачния таван и видя, че Нира и Джора'х крещят и все още посягат към нея.

Огромната небесна мина и неистовата битка се смаяваха и изчезваха от погледа ѝ. А после прозрачните облаци я обгърнаха и тя почувства пристъп на клаустрофобия и самота.

118.

ПАТРИК ФИЦПАТРИК

Патрик успя да излъчи още четири подривни съобщения, преди войниците на Ханзата да нахлуят в имението. Използваше различни кодове и препредавания, за да прикрие мястото на излъчване, но знаеше каква сила може да хвърли срещу тях Базил Венцеслас, особено сега, когато бе вбесен.

Макар че със сигурност имаше много по-неотложни проблеми, председателят продължаваше безмилостно да преследва всеки, който го критикуваше, въпреки че опонентите му само излагаха истината. И изпитваше особена омраза към всеки, който твърдеше, че представлява Меча на свободата. Патрик, разбира се, отговаряше и на двете условия.

Обхваналата целия свят паника и продължаващата заплаха от сблъсъци с парчета от Луната бяха докарали населението до ръба на анархията и хората подемаха вика срещу председателя с истински жар. Макар че не спираше да произнася пламенни речи, крал Рори не можеше да заблуди никого. Всъщност след разрушаването на Луната и чудовищните метеорни сблъсъци вече почти никой не го слушаше.

След пристигането на крал Питър и неговите помощници от Конфедерацията не можеше да има по-подходящо време за смяна на правителството. Патрик чувстваше, че отбелязва истински напредък, но все пак протестите не можеха да постигнат кой знае какво. Това обаче не можеше да спре нито него, нито Зет. С връзките и парите на баба си Патрик разполагаше със стабилна платформа, макар и за малко. Харесваше му да е народен герой, но знаеше, че всеки ден му е назаем.

Осигурен от външни сензори и автоматични аларми, той се бе подготвил да се изплъзне при първия признак на опасност и точно в това се състоеше първата му сериозна грешка.

Тъй като в имението бяха само той и Зет, Патрик остана изумен от силата, изпратена срещу тях: четиристотин войници, четиринадесет оръдейни кораба, шест големи земни нападателни машини. Очакваше

поне предупреждение от няколко минути, но чистачите връхлетяха светкавично. Още през първата минута една ракета взриви „Циганин“ на малката частна площадка за приземяване; още няколко експлозии взривиха съседния хангар и всички превозни средства на Морийн. Космическата яхта, напълнена с гориво и припаси и готова да отпътува, сега представляваше само димяща купчина отломки. Патрик и Зет разчитаха да се изплъзнат от преследвачите си с подсилените си от скитниците двигатели, но сега план Б, В и Г също бяха осуетени. Главорезите на председателя действаха извънредно методично.

— Съжалявам, че те забърках в това — обърна се Патрик към Зет, докато войниците се тълпяха около къщата, чупеха прозорци и влизаха през всеки възможен вход. Изстреляха няколко ракети по стените, очевидно, за да сплашат домакините.

Зет се престори на невъзмутима.

— Ако ме беше оставил на Терок, щеше да си навлечеш далеч повече неприятности от сегашните.

Войниците ги завариха в стаята за новини, зад барикадирана врата. В мига, в който бе приел, че е невъзможно да избягат, Патрик бе решил да предаде цялото нападение на живо, така че хората да видят с очите си безобразията на чистачите — още материал за протестите. Надяваше се, без да е убеден, че войниците на Ханзата може да се въздържат поне малко, ако знаят, че действията им се предават пряко. На председателя Венцеслас обаче не му пукаше за реакциите на обществеността. Хората можеха да крещят колкото си щат, но той правеше каквото си иска.

Облечените в тъмни униформи войници разбиха вратата и нахлуха в стаята. Патрик с изненада видя, че ги води фанатичната Шейла Андез, сега със знаци на полковник. Тя сякаш едва се сдържаше да не го заплюе в лицето.

— Ти си позор за клетвата си към службата, за правителството и за хората си!

— Странно, тъкмо се канех да кажа същото — отвърна Патрик на бившата си бойна другарка. — Ако обръщаше внимание какво наистина прави Ханзата, и ти нямаше да й сътрудничиш. Отвори си очите!

Зет се изсмя горчиво.

— Тя дяволски добре разбира какво става, Фици. Тоно тази кучка извършва по-голямата част от него!

Войниците разбиха записвачките, които предаваха инцидента. Внезапното прекъсване на предаването навярно щеше да все още по-голям ужас сред истинските членове на Меча на свободата. Патрик се съмняваше, че тези хора разбират какво предизвикват.

Зачервена от самодоволство, Шейла заяви:

— Ако не ни сътрудничиш, ще те зашеметим и ще те натоварим насила.

— О, и през ум не би ми минало да създавам проблеми — отвърна Патрик.

Поставиха им електронни ограничители и ги поведоха навън. Главата на Патрик бе гордо изправена, страхът в гърдите му бе избледнял до тъпа постоянна болка. Все пак, напомни си той, и преди го бяха осъждали на смърт.

119.

КРАЛ ПИТЪР

Големите кафяви очи на Естара се изпълниха с подозрение, когато научи за неочакваната покана на Базил.

— Нали не мислиш, че това наистина е приятелски жест?

— Естествено, че не, но не вярвам да опита да направи някоя глупост. Има нужда от нас.

Всеки разумен човек би реагирал с благодарност на цялата помощ, която Конфедерацията бе оказала на Земята; но не и Базил Венцеслас. Макар че продължаваше да се преструва, че Ханзата процъфтява и се намира под абсолютния му контрол, дори и той не можеше да пренебрегне бедствието.

Младият крал Рори бе поканил Питър и Естара (като преднамерено бе пропуснал кралските им титли) на банкет в Двореца на шепота („в знак на признателност за оказаната помощ“) без изрично споменаване на Конфедерацията или на някого по име. Това би трябвало да ядоса Питър, но той не му обърна внимание. Не му се занимаваше с детински игри на думи. Само че искаше да разбере какъв коз крие председателят в ръкава си.

Повече дори от възможността да разгадае плановете на Базил го интересуваше шансът да се срещне с краля с познати черти, с тъмни очи и коса и мургава кожа. Почти десет години бяха изминали, откакто хората на председателя бяха убили майката на Питър и братята му Майкъл, Карлос и Рори. *Рори*.

Не можеше да повярва, че Базил би стигнал дотам да подправи смъртта на момчето и после да го държи скрито в случай, че Питър започне да създава проблеми. А и защо би се занимавал с принц Даниъл, ако имаше в резерва Рори? Това говореше за колебанията на дългосрочно планиране — криволичеща верига от параноя и нечовешко търпение.

Но пък точно така действаше председателят Венцеслас.

Питър трябваше да види момчето със собствените си очи.

— Ще вземем пълен ескорт. Освен това ще ни наблюдават собствените ни записващи устройства, а не уредите за пропаганда на Ханзата. — Опитваше се да придаде на гласа си увереност. — Ще вземем и ОХ, за да записва, да анализира и да ни съветва.

Базил не можеше да си позволи още отрицателни отзиви в пресата. Председателят се бе превърнал в мишена на общественото недоволство и всеки ден го критикуваха в пресата, на демонстрации и дори със случайни актове като палежи и вандализъм. Чистачите се опитваха да отстранят всички негативни истории в пресата, но те продължаваха да намират пътя си дотам и ставаха все по-енергични и въздействащи. Патрик Фицпатрик и Зет Келъм — предполагаеми водачи на Меча на свободата — бяха разтърсили обществеността с предавания на живо запис на бруталния си арест. Това само бе разярило недоволните още повече.

Когато пристигнеха в Двореца на шепота, Питър и Естара нямаше да заварят Базил в добро настроение.

Кралят и кралицата се облякоха в най-красивите си дрехи с видими нюанси от терокската и скитническата мода — грижливо балансирана смесица от пищност и практичност. Питър събра ескорт от бивши войници на ЗВС, ханзейски колонисти, учителското компи, както и пълен „документиращ“ екип, който да записва и излъчва събитието в реално време и без цензура. Всички имаха инструкции да следят внимателно за всякакъв признак на измяна от страна на председателя.

Адмирал Уилис се мръщеше, сновеше неспокойно напред-назад и най-накрая се обади:

— Това просто не ми се струва правилно. Знаем за екзекуциите, извършени по негова заповед. Сигурни сме, че точно той е взривил архиотеца на Църквата на единството. Видяхте със собствените си очи какво направи с Морийн Фицпатрик. Захвърлил е предпазливостта и добрия тон през прозореца заедно с всичко друго. Каква полза от вашите нареждания, ако нещата станат напечени?

Питър се замисли.

— Ако трябва, нанесете тактически удар по сградата на Ханзата или по Двореца на шепота — минимални жертви, но достатъчно силен, за да схванат предупреждението. Хората на Земята не са

отговорни за безразсъдните действия на председателя. Не ги карайте да страдат още повече.

— Няма нужда да ми го казвате, крал Питър.

Естара го улови за ръката и придружени от добре въоръжения си ескорт, двамата се качиха на специално оборудвана дипломатическа совалка.

Завръщането в Двореца на шепота изпълваше Питър със смесени чувства. През обърканата и опасна нощ на бягството си двамата бяха напуснали Земята, докато около тях бушуваха страховити битки. Бяха направили това, което смятаха, че е най-добре за човечеството.

Сега може би щеше да успее да се върне и да поправи нещата.

120.

ДЕЛ КЕЛЪМ

Един от катерите на Слънчевия флот полетя надолу, провирайки се сред яростните въздушни битки, за да вземе мага-император. Джора'х вдигна ръце, за да даде сигнал на илдирийския кораб, който кацна на откритата площадка на небесната мина, без да изключва двигателите си, готов да излети обратно всеки миг.

Преди люкът да се отвори, зелената жрица погледна надолу към облаците, където преди малко бе изчезнал хидрогският кораб, но не видя никаква следа от дъщеря си. И тя, и магът-император бяха силно обезпокоени от постъпката ѝ, макар че тизмът показваше на Джора'х, че Осира'х е жива.

Келъм не разбираше какво се надява да постигне момичето и не чакаше със затаен дъх някое чудо. Джора'х улови Нира за ръка и я дръпна към малкия кораб на Слънчевия флот.

— Нея я няма — или ще успее, или ще се провали. От нея зависи.

След като зелената жрица се качи на катера, Джора'х изкрещя, за да надвика шума:

— Ела с нас, Дел Келъм! Адар Зан'нх ще направи всичко по силите си, за да сме в безопасност.

Келъм поклати глава.

— Може да звучи сантиментално, но капитанът трябва да потъне с кораба си. Живей в небето и умри в небето, това е стара скитническа поговорка.

Над главите им трещяха експлозии. Едно огнено кълбо се стрелна толкова ниско над небесната мина, че разтопи някои от високите кули. Илдирийският пилот настоя да тръгнат незабавно. Келъм решително отказа да се качи на борда и най-последно мага-император и Нира се сбогуваха с кратко махване на ръка и напуснаха Голген.

Дел Келъм си помисли с копнеж за скъпата си Шарийн Пастернак, която бе убита на небесна мина, унищожена от хидрогите. А сега едно момиченце бе полетяло надолу с надеждата, че хидрогите ще ги *спасят*. Каква абсурдна мисъл! Той поклати глава и за да се разсее от тези потискащи мисли, се вкопчи в успокоението, че Зет и Патрик не са тук. Те бяха в безопасност на Земята.

Сега, когато обичната му небесна мина се бе превърнала в гигантска тромава мишена, Келъм трябваше да даде заповедта. Той преглътна с усилие и удари бутона на интеркома толкова силно, че го заболя дланта.

— Говори Дел Келъм. Обявявам пълна евакуация на мината. Всички да се качат на кораби — всички кораби, които успеете да намерите. Не мога да гарантирам, че в космоса ще сте в по-голяма безопасност, но тук сме идеална мишена.

Повечето работници очакваха това предупреждение. Десетки кораби, включително малки ремонтни съдове с пробег не повече от няколко километра, се откъснаха от долните площадки. Искаха да са далеч от огромната фабрика, когато фероите затвореха кръга.

Безброй елипсоиди пикираха като безцелни искри: търсеха жертви, преследваха всеки кораб, който им се изпречеше на пътя. Повечето скитнически съдове вече бяха изстреляли ледените си куршуми и сега бягаха.

Пламтящите създания затвориха кръга около всички небесни мини. Шестима фероуи изляха яростта си върху един безпомощен облачен комбайн, собственост на клана Хобарт. Поразени кули рухваха и се разтапяха; варели с газ избухваха и разпръскваха пламъци, достатъчно силни, за да прекатурят фабриката. Накрая резервоарите за екти се пробиха и сигналите за аварийна ситуация и молби за помощ, идващи от небесната мина на Хобарт, изведнъж спряха. Гигантската развалина се превърна в кипяща маса от дим и експлозии. Височинните ѝ двигатели отказаха и грациозният допреди малко град полетя към гъстите облаци долу.

Келъм го гледаше тъжно и се питаше дали това нещастие е подобно на онова, което бе преживял Рос Тамблин, когато неговата Синя небесна мина се бе разпаднала във въздуха.

Отдолу, изпод трептящите пластове мъгла, се надигна нещо като мехур и сърцето на Келъм замръзна. Един зловещ и ужасно познат

диамантен кораб прониза облаците като някакъв огромен левиатан.

— По дяволите!

Над облаците се издигна още един кораб, а после и още един.

Докато фeroуите продължаваха да нападат бойните лайнери на Слънчевия флот, а скитническите кораби изстрелваха последните си замръзнали снаряди, цяла армада хидрогски бойни кълба, обвита в блестяща венталска мъгла, се надигаше от дълбините на планетата.

121.

ДЖЕС ТАМБЛИН

Джес и Ческа се носеха с водното си кълбо над облаците, призоваваха водните същества, обитаващи дълбините на Голген, и извличаха блестящ дим във вихрушка от вятър. Прозрачните ивици разумна мъгла се устремиха към огнените топки, готови да нападнат.

Джес усещаше как войнствените вентали около него и в самия него пулсират с необичайна ярост.

Той подхрани този гняв и го превърна в решителност, която изпрати обратно на венталите, докато ги водеше нагоре. Небето бе закрито от толкова много кораби, че изглеждаше задръстено.

Издигащата се мъгла изглеждаше измамно ефирна, но всеки път, когато докоснеше някое огнено кълбо, следваше експлозия като от избухване на парен котел. Водните същества кипяха от враждебност. Това бе тяхното отмъщение за опустошението на Харибда. Да, венталите наистина бяха научили урока си...

Джес виждаше превъплътения фeroуи в едно от най-големите огнени кълба — материално присъствие, което ръководеше фeroуите, аватар като самия него и все пак съвсем различен. Усещаше присъствието му като изгаряне по кожата си, като огън в главата си. Този човек сам-самичък бе променил правилата на играта с фeroуите и ги бе научил как да унищожат хидрогите.

Джес знаеше, че главната цел на венталите трябва да е *Руса'х*.

Ческа също го разбираше.

— Ако го унищожим тук, няма да има нужда да ходим чак в Илдира. Той сам избра това бойно поле. Нека го обърнем срещу него!

Като разпалваха у венталите дълбока, непоколебима решителност, двамата насочиха водния си кораб нагоре, към централния елипсоид. *Руса'х* бе повел огненото си кълбо, за да намери и унищожат мага-император сред многобройните бойни лайнери на Слънчевия флот, но засега не бе успял.

Някъде долу обаче се случи някакво друго разбъркване, съвсем различно от битката над главите им. Джес почувства какво ще се издигне от облаците всеки миг. Ческа стреснато го погледна.

— Хидроги!

— *Хидроги* — повториха венталите в съзнанието му. — *Дошли са да се бият тук.*

Джес не можа да потисне надигацията се в гърдите му прилив на гняв и неверие.

— Дрогите ще се обърнат срещу нас! Все едно сме пуснали вълка да ни брани срещу бясно куче.

Венталите обаче отговориха с непоколебима увереност, която самият той не чувстваше.

— *Ние ще ги оковем.*

Облаците се разделиха и към откритото ярко небе се стрелна армада от кълба с остри шипове. Бяха десетки. Стотици. И с тях се издигаше и малкият кораб.

— Хидрогите са разярени, че фeroуите са дошли в техния свят. Убедих ги да ни помогнат в битката — обади се Осира'х.

— Не вярвам — каза Ческа.

— *Ние сме войнствени вентали. Вие ни научихте да се бием — обади се гласът в главата на Джес. — Научихме се да обмисляме различните възможности. Хидрогите не се бият нито заради нас, нито заради хората, а само заради себе си. Искат единствено да унищожат фeroуите, нищо повече.*

— Аз ги подчиних на волята си, както някога — каза Осира'х. — Те приемат ограниченията.

— *Венталите ще ги погълнат.*

Джес не остана докрай убеден, но се довери на увереността на венталите. Осира'х бе действала самостоятелно, а водните същества вярваха, че освобождаването на хидрогите може да им донесе някаква полза, поне засега.

Затворени в ядрата с високо налягане на газовите си гиганти, хидрогите прекалено дълго бяха кипели в силата на собствения си гняв. Сега, когато веригите бяха охладени, безброй бойни кълба се понесоха напред. Тяхната трайна, датираща от древни времена ненавист към огнените същества неизмеримо надхвърляше породилата

се относително скоро омраза към хората. Всяко от тях избра мишената си, без да се поколебае нито за миг.

Към горящите елипсоиди се понесоха диамантени кълба, от които изригнаха лъкатушести сини светкавици. Огнените кълба пулсираха и се съпротивляваха, но някои от по-слабите изчезнаха като свещи, угасени от вятъра.

Но още докато бойните кълба се хвърляха в битката, ластари от венталска пара ги обгърнаха в странна симбиоза. Когато хидрогските кълба се приближиха към една група фероуи, разумната мъгла се разшири и се издигна във фини мрежи, за да заплете фероуите в тях.

Хидрогите исипаха тракащите си студени оръжия в леденобели вълни, които първо отслабиха фероуите, а после ги унищожиха. С такива мразовити изстрели бойните кълба някога бяха опустошили световната гора и сега, докато ги наблюдаваше, Джес почувства, че стомахът му се свива. Не вярваше, че дълбокоземните същества се интересуват от това да заслужат прошка или изкупление.

Затова пък определено всяваха в редиците на фероуите неочаквано унищожение.

Но огнените същества отвърщаха на ударите. Едно от бойните кълба избухна и разбитият му диамантен корпус се понесе надолу към облаците. Още няколко хидрогски кораба бяха унищожени, но от дълбините прииждаха нови и нови.

— Джес — каза Ческа, — трябва да стигнем до превъплътения фероуи.

Той се отърси от гнева си.

— Да, да се съсредоточим върху него.

Отново обзет от решителност, Джес издигна водната сфера нагоре, към пламтящия елипсоид на Руса'х. Усещаше, че въпреки шока от внезапното обръщане на битката другият аватар няма да избяга от бойното поле. Руса'х продължаваше да се стрелка сред корабите на Слънчевия флот, решен на всяка цена да намери мага-император и готов да унищожи без колебание всеки боен лайнер, който се изпречи на пътя му.

Джес и Ческа привлякоха венталите от атмосферата към себе си в поток от водна пара, който рязко се завъртя във все по-тясна спирала и се превърна в мъгливо торнадо. Джес нямаше да позволи на превъплътения фероуи да нарани мага-император Джора'х.

Циклонът от мъгла се уви около огненото кълбо на Руса'х плътно като прилепнала дреха. Джес усети как изненадата на превъплътения фeroуи го удря като чук; другият аватар също усещаше присъствието на Джес и Ческа, но никога не се бе изправял срещу друго същество от своя вид. Двамата се възползваха от объркването му и запратаха енергизираната вода към пламтящия щит.

Атаката на Руса'х срещу Слънчевия флот загуби яростта си — превъплътеният фeroуи се мъчеше да отблъсне водния ураган. Джес летеше в кръгове около него, като го принуждаваше неспирно да се движи и го увеличаваше в спиралите си. Пламъците отслабнаха, въпреки че Руса'х оказваше отпор. Джес и Ческа едновременно изкрещяха в ума си на венталите — и на хидрогите — да съсредоточат нападението си върху това място.

Надмощието на силите бързо се обърна. Много от бойните кълба се биеха редом със скитниците, които вече бяха изчерпали ледените си снаряди. Венталите се плискаха, улавяха и угасяха още и още огнени кълба. Навсякъде летяха искри, сипещата се наоколо пепел падаше в безкрайната атмосфера.

Точно когато към него се втурнаха още вентали и хидроги, Руса'х се заобиколи с десетки огнени кълба, издигна пред себе си пламтяща барикада и най-после успя да се освободи от мъгливия циклон. Очевидно отслабен, той несигурно се издигна още по-високо и призова фeroуите да се оттеглят от Голген. Докато от облаците се изстрелваше поредната вълна бойни кълба, огнените същества се приближиха едно към друго и побягнаха. Джес и Ческа се устремиха след тях, но оцелелите огнени топки изчезнаха в ярко блестяща група.

При все че не бяха успели да спрат превъплътения фeroуи, Джес почувства, че сърцето му се изпълва с радост, докато наблюдаваше оттеглянето на горящите врагове. Комуникационните канали на корабите пращяха от хиляди възторжени викове.

Въпреки че много бойни кълба бяха смазани във въздушната битка, оцелелите хидрогски кораби продължаваха да се реят във въздуха като зловни войнствени кучета, които дърпат каишката. Дълбокоземните същества искаха да преследват фeroуите в космоса, да се измъкнат от Голген и отново да полетят свободно, но Джес нямаше да им позволи. Все още изпитваше яростен гняв към

хидрогите — горчивина, която не можеше да бъде заличена, независимо с колко фeroуи се бяха сражавали.

Подготви се за нова борба да ги овладее. Очакваше дълбокоземните същества сега да се обърнат срещу венталите. Но венталите заобиколиха бойните кълба с нишки от пана и тези призрачни вериги ги приковаха на място.

От своя кораб Осира'х предаде:

— Те няма да се бият, за да ни оказат помощ. Няма да се присъединят към нас в битката за Илдира. Ще останат тук.

— *Няма да им позволим да напуснат затвора си* — каза колективният глас на венталите.

— Добре — каза Джес. — В противен случай би било прекалено рисковано.

Бойните кълба бавно бяха привлечени надолу към облаците на Голген — техен затвор и техен дом. Въпреки че хидрогите все още бяха затворени, все още победени, Джес се запита дали изпитват някакво удовлетворение, задето са победили враговете си. Той самият беше доволен от това, което бяха постигнали, но това беше всичко.

Забеляза, че малкото диамантено кълбо на Осира'х е започнало да пропада заедно с останалите. Ческа също го видя и насочи кораба им надолу, към дебелиите газови слоеве и право към него. Двата хванаха малкия кораб и докато го издърпваха обратно нагоре, към опустошените небесни мини и прегрупиращите се бойни лайнери на Слънчевия флот, момичето със смесена кръв изпрати второ съобщение:

— Чухте ли мислите на Руса'х? — попита тя и без да изчака за отговор, продължи: — Той отвежда всички фeroуи на Илдира.

122.

КРАЛ ПИТЪР

Смяташе, че е подготвен за този момент, но все пак стъпките му се забавиха и спряха, когато инкрустираните със злато врати се разтвориха. Рори седеше на края на дългата банкетна маса и гледаше право към него.

Пръстите на Естара се стегнаха по-здраво около ръката на Питър, но той не можеше да откъсне очи от лицето на младия мъж. Опита се да разбере дали Рори го е познал, но изражението на младежа си остана все тъй безизразно. Питър се разрови из старите си спомени, помъчи се да види по-ясно образа на малкото си братче, а после бързо се върна към настоящето.

Да, възможно бе. Можеше да е той...

След един неловък момент Рори се изправи.

— Добре дошли, Питър и Естара. Радвам се, че успяхте да ме посетите в моя Дворец на шепота.

„Това преднамерена подигравка ли е?“

— Нашите титли са *крал* Питър и *кralица* Естара — отвърна рязко Естара.

Преди момчето да успее да каже нещо, Базил Венцеслас влезе през една странична врата, както винаги облечен в един от елегантните си делови костюми. Изражението му бе студено, макар че успя да докара една лека усмивка за записвачките.

— Нека не започваме тази среща с маловажни дребнавости. Това ще развали атмосферата.

Питър не смяташе, че признаването на титлите им е маловажен въпрос, нито пък председателят смяташе така, но Базил очевидно бе решил да не започва спор.

— Не бихме искали да разваляме ничие удоволствие от тази среща — каза Питър. — Благодаря за поканата, Рори. — Преднамерено пропусна думата „крал“.

Застанало до него, учителското компи леко кимна. Самият ОХ бе учил Питър, че на такива събития е редно да се спазва тонът на домакина, а крал Рори сам бе показал, че тази вечер използването на титлите е ненужно.

Очите на Базил се присвиха и Питър разбра, че е уцелил болно място.

Хората от антуража на Питър и Естара изпълниха залата за тържества и се смесиха с колегите си от Ханзата. Сарейн седеше на другия край на масата, заобиколена (охранявана) от неколцина министри и дребни чиновници. Естара поздрави сестра си с голяма радост, но Сарейн остана скована и нащрек, сякаш за тази вечер ѝ бяха позволили само строго определен брой думи.

— Добре дошла в Двореца на шепота, Естара.

Питър предполагаше, че Базил ѝ е изредил цял списък с правила и последствия от нарушаването им, за да ѝ позволи да присъства на вечерята. Естара погледна сестра си — очевидно искаше да поговори с нея, но това нямаше да се случи. Заместник-председателят Каин — седеше от другата страна на масата — също не каза нито дума.

Питър поведе Естара към челното място на широката маса, където седеше Рори.

— Хайде, Рори, няма нужда да стоиш съвсем сам. Ако преместим тези два стола, ще има достатъчно място тримата да седнем заедно, като равнопоставени. — Отправи ледена усмивка към Базил. — В духа на сътрудничеството и взаимното уважение.

Специалистите по протокола в Двореца на шепота побързаха да разместят столовете. Сарейн погледна настрана, сякаш искаше да прикрие смутена усмивка. Питър и Естара седнаха от двете страни на Рори, който очевидно трябваше да се съобразява с много ясно постановени правила, също като Сарейн.

Докато сервираха изисканите ястия — едно предястие след друго, разноцветни салати, студени освежителни напитки, най-различни меса, — ОХ не се отдели от Питър. Учителското компи грижливо анализираше всяко блюдо, проверяваше храната за отрови, халюциногени и други опасни химически добавки. Според правилата на етикета прислужниците сипваха храната в отделни чинии от една обща купа, така че ако в някое от блюдата имаше нещо, крал Рори също щеше да пострада. Питър обаче смяташе, че председателят

спокойно може да е дал на своето протеже противотрова още преди вечерята или да му е изградил имунитет към някоя смъртоносна отрова. От друга страна, Базил едва ли очакваше да заблуди Питър толкова лесно.

Питър все още се чудеше защо председателят ги бе поканил тук. Дали за да му даде възможност да разгледа Рори отблизо? Младият мъж със сигурност приличаше на брат му. При всяка възможност Питър го поглеждаше, наблюдаваше движенията му, външността му. Не можеше да е сигурен...

По време на вечерята Рори поддържаше безличен разговор, в който не спомена нищо важно и не подхвърли и най-малкия намек за миналото си. Не каза нищо, за да убеди Питър... което в известен смисъл бе още по-убедително. Ако това беше номер, Базил щеше да снабди самозванеца с какви ли не дребни подробности. Питър направи няколко предпазливи намека за предишния си живот с надеждата, че Рори — ако това бе истинският Рори — ще ги подеме. Но младият крал не реагира.

Сарейн попита за бебето Рейналд и Естара с радост заразказва на сестра си за момченцето.

— Надявам се да го видя един ден — рече Сарейн и млъкна, сякаш бе казала прекалено много.

Питър хладно се обърна към председателя:

— И така, Базил, вярно ли е, че сте преместили кабинета си от сградата на Ханзата в някакъв подземен бункер? Наистина ли се криете под някаква скала, докато Земята се бори с най-голямата криза в историята си?

Лицето на Базил се втвърди.

— Виждате прекалено много в това. Реших, че е благоразумно да активирам втори команден център. Междувременно крал Рори остава тук, в Двореца на шепота, и се появява пред хората всеки път, когато е необходимо.

— Значи според вас в Двореца на шепота е съвсем безопасно? — Питър махна с ръка към залата и ръкавът му закачи една сложно украсена сребърна лъжица и я събори от масата. Питър се опита да я хване, но не успя и тя падна на земята с дрънчене, което смекчи сериозността на въпроса му. ОХ се наведе и я вдигна.

Шумът накара Базил да се усмихне.

— Нервен ли сте, Питър?

— Просто съм непохватен. — Питър се увери, че записвачките са уловили смутената му усмивка, а после изненада председателя със сериозна молба: — Бих желал да използвам тази възможност официално да изисквам освобождаването на Патрик Фицпатрик и съпругата му. Те са граждани на Конфедерацията.

Базил изглеждаше така, сякаш е преглътнал нещо лепкаво и неприятно.

— Те са обвинени в подривна дейност — престъпление, което е много сериозно, особено в такава извънредна ситуация. Ханзата няма да прояви снизходителност.

— Да, видяхме как се разправихте с бившия председател Морийн Фицпатрик — намеси се Естара.

Базил даде знак да започне музиката.

Когато привършиха с основното блюдо и им поднесоха кафе и сладки ликьори, Питър отпи от кафето — иронично подправено с кардамон, запазената марка на Базил. Самият председател взе само ледена вода с парченце лимон.

От отсрещния край на масата заместник-председателят Каин прочете изявление, в което благодареше на всички кораби, доброволно притекли се на помощ на Земята. Каин толкова рядко говореше пред публика, че Питър не разбра защо този път са избрали него, а не крал Рори. После видя, че Базил иска вниманието на публиката да бъде отвлечено към заместник-председателя, за да може да заговори тихо с Питър.

— Каква игра играеш? Защо доведе всичките си кораби? Какво целиш наистина, Питър? Държа всички кораби на ЗВС в готовност в случай, че опиташ нещо.

Естара изсумтя невярващо.

— Дойдохме, за да *помогнем*, независимо дали го вярвате, или не.

— Земята претърпя неизмеримо бедствие, Базил — рече Питър. — Или не си забелязал?

— Забелязвам цял военен флот, разположен пред вратата ми, и бивш крал, който недвусмислено е показал, че иска да ме свали от поста ми. Заради доброто на човешката раса е време тази глупост да спре.

— Глупост ли? — попита тихо Естара. — Ние просто ви предложихме помощ, докато вие нападнахте скитническите небесни мини, корабостроителници и депа за гориво. Война ли искате да предизвикате?

Базил изгледа кралицата така, сякаш отправяше предупреждение на непослушно дете. Поле се огледа, за да се увери, че никоя от записвачките не е достатъчно близо, за да долови думите му, и обърна студен поглед към Питър.

— Достатъчно се заблуждава, че си велик. Откажи се от короната и разпусни глупавата си Конфедерация. От три века Ханзата е защитавала човешката раса. Сега, когато сме във война с кликисите, с фероуите и кой знае какво още, не трябва да сме разединени. Аз съм най-подходящият да изведе хората от тази криза.

— По какви стандарти? — Питър остана изненадан, че Базил изобщо може да изрече подобно нещо.

Както и очакваше, лицето на председателя потъмня — така ставаше винаги, когато разговорът не се развиваше според желанията му.

— Нека сме наясно. Аз бях уважаван лидер много преди ти да се родиш. За всички замесени ще е най-добре, ако просто правиш това, което ти казвам. Ако ме принудиш да използвам предимствата си, няма да се поколебая...

Питър се изсмя горчиво.

— Предимства ли? Като например нелепия ти ход с този младеж? Това е жест на пълно отчаяние и ти го знаеш. — Той скръбно поклати глава и погледна момчето-крал. — Знам кой иска да ме накара да повярвам, че си, Рори или както там ти е името. Наистина приличаш на малкото ми братче, но тази вечер не каза нищо, за да ме убедиш, че наистина си брат ми.

— Не казах нищо нито в едната, нито в другата посока. — Рори сведе поглед. — Не ми е позволено.

Тези думи говореха много на Питър. Той отново се вгледа в профила на младия мъж, в очите му, във формата на носа и се запита дали чертите му са били променени, или подчертани... или пък бяха истински?

Очите на Базил мятаха светкавици и Питър виждаше, че всеки момент ще избухне. От мястото си по-нататък на масата Сарейн

наблюдаваше разговора им и макар че не можеше да чуе думите им, изглеждаше много разтревожена.

Питър внезапно се изправи и се обърна към Естара за изненада на служителите по протокола. Повече нямаше да играе играта на Базил. Повиши глас:

— Господин председател, благодаря ви, че се показахте на дневна светлина, за да ни позволите да се насладим на тези прекрасни ястия. Рори, позволи ми да ти върна жеста и да те поканя на моя флагмански кораб, за да демонстрирам добрата воля и гостоприемството на Конфедерацията. Да кажем след два дни? Разбира се, спокойно можеш да доведеш председателя. — Понижи глас и тихо изръмжа на Базил: — Тогава ще ти дам отговора си за обединението на човешката раса.

Раздразненият председател кимна и крал Рори ведро прие поканата. Всички записвачки уловиха този момент.

Базил сякаш се опитваше да измисли как да направи така, че последната дума да е негова, дори докато Питър и антуражът му напускаха Двореца на шепота и заедно с ескорта си се отправяха обратно към космическото пристанище. Естара хвърли последен поглед към Сарейн, която сякаш се опитваше да ѝ предаде нещо, но безуспешно.

Питър се свърза с адмирал Уилис и ѝ съобщи, че са излезли от Двореца на шепота невредими и скоро ще са на „Юпитер“. Все още не беше сигурен какво се е опитвал да постигне председателят с тази среща, но самият той бе постигнал собствената си цел.

— Приключихме, адмирале. Вечерта беше много успешна.

Уилис изрази задоволството си. Естара изглеждаше разсеяна и притеснена, докато се качваха на дипломатическата совалка, която щеше да ги откара до патрулиращите в космоса конфедерационни кораби.

В предишния си живот като уличен хлапак Питър се бе научил как да пребърква джобовете на хората. Макар сега да беше крал, така и не бе забравил това важно умение. Докато совалката се издигаше във въздуха и се отдалечаваше от Дворцовия квартал, Питър хвана внимателно сребърния прибор, който дискретно бе пъхнал в ръкава си. Докато ОХ отвличаше вниманието с демонстративното вдигане на

съборената лъжица, Питър бе свил вилицата от чинията на Рори.
Вилица с проби от неговото ДНК.

123. САРЕЙН

След като изпълни строго определената роля, отредена ѝ от Базил на тържеството, Сарейн се оттегли в апартамента си. „Говори колкото се може по-малко — бе ѝ наредил Базил. — Ти си тук само за да напомниш на Естара, че си *с мен*. Това е всичко“.

След края на вечерята той се бе върнал в убежището си дълбоко под земята и я бе оставил тук горе. Изобщо не ѝ бе проговорил, макар че сигурно все още я следеше.

Тя се отпусна на едно канапе и се опита да си спомни всяка дума, която сестра ѝ бе изрекла на вечерята, но воят на аларма за евакуация я изтръгна от мислите ѝ. Противният шум изискваше цялото ѝ внимание.

Заплахата от метеоритни сблъсъци все още не бе отминала, затова всеки знаеше, че трябва да се втурне към най-близкото убежище. Теоретично стаите с дебели стени трябваше да им осигурят защита в случай, че цялата сграда се срути, макар че ако в Дворцовия квартал се разбиеше някоя достатъчно голяма отломка от Луната, всичко в радиус от километри щеше да се превърне в пара.

Сарейн се втурна навън, без да взема нищо със себе си. Така или иначе вече бяха махнали всичките ѝ любими вещи, когато Базил бе наредил да премебелират жилището ѝ. Тя забърза по коридора, слезе на долния етаж и хукна към най-близкото убежище за високопоставени личности. Вмъкна се в малката стаичка — и видя, че някой я е изпреварил: заместник-председателят Елдред Каин.

Той заключи вратата и се обърна към нея със студена усмивка.

— Това ще ни даде няколко минути, за да поговорим насаме. Не ми се искаше да създавам такава паника, но не ми хрумна нищо друго. Нямаме много време.

Убежището не предлагаше особени удобства: подсилените със стомана стени бяха направени от дебели каменни блокове, боядисани в бежово, в един метален шкаф имаше храна и вода, в ъгъла една

полимерна завеса бе опъната пред малка химическа тоалетна, до която имаше кран за вода и малък умивалник. Фосфоресцентните плочки на тавана можеха да осветяват стаята безкрайно дълго.

Макар че Каин бе заключил, Сарейн все още чуваше воя на алармата в коридорите. Заместник-председателят заговори съвсем тихо:

— Сега е по-належащо от всякога да отстраним председателя. Вие знаете това, Сарейн.

— Разбира се, че го знам! Но първият ни опит пропадна и погледнете какво се случи с Маккамон — както и с осемнадесет невинни изкупителни жертви!

Каин извади от вътрешния джоб на сакото си един церемониален нож. На украсената ножница бяха гравирани инициалите РРМ. Сарейн го позна: беше церемониалният кортик, който Маккамон винаги носеше, като част от униформата си на капитан на кралската стража.

— Взех го от трупа на капитана, преди да изхвърлят всичките му вещи. Почистих кръвта. — Погледна я и изразът му, начинът, по който държеше кортика, я изплашиха. — Искях да го предам на семейството му. Помислих си, че биха искали да го притежават като спомен от всичките тези години на доблестна служба. Но не успях да открия никого. Очевидно нашият капитан Маккамон е бил съвсем сам на този свят. Не е имал семейство, нито някой, който да скърби за него.

— Ние ще скърбим за него — каза Сарейн и гласът ѝ секна. — Ние знаем какво наистина се случи.

Каин почука по дланта си със заострения край на ножницата.

— По ирония на съдбата смъртта на капитана, комбинирана с атаката на фeroуите срещу Луната, може да ни е спечелила малко време. Председателят несъмнено вярва, че ни е уплашил достатъчно и няма да посмеем да предприемем нищо. Вече се е насочил към следващия проблем и съм сигурен, че според него ние ще си кротуваме.

— Той ми показва записите от наблюдение! Има доказателства срещу мен.

Каин сви рамене.

— Както навярно и срещу мен. Въпросът е дали ще действаме преди него.

Сарейн си припомни студеното докосване на Базил, потръпна и се запита дали отново ще дойде при нея. Не можеше да позволи това да се случи.

— Трябва да го направим.

Каин се усмихна.

— Съгласен съм. И нямаме друг избор, освен да действаме, без да сме обмислили нещата докрай. Може би сте забелязали, че вечерята ни предостави една възможност. Питър отправи покана, която председателят не може да си позволи да отклони. Съмнявам се, че ще вземе крал Рори със себе си, тъй като това ще го постави в тактически неизгодна позиция, но ще отиде на флагманския кораб на Конфедерацията и зад затворени врати ще стовари върху Питър ултиматума си, подкрепен с шумни заплахи.

Сарейн понижи глас — дори и докато виеше аларма за бедствие, не беше сигурна, че Базил не ги подслушва.

— Какви заплахи?

— Сега, когато крал Питър видя Рори лице в лице, председателят е готов да нанесе фаталния удар. Ще заплаши, че ще убие Рори... и съм сигурен, че ще го направи. При така създадените обстоятелства председателят е абсолютно убеден, че Питър ще се прекърши, вместо да позволи брат му да пострада.

— Рори *наистина* ли му е брат?

— Нямам представа. И Питър няма.

— Базил мислеше, че и магът-император ще се поддаде на исканията му.

— Ние няма да предоставим на Питър възможност за избор. Залогът е прекалено голям. Докато председателя го няма, Мечът на свободата ще заеме подходящи позиции и ще бъде готов за действие.

Каин бавно извади кортика от ножницата и сведе поглед към наточеното сребристо острие. Беше повече от ясно какво иска да каже.

— Когато котката я няма... — каза Сарейн.

— Ударът трябва да е бърз и изненадващ. Веднага щом председателят напусне Двореца на шепота, ще започнем да действаме. Трябва ми помощта ви.

От самата мисъл за това по гръбнака ѝ плъзнаха студени тръпки, но не толкова студени, колкото мисълта колко още злини може да причини Базил — на нея самата и на човешката раса.

— Все още възнамерявате да го убиете.

Алармите внезапно млъкнаха.

— Не, възнамерявам да направя нещо по-добро от това. Ще го лишим от властта му.

Острието издаде тих металически звук, докато Каин го прибираще в ножницата. Той я върна в джоба на самото си и заговори с глас, който не търпеше възражения:

— Докато го няма, вие ще избягате от Земята. Излетете в орбита, спотайвайте се и чакайте и веднага щом председателят напусне флагманския кораб, поискайте убежище от корабите на Конфедерацията. Кралица Естара ще ви посрещне с отворени обятия. Кажете на крал Питър, че на Земята всеки момент ще избухне революция и е време да си върне Ханзата. Но трябва да действа бързо, преди председателят да се е възстановил от изненадата, която му подготвям. Това е нашият Рубикон и ние ще го пресечем.

— Питър и Естара няма да ни изоставят. — Този план накара сърцето ѝ да подскочи. Най-после ѝ се откриваше истинска възможност да се махне отгук. — И как ще стигна до корабите на Конфедерацията?

— Помолете капитан Кет да ви закара — отвърна Каин и се усмихна на стъписването ѝ. — Да, тя и капитан Робъртс се върнаха тук няколко дни след унищожаването на Луната. Изглежда, си въобразяват, че председателят е забравил за заповедта за арест и на двамата. За щастие изтрих всички записи, преди разузнавачите да забележат кораба им. Сигурен съм, че капитан Кет ще се радва да ви види.

Сарейн не успя да скрие изненадата си. Виеше ѝ се свят при мисълта, че може да избяга от Земята и може би дори да се върне на Терок.

— Знам как да се свържа с нея.

Каин кимна.

— Погрижете се крал Питър да узнае, че цялото население се е обърнало срещу председателя, но им трябва някой, с когото да го заменят. Ако се върне в Двореца на шепота, хората ще го подкрепят.

Тя стана от твърдата пейка и се заслуша в шума отвън — хората отново бяха започнали да се движат по коридорите.

— А докато аз летя да потърся убежище сред Конфедерацията, какво ще правите вие? Не можете ли да дойдете с мен?

Изржението на заместник-председателя бе неразгадаемо.

— Не, моето място е тук. Трябва да дам на Меча на свободата последните решаващи оръжия, от които се нуждаят. Когато се върне на Земята, председателят ще установи, че не му е останало никакво правителство.

124.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

Сега, когато фeroуите бягаха, корабите на Слънчевия флот нямаха търпение да се втурнат обратно към Илдира и да довършат работата. Адар Зан'нх нареди на всички оцелели бойни лайнери да се съберат и да се приготвят за заминаване.

Скитническите кораби, които бяха останали невредими, също бяха готови да се включат в кампанията, въпреки че замръзналите им венталски муниции се бяха свършили. В един от откритите оживени хангари на небесната мина Тасия се присъедини към останалите и погледна ентузиазираните им лица. Кото Окая потръпваше при всеки по-висок шум — товаренето на корабите, потеглянето им и съскането на отдушниците.

— Трябва да тръгнем след тях — настояваше магът-император Джора'х. — Илдира е беззащитна. Руса'х и неговите фeroуи ще опустошат цялата планета само защото го разгромихме тук. Няма да спре пред нищо, за да ме нарани.

— Може би Руса'х няма чак такъв контрол над фeroуите, както си мислим — предположи Осира'х.

Джес каза:

— Моите водоносци са се върнали на Терок и са готови да се хвърлят в битка. Ще им предам да ни последват към Илдира.

Тасия със задоволство установи колко разгневени са всички на фeroуите. Това ѝ напомняше за собствените ѝ чувства към кликисите след премеждието на Ларо. Кликисите... проблем, който все още не бе решен. Мисълта за десетте фeroуи, които бе убила с ледените си снаряди, ѝ бе приятна, но планът ѝ се струваше зле замислен.

— Вижте, не се ядосвайте. Шиз, не мога да повярвам, че аз съм гласът на разума тук! Лошото планиране е лоша тактика. Наистина ли сте подготвени възможно най-добре? Вярно, наистина можете да се *отправите* към Илдира, но няма да спечелите битката. Поемете си дъх и го направете както трябва.

Кото също бе раздразнен.

— Преди дори да си помислим отново да се изправим срещу фероуите, трябва да натоварим корабите с хиляди замръзнали снаряди. — Навъсено изгледа адар Зан'нх. — Вашите бойни лайнери не могат да устоят на горещината на фероуите, а както знаем, илдирийците си имат навик да блъскат корабите си в разни неща. Значи ви трябва по-добра броня.

— Нашата броня е най-добрата, създавана някога — каза Зан'нх с безизразен глас. — Няма нищо по-добро от нея.

— Значи ще трябва да измислим нещо по-добро, може би малко необичайно.

Лицето на командира на Слънчевия флот леко се разведри.

— Да, вас, човешките инженери, много ви бива в това.

— Някакви идеи, Кото? — попита Ческа.

Изобретателят се почеса по главата.

— Помолихте ме да помисля за начини да използваме венталите — започна той. — Ами ако ги накараме да оформят мъглив щит, като пашкул, около корпусите на нашите кораби?

— Ако искаме да развием и щита, и ледените снаряди, ще ни трябва много повече венталска вода от тази, с която разполагаме тук — разсъдливо каза Ческа.

Тасия обаче прие предложението на Кото с оптимизъм. Това бе крачка във върнатата посока.

— Тогава трябва да си набавим повече, *преди* да сме се отправили към Илдира. Ако искаме да разгромим фероуите, ще трябва да се бием така, както никога досега.

— Можем да си набавим толкова венталска вода, колкото ни трябва — заяви Джес и кимна на сестра си. — Тасия, ти можеш да поведеш скитниците в битка. А Кото...

За всеобща изненада инженерът поклати глава.

— Аз няма да дойда с вас. Вече се уверихме, че оръжията ми действат, и това ми стига. Мисията е изпълнена. Сега трябва да довърша един друг проект — нещо също толкова важно, което досега пренебрегнахме. Или си мислите, че врагът ни е само един?

Ческа настръхна.

— Но нали трябва да победим фероуите!

— Така е, но за да го постигнете, не ви е нужно аз да съм на борда на някой кораб. Моята кликиска сирена от дни е готова за тестване, но изникнаха толкова други неща... Ако се окаже, че действа, можем да се отървем от *цялата* кликиска заплаха.

На Тасия не ѝ трябваше да чува нищо повече.

— В такъв случай ще имаш нужда от помощта ми, Кото. Имам пребогат опит с тези проклети буболечки, а и трябва да им го върна за онова, което направиха с колонистите на Ларо! Щом имаш оръжие, ще ти намеря кликиси, върху които да го изпробваш.

Ческа и Джес я изгледаха втрещено, но Тасия не трепна.

— Знам, че *би трябвало* да дойда с вас и да ви помогна в борбата с фероуите. Шиз, може би дори би трябвало в този момент да съм на Земята с Роб и адмирал Уилис и да им помагам да се справят с отломките от Луната. Но моята Пътеводна звезда ми казва, че трябва да направя друго. Имай ми доверие, Джес.

Той изгледа сестра си и въздъхна дълбоко.

— Винаги си вземала решенията си сама, Тасия. Когато избяга и се присъедини към зевесетата, не попита никого от нас какво мисли. И сега не мога да те спра.

125. СЕЛИ

С огромна радост Сели наблюдаваше завръщането на водоносците. Товарните им помещения бяха пълни с възстановена венталска вода, която бяха донесли от търсенията си, и всички водни същества бяха просмукани от гнева и бойния дух, демонстриран от Джес Тамблин и Ческа Перони.

Сели и Солимар докоснаха едно дърво и се заслушаха в приветствената песен, подета от верданите. Листата се раздвижиха, клонките помръдваха и се разтваряха, правеха на скитническите кораби място да се приближат.

Кипящи от енергия и от желание да се освободят, венталите убедиха новопристигналите пилоти да отворят товарните си помещения още в небето и енергизираната вода се изля във въздуха — потоци сребриста течност, които се събраха в сфери като уголемени дъждовни капки и се понесоха към огромните дървета.

Сели вече бе виждала как венталите се сливат с увредени световни дървета — симбиоза, която ги превръщаше в огромни вердански бойни кораби. Но това, което правеха венталите сега, ѝ бе непознато. Тъй като грамадните кораби-дървета се бяха оказали уязвими за фeroуите, този път венталите и верданите щяха да изпробват по-различна тактика — начин да обгърнат и погълнат огнените същества, а после да ги затворят обратно във вътрешността на слънцата им.

Сели и Солимар се присъединиха към други зелени жреци и жрици. Всички инстинктивно разбираха какво трябва да направят. Закатериха се по високите дървета, отчупиха десетки малки фиданки, които растяха в цепките на покритата със златисти плочки кора, и внимателно ги понесоха надолу.

В други, по-нормални времена жреците изпращаха пратеници, които засаждаха нови горички на далечни планети, за да разпространят

разумните дървета из целия Спирален ръкав. Мисията на тези фиданки обаче бе съвсем различна.

Чрез телевръзката зелените жреци бяха научили от Нира за неотдавнашната битка на Голген. Джес и Ческа, адар Зан'нх, венталите и скитниците — всички те се приготвиха за новата битка на Илдира. И световната гора щеше да им помогне. Всички съюзници трябваше да действат сега, преди фероуите да започнат да унищожават империята в прилив на отмъстителност.

Сели отново погледна към небето и проследи с поглед безбройните венталски кълба, които се носеха надолу като буря от огромни дъждовни капки. Двамата със Солимар пристъпиха напред, като държаха току-що откъртените си фиданки. Поради връзката, която съществуваше между всички вердани, всяка деликатна фиданка бе също толкова важна част от световната гора, колкото и най-могъщото дърво. Всички те бяха едно.

Пред Сели се спусна венталско кълбо, широко колкото разперените ѝ ръце. Тя притисна една от тънките фиданки към издутия мехур и водата сама се разтвори и се завъртя напред. Сели постави фиданката в центъра на кълбото, където тя се зарея свободна. Водата засия и забълбука от жива енергия — верданското дърво и венталът се сляха в една по-голяма сила. Несъкрушима сила, надяваше се Сели.

Водната топка се издигна във въздуха и се зарея над дърветата. Солимар също постави фиданка в едно очакващо венталско кълбо и второто обгърнато дърво полетя, за да се присъедини към първото. Други зелени жреци пристъпиха напред и сториха същото; всеки от тях създаваше ново комбинирано елементално оръжие.

След като изпразни течния си товар във въздуха, Нико Чан Тайлар приземи „Водолей“. Десет други водоносци също кацнаха. Нико излезе от люка, следван от баща си Крим и още един възрастен мъж, когото някои от представителите на клановете разпознаха.

— Кейлъб Тамблин!

— Да, и аз влизам в тази проклета война след това, което ми сториха ония огнени чудовища, и след като убиха Ден.

Майка Алекса и отец Идрис излязоха да ги посрещнат заедно с бебето Рейналд, за което се грижеха по време на отсъствието на родителите му.

— Новите бойци винаги са добре дошли.

— Готов съм. — Кейлъб скръсти костеливите си ръце на гърдите си. — От мен ще има полза. Само почакайте и ще видите.

Бащата на Сели стисна ръката му.

— Радваме се, че сте с нас. И какво точно можете да правите?

Старецът май се смути.

Зелените жреци и жрици продължаваха да създават оръжия от фиданки и водни топки. Клонките се рееха във венталските си мехури, като едновременно извличаха и предоставяха енергия. Над короните на дърветата се издигнаха множество сребристи топки, отразяваха слънчевата светлина като мрежа от лъскави перли. Нико се загледа нагоре. Бадемовите му очи искряха.

— Красиви са.

— Да се надяваме, че на фeroуите няма да им харесат толкова — изръмжа баща му.

Когато всички комбинирани оръжия бяха готови, венталоверданските кълба устремно се понесоха към Илдира.

— Това ли е всичко? — Кейлъб Тамблин се оглеждаше несигурно. — Очаквах нещо да се случи.

— О, ще се случат много неща — предрече Сели.

— Много повече — добави Солимар. — Но ще се случат на Илдира.

Кейлъб потупа Крим по рамото.

— Тогава какво чакаме?

Нико вече тичаше към кораба си. Останалите водоносци правеха същото.

126. САРЕЙН

Двамата с Каин обмислиха плана си, като обърнаха особено внимание на прецизното изчисляване на времето. Чакаха бушуващият Базил да потегли за срещата си на четири очи с крал Питър на флагманския кораб на Конфедерацията; напуснеше ли Земята, щяха да разполагат с по-малко от два дни, за да свалят правителството на Ханзата.

Преди заминаването си Базил отново дойде в апартамента ѝ. Беше напрегнат и разтревожен. За щастие не поиска от нея секс; имаше наум нещо друго.

— Скоро ще празнуваме, Сарейн. Всичко ще си дойде на мястото. След като заставя Питър да осъзнае, че не може да ми се противопостави, в Ханзата отново ще се възцари ред.

Председателят не се опитваше да скрие ултиматума, който бе поставил на Питър — дори беше доволен от гениалното си хрумване да използва отдавна загубения брат на Питър като коз. Сигурен бе, че Питър ще се подчини на исканията му.

Сега стоеше толкова близо до нея, че създаваше впечатление за интимност, която Сарейн не желаше. Защо топлината на дъха му я накара да почувства студена тръпка по гръбнака си?

— Исках да те успокоя — продължи той и я докосна по рамото. — Когато се върна, ще се нуждая от помощта ти по-често. — Плъзна пръст по брадичката ѝ към високата ѝ скула. — Знам, че напоследък се държа студено с теб. Разсеяно. Но имам нужда да си до мен.

В ума на Сарейн бушуваше вихрушка от мисли. Базил наистина ли изпитваше поне искрица от някогашните си чувства към нея? Или просто отново я манипулираше? Не можеше да забрави изобличаващите записи, които бе скрил под възглавницата ѝ — недвусмислено предупреждение, че знае за участието ѝ в деяния, заради които може да я екзекутира. Сарейн примигна, когато през ума ѝ мина странна мисъл. Ами ако Базил не бе възнамерявал да я сплаши,

а да ѝ докаже *благосклонността* си — да ѝ покаже, че знае за прегрешенията ѝ, но иска да ѝ прости?

Той се усмихна, сякаш изведнъж му бе хрумнала някаква идея, но Сарейн бе сигурна, че го е планирал предварително.

— Докато ме няма, искам да пренесеш нещата си в стаите ми под земята. Остани с мен в безопасност в бункера. Ще сме заедно всеки ден.

Предложението му я разтревожи, но тя все пак кимна с престолен ентузиазъм. Не биваше да го предизвиква, не биваше да събужда подозренията му. Нямахше търпение да дочака мига, в който щеше да избяга от Земята.

— Нямам търпение — бе всичко, което каза.

— Добре. Ще очаквам с нетърпение да се видим.

Беше го убедила в искреността си.

— Довиждане, Базил.

Той тръгна към вратата, но на прага се поколеба. За един ужасен миг Сарейн си помисли, че ще се върне и ще я целуне... но той забързано излезе.

Да, наистина беше време да действат. Без колебания и без угризения.

127.

ЗАМЕСТНИК-ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ ЕЛДРЕД КАИН

Веднага щом корабът на председателя напусна космическия док в Дворцовия квартал, заместник-председателят Каин пристъпи към действие. Имаше да направи прекалено много неща за твърде кратко време.

Би предпочел Сарейн да е до него заедно с капитан Маккамон и цяла тълпа крещящи демонстранти, до един претендиращи, че са от Меча на свободата. Но в известен смисъл самостоятелните действия му осигуряваха по-голяма свобода сега, когато председателя го нямаше. Каин можеше да се залови за работа, без да се бои за безопасността на други хора. Така щеше да действа по-ефективно.

Адмирал Диенте беше мъртъв, загинал при опита си да направи всичко по силите си, за да изпълни нереалистичните очаквания на председателя. Каин не виждаше причина съпругата и децата му все още да се намират под домашен арест — разбира се, с изключение на това, че Ханзата не би искала да ги пусне на свобода, защото можеха да се разприказват. Все още затворени в своеобразната си килия, те дори не бяха разбрали за смъртта на адмирала; според Базил така щяха да са по-кротки. След като научеха за смъртта на Диенте обаче жена му и децата му щяха да имат да казват много неща, Каин бе сигурен в това.

Мина покрай стражите в комплекса с апартаментите без проблеми.

— Заповедта за задържането им е отменена — каза той и показа на стражите официално изглеждащ документ на Ханзата. При цялата бъркотия, която цареше на Земята, от известно време никой не се бе замислял за заложниците. Стражите свиха рамене.

Каин отвори вратата на апартамента и когато видя изненаданите измъчени лица на съпругата, дъщерите и сина, осъзна, че не е най-

подходящият човек, който да им съобщи съкрушителната новина. Никога не бе умеел да изразява топлота и състрадание.

Четиримата го гледаха.

— Да ни изведете оттук ли сте дошли? — попита съпругата и Каин се укори, че не си бе направил труда да научи името ѝ. — Някакви новини ли имате?

Той каза онова, заради което бе дошъл:

— С прискърбие ви съобщавам, че адмирал Естебан Диенте загина при изпълнение на мисия при кликисите. Това... се случи преди няколко седмици, но председателят реши да скрие тази информация от вас.

Съпругата избухна в плач, сякаш откакто бе видяла Каин, очакваше да чуе точно това. Младото момиче и дванадесетгодишното момче ахнаха и се развикаха невярващо; по-малката дъщеря не разбра какво става.

Каин се поколеба, после продължи:

— През цялото време ви държаха тук под фалшив предлог. Председателят Венцеслас ви взе за заложници, за да принуди адмирал Диенте да изпълнява заповедите му. Използва ви, за да гарантира верността на съпруга ви към Ханзата.

— Не, не, не! — изстена съпругата.

— Председателят не знае какво правя — продължи Каин. — Дойдох да ви освободя.

— Да ни освободите ли? — избъбри момчето. — Но къде да отидем? Това е нашият дом!

По-голямата дъщеря само примигна. Тя май бе единствената, която наистина му обръщаше внимание.

— Заложници ли сме били?

Той се опита да ги избута към вратата, която току-що бе отключил.

— Направил съм някои приготовления, но трябва да тръгнете, преди председателят Венцеслас да се е върнал. Когато разбере, че вече не сте в негова власт, нещата ще тръгнат на зло. Ще ви изпратя при група, наречена Мечът на свободата. Разкажете им историята си и те ще се погрижат всеки на Земята да разбере какво е сторил председателят на вас и на съпруга ви.

— Не, не, не! — прошепна съпругата. Каин не вярваше, че осъзнава какво ѝ казва. Прииска му се да бе довел Сарейн със себе си — навярно тя щеше да се справи по-добре.

— Елате.

От заминаването на председателя бе изминал по-малко от час.

В същата сграда Каин намери семействата на адмирал Пайк и адмирал Сан Луис, също взети за заложници като меч, издигнат над главите на двамата командири. След като съобщи на семействата, че ги освобождава, им обясни как да се свържат с двамата.

— Адмиралите са сред екипажите на ЗВС, които защитават Земята от лунните отломки. Кажете им, че сте свободни и в безопасност. Само когато разберат, че вече не ви грози нищо, съпрузите ви ще могат да следват съвестта си, вместо да се подчиняват на незаконни заповеди, за да ви предпазят — завърши Каин и реши да не съобщава на жената на Пайк, че съпругът ѝ е убил бившия председател Фицпатрик.

На лицата на заложниците се изписа недоверие, но големият син на адмирал Сан Луис кимна навъсено.

— Знаеш, че е вярно, майко. През цялото време ни лъжеха.

Все по-нетърпелив с всяка минута, Каин поведе всички към улицата.

— Председателят Венцеслас използва всеки от вас като разменна карта, която може да се пожертва без угризения. Кажете на света, че този човек не е подходящ да ни ръководи. А сега вървете. Вие — всички вие — сте оръжия, които Мечът на свободата може да използва, за да разреже мрежата на председателя.

Пулсът му се ускори от съзнанието за значимостта на това, което бе направил. Но за да постигне нужната критична маса, му трябваше катализатор — фокус. За щастие знаеше точно къде да го намери — в друга една килия.

През последните няколко дни председателят Венцеслас бе прекалено зает, за да планира зрелищна екзекуция за Патрик Фицпатрик и Зет Келъм. Не можеше да има по-добро време.

Каин крачеше по улиците и чуваше високите крясъци и жуженето на парализатори — все по-заетите чистачи се опитваха да

разпръснат демонстрантите. Добре! След като Мечът на свободата започнеше да излъчва разказите на семействата, превърнати в заложници, никой нямаше да може да спре недоволните.

Ако крал Питър искаше да работи с тях. Ако Сарейн успееше да го убеди.

Някои от протестиращите се бяха събрали пред безличната правителствена сграда, където държаха Патрик и Зет. Въпреки че ханзейските стражи отказваха да разкрият местоположението на който и да било затворник, демонстрантите бяха обградили всяка сграда, където можеше да се намират двамата, с надеждата да зърнат своите герои. Като се имаше предвид числеността на недоволните, все някои от тях трябваше да улучат правилния затвор.

Сигурен, че все някой сред тълпата ще го познае, Каин влезе в една сграда от другата страна на улицата, слезе два етажа под земята и тръгна по слабо осветен тунел, който водеше към затвора на Патрик и Зет.

Плочките на пода бяха бели, гладките стени — кремави, а таваните представляваха неугасващ поток от фосфоресцираща светлина. Нямаше и най-малката сянка. Чистачите бяха напълнили всички затвори с повишени мерки за сигурност още преди седмици и тези килии първоначално бяха предназначени за места за временно задържане на смутители на обществения ред, пияници и хулигани, а не за ръководители на опасни подривни групи.

Каин се приближи към бюрото на рецепцията. Двата униформени, които седяха там, незабавно застанаха мирно.

— Имам заповед да отведа двамата нови затворници, Патрик Фицпатрик и Зет Келъм, на място, което ще бъде запазено в тайна. Председателят иска да се заема с тази задача лично и без отлагане.

Патрик и Зет се намираха в съседни килии. Щом видяха Каин, и двамата скочиха. Той ги изгледа безстрастно през прозрачните бариери и изляз на стража:

— Какво чакате? Отворете!

— Не трябва ли да повикам въоръжен ескорт, сър? Те са опасни престъпници.

— Те са мой проблем. Вече съм уредил всичко необходимо.

Фицпатрик го изгледа войнствено.

— Какво, председателят не може ли сам да си върши мръсната работа? На главния площад ли ще ни екзекутирате? Или ще ни отведете в някоя тъмна стая, ще ни пуснете куршум в мозъка и после ще се отървете от телата?

— Нито едното, нито другото. Елате с мен.

Когато ги пуснаха, Патрик и Зет се прегърнаха.

— Къде отиваме? — попита Зет.

Заради стража Каин отговори:

— Постигнахме споразумение при закрити врати. Някои хора в правителството все още чувстват, че дължат нещо на баба ви.

Това сякаш укроти Патрик.

— Ще ви обясня по пътя — каза Каин. — Ако обичате, последвайте ме.

Патрик и Зет се погледнаха, после погледнаха празните килии и забързаха след него. Обърканият страж остана в коридора, за да заключи вратите.

Щом се отдалечиха достатъчно, Каин прошепна:

— Освобождавам ви. Председателят отсъства и нямаме много време.

Обясни им какво става и ги помоли да дадат насока на демонстрациите, да обърнат бъркотията в определена посока и да подготвят пътя за завръщането на крал Питър. Накрая стигнаха до една странична врата, излизаща в малка уличка.

— Слейте се с тълпата и станете невидими.

Двамата се поколебаха и той сложи ръка на гърба на Патрик и го бутна напред.

— Вървете!

Двамата побягнаха.

Останал сам, Каин почувства как от раменете му се смъква огромно бреме, което бързо бе заменено от тревожна топка в стомаха му. Не можеше да направи нищо повече. Останалото зависеше от тях и от Сарейн.

Той си придаде спокоен вид и бавно се запъти към рецепцията, която водеше към главната врата. Там завари побеснялата полковник Андез да спори със стреснатите стражи. За миг Каин се поколеба, после тръгна напред. Не очакваше, че ще го разкрият толкова скоро.

Двамата стражи го посрещнаха с голямо облекчение. Андез се обърна. Лицето ѝ пламтеше от ярост.

— Какво си въобразявате, че правите, господин заместник-председател?

Той я изгледа с твърд, нетрепващ поглед.

— А коя сте вие, че разпитвате заместник-председателя на Ханзата?

За миг тя се смути, но после избухна:

— Тези хора ми казаха, че сте преместили Фицпатрик и неговата скитническа курва от клетките им. Искам да видя разрешението ви. Покажете ми заповедта на председателя.

— Не сте вие тази, която да одобрява заповедите ми.

— Но тези двамата са изменници! Всички го знаят. Вината им е неоспорима.

— Никой не може да ви вини за разпалеността ви, госпожице Андез...

— *Полковник Андез!*

— ... но забравяте мястото си. Предупреждавам ви, че подобно поведение няма да бъде толерирано.

— *Мен ли предупреждавате?* — ахна тя. — Аз само защитавам Ханзата.

— Няма да е зле да си спомните, че има и други, които правят същото — каза Каин и излезе. Андез продължаваше да го гледа заплашително. Каин не се съмняваше, че ще съобщи на председателя за случилото се веднага щом той се върне.

Само че тогава щеше да е много късно.

128.

КРАЛ ПИТЪР

Както обикновено, Базил се държеше, все едно притежава Спиралния ръкав. Питър наблюдаваше как совалката на председателя се приближава към „Юпитер“ без военен ескорт, без шум и без заплахи. Откакто бе напуснал напрегнатото празненство в Двореца на шепота, Питър очакваше неприятностите, които щяха да последват. „И ето ги тук“.

На път към флагманския кораб Базил бе променил предварителния план — не че Питър остана изненадан, — за да демонстрира, че той е по-силният. Вместо пищен банкет с медии, служители по протокола и многобройна публика бе поискал частна аудиенция с Питър. И бе отклонил предложението да вземе Рори със себе си.

Не че имаше значение. На председателя нямаше да му хареса това, което Питър щеше да му покаже, както и да му го поднесе.

Адмирал Уилис поклати глава.

— Какво си мисли, като пристига по този начин? В малка совалка! Трябва да е дяволски сигурен, че няма да стреляте по него, сър.

— Наистина няма и той го знае.

Наблюдаваха как дипломатическият съд се откъсва от дреднаута на генерал Бриндъл и се запътва към техния. Председателят възнамеряваше да кацне на борда на „Юпитер“ след половин час — значително по-рано от първоначалната уговорка — и очакваше да го приемат без забавяне.

— Базил може да размахва юмрук колкото си ще, но това е само празен шум. Все още не знае, че това, с което възнамерява да ме изнудва, няма никаква стойност. — Питър стисна ръката на Естара. — Адмирале, оказва се, че подготвеният банкет няма да се състои. Можете ли да ни осигурите отделна зала за конференции? Нищо

особено — всъщност изберете най-безличното помещение, с което разполагате.

— Имаме много свободни стаи. Може да използвате дори някои килер, ако желаете — отвърна Уилис. Двама от офицерите на мостика се разсмяха и побързаха да го прикрият.

— Бих предпочел нещо по-близо до площадката за совалки. Да не задържаме председателя повече, отколкото е абсолютно необходимо, независимо какво има да ни каже.

Уилис избра една малка столова съвсем близо мястото, където щеше да кацне совалката. Придружени от ОХ, Питър и Естара влязоха в стаята, където хората от екипажа на Уилис забързано разчистваха и оправяха колкото се може по-добре.

— Моля, придружете председателя дотук веднага щом кацне — каза Питър. — Нямам представа какви придружители ще доведе, но искам поне по един наш страж на всеки от неговите. И искам поне двама конфедерационни войници на пост през тази врата.

След няколко минути изпълненият с нетърпение Базил Венцеслас влезе в столовата. Не си беше направил труда да доведе нито един войник или съветник.

„Наистина е арогантен“ — помисли си Питър.

Или пък Базил просто искаше на разговора да не присъстват абсолютно никакви свидетели.

Въпреки че поведението на председателя изглеждаше напълно делово, Питър го познаваше достатъчно добре, за да забележи почти недоловимите промени във външността му. Председателят изглеждаше малко уморен, дори в стрес. Огледа се и се намръщи неодобрително.

— Столова? Така ли ме посрещаш?

— Забрави за помпозността и церемониите, Базил. Да пристъпим към същината на въпроса. — И Питър спокойно седна на един твърд стол с лице към някогашния си учител и сегашно наказание. — Ще освободиш ли Патрик Фицпатрик и жена му?

— Това би било много мил жест — добави Естара. — Бихме предпочели да попитаме крал Рори лично, но вие, изглежда, сте го оставили на Земята.

Без да й обръща внимание, Базил стрелна Питър със смразяващ поглед.

— Наистина ли си си въобразявал, че ще доведе краля тук, където твоите конфедерационни наемници могат да го пленят съвсем лесно? Не бъди наивен!

— Няма смисъл да се дърлим. Кажете каквото имаш да казваш, Базил.

Председателят погледна масата, за да се увери, че е чиста, и отпусна ръка на нея. С другата си ръка извади от вътрешния джоб на самото си някакви документи.

— Това са генетични тестове — предположих, че ще ги поискаш. Те доказват, че Рори е твой брат, но подозирам, че вече го знаеш. — Сивите му очи се присвиха. — От теб зависи какво ще се случи с него. Мога да уредя да го сполети нещастен случай, дори убийство, и да припиша вината на Меча на свободата. — Тази идея сякаш особено му допаднаше. — Ще го убия без колебание, ако не се държиш възпитано.

— Да се държа възпитано ли? Това пък какво означава? — Питър не можеше да повярва, че Базил все още се отнася с него като с уплашено дете. Базил Венцеслас наистина бе регресирал твърде много.

— Означава, че ще абдикираш. Ще спреш този абсурден метеж, който отслабва истинското правителство на човечеството. Ще разпуснеш Конфедерацията, така че разпръснатите колонии и скитническите кланове да се върнат в Ханзата, където им е мястото.

И ще се съгласиш на всичко това сега, преди края на тази среща.

Питър въздъхна.

— Това ли е всичко? — Почука с пръст по документите. — Значи няма да се съгласиш дори да ме оставиш да направя независими тестове за ДНК с мои собствени специалисти?

Несериозният отговор ядоса Базил.

— Няма да губя повече времето на човечеството. Ти ме застави да го направя, Питър. Кръвта на крал Рори ще е по твоите ръце. Кръвта на собствения ти брат.

И скръсти ръце, сякаш току-що бе обявил мат.

За негова изненада обаче Питър се разсмя.

— О, Базил, самият ти си ме учил как се управлява. Животът на едно момче не си струва всичко, което е заложено на картата.

— Не те бива в блъфирането. Знам, че няма да изоставиш брат си. Помни ми думата, Питър: или влез в крачка, или Рори ще умре.

— Моят брат Рори умря преди много години, когато *ти* го уби.
— Питър се опита да придаде на гласа си същата желязна нотка, която звучеше в гласа на Базил. — Признавам, че номерът беше добър и за известно време имах съмнения, но сега имам неоспоримо доказателство. Взех проба от неговото ДНК от една вилица. Твоят марионетен крал не е мой брат, независимо колко много може да искам да го повярвам. Гените ни не съвпадат. Той е самозванец и пионка, също като мен.

— Не се опитвай да ме надхитриш. Не би могъл да поемеш този риск.

Питър погледна невъзмутимото учителско компи.

— Ако искаш, мога да накарам ОХ да ти покаже резултатите от сравнението на нашето ДНК. Истинското сравнение. — Изгледа намръщено фалшивите документи, донесени от Базил. — Това момче ми е роднина не повече от теб. Не можеш да го използваш срещу мен.

Председателят внезапно се изправи. В стаята нямаше никой, който дори да се преструва, че го подкрепя.

— Стъпваш на опасна почва, Питър. Това е последният път, когато ме вбесяваш.

— Ако получавах по един варел екти за всеки път, когато го казвате... — подметна Естара.

Той се обърна към нея с обляно от странна червенина лице.

— На твое място нямаше да съм тъй надменен. — Зъбите му се оголиха в злобна, вълча усмивка. — Не забравяй, че сестра ти Сарейн е в моя власт.

Тръгна с широки крачки към вратата и мина като вихрушка покрай двамата конфедерационни стражи, застанали отвън.

129.

САРЕЙН

Отсъствието на Базил предоставяше на Сарейн най-добрата възможност да избяга и да обърне ситуацията срещу Ханзата.

Освобождаването на Патрик Фицпатрик, както и на семействата, взети за заложници, щеше сериозно да подкопае авторитета на председателя, но нямаше да е достатъчно, за да осигури трайна промяна. Сарейн трябваше да убеди краля да се завърне без бавене.

Ако заподозреше какво прави, Базил щеше да я убие.

Бе казал, че иска да е до него, че иска да се премести на сигурно място в подземния му бункер. Ако се обърнеше срещу него сега, когато бе направил великодушен — според него — жест, Базил щеше да го изтълкува като върховно предателство.

Трябваше да се махне оттук.

Заклучи вратата на апартамента си, въпреки че не очакваше някой да подслушва. Все пак запази гласа си тих, докато изпращаше сигнала — използва личния код, който Рлинда Кет ѝ бе дала на срещата им в кафенето. Молеше се информацията на Каин да е точна и капитан Кет да е все още на Земята.

Набитата жена отговори почти незабавно.

— О, чудесно е, че те чувам, Сарейн. Съжалявам, че нямахме време да те посетим. Тук нещата са по-зле от всякога. — Усмихна се. — Значи най-после реши да приемеш предложението ми?

До нея на екрана се виждаше капитан Робъртс.

— Не ми допада да седя тук и да чакам някоя скала да падне от небето и да ме смаже — продължи Рлинда. — Смятахме този следобед да се махнем. Рано или късно все някой ще ни забележи.

Сарейн си пое дъх и вложи в гласа си увереност, която не изпитваше.

— Искам да ме отведете на флагманския кораб на крал Питър. Имам да обсъдя с него няколко делови въпроса. В крайна сметка ти си

търговският министър на Конфедерацията, а аз съм посланикът на Терок.

Рлинда се подсмихна.

— Радвам се да видя, че ти е останала някаква решителност.

Сарейн наведе изпитото си лице по-близо до екрана.

— И трябва да го направим бързо. Нямаме време за губене. Къде ще се срещнем?

— Кога ще си готова да тръгнеш?

— Веднага.

— Е, това е наистина бързо — отсъди Рлинда и даде координатите на мястото, където бе кацнала „Сляпа вяра“.

Макар че бе взела решението си, Сарейн се поколеба, преди завинаги да напусне апартамента си. Да, двамата с Каин наистина бяха заговорничили да свалят председателя, но като се вземеха предвид алтернативите, това навярно бе единственият начин да спаси живота си. Бе прекарала с Базил толкова много години. Той я бе превеждал през бурните води на междупланетната политика. Сега обаче искаше да си отиде у дома.

Почувства пробождане в сърцето — повече за онзи Базил, когото си спомняше, отколкото за този, когото напускаше сега, — върна се пред комуникационния екран и го включи, за да запише съобщение. Последното си съобщение. Макар че се боеше от Базил, съвестта ѝ диктуваше да го направи.

Заговори от цялото си сърце:

— Базил, когато се върнеш на Земята, няма да ме завариш тук. От години се мъчех да не забелязвам погрешните ти решения, но повече не мога да поддържам политиката ти. Твоята Ханза е покварена. Тя потъпква правата на същите тези граждани, на които трябва да служи, и аз повече не мога да бъда част от нея.

На устните ѝ се появи горчиво-сладка усмивка.

— Оценявам всичко, което навремето направи за мен. Макар да съм сигурна, че никога няма да го повярваш, наистина те обичах. Може би все още те обичам по някакъв начин, но не мога да търпя това, в което си се превърнал.

Очите ѝ плувнаха в сълзи.

— Всичко, което се случи оттук нататък, ще е в резултат на твоите собствени действия. Сбогом, Базил.

Спря записа и нагласи устройството да се задейства според близостта на получателя. Щом Базил се върнеше в Двореца на шепота, автоматичната система щеше да прехвърли записа в собственото му комуникационно устройство.

Дотогава Сарейн щеше отдавна да е заминала и в безопасност.

130.

КРАЛ ПИТЪР

Всички погледи бяха приковани в командния монитор на „Юпитер“ и по-точно в дипломатическата совалка на председателя, докато тя се откъсваше от дреднаута и се приближаваше към групата кораби на ЗВС. Адмирал Уилис се навъси.

— Не мога да кажа, че ми е неприятно да го видя да се омиа, и то така сърдит, но да си тръгне, без дори да се сбогува? Мислех си, че може да ми подари златен часовник за всички тези години предана служба.

Обърна се към краля.

— И така, какво искаше тоя перко?

Питър стисна устни. На този етап не бе казал на никого истината за Рори, защото това щеше да го принуди да разкрие и собствения си скромнен произход — да признае, че и самият той е самозванец.

— Просто си придаваше важност, но не успя да постигне желаното въздействие.

Когато Базил излезе от столовата, Питър си позволи да загуби няколко секунди, за да се успокои, преди да излезе на мостика. Естара изказа опасенията си:

— Не можеш да му позволиш да убие клетото момче дори и да не е истинският ти брат.

На устните на Питър се появи мрачна усмивка.

— О, Базил няма да го убие. Няма да има никаква полза от това. Като разменна карта Рори е безполезен. Единственото, което може да направи, е да продължи да служи на Базил като марионетка.

— Наистина ли си готов да поемеш този риск? Познаваш председателя! Като нищо ще го убие от чиста злоба.

Питър знаеше, че е права, и почувства как в гърлото му засяда буца.

— Рори — или каквото му е истинското име — може да е само марионетка в ръцете на Базил, но той е като мен — вероятно са го

прибрали от улицата и са го принудили да играе роля. Базил дърпа конците и всичко зависи от това колко добър актьор е момчето. Разбирам какво преживява. Не се тревожи, няма да оставя да го убият само заради мен.

— Всъщност се тревожа повече за Сарейн — призна тя.

— Аз също.

Сега, застанал на мостика на „Юпитер“, Питър наблюдаваше как адмирал Уилис тихо беснее срещу отдалечаващата се дипломатическа совалка. След един дълъг миг напрегнато мълчание тя замислено се обади:

— Знаете ли, един-единствен язерен изстрел може да реши много от проблемите ни.

— Не мога да кажа, че тази мисъл не ми е хрумвала и на мен, адмирале. — Питър знаеше, че самият Базил би постъпил точно така — и че вече го е правил, с Морийн Фицпатрик и с устатия архиотец. — Но ако си възвърна властта чрез открито убийство, тогава какво ме отличава от Базил? Не мога да убия някого просто защото не го харесвам, или защото е лош, или защото е застанал на пътя ми.

Но пък това би било толкова лесно и експедитивно решение.

Само че цената, която трябваше да плати по-късно, щеше да доведе до неговия упадък така, както бе покварила Базил Венцеслас, превръщайки го от способен лидер в чудовище. Питър въздъхна.

— Като крал съм длъжен да давам личен пример. Не мога просто да нахлуя и да обявя на населението на Земята какво е добро за него. Те сами трябва да се отърват от Базил.

— Знаеш, че навсякъде има протести — обади се Естара. — Патрик Фицпатрик разбуни духовете много сериозно. Какво лошо има да се възползваме от това?

Питър бе наблюдавал по новинарските мрежи как демонстрациите стават все по-силни и разпалени дори през краткото време, което бе прекарал в системата на Земята. Осъзна, че хората може да са готови за промяната.

— Може би си права.

Дипломатическата совалка продължаваше да се отдалечава. Адмирал Уилис не коментира решението на краля. Единствените й думи бяха:

— Все едно, вече излязоха от обсега ни.

131.

ПАТРИК ФИЦПАТРИК

След като заместник-председателят Каин ги освободи, най-рационалният, логичен и благоразумен курс на действие на Патрик и Зет би бил да откраднат някой малък космически кораб и да се отправят към съдовете на Конфедерацията.

Но Патрик не беше нито в рационално, нито в логично, нито в благоразумно настроение.

Каин им бе казал как могат да помогнат да свалят председателя и тази възможност просто бе прекалено ценна, за да я пропуснат. Патрик все още разполагаше с контактите, оставени от баба му, както и с голяма част от фондовете. Беше време да рискува всичко.

— Все още не мога да убедя самата себе си, че това не е някакъв номер. — Зет предпазливо се огледа. — Какво печели заместник-председателят от това?

— Той е умен. Вижда, че председателят е повел всички към ръба на бездната, и не възнамерява да е една от овцете, които ще паднат оттам.

Навсякъде по претъпканите улици и площади имаше демонстрации на Меча на свободата. Патрик забеляза, че протестите са станали по-ярошни през дните, изминали от арестуването им, и не можеше да не остане доволен.

— Май нещата са загрубели, и то много — отбеляза той.

Докато си проправяха път сред демонстрантите и крещяха в общата вълна на все по-силен гняв, той с изненада чу как някой вика:

— Вижте! Това е Патрик Фицпатрик! Свободен е!

— Чух, че са ги екзекутирали.

— Сигурно са избягали.

— Той ни показва доказателствата срещу председателя!

— Председателят Венцеслас уби баба му.

Патрик потръпна — не беше сигурен, че иска да привлече толкова много внимание, но вече нищо не зависеше от него: бяха го

забелязали прекалено много хора, така че реши да се възползва от тази възможност. Вдигна ръце, докато виковете, оповестяващи неочакваната му поява, се разнасяха все по-нататък сред хората. Шумът донякъде утихна, макар че демонстрантите в краищата на тълпата все още нямаха представа какво става.

— Да, вече не сме в затвора и трябва да продължим работата си. Всички вие сте част от решението на проблема.

— Как да помогнем? — извика някой.

— Трябва ни безопасно място — каза Зет, усмихна се дяволито и добави: — И комуникационно устройство. Време е да съборим председателя и да върнем крал Питър. Председателя го няма, така че момент е идеален.

Патрик се почувства замаян от въодушевление при мисълта за това, което можеше да направи за успеха и какво би направила Мадам Бравата, ако беше тук. И да, изпита и задоволство, че може да накара председателя да си плати за смъртта ѝ.

— Имам план.

Тълпата ги повлече със себе си. Дори някакви стражи на Ханзата да бяха тръгнали по петите им, демонстрантите щяха да ги защитят. Тази мисъл го накара да изпита странно чувство на могъщество.

За отрицателно време групата ги отведе до една малка сграда и им даде компютри и достъп до комуникационните мрежи. Докато кипеше от яд в килията си, Патрик бе мислил отново и отново за нещата, които все още не беше казал. Бе репетирал речта си наум, бе придавал на гнева си форма и бе подбирал думите си така, че да водят към една цел.

Сега най-после му се удаваше още една възможност. Той даде свобода на мислите и въображението си с ново излъчване, в което призоваваше всички жители на Земята да се вдигнат на оръжие.

132.

ДЖЕС ТАМБЛИН

Джес и Ческа поведоха Слънчевия флот и корабите на Конфедерацията към Харибда, за да направят там последните приготовления. Обгърнати от блещукаща прозрачна мъгла от енергия, двамата стояха в командното ядро на флагманския кораб на мага-император.

Това, което някога бе първичен океан, населяван от безброй водни същества, сега приличаше на изгорена пустиня. Но Джес и Ческа бяха проникнали през кората до подземните пластове, които бълбукаха от горещи води. Няколко от преданите водоносци на Джес бяха върнали жива вода и тук като част от мисията си. И тази вода се беше умножила. Сега хиляди дървета-мехурчета се изливаха през открития космос от Терок, придружавани от корабите на водоносците.

Битката на Голген бе нанесла тежки щети на много от корабите на Слънчевия флот: по корпусите им имаше следи от обгаряния, слънчевите им платна се бяха превърнали в дрипи, но въпреки това бойните лайнери все още представляваха впечатляващ флот, особено с всички конфедерационни кораби, които се бяха присъединили към тях.

Многобройните кораби се спуснаха към планетата. Адар Зан'нх гореше от желание да се изправи срещу фeroуите и Джес го увери, че процесът ще е съвсем кратък.

— Венталите знаят какво да правят.

Зан'нх стисна и отпусна юмруци.

— Прибързаното втурване в битка често е план за сигурно поражение. — Говореше така, сякаш го напомняше сам на себе си.

— Дайте шанс на новата идея на Кото Окая — каза Съливан Голд. — Звучи ми като нещо, което би могло да хрумне на Табита Хък.

Адарът го погледна, усмихна се и кимна.

Венталите се вълнуваха и ликуваха. Корабите закръжиха ниско над блестящите езера и възобновените вентали в тях забълбукаха.

Венталска вода се издигнаха във въздуха като фонтани и се разпръснаха във фина пяна. Живата мъгла обгърна всеки боен лайнер и всеки скитнически кораб в пашкул от влага, който заблестя на слънчевата светлина.

Чрез своите вентали Джес и Ческа инструктираха водните същества да следват формите, които бе създал Кото, и да се превърнат в замръзнали снаряди. Корабите събраха още венталска вода в товарните си помещения и екипажите заредиха ледените снаряди.

Към редовете им се присъединиха и стотици блестящи като перли дървесни мехури, които бяха долетели от Терок. Приличаха на капчици от пяната на някакъв космически прилив и в сърцевината на всеки имаше по една малка, но жизнеспособна фиданка. Нико Чан Тайлар и останалите доброволци от водоносаческия екип на Джес ги следваха със своите кораби.

Джес чувстваше как могъщите вентали пулсират в тялото му, готови да предизвикат враговете си.

— Превъплътеният фероуи може да бъде унищожен, а другите фероуи — *контролирани*, точно като хидрогите. Но няма да е лесно.

Ческа го хвана за ръка и той почувства как между двамата изпращава енергия. Ческа се обърна към мага-император:

— Ние ще поведем нападението. Превъплътеният фероуи е толкова наш враг, колкото и ваш.

Излязоха през въздушния шлюз и се стрелнаха в космоса, в пласта влага, който обкръжаваше бойния лайнер. Привлякоха капчиците около себе си и си създадоха нов венталски кораб.

Всички кораби бяха забулени в мъгливи щитове.

Яркото кълбо-мехур летеше пред тях и сияеше като Пътеводна звезда.

Водеше ги към Илдира.

133.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

— Мразя буболечките — заяви Тасия и затвори люка на товарния кораб. Вече напускаха главната небесна мина на Голген. — *Наистина* ги мразя. И ти ще ги намразиш, Кото, веднага щом ги опознаеш.

Кото Окая седеше на мястото на втория пилот и гореше от нетърпение да потеглят.

— Това, надявам се, не означава, че имаш задни мисли и би предпочела да хукнеш да се биеш с фeroуите. Трябва да изпробваме кликиската сирена.

— Нямам никакви задни мисли. Ненавистта ми към тия буболечки само ми дава още по-силен повод да ги смажа. Всичко зависи от нас.

Джес и Ческа, Илдирийският слънчев флот и цял куп скитнически доброволци бяха отпрашили към Илдира. Тасия се надяваше, че Роб, адмирал Уилис и онези конфедерационни кораби, които се бяха притекли на помощ на Земята, постигат целите си, без Голямата гъска да им се пречка.

Това оставяше тяхната групичка — с новата играчка на Кото — да се заеме с цялата кликиска раса. Чудесно! Точно в областта на Тасия.

Кото обаче бе настоял неговите компита изследователи да дойдат с тях в случай, че се наложи да модифицират устройството по време на полета. След като тези двамата щяха да се присъединят към експедицията, ДД също бе помолил да ги придружи. А с ДД дойдоха Орли Ковиц и Хъд Стайнман. Тасия нямаше нищо против: всички те бяха помогнали при създаването на сирената.

Часовете се нижеха един след друг. Кото прекарваше по-голямата част от времето си в задната част на кораба заедно с трите компита — човъркаха това-онова по сирената и правеха диагностични тестове. Приборът представляваше акустичен предавател с диаметър около метър, съставен от най-различни компоненти и електронни вериги,

взети от друго оборудване. Тасия не се съмняваше, че ще проработи. Играчките на Кото обикновено работеха.

Кото потупа вдлъбнатата чиния и обясни:

— Един вой на тази сирена ще обезвреди цял кликиски кошер, поне временно. Ако една група насекоми е контролирана от мислите на едно-единствено люпило и успеем да зашеметим това люпило, като претоварим канала му за получаване на информация, всички те би трябвало просто да замръзнат.

— Начинът ти на мислене ми харесва — реши Тасия.

— Не знам точно как са свързани отделните кошери. Може да ни се наложи да го направим няколко пъти.

— Проба — грешка, Кото. Ще успеем.

Въпреки целия си гений Кото не се бе замислял как да проведат действителното изпитание. Предполагаше, че просто ще се спуснат над завладяната от кликисите планета, ще кацнат насред жужащия кошер и ще пуснат сирената.

— Прекалено е рисковано при положение, че дори не знаем дали сирената ще проработи — отсече Тасия. — Остави ме да помисля. Бездруго не ти е работа да съставяш военни планове.

По време на продължилото цял ден пътуване Тасия свърза устройството с предавателните системи на кораба, за да могат да пуснат сирената, като използват едновременно електромагнитното излъчване и акустичните вълни от външните високоговорители. Не беше нужно да кацат, а освен това така можеха да запазят маневреността си. По един или друг начин буболечките щяха да чуят сирената.

Тази проба щеше да им даде истински, определен отговор съвсем скоро... или на Тасия щеше да ѝ се наложи да си пробива път с бой и да бяга така, сякаш по петите ѝ е самият дявол.

Най-после корабът пристигна на Ларо — планета, от която Тасия имаше само неприятни спомени. Тя се спусна по-близо, напрегнала всичките си сетива и готова да се измъкне от всички кликиски кораби, които бе сигурна, че ще завари тук. Не можеше да се отърси от спомена за последното си преживяване с буболечките, на Пим.

За нейна изненада обаче в планетарната орбита не видяха нито един извънземен съд. От кликиските кораби нямаше и следа.

Орли и Стайнман дойдоха в пилотската кабина, очевидно разтревожени.

— Никого ли няма? — попита старецът.

— Възможно ли е да е някакъв трик? — попита Орли. — Крият ли се?

— Защо им е да се крият от нас? — зачуди се Тасия. — Не, тук става нещо друго.

Сензорите с висока резолюция ѝ показаха колко огромен е кошерният град долу — над десет пъти по-голям от първоначалното човешко селище и много по-впечатляващ от онзи, който бе видяла на Пим.

— Люпилото май е имало много работа.

Въпреки размерите на кошера обаче не засече никакви съобщения, термални лъчения или признаци за каквато и да било дейност.

— Този град е изоставен — обади се Кото. — Всички кликиси ли са го напуснали?

— Но къде биха могли да отидат? — Тасия продължаваше да изучава пустия град. — Това изобщо не ми харесва.

ДД също влезе в претъпканата кабина.

— Намерихте ли някаква следа от Маргарет Коликос? Сигурен съм, че ще ни посрещне с радост.

— Няма следа от никого и нищо, ДД. — Тасия продължаваше да се движи по курса, все тъй нащрек. — О, какво толкова, по дяволите! Хайде да я направим тази проверка. Тъкмо ще разберем дали там долу има нещо. Всички си сложете коланите в случай, че ми се наложи да полетя по-интересно.

Насочи кораба през бледото небе на Голген толкова бързо, че остави зад себе си ярка йонна следа.

— Това би трябвало да ги разчисти от пътя ни, ако си държат очите отворени тия буболечки. Ей, има ли някой?

Корабът изрева над огромния кошерен град и почти забърса върховете на неравните кули.

Нищо не ѝ отговори. Нищо не се показва да ги види.

Тасия зави и мина над града втори път. Ръката на Кото стоеше в готовност върху бутона на сирената, но и сега не се появиха никакви кликиси. Нито един.

Най-после Тасия събра кураж и кацна на мястото, където някога се издигаше човешката колония, където се бе сражавала с буболечките и бе спасила малкото оцелели заселници. Замръзна в напрегнато очакване, нащрек за всяко движение. Пак нищо.

Най-после отвори люка и остави сухия въздух и жълтеникавата слънчева светлина да нахлуят в кораба. Ларо бе съвсем безмълвна. Съвсем празна.

— Шиз, къде са отишли, по дяволите?

134. САРЕЙН

Веднага щом Сарейн се качи на „Сляпа вяра“, капитан Робъртс излетя, без да си даде труд да поиска разрешение, и бързо се отдалечи, като пренебрегваше яростните викове от земните контроли. Така или иначе, със заплахата от сблъсъци с още отломки и целия хаос от разузнавачески кораби, които се опитваха да защитят Земята, никой нямаше време да се занимава с един малък нерегистриран кораб.

Седнала на удобното пътническо място, Сарейн с наслада вдишваше аромата на новия кораб: тапицерията, полировката на палубите и преградите, въздуха, нахлуващ от наскоро регулираните рециклатори. За нея това бе вкусът на свободата.

— Трябва внимателно да изчислим времето — каза тя. — Трябва да сме сигурни, че Базил е напуснал „Юпитер“, преди да оповестим присъствието си и да помолим за убежище.

— Ще внимаваме — обеща капитан Робъртс.

Сарейн преглътна. В гърлото ѝ бе заседнала буца.

Сега, когато бе напуснала Земята, се боеше повече за заместник-председателя Каин, отколкото за себе си. *Той* бе останал там. *Той* трябваше да се изправи лице в лице с Базил.

— Капитан Кет, тревогите ни съвсем не са свършили. — Тя затвори очи, отпусната на удобната седалка, и почувства как корабът вибрира, докато Робъртс се отдалечаваше от Земята. — Просто ме отведете при сестра ми и крал Питър. Те са тези, с които трябва да говоря.

Като избягваше малките скални късове, които продължаваха да се носят към планетата, „Сляпа вяра“ се издигна в орбита. Тримата изчакаха на безопасно разстояние от дреднаута на генерал Бриндъл; наблюдаваха монитора и как дипломатическата совалка на Базил напусна „Юпитер“ и се върна на него.

Щом пътят се разчисти, капитан Робъртс насочи „Сляпа вяра“ към корабите на Конфедерацията. Рлинда натисна един транспондер и

зачака да ѝ отговорят.

— Говори търговският министър Рлинда Кет. Имам новини и гост за крал Питър и кралица Естара.

Огромните врати на корпуса на флагманския кораб се отвориха, за да ги пропуснат, и Робъртс опитно вкара „Сляпа вяра“ в хангара.

Сарейн слезе от кораба. Чувстваше се силна, по-силна, отколкото си спомняше да е била от много дълго време. И изведнъж осъзна, че никога не е напускала дома си. Че си е вкъщи.

Чакаха я крал Питър... и кралица Естара. *Естара!*

Със сестра ѝ бяха толкова различни. Сарейн бе амбициозна, развълнувана от перспективата за власт и придружаващите я церемонии, паради и почести, докато движещата сила в живота на Естара открай време бе по-скоро любовта към семейството ѝ — и преди, и след като се омъжи за Питър, — отколкото желанието за влияние, авторитет или богатство.

На Естара ѝ бе отнело години да убеди сестра си, че Базил не е мъжът, за когото го мисли; беше се опитала да я убеди да избяга с тях, когато хидрогите нападнаха Земята. „Какво ли щеше да се случи — зачуди се Сарейн, — ако онази нощ бях променила решението си и се бях върнала на Терок? Дали Базил щеше да загуби властта, в която така отчаяно се е вкопчил, преди да причини още вреди?“

Каква ирония — Естара, която никога не бе жадувала за власт, вече не бе кралица марионетка, а истинска кралица, защото искаше да помогне на хората. „Кралица на Конфедерацията!“ И ако зависеше от Сарейн, малката ѝ сестричка и Питър скоро щяха да приобщят към тази Конфедерация и Земята. Ако успееше да ги убеди да действат. Ако ѝ повярваха.

Устните ѝ се извиха в колеблива усмивка.

— Здравей, сестричке...

Естара се втурна към нея.

— Напусна ли председателя най-после? На вечерята разбрах, че искаш да ми кажеш нещо! Ще останеш ли? Той заплаши, че ще те убие... толкова се радвам, че си в безопасност!

Питър беше по-предпазлив.

— Базил току-що си тръгна. Не се поддадох на номерата му. Да не те е изпратил, за да ни накараш да променим решението си?

— Не, той няма представа, че съм тук — и там е цялата работа — отвърна Сарейн и изправи рамене. — Тук съм, за да ти помогна да си върнеш трона. Ако поне малко те е грижа за Земята, трябва да действаш *сега*. Предложението ми интересува ли те?

135.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

По време на цялата извънредно неудовлетворителна среща с Питър Базил не бе спрял да стиска зъби. Нямаше търпение да се върне на Земята. Достатъчно време бе загубил с този безнадежден опит и сега трябваше да планира следващия си ход. Докато совалката се отдалечаваше от дреднаута на ЗВС, сърцето на Базил се блъскаше в гърдите му, а главата му се пръскаше. Нямаше достатъчно доверие на никого, за да сподели тревогите си — дори на пилота си, дори на генерал Бриндъл. На никого. Трябваше да предприеме извънредни действия, за да оправи нещата.

Питър бе осуетил хитростта му с крал Рори. Базил бе отишъл на срещата с очакване да го изработи и да го застави да се предаде, но не се беше получило. Открадната вилица — колко глупаво! Но знаеше, че Питър вече не изпитва нито капка съмнение. Пред очите на председателя подскачаха червени и черни петна.

Значи трябваше да използва Сарейн като разменна монета. Сестрата на Естара бе последният коз, който му бе останал. На част от него тази перспектива не й допаднаше и той се надяваше, че няма да му се наложи да убие Сарейн... но бе започнал да вярва, че и по тази линия няма да излезе нищо.

Когато се върна на Земята, установи, че ситуацията се е влошила още повече.

Докато дипломатическата совалка се приближаваше към Дворцовия квартал, личният му комуникатор иззвъня — предаваше активирано от близостта му съобщение по частния му канал. Беше от Сарейн.

Докато го прослушваше, Базил едва успяваше да си поеме дъх. „Твоята Ханза е покварена — казваше тя. — Повече не мога да бъда част от нея“. Поредната предателка, поредната страхливка, която го изоставяше! „Всичко, което се случи оттук нататък, ще е в резултат на

твоите собствени действия“. Воят на чувства в главата му удави всяка рационална мисъл. „Сбогом, Базил“.

Повлечен във вихър от мълчание, той слезе от совалката. Едва успяваше да си поеме дъх. Бе направил всичко за Сарейн — отново я бе дарил с благосклонността си, бе ѝ показал колко я цени. Дори бе простил доказаното ѝ предателство и я бе помолил да го придружи в безопасния му подземен бункер. Тя нямаше представа, че може да му се наложи да я използва като заложница. Защо се бе обърнала срещу него, след като ѝ бе дал толкова много шансове? При по-различни обстоятелства Сарейн можеше да има цялата Ханза!

„Сбогом, Базил“.

Полковник Андез се завтече да го посрещне.

— Господин председател, най-после се върнахте! Възникна криза, докато ви нямаше.

„Повече от една“ — помисли си той. Цялото му тяло бе сковано, всичките му мускули се бяха напрегнали до предела на силите си. Имаше нужда да излее гнева си върху някого; обърна се, бърз като усойница. Андез веднага отдаде чест и той си пое дъх, доволен да види, че все някой се държи така, както подобава.

— Сега пък каква криза?

Тя бе видимо разстроена.

— Вие ли дадохте заповедта, господин председател? Вие ли упълномощихте заместник-председателя Каин да освободи Патрик Фицпатрик и жена му? Никой не знае къде са и какви подривни дейности извършват в момента.

Това го изненада. Беше толкова съсредоточен върху неподатливостта на Питър и предателството на Сарейн... но сега *и Каин*? И Фицпатрик е на свобода?!

— За какво говорите?

— Заместник-председателят Каин ги освободи. Заяви, че има пълномощия. Освен това е освободил и семействата, които бяхте взели за заложници — семействата на адмиралите Диенте, Пайк и Сан Луис. Сега са на свобода и ви заклеймяват по всички новинарски мрежи! И никой не може да открие заместник-председателя.

Базил твърдо потисна гнева си.

— Очевидно със заместник-председателя Каин трябва да обсъдим някои неща. *Намерете го*. Доведете го в бункера ми.

Андез изглеждаше изпълнена със самодоволна радост.

— Да изпратят ли хората си да потърсят и Фицпатрик? Ако действаме бързо, можем да го арестуваме...

— Това не влиза в задълженията ви, полковник Андез. — Не смееше да признае, че в бронята му се е появила още една пукнатина — още един изменник сред доверения му кръг. — Аз ще се погрижа. Засега ме придружете до щаба ми.

Трябваше да отиде някъде далече от лудостта, някъде, където да може да помисли, където да може да контролира всички подробности.

— Слушам, сър. — Тя го поведе към бронираното срещу ракетомети превозно средство, което щеше да ги транспортира от площадката за приземяване. Въпреки че маршрутът, който бе избрала, заобикаляше най-лошите демонстрации, Базил се смая от самия брой на всички тези глупаци, които настояваха за оставката му и за връщането на крал Питър. Хората, които имаха прекалено много време и твърде малко ум, бяха готови да тръгнат след всеки харизматичен водач, обещал да промени живота им към по-добро.

Извърна се от прозореца, от гневните лица и крещящите усти, от *сганта*. Искаше му се да разполага с десетки хиляди войници под командването на Андез, за да арестува всички тези демонстранти. Но нямаше полза да продължава с наказанията. Зашеметяванията, побоите и арестите само ги разяряваха още повече.

Защо обвиняваха него, след като всичките проблеми идваха от хора, които *не* го слушаха? Наистина ли си въобразяваха, че председателят би могъл да *преговаря* с огнените същества или с разярения илдирийски адар?

Сарейн и Каин трябваше да ги знаят тези неща, но ето че и те го бяха изоставили. Очевидно бе арестувал погрешния предател... или просто не бе арестувал всичките. Защо хората, които бяха най-близо до него, неизменно бяха склонни към слабост и предателство? А Сарейн...

„Сбогом, Базил“.

Да, наистина искаше да слезе под земята.

Андез и четирима стражи го придружиха през проверките за сигурност в сградата на щаба и до асансьора, който щеше да го свали до кабинета му дълбоко под пирамидата на Ханзата.

Но щом асансьорът започна да се спуска, зазвъняха осигурителни аларми. Андез докосна комуникационния чип в ухото си и се заслуша, после пребледня. Базил — мразеше останалите да знаят повече от него — веднага попита:

— Какво става?

— Чужд флот току-що е навлязъл в системата. Сензорите са засекали единадесет огромни кораба.

— Какъв чужд флот? Чий? — И, запита се той, точно колко голямо е „огромен“?

Асансьорът спря, вратите се отвориха със свистене. В подсиления команден център техниците тичаха от станция на станция. Алармите пищяха оглушително. Екраните показваха образи от космоса.

Базил избута един техник настрана и седна пред главния екран. Какво търсеха кликсите тук, по дяволите? Това да не би да беше закъснял отговор на нескопосаната офанзива на генерал Ланиан на Пим? Опита се да се съсредоточи.

Единадесетте извънземни кораба се приближаваха, напълно безмълвни и абсолютно ужасяващи.

Срещу такива създания дипломатическите и административните му умения бяха напълно безполезни. Адмирал Диенте бе доказал, че човек не може да преговаря с кликсите — че те не разбират човешките мисли и очаквания. Те не играеха по същите правила. Просто искаха да унищожат всичко, което се изпречи на пътя им.

И ето че сега бяха дошли на Земята.

Мина му мисълта, че Питър навярно се смее на този развой на събитията.

— Генерал Бриндъл, пригответе се да застанете в защита на Земята.

Възрастният командир изглеждаше непреклонен като статуя.

— Адмирал Уилис предложи помощта си и смятам да я приема.

Без да чакат одобрението му, „Голиат“ и корабите на ЗВС вече оформяха защитна линия.

Неочаквано по всички канали на ЗВС, по всички честоти, използвани от дипломатите на Ханзата, по всички новинарски канали се разнесе бръмчащ глас със зловещи стържещи нотки.

И този глас заговори на обичайния език на търговците. Нямахше нужда от превод.

— Люпилото иска да види председателя на Теранската ханзейска лига. Базил Венцеслас трябва да дойде на нашия кораб-рояк. Лично. Незабавно.

136.

СИРИКС

Застанал сред мрежата ремонтни докове, обикалящи в орбита около Земята, Сирикс със задоволство наблюдаваше напредването на строежа на специфичните роботски кораби — четиридесет и два, с необичайна конструкция, построени от ненужни части и материали, откъснати от роботите. Приличаха на нехерметизирани играчки, но в общи линии бяха готови и можеха да потеглят или да се впуснат в атака всяка минута.

Освен това работниците му почти бяха довършили ремонта на още четиринадесет кораба на ЗВС. След като досадните човешки инспекции приключеха, Ханзата щеше да му предостави хиляди нови черни работи... още една важна стъпка в плана му. Председателят Венцеслас бе наистина голям глупак — изобщо не допускаше, че е възможно черните работи отново да го измамат.

Сега, застанал на мостика на една току-що ремонтирана манта, Сирикс чакаше човешкият инженер да довърши скучната си проверка. Инспекторът бе закръглен и добронамерен, но си вършеше работата влудяващо бавно. Не спираше да мърмори:

— Трябва да внимавам. От бързане няма полза. Не мога да си позволя да допусна грешка.

И все пак допускаше грешки — не забелязваше извънредно деликатните модификации, които роботите правеха във всеки от одобрените кораби.

Докато го чакаше да свърши, Сирикс насочи червените си оптични сензори към изненадващите надписи, които внезапно се появиха на дългообхватните екрани на манта. Кораби. Големи кораби.

Кликиски кораби-рояци.

На тромавия човешки инспектор му трябваша няколко мига, за да ги забележи.

— Какво е това? — И насочи дебелия си пръст към екрана.

Предводителят на роботите прехвърляше през ума си всички възможности, преценяваше ги и ги отхвърляше. Накрая се спря на единствената вероятна и каза:

— Това са кораби-рояци. Кликисите са дошли за нас.

— За вас ли? Какво означава това?

— Означава, че в крайна сметка моите работи ще имат нужда от тези кораби. — Сирикс протегна една от дългите си ръце. Ръка с назъбен ръб.

— Какво...

С едно-единствено замахване Сирикс му отсече главата, тя падна на палубата, търкулна се и спря в локва кръв.

Един друг човешки работник — стоеше до вратите на асансьора на мостика на мантата — се вторачи невярващо в отрязаната глава, после се обърна и се опита да избяга, но двама черни работи му преградиха пътя и бързо го разкъсаха.

По всяко друго време Сирикс щеше да се наслади на чувството как остриите му щипци минават през меката плът на човешкия инженер. Сега обаче единственото, което го интересуваше, бяха пристигащите кораби-рояци — единадесет на брой, по-голяма кликиска сила от всичко, срещу което се бе изправял.

Люпилото изпрати сигнал по всички канали. Попита за председателя Венцеслас *по име* и Сирикс внезапно осъзна, че предаденият е той самият. Докато се преструваше, че наивно работи в сътрудничество с черните работи, председателят по някакъв начин бе поддържал контакт с насекомовидната раса. Навярно тъкмо той бе повикал люпилото тук, за да ги унищожи.

Сирикс незабавно предаде съобщение по кодирана честота до всички черни работи:

— Запалете двигателите. Пригответе се да плените всеки съд на ЗВС, който е функционален. Убийте всички хора на борда тихо и бързо, ако е възможно, за да не предизвикваме незабавно отмъщение. Най-важното е да се оттеглим, преди кликисите да са ни намерили.

137.

МАРГАРЕТ КОЛИКОС

Маргарет знаеше, че е единствената, която може поне да се надява да разбере кликисите.

— Трябва да се свържа с председателя Венцеслас. Той изобщо не знае срещу какво се изправя.

Антон се изсмя саркастично:

— Той никога не знае нищо.

Майка му се бе нанесла в малкия му апартамент и двамата бяха прекарвали няколко приятни дни заедно — разказваха си всичко, което им се бе случило през годините на раздяла.

Но сега огромните кораби на кликисите бяха пристигнали с достатъчно огнева сила, за да унищожат както всичко, което бе останало от Земните въоръжени сили, така и корабите на Конфедерацията. А Маргарет се съмняваше, че след голямото делене, което бе на път да се случи на Ларо по време на бягството ѝ, в това огромно, съставено от безброй частици кошерно съзнание е останало нещо от Дейвлин Лотце. И все пак приближаващите кораби знаеха, че трябва да попитат специално за председателя Венцеслас. Това ѝ вдъхваше искрица надежда. Единственото люпило бе запазило някои спомени... но тези спомени можеха да бъдат обърнати и срещу човешката раса.

Дейвлин Лотце бе обърнал гръб на Ханзата и бе отишъл да живее скромно и уединено на Ларо. Бе прекъснал връзките си с председателя, тъй като категорично не одобряваше повечето му политически ходове и действия. Ако някакво ехо от тези спомени си бе пробило път до повърхността на гигантското кошерно съзнание, ако го бе заредило с враждебност към председателя Венцеслас, човечеството можеше да се озове в още по-голяма беда от сегашната.

О, председателят нямаше представа срещу какво се изправя.

Маргарет знаеше какво трябва да направи. Преди много години, когато с Луис бяха демонстрирали способностите на кликиския факел,

председателят ѝ бе дал директен достъп до личния си канал и тя все още помнеше кодовете за контакт.

Всички бяха в паника, но никой не искаше да направи нищо. Маргарет водеше резки разговори с един служител след друг и си пробиваше път все по-навътре в системата. На повечето хора името ѝ не им говореше нищо, а тези, които го помнеха, проявяваха съмнения, тъй като от години я смятаха за мъртва.

Услужлив както винаги, Антон ѝ донесе чай. „Ърл Грей“. Дълги години не бе имала възможността да се наслаждава на хубав чай. Антон не се бе поколебал да изрази мнението си за идиотските действия на председателя по отношение на мага-император. Разказа ѝ и как Базил Венцеслас го бе принудил да надзирава Вао'сх в университета, за да могат учените да изкопчат от него възможно повече информация, и как Вао'сх бе умрял от самота. Мнението на Антон за председателя съвсем не бе високо.

Лицето на Базил Венцеслас се появи внезапно на монитора и я стресна.

— Маргарет Коликос — призрак от миналото. — За миг той млькна, после мина към същината на въпроса, без да губи време с предисловия. — Твърдите, че притежавате някакво специално познание, което може да ми помогне с кликсите? Все още не съм решил как да отговоря.

Тя го изгледа с непроницаемо изражение.

— Как да отговорите ли? Господин председател, ще направите точно това, което иска люпилото. Качете се на една совалка и отидете на централния кораб-рояк, както поискат кликсите — и ме вземете с вас. Може би ще мога да помогна.

Самата идея за помощ сякаш го отврати.

— Все още обмислям възможностите.

— Те могат да унищожат всяко живо същество на земята. Говорете с люпилото. Това е единственият начин да предотвратите изстреблението.

— Откъде знаете толкова много за тях?

Тя накратко му предаде основните линии на това, което ѝ се бе случило с кликсите.

— Трябва да дойда с вас, както и синът ми Антон. Двамата ще ви напътстваме в този деликатен разговор.

Антон я погледна изненадано.

Базил Венцеслас пък изгледа студено Маргарет и най-последно кимна.

— Същинско облекчение е да видя, че някой наистина иска да изпълни дълга си. Незабавно ще изпратя да ви вземат. — И прекъсна връзката, без да се сбогува.

След броени минути — удивително кратко време, като се имаше предвид разстоянието между Дворцовия квартал и апартамента на Антон — някой заблъска по вратата. На прага стоеше полковник Андез, водеше четирима мъже в униформи.

— Как успяхте да стигнете дотук толкова бързо? — попита изненадано Антон.

Маргарет знаеше, че докато Вао'сх е умирал от изолация, синът ѝ дни наред се е опитвал да доведе помощ.

Андез отвърна с презрителна гримаса:

— Постоянните ви настоявания да говорите с председателя запалиха червена лампичка в главите ни. Вече бяхме разпределени да ви наблюдаваме и да проверим възможната заплаха. Докато идвахме насам, председателят промени заповедите ни.

— Разбира се, че ще ги промени — изсумтя Маргарет.

Председателят Венцеслас вече се бе качил на совалката и ги чакаше с нетърпение. Изгледа кисело Маргарет и почти изръмжа:

— Е, какво искат кликисите, доктор Коликос? Защо кошерното съзнание държи да говори с мен? И откъде знае името ми?

— Не знам.

Отговорът ѝ го стресна.

— Не ми вдъхвате особена увереност.

— И не се и опитвам да го правя. Искам да сте подготвен реалистично.

Седна срещу него, сякаш пътуваха така всеки ден.

Докато седеше до майка си и си закопчаваше колана, Антон каза навъсено:

— Ханзата знаеше, че кликисите представляват опасност, че са унищожили много колониални светове. Вие получавате доклади за това, господин председател, но не приехте заплахата сериозно.

Председателят трепна, сякаш ужилен от невидими пчели.

— Приемам сериозно всяка заплаха, но заплахите са наистина много.

Маргарет виждаше, че предстоящата среща го плаши. Ситуацията бе изцяло извън негов контрол и той очевидно го знаеше.

— Генерал Ланиан и адмирал Диенте бяха убити от кликисите. Бих казал, че агресивните намерения на тези кораби-рояци са очевидни.

Двигателите на совалката вече набираха мощност.

— Тогава трябва да стигнете до някакъв вид примирие — каза Маргарет. — Предлагам ви да се държите колкото се може по-добре с люпилото.

— Нямам търпение да видя какво ще стане, когато разберат, че сте се съюзили с черните работи — измърмори Антон.

— Точно това ме тревожи повече от всичко — каза Маргарет съвсем искрено. Председателят изобщо не разбираше силата на враждебността, която кликисите изпитваха към създадените от тях работи. Тя щеше да го напътства колкото се може по-добре, като го въведе в същността на нещата, докато пътуват към корабите-рояци.

— Мога да се справя — каза той, сякаш му предстоеше нещо не по-сложно от ежедневно съвещание, и се облегна назад.

Совалката излетя.

138.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

Стига да можеше, Базил щеше да управлява сам дипломатическата совалка, за да не се тревожи, че пилотът може да се уплаши и да си изпусне нервите. Вярно, бе показал достатъчно компетентност, докато летяха към флагманския кораб на Конфедерацията, но смайващите извънземни съдове бяха нещо съвсем друго.

Съдбата на планетата висеше на косъм — за пореден път. Уви, Базил не можеше да върши всичко сам. Бе оставил крал Рори в Двореца на шепота и вместо това бе взел Маргарет и Антон Коликос, надяваше се, че познанията им може да се окажат полезни. Слушаше внимателно, докато Маргарет му разказваше всичко, което знаеше за насекомовидната раса, за люпилото, за войните между кошерите, как в продължение на години бе живяла сред тях съвсем сама и как бяха избили и погълнали повечето от колонистите на Ларо. Не беше сигурен доколко ще му помогне тази информация. Но пък не се нуждаеше от никаква помощ.

В крайна сметка, когато нещата станеха наистина важни, единственият човек, на когото можеше да разчита, бе самият той. Вярваше, че след като се изправи пред люпилото като един водач пред друг, политическите му умения ще накарат кликисите да проявят разум. Диенте със сигурност беше направил нещо не така, както трябва.

Избута настрана омразата си към крал Питър, както и новопоявилата се омраза към своя заместник Каин и към Сарейн. Те изобщо не го притесняваха, не и сега. Вниманието му бе изцяло насочено към кликисите. Другите проблеми можеха да почакаат.

Люпилото не бе включило крал Питър в поканата. Това поне означаваше нещо. Очевидно кликисите разбираха кой наистина е важен. Базил винаги мислеше в дългосрочен план и в един лекомислен миг се запита дали няма да успее да склучи някаква сделка при

условие, че успее да накара люпилото да разбере от какво има нужда. Може би щеше да убеди люпилото да унищожи Питър и неговите конфедерационни кораби. Подобно решение би било идеално.

Свърза се с пилота.

— Увеличете скоростта.

След това нареди да го придружава ескорт от ЗВС. Генерал Бриндъл остана в готовност на „Голиат“, но адмиралите Пайк и Сан Луис приближиха мантите си от двете страни на совалката. Дори и така обаче процесията не бе особено впечатляваща.

Пилотът на совалката повика Базил в кабината си.

— Господин председател, получих съобщение от адмирал Пайк. Исква да говори с вас лично.

Базил се намръщи, но все пак тръгна към пилотската кабина. Маргарет и Антон Коликос го последваха.

Пилотът посочи комуникационния екран.

— Адмиралът, господин председател.

На екрана се появи навъсеното лице на адмирал Пайк и Базил се наведе напред към фокалната зона.

— Какво има?

— Ако съдбата на целия свят не беше заложена на карта, още сега щяхме да разбием совалката ви на йони, точно както вие ми наредихте да унищожа космическата яхта на председател Фицпатрик. Изобщо не ни пука дали буболечките ще ви разкъсат.

Базил примигна, за миг загубил дар слово. Изпита някакво усещане за нереалност, сякаш бе попаднал в някакъв изкривен огледален свят.

— За какво говорите, адмирале?

Във връзката се намеси адмирал Сан Луис:

— Семействата ни са освободени. Вече не ни държите с нищо.

Пайк вдигна брадичка. Очите му бяха безжалостни.

— Да, те са в безопасност, господин председател. Мечът на свободата разпространява историята им по целия свят. Семейството на адмирал Диенте също разказва своята. Всички знаят какво сте направили. Каквото и да се случи оттук нататък, повече не можете да ни изнудвате. Когато се върнете на Земята, не очаквайте топло посрещане от нас — и от никого в ЗВС.

Базил бе зашеметен от този съкрушителен и неочакван удар. И чак сега осъзна, че Пайк и Сан Луис са се свързали с него по канал, достъпен за всички.

Двамата адмирали прекъснаха връзката и ескортиращите манти от двете страни на дипломатическата совалка промениха курса си, отдалечиха се и оставиха малкия съд да се приближи към извънземните кораби съвсем сам.

Болка прониза тила му. Всичките му грижливо замислени планове се превръщаха в плаващи пясъци.

Маргарет Коликос го погледна и каза:

— Можеше да намерят и по-подходящ момент.

Базил си пое дълбоко дъх, избута червените ивици в края на полезрението си и се взря в гигантските кликиски кораби. Никой в пилотската кабина не посмя да проговори.

Дипломатическата совалка се приближаваше до огромното кълбо. Наоколо като пясъчни зрънца се стрелкаха милиони компонентни кораби, опитваха се да намерят подходяща конфигурация, променяха формата си, размиваха се, отново се променяха.

Най-после пилотът се обади едва чуто:

— Не мога да намеря нито врата, нито достъп към вътрешността на кораба-рояк, господин председател. Какво да направя?

— Просто продължете да се движите напред — отговори Маргарет вместо Базил. — Ще видите това, което ви трябва.

Гърлото на Базил бе пресъхнало. „Едно по едно. Подреди проблемите по важност“. Щеше да се погрижи за останалите по-късно... ако оцелееше.

— Какво се очаква да направим, да четем мисли ли? — попита той сприхаво. — Защо люпилото не ни даде някакви инструкции?

— Защото няма нужда.

Компонентният кораб внезапно промени формата си — предният пласт се откъсна като газове, изригнаха от слънцето и разнесли се в космоса. Огромният кораб сякаш се изпаряваше, разпростираше се все по-нашироко.

Базил потръпна. Извънземните кораби ги заобиколиха като облак комари, преоформиха черупката на кораба от другата страна на совалката, погълнаха я. Въпреки че гигантският конгломератен съд не

бе помръднал, совалката на Ханзата неочаквано се оказа във вътрешността му.

139.

КРАЛ ПИТЪР

Крал Питър стоеше на мостика на „Юпитер“ заедно с Естара и ОХ и гледаше огромните извънземни кораби. Видя как неочаквано обгърнаха дипломатическата совалка на Ханзата, как просто я погълнаха.

— Ако има някакъв начин ситуацията да се влоши още повече, председателят със сигурност ще го открие — предрече адмирал Уилис. — Държа ги на прицел все пак.

Питър не можеше да си представи какво може да иска люпилото от Базил. Пристигането на кликисите определено бе объркало плановете му да се върне в Двореца на шепота. Сега трябваше да се изправят заедно срещу враг, който бе очевидно неуязвим.

Взираше се в екрана и мислеше напрегнато. Как би могъл да се възползва от това отвличане на вниманието, за да установи контрол над правителството? Самото съществуване на Земята бе застрашено от извънземните кораби!

От друга страна, трябваше да го направи. Знаеше, че в ръцете на председателя Венцеслас ситуацията само ще се влоши още повече.

— Кликисите промениха обстоятелствата, но не и главната цел — каза Сарейн. — Сега е по-важно от всякога да я постигнем. Заместник-председателят Каин очаква пристигането ти, както и хората на Земята. Базил няма да успее да направи нищо, за да ти попречи.

Естара не можеше да откъсне поглед от грамадните извънземни съдове.

— Но това не е ли най-неподходящият момент да хвърлим Земята в още по-голяма нестабилност? Сега имаме един и същ враг.

— Кликисите може да се окажат най-страшната заплаха за човечеството от края на войната с хидрогите — отбеляза ОХ.

От гледна точка на логиката Питър се съгласи с тази преценка, но се изсмя горчиво.

— Председателят никога няма да се съгласи да загърби различията ни и да работи заедно с нас. Как да оставя съдбата на човечеството в ръцете на *Базил Венцеслас*? Като се има предвид всичко, което направи този човек, това ще е абсолютна безотговорност.

Тъмните очи на Сарейн пламнаха.

— Питър, никога няма да ни се удаде по-добра възможност! Дворецът на шепота е празен.

— Кликисите тревожат и мен толкова, колкото всеки друг, но ние знаем дяволски добре, че председателят е заплаха за човечеството — каза адмирал Уилис. — Оттук не можете да направите нищо за Земята, ваше величество.

Питър усети как го изпълва стоманена решителност.

— Но мога да направя нещо, ако си върна трона. Сега човечеството повече от всякога се нуждае от силен лидер.

Знаеше, че хората са готови. Бяха му изпратили всички възможни сигнали. По един или друг начин щяха скоро да съборят председателя и неговото протеже крал Рори. Вероятно щяха да превърнат момчето в изкупителна жертва — съдба, която младежът не заслужаваше. Питър се обърна към адмирал Уилис:

— Виждате ли начин да избегнем престрелката? Не можем да позволим корабите ни да стрелят по ЗВС.

Уилис отвърна въодушевено:

— Точно в този момент кой гледа към нас? Всички са се втренчили в кликисите. Мога спокойно да наредя на една манта да се откъсне от задните редици и заобиколно да тръгне към Земята. Влизате без шум и без кръвопролития, установявате контрол, забивате нашето знаме в Дворцовия квартал и до довечера отново ще седите на трона си. Ако или когато председателят се върне, вече ще владеем положението. Безкръвен преврат.

— От техническа гледна точка това не е преврат — изтъкна ОХ. — Крал Питър никога не е абдикирал. Мога да посоча множество прецеденти в закона на Ханзата, както и исторически сравнения.

— Точно така, Питър — окуражи го Естара. — Хората имат нужда от теб.

Хубаво беше отново да взема ясни решения, да действа по план. Питър я целуна.

— Ще взема ОХ с мен, но ти и Сарейн ще останете тук. Ако нещо се случи с мен, Конфедерацията ще има нужда от кралицата си.

Виждаше, че Естара се измъчва, но знаеше, че разбира политическата необходимост от този курс на действие.

— Ще ръководя операцията лично — заяви Уилис с нетърпящ възражение тон. — Генерал Бриндъл може да се заинати.

Питър я последва към асансьора, като хвърли последен поглед към застрашителните кораби на главния екран.

— Заради доброто на целия свят се надявам това да не се окаже най-кратката реставрация в човешката история.

140. СИРИКС

Единадесетте кораба-рояци продължаваха да се носят извън зоната на отломките, останали от разрушената Луна. Сирикс не разбираше защо кликисите просто не открият огън по жалката група кораби на ЗВС и конфедерационните съдове. Сдържаността не бе присъща на нито едно люпило.

В момента кошерното съзнание провеждаше среща с предателския председател на Ханзата — среща, на която почти със сигурност се планираше унищожаването на черните работи. Сирикс трябваше да се възползва от всяка минута, за да организира отстъплението си.

След като получиха командите му, черните работи бързо довършиха клането на всичките четиринадесет годни за летене кораби на ЗВС. Всеки инженер, инспектор, тактически експерт и корабен конструктор на Ханзата бе заловен и убит. Само един успя да се добере до комуникационна система и изграчи с дрезгав глас предупреждение към останалата част от ЗВС:

— Роботите отново ни предават! Избиват... — И нищо повече. Роботите му смазаха ларинкса. Сирикс се надяваше, че покрай страха и объркването, причинено от пристигането на кликисите, войниците няма да реагират на тревогата веднага.

Въпреки това обаче трябваше да действа бързо.

Повече от десет хиляди робота — по-голямата част от тях новопристигнали от фабриките за компита — застанаха на постовете си и запалиха звездните двигатели, подготвиха се за масово бягство.

Сирикс завъртя ъгловатата си глава към ПД и КТ, които стояха до него на мостика на мантата. По полимерната кожа на компитата се виждаха червени петна — бяха помагали при влаченето и изхвърлянето на осакатените трупове на човешките инспектори.

— Вие двамата стойте в готовност до оръжията.

— Да, Сирикс — отвърнаха те едновременно.

Единадесетте кораба-рояци не направиха движение нито към Земята, нито към роботските кораби, но сензорите на Сирикс засякоха раздвижването на малки компонентни кораби, които се разпръскваха наоколо: от главните рояци се бяха отделили разузнавачески съдове, явно за да огледат дейността в близкия космос. Вниманието им бе насочено най-вече към многобройните кораби, които претърсваха пространството между Земята и Луната за още смъртоносни лунни късове.

Три от тях се насочиха към орбиталните ремонтни докове. Скоро щяха да разпознаят конструкцията на корабите и да разберат, че черните работи са тук.

— Унищожете ги! — изрева Сирикс на ПД и КТ.

Двете компита — имаха богат опит в използването на оръжия на ЗВС — откриха огън. Язерните изстрели улучиха право в целта, но Сирикс знаеше, че е прекалено късно. Разузнавачите със сигурност бяха забелязали присъствието на черните работи, а знаеха ли го те, значи го бе разбрало и люпилото.

Изпрати по комуникационния канал заповед за незабавно и пълно оттегляне и всички съдове под негово командване — четиридесет и два роботски кораба и четиринадесет откраднати от ЗВС — се отдалечиха с пълна скорост и оставиха хората да се изправят срещу кликисите сами.

Но люпилото ги бе видяло през очите на пилотите на разузнаваческите кораби и огромните кораби-рояци се раздвижиха.

141.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

Погълнатата в недрата на невероятния кораб-рояк дипломатическа совалка се разтресе, но продължи да напредва към ядрото — огромна буца от спирали, съставени както от различни метали, така и от блестящи полимерни секрети. Базил си помисли, че прилича на електрифициран обгърнат в смола мозък.

Пилотът безпомощно вдигна ръце от контролите.

— Има магнитен лъч, който ни притегля. Не мога да направя нищо.

— Очевидно ни тегли натам, където трябва да отидем. — Базил се взираше напред, мъчеше се да забележи нещо, което да му даде някаква информация. — Какво ще ни посъветвате, доктор Коликос?

— За момента най-доброто, което можете да направите, е да чакате. Люпилото ще направи първия ход.

Магнитът ги привлече в подобен на пещера отвор в ядрото на кораба-рояк. Совалката се стовари тежко на пода в сводест хангар. Поне хиляда кликиски войници се стекоха, за да ги посрещнат.

Маргарет отиде до люка, отвори го и почти небрежно излезе сред гъмжилото от кликиси.

— Господин председател — провикна се през рамо, — люпилото иска да дойдете. Елате.

Базил малко се подразни от спокойствието ѝ пред лицето на чудовищните насекоми. Не му харесваше някой друг да поема командата. Нареди на пилота да остане вътре, за да защитава кораба (макар че не обясни как точно), и последва Маргарет. Антон също слезе. Въздухът беше спарен, но ставаше за дишане.

Покритите с шипове хитинови тела на насекомите приличаха на бронирани танкове. Тези, които Маргарет посочи като дарители, имаха сребриста броня, прорязана от черни ивици; лицата им представляваха мозайки от малки плочки, които постоянно се разместваха и от време на време приемаха почти човешки образ.

Базил се изправи пред най-близкия дарител — същество с огромен рог на главата — и каза, сякаш се обръщаше към официален посланик:

— Аз съм председателят на Теранския ханзейски съюз. Имам уговорка за среща с вашето люпило.

— Те нямат индивидуалност — тихо каза Маргарет. — Когато говорите с един от тях, вие всъщност говорите с люпилото. Кошерното съзнание слуша всичките ни разговори.

— Тогава защо просто не ни изпратиха посланик? — недоволно попита Базил.

Маргарет наклони глава.

— Защото ефектът няма да е същият. Последвайте ме.

Огромните дарители и шипестите воители ги поведоха с бързи тракащи крачки по странни вътрешноутробни коридори. По пътя Базил видя толкова много кликиси, задръстили пътеките, че беше сигурен: кошерното съзнание никога нямаше да ги пусне да си отидат от това адско място.

Най-после спряха в някакво помещение и Базил се взря с ужас в слузестите късове от убити кликиси, в парчетата отломки, в блестящите късчета метал и счупено стъкло... и в ларвите — много, много ларви. Олюля се и ушите му гръмнаха от неспирното оглушително жужене, което проникваше до най-дълбоките нива на слуха и караше костите му да вибрират. Всичките му планове, дипломатически умения и увереност увяхнаха.

Никога не се бе чувствал толкова объркан.

Маргарет пристъпи към ужасната маса и каза високо:

— Това е Единственото люпило. — Вече не изглеждаше толкова самоуверена. — То е... различно от всичко, което съм виждала.

Краката на Базил се бяха парализирали, но той се насили да се приближи до люпилото. Гласът му бе пресипнал. Никога не се бе чувствал толкова смазващо беззащитен.

— Аз съм председателят Базил Венцеслас. Мисля, че трябва да обсъдим някои дипломатически въпроси.

Без да помръдва от мястото си, Маргарет се провикна към бръмчащата пулсираща маса:

— Още ли си там, Дейвлин? — В гласа ѝ имаше слаба надежда. — Поне част от теб? Чуваш ли ме?

Помръдващите парчета на люпилото се разместиха като глина под ръцете на скулптор и образуваха едно огромно лице, приличаше на главата на насекомо. А после чертите му потрепнаха, омекнаха, станаха почти човешки.

— То... прилича на Дейвлин.

— Значи някаква част от него все още е там дори след това последно голямо делене. — В гласа на Маргарет звучеше облекчение.

— *Познавам те, председателю Венцеслас.* — Устните на гигантското лице се движеха, но гласът идваше отвсякъде. — *Познавам врага ти.*

Толкова много неща бяха рухнали, че този чудноват обрат на събитията не бе по-странен от всичко останало. Базил се вкопчи в мисълта, че люпилото го бе повикало по име. Макар че почти не познаваше мъжа, който бе работил за него години наред като „специалист по неизяснени подробности“, знаеше, че Дейвлин положително трябва да го помни.

— И аз те помня, Дейвлин. Ти беше най-добрият ми експерт и съм сигурен, че си спомняш на кого си верен. Ханзата иска да сключи мир с кликисите. — Помисли си, че ще е по-добре да не споменава за адмирал Диенте и за нападението на генерал Ланиан.

Изражението на огромното лице не се промени.

— *Познавам те, председателю Венцеслас. Не можеш да скриеш никакви тайни от мен.*

Базил настръхна. Истинският Дейвлин Лотце не знаеше почти нищо за него и това може би не беше хубаво.

Чертите на лицето отново се размиха, изостриха се, уголемиха се и се превърнаха в калейдоскоп от най-ужасните кликиски воители, чудовищни дарители, шипести насекомовидни същества.

— *Ти изпрати хората на нашите светове. Твоята колонизаторска инициатива. Ти изпрати бойни кораби да унищожат нашия кошер в Пим.*

Базил заговори с пресъхнало гърло:

— Това беше неразбирателство. Мислех, че нямам друг избор. Ханзата не мисли зло на кликисите. Можем да сме съюзници. Няма причина да воюваме.

— *Не можеш да скриеш какво си направил.*

Изведнъж всяко подобие на обвивка върху люпилото — било то лицето на Дейвлин или глава на кликис — отново се разпадна в кипящ хаос. Дори Маргарет отскочи уплашена. Гласът на кошерното съзнание обаче продължи да бучи от безброй гърла, ехтящ, обвиняващ:

— *Ти се съюзи с роботите. Ти си сътрудничеса с нашите врагове.*

Дарителите и воините тръгнаха към тях, вдигнали шипестите си ръце.

Сърцето на Базил изстина от ужас. Около тях корабът-рояк започна да вибрира, да бръмчи, да се движи.

— Това беше част от грижливо замислен план — настоя Базил. — Сирикс искаше да ни предаде. Винаги съм го знаел. Направих клопка, която ще унищожи черните работи веднъж и завинаги. Нищо не би ми доставило по-голяма радост.

Внезапно люпилото отново прие формата на лицето на Дейвлин Лотце.

— *Познавам те, председателю Венцеслас. За теб истината е... това, което ти изнася в дадена ситуация.*

— Казвам ти, че това никога не е било истинска сделка, а само клопка!

Но всяка следа от Дейвлин Лотце, от каквото и да било човешко, бе изчезнала от кънтящия глас:

— *Два от моите кораби-рояци ще преследват и ще унищожат черните работи. Останалите ще опустошат Земята, задето си сътрудничеса с нашите врагове.*

— Дейвлин, чуй ме! — изкрещя отчаяно Базил. — Обещавам, че всичко ще се изясни. — Отново се опита да си възвърне спокойствието, да влезе в ролята на председател на Ханзата. — Когато се изправиш пред черните работи, ще разбереш какво съм направил за хората и за кликисите. Ако наистина ме познаваш, както твърдиш, значи знаеш, че бих постъпил точно така.

Молеше се коварният план, който бе замислил срещу Сирикс, да се развие според очакванията му. В противен случай нямаше начин да възпре яростта на кликисите.

142.

КРАЛ ПИТЪР

В Дворцовия квартал рядко кацах манти. Сравнително малкият космодрум не можеше да ги побере.

— Няма защо да се приземяваме с всичките му там церемонии и процедури, които продължават с часове — каза адмирал Уилис. — Прекалено голям шум се вдига, а и освен това бързаме. Ще свалим войниците със скутери.

Множество малки съдове бързаха да се махнат от пътя им. По всяко друго време пристигането им щеше да бъде посрещнато с военна сила, но сега всички кораби на ЗВС бяха разгърнати в кордон срещу единадесетте кликиски кораби-рояци.

Войниците на Ханзата бяха прекалено заети с все по-енергичните демонстрации в Дворцовия квартал — всъщност на цялата планета. Както бе казала Сарейн, Патрик Фицпатрик и Зет Келъм ги възпламеняваха с нови и нови предавания, в които изброяваха греховете на Базил. А самият председател го нямаше и не можеше да даде никакви заповеди. Крал Рори все едно го нямаше.

— Очаква ни бърза и чиста победа, ваше величество — каза Уилис и спусна манти надолу, без да обръща внимание на възраженията на служителите от космодрума. — Ескортирам законния крал до Двореца на шепота и не е нужно да казвам „моля“ и „благодаря“. Но ще се постарая да не смачкам прекалено много от вашите ликуващи поданици.

Манти се движеше достатъчно бавно, та останалите кораби да могат да се махнат от пътя ѝ.

ОХ стоеше до краля, готов да му помага. Питър и хората му се подготвиха за слизане. Придружаваха ги двеста готови за битка войници. Кралят се обърна към тях:

— Ще срещнем съпротива. Някои от тези, които ще се изправят срещу нас, са наистина предани на председателя Венцеслас, но останалите — по-голямата част — са подведени. Използвайте

нервнопаралитичен газ и зашеметители — не искам жертви, освен ако не ни е останал абсолютно никакъв друг избор. Но внимавайте. Не вярвам председателят да е поставил на своите хора подобно ограничение.

Войниците в групата за бърза атака се качиха на седемнадесетте скутера. Питър и адмирал Уилис бяха на първия. Вратите на хангара на мантата се отвориха и всички кораби излетяха едновременно и се отправиха към Двореца на шепота. Някога Питър бе избягал оттук посред нощ; сега се връщаше посред бял ден — точно както трябваше да бъде.

Тълпи демонстранти задръстваха площадите, препълваха улиците. Горяха огньове, размахваха се плакати. На много места гвардейците на Ханзата дори не се опитваха да удържат протестиращите. Питър се надяваше да успокои тълпата, преди да са подпалили държавната сграда на Ханзата.

Скутерите кацнаха точно пред Двореца на шепота. Всички люкове се отвориха едновременно и конфедерационните войници се изсипаха от тях.

Уилис и ОХ застанаха от двете страни на Питър, готови да го защитават. Той за пръв път забеляза колко претенциозна е огромната сграда, колко студена и сложно построена. Лесно бе започнал да мисли за Терок като за гостоприемно място — дом за него, за неговата кралица и техния син. Но нито семейството му, нито Конфедерацията щяха да са в безопасност, докато Питър не затвореше страницата с тъмните дни на Ханзата.

— Да вървим да довършим задачата си.

Войниците му се завтекоха по широкото каменно стълбище, но преди да стигнат до огромните арки на официалния вход, остъклените врати се отвориха. Полковник Андез и двадесет от нейните чистачи застанаха срещу тях с извадени оръжия — смъртоносни ракетомети, а не зашеметители.

— Имаме официална заповед от Ханзата за ареста ви.

Уилис излезе напред.

— Ние не признаваме законността на заповедите на Ханзата.

От средата на стълбището Питър викна:

— Аз съм законният крал и Дворецът на шепота е мой. Хората настояват за промяна. Времето на председателя изтече, както и вашето.

Не можете да спрете този бунт, като заставате на пътя ми!

Побеснялата Андез изкрещя:

— Вие коварно се промъквате тук, докато председателят храбро се е изправил срещу кликисите. Вие сте страхливец и бунтовник!

Войниците на Питър вдигнаха зашеметителите си и се заизкачваха по стълбите. Бяха много повече от чистачите, но вместо да се уплаши, Андез викна:

— Спрете ги! Застреляйте краля!

Тази удивителната заповед накара хората ѝ да се поколебаят за миг. Войниците на Питър обаче не трепнаха. Чу се пращане, лъчите на зашеметителите обгърнаха Андез и чистачите ѝ и те свлякоха на земята.

— Разбирам защо председателят я харесва — отбеляза Уилис. — И тя е същата тъпачка като него.

После нареди да обезоръжат Андез и чистачите ѝ, да им сложат белезници и да ги заключат в една от съвещателните зали.

— Това би трябвало да ги удържи засега. Скоро ще сме свършили.

— Да отидем направо в тронната зала — каза Питър.

— Да тръгна ли пръв, крал Питър? — попита ОХ. — Може да срещнем още съпротива. А и не съм незаменим.

Питър погледна учителското компи и си припомни всичко, което ОХ бе направил за него, всичките му саможертви. Компито доброволно бе изтрило от паметта си целия си живот и история — цялата си същност — само за да помогне на него и Естара.

— Напротив, незаменим си. — Питър погледна войниците си. — Не възнамерявам да губя никого.

Крал Рори седеше на трона, сам в огромната зала. Изглежда ги възмутено.

Питър се качи по стъпалата и застана пред момчето-крал.

— Няма защо да се страхуваш от нас, Рори.

Момчето го погледна несигурно.

— Полковник Андез ми нареди да дойда тук. Каза, че трябва да стоя на мястото си като крал на Ханзата... но тук няма никого. Заместник-председателят е изчезнал. Знам, че капитан Маккамон е

мъртъв, но къде са останалите от кралската стража? Чух експлозии. Демонстрантите сигурно ще нахлуят в Двореца на шепота!

Адмирал Уилис махна с ръка и войниците се разпръснаха, за да завардят вратите към тронната зала.

— Залата е обезопасена, крал Питър.

— Няма защо да се страхуваш от протестиращите — каза Питър на Рори. — Всъщност аз може би съм единственият, който да може да ти спаси живота. — В гласа му имаше искрено състрадание. — Ще те защитя и от председателя. Знам какво е направил с теб, защото направи същото с мен.

143.

РОБ БРИНДЪЛ

Огромните извънземни кораби блестяха и пулсираха като огромни туптящи сърца, съставени от безброй отделни петънца. Сарейн и Естара бяха на мостика заедно с Роб. И тримата се мъчеха да прикрият тревогата си. Капитан Кет и капитан Робъртс сякаш просто чакаха. Никой не проговаряше.

Адмирал Уилис и крал Питър трябваше вече да са стигнали до Двореца на шепота, но досега не бе пристигнало никакво съобщение от краля... или от председателя Венцеслас, откакто бе изчезнал в гигантския кликиски съд.

— Някой има ли карти? — най-после наруши мълчанието Рлинда.

Изведнъж, може би в отговор на някакво мълчаливо едновременно съобщение, единадесетте компонентни кораба се раздвижиха. Роб не виждаше нито двигатели, нито други уреди за ускорение и все пак насекомните съдове се понесоха през пространството като астероиди, набраха скорост и се устремиха право към тях.

— Разпръснете се! — викна Роб.

Но корабите-рояци минаха покрай тях и се понесоха към Земята, разминаваха се на косъм с корабите на Конфедерацията, без дори да им обърнат внимание.

— Нещо трябва здравата да е вбесило люпилото — каза Роб.

— Навярно нещо, което му е казал председателят — допълни Естара.

Лицето на Сарейн бе сурово и безмилостно.

— Да, Базил умее да предизвиква негативни реакции.

По приоритетния канал се разнесе гласът на бащата на Роб.

— Връщам се на Земята, за да оформя защитна линия — каза Конрад Бриндъл от борда на „Голиат“. — Ако се наложи, ще спра тези буболечки.

Роб се провикна:

— Всички чухте генерал Бриндъл. Няма да го оставя да води тази битка сам.

Конфедерационните кораби полетяха след „Голиат“ и съдовете на ЗВС, които вече се носеха към Земята. Кликисите обаче не им обърнаха внимание, докато те летяха към тях, главоломно устремени надолу и решени на всяка цена да стигнат навреме до Земята.

Два от корабите-рояци се отделиха от останалите и се устремиха в преследване на една конкретна мишена. Роб нареди дългообхватно сканиране и видя причудливите ъгловати съдове, построени от черните роботи. Двигателите им святкаха — роботите се отдалечаваха от Земята, напускаха Слънчевата система, придружени от група наскоро ремонтирани кораби на ЗВС.

— Страшно бързат да се махнат — отбеляза капитан Робъртс. — Предполагам, че си имат основания.

Роб осъзна, че люпилото трябва да е разбрало за сделката на председателя със Сирикс, и каза:

— Ох, сега буболечките май наистина са вбесени.

Компонентните съдове вече стреляха с енергийните си оръжия след бягащите роботи. Роб не можеше да каже, че му е мъчно.

Това, което бе по-важно обаче, бе, че другите девет кораба-рояка се спуснаха към Земята. От тях също се отделиха многобройни помалки съдове, крило започнаха да обстрелват ремонтните докове по планетата.

— Дали да не открием огън? — попита кралица Естара. — Имаме ли достатъчно оръжия, за да нанесем сериозни щети на тези кораби?

Роб отлично си спомняше колко трудно бе сражението с корабите-рояци на Пим, а силата, която насекомите бяха събрали тук, бе стотици пъти по-голяма от всичко, което бе виждал.

— Все едно да убодем слон с игла.

— Затова пък имаме много игли, нали? — каза капитан Кет. — Ние сме готови дори да излезем със „Сляпа вяра“ и да поемем някой и друг изстрел, ако от това ще има полза.

— Ще съм ти благодарен да не предлагаш кораба ми, без да ме питаш — намеси се Робъртс. — Вече разби твоя.

Бойната група на ЗВС обаче не показва никакво колебание. Бащата на Роб заповяда масиран огън, за да забави гигантските съдове, преди да заемат позиция над Земята. Макар че всеки изстрел унищожаваше поне по един компонентен кораб, кликиските кораби наброяваха милиони. Роб насочи „Юпитер“, за да помогне на баща си.

По-малките ѝ по-бързи човешки съдове минаха покрай корабите-рояци и обърнаха, за да оформят отбранителна линия. „Юпитер“ застана до „Голиат“.

Роб преглътна мъчително и каза:

— Време е за шоу.

Деветте кораба-рояка се приближиха към Земята... и спряха пред съдовете на ЗВС и на Конфедерацията. Просто увиснаха в космоса.

144.

АДМИРАЛ ШЕЙЛА УИЛИС

Крал Рори стана от масивния трон и седна на каменните стъпала под него. Беше пребледнял, но изглеждаше почти облекчен.

Бе очевидно, че Питър е поел командата. В рамките само на минути Уилис бе осигурила холографски екрани и медийни записвачки, които заснеха на живо крал Питър, седнал на трона си. Той се надяваше, че това ще успокои част от бунтовниците.

— Граждани на Ханзата, готов съм отново да поема отговорностите си като ваш крал. Председателят Венцеслас е освободен от задълженията си, а крал Рори ми предаде трона. Конфедерацията ще направи всичко по силите си, за да възстановим щетите, понесени от Земята в последно време. Ние наново ще обединим човешката раса, ще осигурим правата на всеки гражданин и ще подсилим човечеството.

Демонстрантите по улиците бяха станали още по-многобройни и още по-пламенни, изпаднали в лудешко радостно настроение въпреки надвисналата кликиска заплаха.

Скоро дойде и заместник-председателят Каин. Макар че Ханзата и навярно самата човешка раса се намираха на ръба на пълно унищожение, той изглеждаше така, сякаш е дошъл на най-обикновено съвещание. Уилис нареди на войниците си да го пуснат и Каин се приближи към трона и се поклони.

— Крал Питър, радвам се да видя, че мога да разчитам на вас. Сарейн очевидно ви е предала нашето съобщение. Тя добре ли е?

— Намира се на борда на флагманския кораб заедно с кралица Естара. Благодарен съм ви за всичко, което направихте. Поели сте голям риск.

— Необходимо беше. Предполагах, че най-лошото, което може да се случи днес, е председателят да ме убие, задето заедно със Сарейн подкопахме авторитета му. За нещастие пристигането на кликисите

показва, че има и по-големи беди. Приоритетите ни се промениха и ще трябва да адаптираме методите си към новата ситуация.

След като видяха конфедерационната манта да виси над Дворцовия квартал, Патрик и Зет също пристигнаха да предложат помощта си и Питър ги приветства сърдечно.

— Много се радвам да ви видя жив и свободен, господин Фицпатрик. Вие проправихте пътя за завръщането ми, точно както се надявах да стори баба ви.

Патрик се усмихна.

— Разполагате с много поддръжници на Земята, ваше величество, но предположих, че няма да искате да ги доведе всичките в палата. Наложил се да ги оставим на улиците.

Зет добави:

— Тълпата би създала голям хаос в Двореца на шепота, дори да е на наша страна.

— Винаги ви е бивало да причинявате неприятности, господин Фицпатрик — каза Уилис. — Радвам се да ви видя да използвате таланта си по малко по-продуктивен начин.

Патрик отвърна:

— Новината за завръщането на крал Питър вече се разпространява навсякъде, но бих искал да излъча собственото си съобщение оттук. Мечът на свободата очаква потвърждение и ако го получат от мен, ще повярват, че всичко това не е номер на председателя.

Заместник-председателят Каин учтиво кимна.

— Централният комуникационен възел е разположен на подземно ниво в Двореца на шепота. Ако излъчите оттам по правителствените канали, всички на планетата ще чуят съобщението ви.

— Ще ви заведе — предложи услугите си ОХ.

Уилис изпрати петима войници да придружат учителското компи, Патрик и Зет до комуникационния център. Въодушевеното им съобщение се излъчи по всички канали. Уилис знаеше, че председателят вече няма дори и най-малък шанс да си върне властта.

Точно тогава по канала за аварийни ситуации прозвуча гласът на Роб Бриндъл:

— Адмирале! Сигурна ли е позицията на краля? Кликисите идват! Не можем да ги спрем!

На малкия комуникационен екран се появиха образи, които показваха как чудовищните кораби-рояци се насочват към Земята.

— Имаме нужда от помощ — всяка манта е от значение!

Питър взе незабавно решение.

— Върнете се на кораба си, адмирале. Защищавайте Земята.

— Не мога да ви оставя тук незащитен! Ами ако председателят се опита да направи нещо?

Кралят се навъси.

— Адмирале, ако кликисите пробият до Земята, няма да остане никой, когото да защитавате. Оставете ми десетина войници, но се качвайте на мантата си и тръгвайте! Разчитам на вас да спасите кралица Естара.

145.

АДАР ЗАН'НХ

Обгърнати в броня от прозрачни пашкули венталска вода, бойните лайнери на Слънчевия флот се носеха с пълна скорост към Илдира. Най-последен адар Зан'нх бе готов да отвоюва обратно своя свят. Най-последен имаше оръжията, които му трябваша, за да се противопостави на фероуите.

Всички бойни лайнери, които му бяха останали, летяха в съвършена формация. Корабите на Конфедерацията също бяха натоварени с цилиндри замръзнала венталска вода. Ледените снаряди унищожаваша огнените кълба много по-ефективно, отколкото саможертвата на цели илдирийски кораби, а сега Слънчевият флот разполагаше със стотици от тях. Многобройни капсулирани във вода фиданки от Терок трептяха като малки перли около венталското кълбо, пилотирано от Джес и Ческа.

Да, тази битка щеше да е достойна за Сагата за седемте слънца.

Съливан Голд стоеше в края на командното ядро. Досега безмълвен, старецът ахна, когато образите на екрана се изчистиха.

— Господи! Те са безброй!

Космосът около Илдира бе задръстен с вихрушка от огнени кълба — нажежена до бяло буря от новородени фероуи, които Руса'х бе създал, поглъщайки душепламъците на хиляди безпомощни илдирийци.

— Ще ги победим. — Зан'нх не позволи и най-малкото съмнение да обагри думите му.

Навигаторът викна изненадано:

— Адаре, увеличаваме скоростта! Вече не мога да контролирам лайнера. — Вдигна безпомощно ръце. — Нещо ни влачи напред.

Зан'нх разбра.

— Това са нашите съюзници. Сега венталите ръководят нападението. — Не се и опита да прикрие задоволството си. — Подгответе се за сблъсък.

Фероуите се скупчиха, сякаш атаката ги изпълваше с любопитство, но не и с тревога. Някои се стрелнаха към обвитите с вентали кораби, други отскочиха като искри, понесени от вятъра.

Двама стреснати конфедерационни пилоти изстреляха няколко венталски снаряда. Въпреки че паникьосания им мерник го нямаше никакъв, снарядите се отклониха сякаш по своя собствена воля и улучиха група фероуи, избухнаха и ги унищожиха до един.

Скоростта на бойните лайнери на Слънчевия флот се увеличи още повече — войнствените вентали се бяха втурнали да търсят мишени. Зан'нх стискаше парапета и наблюдаваше битката, която не можеше да ръководи. Като адар беше свикнал да е този, който изработва стратегията и дава заповедите. Но пък фероуите се различаваха от другите им врагове.

Една пламтяща огнена топка се стрелна към тях, обвита в огромни арки от огън. Флагманският кораб полетя право към нея.

— Адаре! — изкрещя навигаторът.

Обвитият в мъгла боен лайнер се хвърли в адската бездна — и мина невредим през нея. Когато пламъците се опитаха да се захванат за пищната украса на корпуса, от него се надигна смъртоносна венталска пара и изръмжа срещу фероуито. Сякаш отровено, огненото същество се сгърчи и потръпна, докато венталите го разкъсваха. Флагманският кораб се издигна над последните пламъци с пушещ, но невредим корпус.

Зан'нх почувства как през тизма преминава електрическа искра на ентузиазъм. Отново направляван от венталите, големият боен лайнер промени курса си и се втурна след друг фероуи.

Адарът предприе своя собствена инициатива.

— Изстреляйте венталските снаряди. Целете се добре.

Със задоволство видя на екраните как белите ивици летят като огрени от слънцето стрели към огнените кълба. Междувременно, командван от венталите, бойният лайнер унищожаваше фероуите един след друг като подивялото острие на умел илдирийски дуелист.

Под тях конфедерационните съдове атакуваха елипсоидите — изстрелваха замръзналите си снаряди към всяка огнена мишена, която се изпречеше на пътя им.

Гърдите на Зан'нх се издуха от гордост и триумф — чувства, които не бе изпитвал от много време. Стотици огнени кълба вече бяха

унищожени. Извънземните кораби се прегрупираха и се снишиха в търсене на нови цели и фeroуите се понесоха далеч, за да избягат от заплахата.

— Никога не съм мислил, че ще видя това — възкликна Съливан.
— Те наистина бягат!

Осира'х се взираше в отдалечаващите се фeroуи, без да мигне.

— Започват да осъзнават какво сме изправили срещу тях. Руса'х се е уплашил.

В командното ядро пристигнаха съобщения от отдалечени разузнавачески кораби, които се сражаваха на периметъра на системата.

— Господарю! Нещо става в слънцата. Фeroуите отварят нови транскоридори.

На прехвърлените на екрана образи седемте слънца на Илдира се бяха превърнали в същински порти на ада. От звездите изскочиха хиляди огнени кълба и се понесоха към Илдира.

146.

ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИКЪТ ДАРО'Х

Дори и без Призматичния палат, дори и без Миджистра, Илдирийската империя си оставаше жива. Империята *все още беше жива!* Престононаследникът Даро'х държеше никой да не го забравя.

Когато падащите космически докове бяха унищожили великолепия престолен град, ударът можеше да прекърши духа на илдирийците завинаги, но Даро'х бе успял да запази увереността си, че така е трябвало да стане, и поддържаше духа си заради цялата си раса. Това бе негова отговорност като престононаследник.

След като фероите напуснаха Илдира, за да се втурнат след адар Зан'нх и неговите бойни лайнери, младият Райдек'х се върна и разказа историята си — изтощен, но жив. Сега момчето изглеждаше по-силно и погледът му бе различен. Беше се изправил срещу превъплътения фероуи с очакване да бъде изпепелен. Не бе знаел, че децата със смесена кръв на Нира могат да го защитят. Сега, след като Райдек'х се бе върнал в убежището в мините, както престононаследникът, така и братята и сестрите на Осира'х го приемаха като още едно доказателство за силата на илдирийския дух.

Поне за малко хората на Даро'х можеха да си поемат дъх и да възстановят част от силите си. С цялото си сърце престононаследникът вярваше, че адар Зан'нх ще освободи мага-император. И тъй като го вярваше той, вярваха и останалите илдирийци, които черпеха увереност от връзката си с него в тизма.

За да демонстрира решителността си, Даро'х излезе от планинското си убежище и призова хората си да го последват, да излязат от пещерите и мините. Застанала до брат си, Язра'х го изгледа с хищна горда усмивка и каза:

— Не можем да се крием вечно.

Всички запримигнаха на слънчевата светлина, щастливи отново да видят успокоителните слънца. През тизма Даро'х усещаше ободряването на колективната психика на расата си, новопородилия се

изблик на увереност, но тази увереност постепенно избледня, когато илдирийците видяха разрушенията.

През духовните нишки, които ги свързваха, Даро'х ги застави да почувстват страстта, която изпълваше самия него. Със своето съзнание, със своята решителност той сплоти хората. Знаеше как да го направи.

— Ще отидем в Миджистра!

По пътя щяха да съберат други бегълци, да намерят многобройните разпръснати къде ли не илдирийци.

Въпреки неотдавнашния си сблъсък с превъплътения фероуи и новината, че неговият наставник тал О'нх е загинал при падането на корабостроителниците, Райдек'х бе един от първите желаещи да тръгнат. Четирите деца на Нира също настояха да вървят начело, редом с Даро'х.

След няколко дълги и изтощителни дни стигнаха до почернелите руини на Миджистра. Когато Даро'х погледна разрушените сгради и разпръснатите отломки, колективната вълна на отчаяние, долетяла от неговите хора, едва не го накара да се разколебае. Тези, които бяха дошли с него, не можеха да видят нищо друго, освен обгорелите останки от това, което някога бе гордостта на тяхната древна империя.

И Даро'х знаеше, че самият той бе причинил това разрушение. „Аз съм виновен“. Не можеше да откъсне поглед от руините. „Но това бе единственият начин“.

Главният паметител Ко'сх бе съкрушен. По лицето му неконтролируемо се сменяха най-различни цветове и макар да бе прекарал целия си живот в разкази, за един дълъг миг той се оказа неспособен да намери думи.

— Няма я — прошепна най-последно. — Всеки къс от нашата история — от душата ни!

— Не — каза Даро'х с тържествен глас. — Не сме си отишли. Щом си паметител, *помни!* Сега отговорността ти е по-голяма от всякога. Докато сме живи, можем да възстановим миналата си слава. Трябва да покажем на фероуите, че не сме разгромени.

— Но ние *сме* разгромени! — провикна се Ко'сх.

Язра'х го зашлеви през лицето със сила, която го събори на земята. Ко'сх падна на колене и запримигна. Двете исики котки започнаха да обикалят около него, надушили плячка.

Даро'х го изгледа сурово.

— Няма да позволя в Сагата да се запише, че сме се държали като страхливци, та дори и пред лицето на огромна загуба.

От селата и бежанските лагери към руините прииждаха още илдирийци. Бяха почувствали присъствието на престолонаследника и го бяха последвали. Даро'х възнамеряваше да им даде това, от което се нуждаеха. До завръщането на баща му всички те бяха *негови* хора...

Но когато бурята от огнени кълба отново се появи в небето, той се запита дали тези, които го бяха последвали, наистина не са обречени. Над главите им се стрелкаше буря от пламъци — хиляди огнени същества, които се връщаха на Илдира с превъплътения фeroуи Руса'х...

— Ще ни унищожат! — простена Ко'сх.

Даро'х дълбоко си пое дъх и въздухът опари дробовете му. Не знаеше как би могъл да обори предсказанието на главния писар.

Но скоро всички разбраха, че фeroуите не са дошли, за да изтребят населението на Илдира, а за да се отбраняват. Огнените кълба сякаш бягаха — от бойните лайнери на Слънчевия флот! След тях се стрелкаха скитнически кораби и изстрелваха малки бели снаряди. Когато някой от тях улучеше огнено кълбо, избухваше експлозия от студена бяла пара, която го поглъщаше и задушаваше.

Райдек'х изкрещя от удоволствие. Язра'х сякаш искаше да скочи във въздуха и да се присъедини към битката. Илдирийците, които бяха последвали престолонаследника до развалините на Миджистра, се развикаха от радост.

Даро'х викна високо:

— Адар Зан'нх се върна! — Усети как нишките на тизма се засилват и добави: — И магът-император е с тях.

Род'х, брат му и сестрите му погледнаха нагоре.

— И Осира'х! И майка ни!

— Не сме разгромени, видя ли? — викна Язра'х на Ко'сх.

С глас, в който звучеше много по-голяма мъдрост, отколкото предполагаша годините му, младият Род'х се обърна към Даро'х:

— Престолонаследнико, една важна част от битката трябва да се проведе тук. Само ние можем да го направим — и ти. Ела.

147.

СИРИКС

Черните работи изстискаха от двигателите на корабите си скорост, далеч по-голяма от тази, която бе предвидена в спецификациите им, но дори и така Сирикс изчисли, че няма да са достатъчно бързи, за да се измъкнат от кликисите, които ги преследваха.

Новите кликиси бяха развили технологията си до учудващо равнище. Сега корабите-рояци летяха много по-бързо и можеха да увеличават скоростта по-рязко. Несъмнено оръжията им също бяха подобрени. А освен това сега ги ръководеше Единственото люпило.

Но неговите черни работи също бяха направили някои подобрения. Новите им кораби бяха много подобри от предишните кликиски съдове, а освен това роботите разполагаха и с откраднатите от ЗВС кораби. Сирикс вярваше, че неговите работи имат статистически значителен шанс да оцелеят срещу два кораба-рояка, особено ако прибегнеше до достатъчно агресивни тактики.

Кликиските съдове успяха да се приближат до бягащата група още преди роботите да излязат от Слънчевата система. Сирикс отчаяно се опита да измисли начин да ги забави. Прехвърли през главата си корабите, които го придружаваха. Очевидно някои щяха да бъдат унищожени и той трябваше да избере кои. Най-бавният от всичките му петдесет и шест съда беше един очукан буреносец, който не бе поправен докрай. Влачеше се най-отзад и корабите-рояци всеки момент щяха да го настигнат.

Сирикс реши да го пожертва.

Никой от неговите оригинални черни работи не беше на буреносеца — само тридесет и седем от новите, наскоро произведени от Ханзата. Сирикс прецени обстоятелствата и реши, че загубата е приемлива, ако успее да осигури на другарите му време да се оттеглят.

Така че без угризение той изпрати инструкциите си на буреносеца и новите черни работи послушно се заеха с изпълнението

на заповедите му. Платформата се забави и се обърна, за да насочи язерите си към корабите-рояци.

— Унищожете колкото се може повече компонентни кораби.

Но язерните портове на буреносеца останаха тъмни и затворени. Платформата увисна във въздуха неподвижна и абсолютно беззащитна. Нещо не беше наред.

През кибернетичното съзнание на Сирикс премина тревога.

— Открийте огън!

Новите работи на буреносеца не отговориха.

В паническото си масово отстъпление роботите бяха принудени да вземат всеки съд, който можеха, и Сирикс знаеше, че поправките по този не са довършени. Да не би оръжията му да не действат? Той трескаво повтори заповедта си, но преди роботите на борда да успеят да му отговорят, корабите-рояци се струпаха върху буреносеца.

Откриха огън и след броени мигове тремавият буреносец избухна.

Пълен провал. А освен това черните работи бяха загубили време. Сирикс нареди на корабите си да летят по-бързо.

Двата кораба-рояци внезапно се разделиха и изпратиха напред огромни потоци компонентни кораби, които се движеха с невъзможно ускорение. Лъحوвете се извиха в арка и се сляха в трети, по-малък кораб точно пред бягащия флот на Сирикс. Отзад двата кораба откриха огън по най-задния роботски съд, докато новообразуваният стреляше по предните.

Две от ремонтираните манти на ЗВС бяха унищожени; един от новопостроените роботски кораби бе изваден от строя и се завъртя неконтролируемо.

Сирикс трябваше да се изправи срещу кликисите тук, в края на земната слънчева система. Продължи да прави изчисления и да променя плановете си. Оставаха му много малко възможности.

ПД и КТ стояха на оръжейните станции, готови да нападнат врага, който Сирикс ги бе програмирал да мразят. Радваше се, че тези двамата не се бяха оказали такова разочарование като ДД.

— С подсилените си нови оръжия нашите кораби не са по-лоши от тези на кликисите — изтъкна ПД. — Шансовете ни за успех не са нулеви.

КТ се съгласи.

— Ако ги нападнем сега, имаме вероятност да победим, макар и малка. Но трябва да нападнем.

Сирикс бе стигнал до същото заключение. Свързаните му чрез моментална комуникация и програмиране работи можеха да командват корабите си да променят курса само за миг — идеално координирана маневра. Изненадващ обрат — каквито щяха да са и новите му оръжия. И колкото по-скоро го направеше, толкова по-малко щяха да го очакват кликисите. Можеше поне да осакати преследващите го кораби-рояци. Това бе всичко, което му трябваше. Все още можеше да се изплъзне.

Сирикс предаде изричната си заповед и корабите му се разпръснаха, за да се превърнат в по-трудни мишени. После всички едновременно се завъртяха с координирано движение и насочиха оръжията си към корабите-рояци. Ако всички работи едновременно откриеха огън и безпогрешно улучеха целта, кликисите щяха да понесат тежки щети.

Преди изненаданите кораби-рояци да могат да реагират, Сирикс заповяда на всичките си стрелци да открият огън едновременно. От таблата си до него ПД и КТ изстреляха подсилени язерни лъчи към близкия кораб-рояк.

Но никой от другите работи не стреля.

— Унищожете кликисите — отново изпрати командата Сирикс.
— Открийте огън.

Губеха безценни секунди.

Всички новопроизведени работи на борда на кораба му стояха като замръзнали. Никой не посегна да активира оръжейните контроли.

Роботските кораби оставаха безмълвни. Никой не стреля.

Няколко от старите му другари изпратиха съобщения за същото положение и на техните кораби.

Сирикс бързо забеляза общия признак: всички произведени от Ханзата работи бяха блокирали едновременно. Някаква техническа грешка ги бе извадила от строя.

А корабите-рояци вече ги обстрелваха.

Докато многобройните експлозии разтърсваха корпуса на мантата му, Сирикс изпрати спешен сигнал:

— Най-висок приоритет. Изтрийте всички програми, които пречат на послушанието ви. Намерете и отстранете всички повредени командни вериги.

Никой не отговори. Блокажът, който бе парализирал новите работи, идваше от самото ядро на операционните им системи.

— Има някаква неизправност — каза КТ.

— Може би Ханзата е инсталирала някакви погрешни програми — предположи ПД.

Не беше възможно. Сирикс лично бе проверил всеки робот, излязъл от фабриките за компита. Другарите му бяха пуснали цялостни контролни и качествени тестове. Хората не бяха наясно с кликиското програмиране дотолкова, че да постигнат нещо толкова значително.

Самите работи бяха дали на хората всичко, от което те се нуждаеха. Бяха предоставили на Ханзата научни модули, които да използват за войнишките си компита. Хората не притежаваха достатъчно познания, за да разбират фините детайли и да зложат скрити програмни бомби. Не можеше да притежават!

Да, но всичките му нови работи бяха блокирали.

Без да спира да стреля, КТ каза:

— Моментът на този провал е много неудобен...

Разпръснати язерни изстрели засвяткаха от другите кораби, на които имаше оригинални черни работи, но на фона на кликиския обстрел мащабът им бе съвсем незначителен.

Трите кръгли кораби-рояци се разпръснаха в огромен облак компонентни кораби, чиято обединена мощ беше смъртоносна.

Сирикс трескаво се помъчи да намери начин да се изплъзне, но не можеше да види никаква реална алтернатива.

На мостика на мантата му един от новите черни работи повдигна геометричната си глава. Червените му оптични сензори се замъглиха и от говорителя му се разнесе развеселеният глас на председателя Базил Венцеслас:

— Сирикс, никога не съм бил чак такъв глупак, за какъвто ме мислиш. Тези нови работи бяха създадени с ахилесова пета. Накарах кибернетичните си инженери да инсталират в ядрото им блокираща програма, която да се активира в мига, в който им наредиш да открият огън. Не можеш да я изтриеш или да я преодолееш. Новите ти работи са абсолютно безполезни.

Сирикс ясно долавяше дълбокото задоволство в гласа на председателя.

— Съжалявам само, че не мога да видя с очите си ефекта от отмъщението си.

Когато записът свърши, Сирикс разбра какво означава да си предаден — точно както самият той бе предал хората и кликиската раса.

Разпръснатите кораби-рояци започнаха да стрелят. Неговите не можеха да устоят на масирания огън.

Пред лицето на предстоящото унищожение Сирикс намери искрица утеха в мисълта, че последният му план ще обезсили Ханзата. Председателят Венцеслас не бе единственият хитрец във вселената.

Умело замаскираните експлозиви, които неговите роботи бяха поставили дълбоко във вътрешността на ремонтираните кораби на Ханзата, бяха свързани с „мъртъв“ сигнал в самия него. В случай, че Сирикс бъдеше унищожен, всички тези бомби щяха да избухнат. Не че това беше кой знае каква утеха. Така или иначе той и неговите другари щяха да бъдат унищожени.

Кликисите продължаваха да обстрелват роботските кораби. Спряха едва когато от тях не остана нищо, освен отломки и звезден прах.

148.

РОБ БРИНДЪЛ

Всички кораби бяха застинали над Земята — съдовете на ЗВС, тези на Конфедерацията, деветте кораба-рояка. Никой не помръдваше. Другите два кликиски кораба бяха догонили бягащите черни роботи и пламъците в далечния космос подсказваха, че там бушува жестока битка.

Съобщенията за завръщането на крал Питър в Двореца на шепота бяха разпространени навсякъде, но не се чуваше нищо за председателя Венцеслас, който все още се намираше в главния кораб-рояк, и никой не знаеше какво е направило с него люпилото. Бащата на Роб, главнокомандващият на корабите на ЗВС, не бе показал с нищо, че е забелязал завръщането на краля на власт. Той всъщност открай време упорито отказваше да признае авторитета на крал Питър.

Дори и в този момент „Голиат“ и над сто кораба на ЗВС като нищо можеха да обърнат оръжията си срещу флота на Конфедерацията. Роб не можеше да е сигурен, че баща му няма да го направи, ако председателят му даде изрична заповед. Но пък председателя го нямаше.

Бойният лайнер на адмирал Уилис се издигна над Дворцовия квартал и се устреми с пълна скорост към човешките кораби, които стояха в две отчетливи отбранителни линии срещу кликисите. Оръжията ѝ бяха насочени към корабите-рояци, готови да открият огън.

Един от корабите на ЗВС избухна.

Експлозията изненада всички. Пламъци и шрапнели се понесоха в уголемяваща се кипяща топка на мястото, където допреди миг се намираше мантата.

— Кой откри огън? — изкрещя Роб.

Сякаш по силата на верижна реакция втора манта избухна в пламъци, резервоарите ѝ експлодираха. Последва един буреносец, а

после и един от двата наскоро поправени дреднаута — гордостта на възстановения флот.

Един от офицерите на Роб изкрещя:

— Целете се в главния кораб-рояк! Те стрелят по нас...

— Не стреляйте! — Роб не беше видял кликиските съдове да предприемат каквото и да било действие.

— Трябва да им помогнем! — извика Естара.

На лицето на Сарейн се изписа тревога.

— Но аз не виждам никаква стрелба!

Трета манта се взриви. По комуникационните канали ехтяха обезумели викове. В хаотична реакция бойната група на ЗВС се раздвижи, включи двигателите си и оформи защитна формация, готова да открие огън.

Роб скочи на крака и командният стол се завъртя зад него.

— Тук главният щаб! Всички да се приготвят за нападение от всички посоки. Проклятие, каква е причината за тези експлозии?

Още една манта избухна сред море от пламъци. Експлозиите продължиха по цялата линия на ЗВС. Адмирал Уилис промени посоката, за да изведе кораба си от зоната на летящите отломки.

На комуникационния екран се появи лицето на генерал Конрад Бриндъл и той изкрещя на Роб:

— Какво правите?!

Роб трескаво натисна предавателния бутон.

— Не сме ние! Не го направихме ние!

— Нападнахте Земята въоръжени сили! Докато бяхме с гръб към вас! Ние ви повярвахме, но председателят Венцеслас ме предупреди...

Роб го прекъсна:

— Не съм давал такава заповед. Погледни си данните — ние *не* стреляме!

Адмирал Уилис изрева от мостика:

— Господин Бриндъл, дано да имате дяволски добро оправдание за това!

Роб не разбра дали има предвид него, или баща му.

Два от корабите на ЗВС се сблъскаха и избухнаха в пламъци. След тях се взривиха още четири. И още, и още.

След няколко секунди Роб осъзна, че единствените пострадали кораби са тези на ЗВС. Сред експлодиралите съдове нямаше нито един конфедерационен.

В това нямаше никакъв смисъл. Роб изкрещя:

— Искam потвърждение! Искam да съм сто процента сигурен, че нито един от нашите кораби не е открил огън. Има ли стрелба от конфедерационни язери или ракетомети? — Сигурен беше, че никой от неговите кораби не би стрелял по ЗВС, особено след като над Земята бе надвиснала кликиската заплаха.

С флота на ЗВС бе свършено. Корабите продължаваха да избухват един след друг — двадесет, тридесет, повече.

— Взривяват се само корабите на ЗВС — съобщи оръжейният офицер. — Дотук станаха петдесет и три.

Сарейн направи очевидното заключение:

— Саботаж. Някой трябва да е сложил експлозиви на борда.

— Потвърдено — обади се тактическият специалист. — Детонациите не са причинени от оръжеен огън.

Корабите продължаваха да експлодират във верижна реакция. Седемдесет. Осемдесет и седем. Деветдесет и два. Спасителни капсули се изстрелваха в космоса, но едва ли много войници бяха успели да се спасят.

— Как можем да спрем това? — възкликна Естара.

„Голиат“ още не беше засегнат, но също можеше да експлодира всеки миг. Дреднаутът на ЗВС се устреми към „Юпитер“.

— „Голиат“ се приближава! — предупреди навигаторът.

— Свържете ме с баща ми. Трябва да говоря с него. Незабавно!

Естара застана до него, за да му даде сили.

— Но дали ще ни изслуша!? Ханзата от месеци му повтаря да не ни вярва и сега той сигурно си мисли, че параноята на Базил е била оправдана.

— Каналът е потвърден, сър.

— Татко, тези взривове са *вътрешни*! Флотът ти е бил прецакан!

Въпреки че от няколко минути нямаше експлозии, Роб не сваляше очи от незасегнатите съдове на ЗВС. Всички те представляваха тиктакащи бомби.

Конрад Бриндъл се появи екрана и изглежда намръщено сина си.

— Как прецакан? Почти сто кораба, Роб — две трети от флота ми, — и всеки от тях с пълен екипаж! Точно за такива неща ни предупреди да внимаваме председателят.

Адмирал Уилис се намеси в разговора:

— Проверете данните си, генерале. Готова съм да заложа заплатата си, че всеки от тези кораби е бил поправен от черните работи.

— Кълна се, татко — не сме ние!

Естара се обади:

— Моля ви, генерале, позволете ни да ви помогнем да приберете оцелелите.

Измина един дълъг напрегнат миг, преди раменете на Конрад да се отпуснат и той да кимне.

— Ще имаме нужда от помощ. — После викна на тактическия си офицер: — Проверете данните на взривените кораби. Искам да стигнем до дъното на този саботаж.

Връзката прекъсна.

— Чухте кралицата — каза Роб. — Да се заемем с прибирането на спасителните капсули.

На главния екран корабите-рояци продължаваха да висят неподвижно.

149.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

Ларо бе гробница.

Сухата корава земя скърцаше под краката на Тасия, докато тя бавно крачеше сред руините и търсеше някакви признаци на живот. Всички кошерни сгради, тунели и огромни кули бяха празни и безмълвни.

Тасия подуши въздуха и каза:

— Повече ме интересуват отговорите, отколкото самите кликиси. Може отново да са изчезнали, както преди хиляди години.

КР и ГУ следваха Кото по петите и снемаха данни с оптичните си сензори. ДД крачеше до тях, обладан от очевиден ентусиазъм.

— Ако намерим Маргарет Коликос, тя ще ни обясни какво е станало тук.

— ДД, ти си прекарал дълго време с кликисите. Не ти ли идва наум нещо? — попита Орли.

Приятелското компи спря и огледа някогашната колония.

— Възможно е люпилото да е привикало воините през транспортала, за да нападнат или консолидират други кошери. Може би не са вече тук, защото са... другаде.

Тасия въздъхна.

— Значи ще трябва да ги потърсим другаде. Но трябва да изпробваме и сирената. — Тя погледна Кото. — Какво казва Пътеводната ти звезда?

— Обикновено не следвам нея, а собствените си изчисления. Майка ми така и не го разбра.

— Ако твоята играчка проработи, значи *наистина* ще проработи, нали? — попита господин Стайнман обезпокоено. — Незабавно? Намираме буболечките, удряме ги и след секунди ще знаем?

За минута Кото обмисли въпроса.

— На теория излъчването на хармонични мелодии би трябвало да парализира кликисите почти незабавно, може би дори да ги накара

да заспят.

— А ако не работи, пак ще го разберем веднага — каза Стайнман. — Но първо трябва да намерим няколко буболечки за опитни зайчета.

— Чуйте ме — обади се Тасия. — Ако кликисите са отишли на друга планета, трябва да ги проследим. Ще действаме стъпка по стъпка. Отделяме сирената от нашия кораб и използваме антигравитационни дръжки, за да я носим. — Погледна към високата портална стена, която кликисите бяха издигнали в средата на кошера. — А после натискаме координационни плочки една след друга и проверяваме планетите. И щом намерим кликиси, надуваме сирената ти.

ДД се оживи:

— Знам много кликиски центрове. Мога да ви покажа няколко алтернативни свята, където може да е отишло люпилото.

Въпреки че списъкът, който бе съставил, бе много подробен, ДД очевидно остана разочарован, когато първите две координатни плочки ги отведоха само до безмълвни прашни планети, изоставени от кликисите.

Третия път обаче, веднага щом пристъпиха през порталната стена, Тасия видя стотици кликиски копачи, конструктори и екскретиращи насекоми, които издигаха огромен град. Съществата се обърнаха към тях и започнаха да цвърчат въпросително.

— Бинго! — извика Тасия. — Време е за серенада, Кото.

Нетърпеливият инженер активира сирената и Тасия инстинктивно запусти ушите си с ръце, въпреки че Кото бе раздал на всички шумозаглушители. Наивно бе настоял, че кликиската сирена не би трябвало да оказва никакъв ефект върху хората, преди Тасия да му изтъкне, че въпреки това звукът ще е *висок*.

От устройството изригна същинска буря от звуци. Сигналът не можеше да бъде наречен мелодия по нито един от стандартите, познати на Тасия, а освен това почти половината от честотите бяха извън слуховия обхват на хората. Въпреки запушалките за уши звуковата бомбардировка я разтърси.

Стайнман изкрещя. Орли също затисна ушите си с ръце. Трите компита просто стояха, слушаха и анализираха. Кото изобщо не изглеждаше обезпокоен от шума.

Кликисите обаче сякаш бяха хипнотизирани. А може би очаровани. Всички обърнаха бронираните си глави към портала в перфектен синхрон и впериха фасетните си очи в посоката, от която идваше монотонният звук. После, с едновременно дисонантно цвърчене, буболечките замръзнаха, все едно са на късо.

— Мисля, че подейства — каза Кото.

Стайнман, който май бе разчел думите на инженера по устните му, изкрещя:

— Тогава го изключи това проклето нещо! Слухът ми не е както едно време, но този шум направо ще ми пукне тъпанчетата.

Кото изключи устройството и тишината, която последва, сякаш издълба дупка във въздуха. Кликисите не помръднаха.

— Мъртви ли са? — попита Тасия.

— Мисля, че сигналът просто ги приспа — отвърна ДД.

— Това е добре — отсъди Орли.

Стайнман погледна вцепенените буболечки и каза:

— Адски впечатляващо.

— Ако се съди по телесните им конфигурации, тези породи са от друг кошер, а не от този на Ларо — осведоми ги ДД. — Може да са част от по-голямо обединено кошерно съзнание или дори от слабо свързана група от... остатъци.

Тасия сграбчи антигравитационните дръжки и повлече сирената към портала.

— Проверката определено се оказа успешна. Вече можем наистина да се заловим за работа.

Щом се върнаха в безмълвната колония, Тасия се обърна към ДД:

— Кои други координационни плочки ще ни отведат в активни колонии?

— Не знам със сигурност, Тасия Тамблин. Но мога да ти предложа повече от двадесет места, които можем да проверим.

— Добре. Тогава да започваме. Смятам да продължим да удряме буболечките, докато не извадим от строя всичко, което е останало от кошерите.

150.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

В центъра на извънземния кораб-рояк люпилото проговори с потръпващ глас, който изобщо не звучеше като гласа на спокойния и винаги владеещ емоциите си Дейвлин Лотце:

— *Не си ме излъгал, Базил Венцеслас.* — В гласа звучеше странна, дразнеща нотка на изненада. — *Черните роботи наистина са унищожени.*

— Значи си видял клопката, която заложих на Сирикс — настоя Базил. — Фатален дефект. Аз го направих. Всички нови роботи блокираха веднага щом се опитаха да открият огън.

— *Черните роботи са унищожени* — повтори люпилото и в гласа му най-последно прозвуча задоволство. — *До един. Най-накрая.*

Маргарет Коликос изгледа Базил със странен поглед и каза:

— Сирикс уби моя Луис.

Антон сложи ръка върху нейната.

Базил не им обърна внимание, съсредоточен само върху кипящото кошerno съзнание.

— Аз ви помогнах. Аз направих черните роботи уязвими, за да могат кликисите да ги унищожат. Аз задвижих нещата много преди ти да пристигнеш.

Сарейн и Каин го бяха проболи в гръб, адмиралите Пайк и Сан Луис го бяха изоставили, а Питър продължаваше със самодоволното си неподчинение. Базил знаеше, че се хваща за сламка. Но кликисите бяха единствената възможност. Ако стимулираше достатъчно Единственото люпило, то можеше да надвие всички други врагове на Ханзата.

— Дължиш на Ханзата същото разбиране, което ти показва тя. Ние сме партньори. Няма причина да ни нараняваш. Имаш нужда от мен.

Но в колективното съзнание вече нямаше видими следи от Дейвлин Лотце. Всъщност то дори изглеждаше по-кликиско от всякога, сякаш след смазването на последните роботи жаждата за кръв на

насекомообразните създания се бе разпалила още повече и те искаха да се нахвърлят върху Земята.

Маргарет и Антон се оглеждаха неспокойно. Дарителите и воините, застанали на стража пред централното помещение, сякаш горяха от желание да ги убият.

Изведнъж обаче воините трепнаха и замръзнаха. Безформената маса на люпилото се размърда и потръпна и изкуственото лице се появи отново.

— *Какво става? Кликисите... парализират се... блокират...* — Лицето се превърна в мозайка от милиони въртящи се части, но гласът продължи: — *Останки от кошери... един след друг. Прекалено много загуби...*

Устата на люпилото се сгърчи, лицето замръзна в кашеста маса.

— *Загубвам част от ума си. Предателство! Унищожете...*

Базил не разбираше какво става. Маргарет Коликос очевидно също не разбираше и попита остро:

— Що за номер е това, господин председател? Някакво ново оръжие на ЗВС?

— Бих се радвал да си припиша заслугата за това, доктор Коликос, но нямам ни най-малка представа какво става.

Всички кликиски войници бяха застинали неподвижно. Един от дарителите рухна на пода пред една врата с извита арка.

Люпилото трепереше и се гърчеше.

В целия кораб-рояк и навярно и във всички останали кликиски съдове кликисите бяха изпаднали в кататония. Ако някой — Конфедерацията? — бе измислил оръжие срещу тях, Базил не искаше да остава на борда и секунда повече. Чудовищните създания бяха обездвижени и той не можеше да пропусне тази възможност.

— Трябва да се махнем оттук. Срещата приключи.

Не знаеше колко дълго ще продължи парализата им и това го караше да се чувства ограничен в действията си. Не знаеше как ще реагира променливото люпило, когато и ако дойдеше в съзнание. Не искаше този момент да го завари тук — много лесно можеше да се превърне в изкупителна жертва.

— Бягайте!

Нито Маргарет, нито Антон се впуснаха в спор. И двамата бяха видели, че личността на Дейвлин е потисната от кликисите. Тримата

забързаха по виещите се органични коридори.

Най-после стигнаха до помещението за кацане. Кликиските войници бяха заобиколили дипломатическата совалка като кошмарни скулптури. Никой от тях не помръдваше.

— Отваряй! — изкрещя Базил на пилота. — Отваряй, по дяволите!

Люкът се отвори и той хукна нагоре по рампата.

— Господин председател, жив сте! — извика пилотът.

— Очевидно. Включвай двигателите.

Странната парализа на цялата раса можеше да свърши всеки момент — или, ако зад това стоеше Конфедерацията, Питър можеше да се опита да взриви кораба-рояк. Положително нямаше да има скрупули да го направи, докато председателят е на борда.

Совалката се издигна от слюзестия под, излязоха от подобния на уста тунел, а после и от ядрото и полетяха в благословено открития космос.

И тогава Базил видя останките от корабите на ЗВС. Незабавно осъзна размерите на бедствието: отломките, гаснещите пламъци, жалките останки от флота, който доскоро бе под командването на генерал Бриндъл. Касапницата беше ужасяваща.

Бойната група на Конфедерацията обаче бе незасегната.

— Проклет да си, Питър! — изкрещя Базил. — Проклет да си!

151.

НИКО ЧАН ТАЙЛАР

— Едва се измъкнахме от кликисите на Ларо и се отървахме на косъм от фeroуите на Йон 12 — измърмори Крим Тайлар. — А само виж в какво ни забърка сега, Нико!

— Да. При това нарочно.

Като следваха хилядите мехури-фиданки, които се носеха към Илдира като смъртоносна градушка, „Водолей“ и другите кораби на водоносците се озоваха на чудновато бойно поле: дръвчета, обвити във вентали, обгърнати в мъгла бойни лайнери от Слънчевия флот и конфедерационни съдове от Голген. Нико усещаше как през корпуса пее възбудата на войнствените вентали — новата решителност, която Джес и Ческа бяха втели в тях.

А после огнената буря се развихри — от близките слънца се изсипваха пламтящи подкрепления. Въпреки че „Водолей“ бе защитен от фeroуите с мъглив венталски щит, Нико не смяташе, че влагата е достатъчна, за да спре всичките огнени кълба. Но така или иначе се хвърли в битката.

В кораба му все още имаше малък резервоар енергизирана вода, взета от Харибда, и венталите вътре бушуваха, жадни да се присъединят към битката. Някои от тях вече се бяха оформили в ледени снаряди и бащата на Нико и Кейлъб ги заредиха в оръжейните портове.

Щом се приближиха към яростните огнени кълба, Кейлъб с огромно удоволствие изстреля замръзналите снаряди. Докато останалите конфедерационни кораби съсредоточиха атаката си над Илдира, водоносците се заеха да спрат по-нататъшното прииждане на подкрепления от слънцата. Кейлъб неуморно изстрелваше ледените снаряди, но за жалост те скоро свършиха.

— Всеки път улучвах — каза той раздразнено, — но така и не успях да направя пробив. Не можем ли да направим ледени снаряди от венталската вода, която ни остава?

— Ако имаме време. Точно сега сме във вихъра на събитията.

Като прозрачни перли, обвитите във венталски мехурчета фиданки се стрелнаха напред, за да посрещнат новата вълна фероуи, изригващи от слънцата. Застаналият на пътя им „Водолей“ бе повлечен от тях като листо в буря. Нико не знаеше какво възнамеряват да направят безвредните на вид къмба — изглеждаха толкова малки в сравнение с фероуите. Не мислеше обаче да ги подценява.

Най-близкият мехур се приближи до един пламтящ елипсоид и започна да се разширява. Издуваше се като огромен балон. Външните му мембрани се изпънаха, водната сфера се разтвори и се обърна *отвътре навън*. Само след миг, като риба, погълнала стръв, сферата вече бе обгърнала огненото къмбо в мъглив затвор. От вътрешността му фиданката добави силата на световната гора и улови фероуито в клопка. Въпреки че се съпротивляваше, огненото същество не можеше да избяга от обединената сила на водата и световните дървета.

Преди безбройните фероуи да успеят да променят курса си, стотиците малки мехури вече се бяха разширили и ги бяха погълнали.

— Леле! — възкликна Крим. — Хващат ги тия копелета!

И наистина само след минути почти една четвърт от елипсоидите бе пленена зад тънките течни стени. Дървесните мехури обгръщаха огнените същества и ги повличаха към най-близката звезда.

Пламтящите елипсоиди се отдръпнаха, очевидно изпаднали в паника, а малките перлени сфери се спуснаха да ги преследват.

Увлечени от порива на венталите, „Водолей“ и корабите на останалите водоносци навлязоха с пълна скорост в турбулентната зона около главната звезда на Илдира.

— Къде тръгна, момче? — изръмжа Кейлъб.

Нико сви рамене.

— Следваме ги.

Първите дървесни мехури повлякоха пленените пламъци във фотосферата на слънцето и без да се колебаят, се гмурнаха в кипящото звездно море заедно със затворените в тях фероуи. Една по една сферите падаха в звездата като камъни и потъваха дълбоко в плазмените океани.

Бащата на Нико ги наблюдаваше с жив интерес.

— Дотук добре, но какво после?

— Ще задържат фероите във вътрешността на слънцата и ще запечатат транскоридорите — каза Нико. — Точно както задържаха хидрогите в планетите им.

— Половинчатото решение — измърмори Кейлъб. — Що просто не ги убият?

Крим Тайлар все още не разбираше.

— На фероите не им ли харесва да живеят в слънцата?

Нико имаше само бледа представа за това, което искаха венталите.

— Венталите и верданите имат достатъчно сила да ги затворят там, *Могат* да ги убият, но трябва да постигнат равновесие, а не разрушение. Венталите и верданите трябва да ги неутрализират, а не просто да ги елиминират.

Стотици дървесни мехури се гмурнаха заедно с пленниците си в нажежените пластове на огромното слънце. Някъде дълбоко във вътрешността му достигнаха място, където можеха да запечатат транскоридора в звездната кора и временно да прекратят прииждането на още фероии.

Венталите в товарното помещение на „Водолей“ сякаш бяха готови да си отворят път през корпуса. Нико се понесе право към огнената буря.

— Какво правиш? — изкрещя Крим.

— Не ги ли усещаш?

Нико удари бутона за товарните врати и освободи всичката венталска вода, която носеше. С въодушевен скок потокът жива течност избликна и се разпротря като блестяща завеса. Преди фероите да успеят да я заобиколят, втора вълна небесни мехури се стовари върху тях изотзад и огнените същества се оказаха пленени, преди да успеят да се присъединят в битката над Илдира.

— Идеално — викна Нико. Зад него другите водоносци правеха същото. Безвредните на вид дървесни мехури продължаваха да обгръщат фероите. Новият синтез на вердани и вентали бе по-силен от пламтящите същества.

— Да, май свършихме добра работа — каза Крим. — Хайде да се махаме оттук!

152. ОСИРА'Х

— Адар Зан'нх, отведи ме до Миджистра — до това, което е останало от нея — каза магът-император. — Трябва да видя града със собствените си очи.

Макар и неспокоен, адарът бе готов да се изправи пред бедствието, което бе оставил зад гърба си. Дватамата с Осира'х бяха избягали от фероите, без изобщо да видят разрушенията.

— Слушам, господарю.

Осира'х затвори очи. Усещаше присъствието на братята и сестрите си там долу, както и това на престолонаследника Даро'х. Разбра как тя, Род'х и останалите могат да помогнат на маг-император да победи Руса'х и бе готова. Щеше да е много по-тежко от онова, което бе преживяла на Голген, когато се бе изправила отново пред хидрогите. Отвори очи, пристъпи напред, застана между родителите си и се взря в опустошението, което се виждаше на екрана.

Баща ѝ и адар Зан'нх вече започваха да проумяват истинския размер на случилото се и Осира'х почувства тревогата им през тизма — тревога достатъчно силна, за да ѝ причини физическа болка. Сградите бяха съборени; кулите, музеите, складовете, жилищните квартали — всичко бе рухнало и изгоряло. Ударът бе изравнил със земята Призматичния палат и неговия съвършен елипсовиден хълм. Огромната сграда, хълмът, седемте симетрични потока — всичко просто бе *изчезнало*.

— Част от мен току-що загина — промълви Джора'х, докато се вираше невярващо в опустошението.

— Част от теб, да. Но не и цялото. — Разрушението бе извикало сълзи в очите на Нира, но тя здраво стисна ръката на Джора'х. — Ние ще спасим останалото.

— Трябва да кацнем — проговори Осира'х. — Всички са там долу и ни чакат. — Пое си дълбоко дъх. — Мога да се боря по-добре

срещу превъплътения фeroуи, ако съм с моите братя и сестри. Ние заедно притежаваме сила, която нямат дори венталите.

Въпреки че обгърнатите в мъгла кораби и ледените снаряди бяха унищожили голяма част от фeroуите, опасността все още не бе преминала. Множество огнени кълба продължаваха да летят във всички посоки; отмъстителни и капризни, те удряха навсякъде, където можеха. Бойните екрани в командното ядро на флагманския кораб показваха сблъсъци в цяла Илдира.

— Щом Осира'х казва, че трябва да слезем, аз съм съгласна — каза Нира. — Въпреки че се опитахме да я спрем, тя се оказа права за хидрогите на Голген. — Протегна напред фиданката, която държеше. — А освен това имаме на своя страна верданите. Те ще ни помогнат.

— Значи слизаме — реши магът-император. — Истинската битка тепърва предстои. Всички ще се сражаваме с Руса'х.

Заобиколен от десетина незасегнати бойни лайнера, флагманският кораб се спусна в атмосферата и се понесе към разрушения престолен град. Джора'х остави Зан'нх в командното ядро и поведе Нира и Осира'х към един катер.

Докато се спускаха, Осира'х усещаше несекващата болка, която се носеше от всички успели да оцелеят илдирийци. Почувства също така как братята и сестрите ѝ и престолонаследникът Даро'х се опитват да повдигнат духа на хората.

Щом катерът кацна и люкът се отвори, Осира'х изскочи навън. Въздухът опари дробовете ѝ, вихрушката от огнени същества над главата ѝ сякаш пърлеше самата атмосфера. Тревите и храстите пушеха.

Престолонаследникът Даро'х и Язра'х се втурнаха към мага-император. Осира'х сграбчи ръцете на братята и сестрите си, за да образуват духовен кръг. Изолира съзнанието си и после разпростря мислите си навън, едновременно към баща си и към братята и сестрите си. Трябваше да ги свърже всичките. Здраво... силно.

Превъплътеният фeroуи бе някъде в небето, изпълнен с яростна омраза. Осира'х можеше да го намери и да го принуди да дойде.

Стисна ръцете на Род'х и Гейл'нх. Двете ѝ сестри затвориха кръга.

— Както предишния път — каза Осира'х. — Вдигаме бариера, която е по-силна от огъня, по-силна от тизма.

Децата се съсредоточиха върху неуловимите връзки, които свързваха цялата раса.

— Разпрострете се навън и подсилете духовните връзки. Намерете останалите илдирийци. Всичките. Руса'х изгори собствените си пътеки. Време е да изтъчем щита си.

Като използваша необикновените си способности, Осира'х и нейните братя и сестри изолираха и *прерязаха* веригите, чрез които фeroуите бяха улавяли откраднатите душепламъци. Огнените същества бяха пътували по тези обгорени пътеки, за да възпламеняват тизма и да поглъщат душите на илдирийците. Сега петте деца издигнаха по тези почернели пътища барикади, прекъснаха пътеките, по които се оттегляха пламтящите фeroуи, лишиха ги от енергията, с която се хранеха. Осира'х стисна очи и изключи света около себе си.

Чу около себе си ужасени крясъци. Въздухът се нагря почти непоносимо и проникна през щита. Пред лицето ѝ се появи златистооранжева светлина и тя се отдръпна. Към тях се спускаше огромно сърдито огнено кълбо, по-голямо от всеки от другите фeroуи. Увисна пред тях — грамаден ревящ възел от пламъци.

Осира'х почувства силата на яростта му още преди да види пламтящата мъжка фигура вътре. Вкопчи се по-здраво в ръцете на братята и сестрите си.

Руса'х бе отговорил на призива им.

153.

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

Совалката се отдалечи от все още парализираните кликиски кораби-рояци и премина през останките от Земните въоръжени сили и вбесяващо непокътнатите конфедерационни кораби. Ужасеният Базил не можеше да намери думи. Можеше да си представи какво се е случило — коварна засада. Поне „Голиат“ изглеждаше незасегнат.

Хвърли се към комуникационното табло и отвори директен канал към дреднаута.

— Генерал Бриндъл, какво става, по дяволите? Защо не стреляте по конфедерационните кораби?

Отговорът се забави повече, отколкото очакваше, заради хаоса и бъркотията, които царяха на корабите от ЗВС.

— Корабите ни бяха саботирани, сър, най-вероятно от кликиските работи. Заложили са им бомби, докато са ги поправяли. Установихме, че експлозиите по никакъв начин не са свързани с конфедерационните кораби.

Базил знаеше, че Сирикс е способен на това. В известен смисъл обаче бе разочарован, че не може да обвини Питър. Все пак се чувстваше удовлетворен, че бе станал причина за унищожението на всички черни работи... макар че люпилото изобщо не изглеждаше благодарно за помощта. Навсякъде врагове.

Погледна неподвижния кораб-рояк. Знаеше какво най-вероятно ще направи кликиското кошерно съзнание веднага щом се съвземе от загадъчната си парализа. Можеше никога вече да не му се удаде подобна възможност.

— Генерал Бриндъл, вашите оръжия все още функционират, нали?

— Да, сър. „Голиат“ разполага с всичките си оръжия. Още деветнадесет кораба също са незасегнати.

— Добре. Кошерното съзнание е на главния кораб-рояк. Унищожете го и така ще елиминирате цялата кликиска заплаха.

Открийте огън с всичко, което имате.

Генералът се поколеба.

— Да проявим враждебност към кликисите? Сър, две трети от целия ми флот са унищожени!

Базил кипна.

— Точно сега люпилото е обезвредено и насекомите не могат да се защитават. Няма да отвърнат на огъня ви! Ако конфедерационните кораби имат капка кураж, ще се сражават заедно с нас, както постоянно обещава Питър.

— Сър, във ваше отсъствие крал Питър завзе Двореца на шепота. Хората на Земята... празнуват...

Базил се почувства така, сякаш някакъв шлюз внезапно се е отворил и е изсмукал въздуха от совалката. Не можеше да е сигурен, но докато му съобщаваше новината, генерал Бриндъл май изпитваше перверзно удоволствие. С огромно усилие успя да овладее яростта си.

— Генерале, дадох ви заповед. Открийте огън по кликиския кораб-рояк. Аз ще имам грижата за Питър.

Но преди дреднаутът да успее да даде първия залп, по всички канали като мощна бомбардираща вълна се разнесе съобщение, всепроникващо и нетърпящо възражение като първото кликиско излъчване, което настояваше за присъствието на председателя. Прозвучалият глас беше гръмотевичен. Този път обаче съобщението наистина звучеше като изречено от Дейвлин Лотце — с неговия глас, с неговата личност!

— *Председателю Венцеслас, не разбирам оръжието, което използвахте срещу нас, но съм впечатлен. Десетки от моите кошери са обезвредени. Само няколко са функционални.* — Последва дълга пауза, по време на която говорителите се изпълниха с някакъв остър подтон, после люпилото продължи: — *Много части от моето кошерно съзнание в момента са... извън строя. Но успях да установя контрол над тях.*

— Дейвлин, трябва да спреш нашествието на кликисите! — викна Маргарет Коликос. — Единственото люпило иска да унищожи човешката раса.

— *А, Маргарет. Много остатъци от кошерите са зашеметени и сега моето съзнание ги контролира всичките. Кликиските части от люпилото са... затворени на сигурно място.* — Базил ясно долавяше

сухия хумор в отговора му. — *Смятам, че това решение ще ти се стори приемливо.*

Корабът-рояк започна да оживява, по-зловещ от всякога. Компонентите му се движеха и блещукаха. Доскоро парализираните насекоми се събуждаха.

Дейвлин-люпилото продължи:

— *Но ви нямам доверие, господин председател. Чух, че давате нареждане да ни унищожат, докато сме парализирани. Вие представлявате опасност за нас. За жалост трябва да кажа, че оправдахте всичките ми очаквания.*

Базил се стресна.

— Не забравяй, че аз устройх клопка на черните работи. Предадох Сирикс — унищожих ги заради вас!

Дейвлин обаче не се заблуди.

— *Щяхте да оставите роботите да влязат в битка с нас, а после, ако някои от тях оцелееха, щяхте да използвате смъртоносната програма, за да ги унищожите — така щяхте да се отървете и от нас, и от тях. Алтруизмът не е в природата ви.*

Базил мълчеше. Дейвлин, разбира се, беше прав.

Деветте гигантски кораба-рояци, които бяха увиснали над Земята, се преобразуваха в една-единствена невероятна маса — променяща се, съединяваща се и прерастваща в огромна сфера. Другите два кликиски кораба се върнаха от преследването на роботите и се вляха в нея.

Пилотът го погледна ужасен, сигурен, че кликисите всеки момент ще открият огън.

— *Действахте точно така, както очаквах, господин председател. — Дейвлин-люпилото млъкна и докато се взираше в неописуемо грамадния конгломератен кораб, Базил не можеше да измисли начин да се защити или да оправдае действията си. — Вие приличате на кликисите повече, отколкото си давате сметка.*

За смайване на Базил огромният кораб-рояк не стреля, нито нападна бойната група на ЗВС. А започна да се отдалечава от Земята. Мина покрай разпръснатите разрушени кораби на ЗВС и несигурната отбранителна линия на Конфедерацията и се понесе в космоса.

Базил се взираше след него, неспособен да намери думи.

Маргарет се усмихна.

— Изглежда, Дейвлин е намерил начин да направи една последна услуга на човечеството.

Антон бавно си пое дъх.

— Благодаря ти, Дейвлин.

Трептящият кликиски кораб се отдалечаваше от Земята. Базил го наблюдаваше как изчезва, изпълнен едновременно с екстатично въодушевление и с усещането за тотално поражение. Като голям въртящ се облак от сърдити оси последните кликиси излязоха в открития космос. Отидоха си... Поне едно нещо вървеше както трябва.

На една немалка част от него обаче ѝ се искаше генерал Бриндъл просто да бе превърнал цялата им проклета раса в атоми...

По комуникационната система пристигна приоритетно съобщение — по извънреден код, който знаеха едва шепа хора. Заместник-председателят Каин. Базил стисна зъби. Още един предател.

Бледото лице на Каин не издаваше никакви чувства.

— Господин председател, радвам се, че сте жив и здрав — и съм много доволен да видя оттеглянето на кликисите. Благодаря ви за усилията.

— Имаш да отговаряш за много неща, Каин. Защо ми се обаждаш?

Заместникът му се усмихна сухо.

— Крал Питър ви вика в Двореца на шепота, за да се осигури плавно прехвърляне на властта. Ако обичате, елате колкото е възможно по-скоро.

154.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР ДЖОРА'Х

Руса'х изскочи от огненото си кълбо. Плътта му бе разтопена, косата му се виеше като гъст дим, очите му блестяха като звезди. Превъплътеният фeroуи изглеждаше едновременно разярен и доволен, че стои пред Джора'х.

— Най-после мога да спася всички!

— Няма да причиняваш повече страдания на хората на Илдира — каза магът-император.

Руса'х изглеждаше натъжен, почти по бащински жалостив.

— Ти отслаби тизма и почти унищожи империята ни. Ще отведе най-силните илдирийци до Извора на светлината и ще ги спася с помощта на моите фeroуи.

Джора'х направи крачка напред.

— Да ги спасиш ли?

Горещината бе невероятна, макар че децата на Нира се опитваха да я блокират.

— Като позволяваш на фeroуите да изпепеляват цели лагери, пълни с бегълци? — продължи Джора'х. — Да унищожават кораби, пълни с илдирийци, които се опитват да избягат в безопасност? Да превърнат в пепел безчет касти след превземането на Миджистра? Виждам как си се опитал да ги „спасиш“. Това бяха *твоите хора*, Руса'х! *Ти* трябваше да ги защитаваш. — Насочи към него обвиняващ пръст. — А сега всички са мъртви!

Въпреки че горящият мъж бе запазил фигурата и ръста си, Джора'х не виждаше в него нищо от своя благ и спокоен брат, от този, който някога се бе наслаждавал на празненствата и на удоволствията на Хирилка. Превърнатият в аватар на огнените същества мъж пред него искаше само да *гори*.

— Не... Направих го заради тях!

Огнените кълба в небето се приближиха, готови да изпепелят мага-император и да погълнат душепламъка му.

— Фероуите са те покварили, Руса'х.

Осира'х стисна ръката на баща си и той почувства наелектризиращото ѝ докосване, въоръжи се с невидимата сила, която детето извличаше от уникалната си връзка с илдирийския тизм.

Нира стискаше фиданката си, приведена над нея, за да я защити от изгарящата топлина, която проникваше през отслабващия духовен щит. С другата си ръка Осира'х сграбчи ръката на майка си и се свърза чрез нея с фиданката. Изведнъж световната гора също се оказа въвлечена във връзката и я изпълни с разума и силата на верданите.

За да засилят щита си, останалите деца също се включиха в телевръзката на майка си, точно както зеленият жрец Колкер бе намерил начин да обвърже тизма със световната гора. Намериха и докоснаха венталите, фокусирани чрез фиданките и затворени в живите мехури вода, и щитът стана още по-силен.

Язра'х и престолонаследникът Даро'х се обединиха с Осира'х, сестрите и братята ѝ и с Нира и Джора'х в свързания им кръг.

Губернаторът Райдек'х също се присъедини към групата, силен и безстрашен.

— Ще се изправим срещу фероуите и срещу теб, Руса'х! — изкрещя Райдек'х сред оглушителното пращане на пламъците. — Аз съм губернаторът на Хирилка!

— А аз съм истинският маг-император. — Джора'х сякаш стана по-висок, докато посрещаше яростта на превъплътения фероуи. — Илдирийците са *мои* и ще ги спася аз.

— Грешиш, братко.

По заповед на превъплътения фероуи стотици огнени кълба се спуснаха като море от слънца, сякаш всички звезди в небето избухваха едновременно. И въпреки духовните барикади и безопасността на подсиления тизм, въпреки всички необичайни съюзници, дошли да се сражават в Илдира, магът-император почувства, че гори.

— Няма да се предам!

Но Джора'х чувстваше, че няма да издържи още дълго. Сълзите му се сгорещиха и се превърнаха в пара. Стотици фероуи прииждаха над главите им.

Магът-император се вкопчи в Осира'х и Нира и почувства силата им. И разбра: като от бездънен кладенец в дълбините на духа му, могъщият поток на тизма извираше от самия него. Той направляваше

империята, завещана му от баща му и от дълга линия магове-императори преди него. И като център на връзката между членовете на илдирийската раса единствено *той* можеше да привлече цялата мощ на тизма.

За да разпали създаването на нови фероуи, заблуденият Руса'х бе позволил на огнените същества да превърнат в пепел цели градове, да откраднат душепламъци от Хирилка, Дзелурия, други отломъчни колонии в Хоризонтния куп, септата от бойни лайнери на тал О'нх, та дори и от Добро, където бяха изгорили бившия губернатор Удру'х. Джора'х не можеше да позволи това.

Посегна мисловно и си представи изгубените, всички души, които бе откраднал превъплътеният фероуи — и *изиска* душепламъците им да бъдат освободени. Въпреки че телата им отдавна се бяха превърнали в пепел, страдащите илдирийци не бяха успели да достигнат Извора на светлината. Руса'х им бе попречил. Но Джора'х щеше да им помогне.

Съзнанието му проникна в душепламъците, затворени във фероуите над главите им, и намери нишките на тизма у всеки илдириец, когото бяха ограбили. Огнените къмба бушуваха и се съпротивляваха, отказаха да освободят пленниците си.

Но магът-император Джора'х отказа да се предаде. Почерпи от резервоара на сила — към тизма, който само *той* можеше да използва като истински маг-император — и едновременно докосна всички илдирийци тук и на всяка отломъчна колония чрез всяка нишка. Добави този контрол към силата на кръга около себе си — към Нира и децата й, към своите собствени деца, към верданите и венталите — и предизвика фероуите директно.

Оцелелите фероуи се спускаха да защитят Руса'х. Магът-император вдигна поглед. Очите му сълзяха от вълните светлина и горещина. С огромно усилие успя да изтръгне откраднатите души от огнените същества.

Задържа духовните нишки в съзнанието си и му се стори, че е изтръгнал сърцето на пламъците. С безкрайна нежност поведе възвърнатите души нависоко и още по-нависоко, докато не достигнаха равнината на Извора на светлината. И освободи духовните нишки. И се засмя от радост.

Неговите хора си бяха отишли. Бяха свободни. А фероите бяха слаби и разединени.

Изпразнени от съдържание, огнените кълба не можеха да запазят целостта си и пламъците им започнаха да гаснат и да избледняват.

Лудият губернатор нададе войнствен рев. Към него сякаш се устреми суров невидим вятър. Руса'х се олюля. Пламъците, които обгръщаха тялото му, засъскаха и запрацяха.

Превъплътеният фероуи тръгна към Джора'х. Нямахше какво да губи.

155.

КРАЛ ПИТЪР

Загадъчното оттегляне на кликиските кораби приличаше на чудо. Питър нямаше представа какво е направил Базил, за да ги накара да си тръгнат, но сега председателят бе на път за насам.

Питър никога не бе желал короната заради самата власт, но ето че тронът отново беше негов — по право. Жителите на Земята му вярваха и той бе работил много, за да се превърне в лидера, който винаги бяха предполагали, че е. Сега, когато се бе завърнал в Двореца на шепота, Питър знаеше, че мястото му е тук.

Човешката цивилизация заслужаваше нещо по-добро от Базил Венцеслас.

ОХ — беше се върнал от комуникационния център заедно с Патрик и Зет — доволно съобщил, че Мечът на свободата помага за разпространението на новината за смяната на властта. Все по-нарастващите протестни демонстрации се бяха превърнали в празненства. Стражите на Ханзата тихомълком бяха изчезнали от постовете си и бяха свалили униформите си, за да не ги погне тълпата.

Председателят Базил Венцеслас вече нямаше думата в управлението на човечеството.

Все още обаче имаше и упорита съпротива. Питър се бе опитал да се свърже с генерал Бриндъл, както и Роб Бриндъл, и адмирал Уилис, но Бриндъл бе отказал да отговори. Явно все още бе верен на ЗВС. Старият командир открай време бе проявявал скептицизъм към Конфедерацията и верността му стигаше до крайност, но сега, когато черните работи бяха унищожили по-голямата част от флота му, му бяха останали много малко сламки, за които да се хване.

Учителското компи стоеше до трона като личен секретар на краля. Заместник-председателят Каин бе до унилия Рори, който въпреки уверенията на Питър изглеждаше нещастен.

— Имаме да вършим много работа — каза Питър. — Свържете се с адмирал Уилис и я помолете да придружи кралица Естара до

Двореца на шепота. Господин заместник-председател, ще ви помоля да работите заедно с посланик Сарейн върху прехвърлянето на управлението на Ханзата в ръцете на Конфедерацията — дотук и двамата се справихте много добре. Готови сме да поемем стабилен курс към успокояване на хората. Трябва да разберат, че най-лошото е минало.

Каин кимна и каза:

— За мен е чест. Време е за плавно прехвърляне на управлението.

— А, и доведете търговски министър Кет. Навярно ще ѝ хареса да действа открито, просто за разнообразие. Много търговци ще се зарадват отново да има пазар.

ОХ повдигна най-големия проблем, който им предстоеше да решат.

— Предлагам да разпоредите арестуването на председателя Венцеслас. Това ще предотврати всяко възможно объркване.

— Компито е право — обади се Фицпатрик. — Дори и лишен от власт, Венцеслас може да направи много бели.

Внезапно дванадесетимата войници, които Уилис бе дала за лична стража на Питър, вдигнаха оръжията си и ги насочиха към вратата. Рори се сви в един стол, сякаш се опитваше да се скрие.

— Аз ще издам заповед за *твоя* арест, Питър.

Председателят Базил Венцеслас мина бързо покрай стражите и нахлу в тронната зала, придружен от петима раздърпани чистачи, които бе освободил от временните килии на адмирал Уилис. Сред тях беше полковник Андез, с пистолет в ръка.

— Полковник, арестувайте го.

Андез, все още притеснена, задето я бяха надвили и обезоръжили, нареди на хората си да изпълнят заповедта. Очевидно вярваше, че правдата е на нейна страна и ще ѝ донесе триумф. Само че тя и четиримата ѝ чистачи бяха значително по-малобройни от конфедерационните стражи, които бяха готови да стрелят, за да защитят краля. Питър им махна да не го правят. Нямаше нужда.

Въпреки всичко обаче председателят закрачи напред, сляп за всички оръжия, насочени към него. Необезпокоен, Питър се наведе от трона.

— Това ли са всичките поддръжници, които са ти останали на Земята, Базил? Петима души?

Базил обаче упорито отказваше да види истината.

— Чистачите са заети с лудостта, която ти разпали по улиците, докато аз спасявах човечеството от кликисите. Предупредил съм всички стражи в Двореца на шепота. Идват още войници. Ще уредим всичко още тук и сега.

Питър не вярваше, че председателят ще намери повече подкрепа от сегашната в целия град, но Базил изглеждаше абсолютно убеден.

Заместник-председателят Каин докосна един бутон на стената и дебелите врати се затръшнаха. Армирани щитове покриха прозорците от цветно стъкло, тежки решетки блокираха достъпа до вентилационните отвори. Всички слаби точки, всички уязвими места за влизане вече бяха заключени.

— Позволих си да активирам системите за сигурност — каза Каин. — Тронната зала е обезопасена.

Питър кимна. Дори председателят да успееше да събере някакви поддръжници, те щяха да останат отвън. Андез и шепата й придружители очевидно се чувстваха неудобно и гледаха Базил, сякаш той можеше по някакъв начин да промени ситуацията. Конфедерационните войници държаха чистачите на прицел.

Патрик Фицпатрик изсумтя:

— Ако зависеше от мен, господин председател, щях да оставя адмирал Уилис да взриви кораба ви без предупреждение. В крайна сметка това е вашият предпочитан метод за разрешаване на проблемите. Чувам как духът на баба ми ви се присмива.

— Морийн Фицпатрик бе законно екзекутирана за опит да извърши измяна. — Гласът на Базил бе презрителен и нетърпелив. Председателят прободя Каин с леден поглед, най-после намерил някой, когото да обвини. — *Ти* допусна всичко това да се случи.

— По-точно е да се каже, сър, че го подготвих. Не ми оставихте друг избор.

От богато украсения трон Питър каза:

— Базил, вече те освободих от задълженията ти като председател. Трябва да се оттеглиш.

— Никога!

— След като се оттеглиш — продължи Питър, без да му обръща внимание, — Теранската ханзейска лига ще бъде разпусната, а останалата част от правителството ще бъде присъединена към Конфедерацията. Едва тогава ще можем да започнем дългия процес по поправяне на вредите, които ти причини през годините.

Макар че Базил бе побеснял от гняв, изражението му бе спокойно. Питър си помисли, че навярно се гордее със самоконтрола си. Председателят се обърна към Андез:

— Полковник, заповядах ви да арестувате Питър. Смъкнете го от трона, ако трябва насила, и хвърлете всички останали в затвора, където ще очакват изправянето си пред военен съд. Не съм склонен да проявя милост.

Неспособни да повярват на ушите си, като се имаше предвид положението на Базил, войниците на Уилис погледнаха Питър за заповеди.

— Спокойно! — каза той с надеждата, че Андез и чистачите ѝ не са толкова луди да открият огън.

Андез — виждаше безизходното положение на групата си и насочените срещу тях оръжия — примигна.

— Как точно... да го направим, господин председател?

От мястото си до трона ОХ се обади с тон, сякаш изнасяше лекция на някой кандидат за принц:

— Заключение е неизбежно. Единственият логичен отговор е да признаете поражението си. — След което добави поучително: — Това ще е най-ефективното разрешение на проблема. Като председател би трябвало да го разбирате.

Питър стана от трона.

— Цялото население на Земята обвинява теб, Базил, и повече не можеш да използваш мен — или Рори — като изкупителна жертва, зад която да се скриеш. Нищо не можеш да направиш. С теб е свършено.

Председателят изглеждаше патологически неспособен да проумее, че вече не владее положението. Свали от кръста си един малък комуникатор и активира директен канал към корабите на ЗВС.

— Генерал Бриндъл! Въведете гилотиниращите кодове за корабите, които адмирал Уилис открадна от ЗВС, и обезвредете космическия флот на Конфедерацията.

След съвсем кратко колебание — едва секунда повече, отколкото можеше да се припише на забавянето на връзката — главнокомандващият на ЗВС неохотно прие заповедта.

Питър бе не толкова сърдит, колкото разочарован.

— Базил, това е безсмислено. Дори и генералът да направи това, което казваш...

Базил се взря право в него, докато продължаваше да говори в комуникатора:

— И след като тези предателски кораби са безпомощни, генерале, бомбардирайте ги с всичко, което имате.

156.

РОБ БРИНДЪЛ

— Шиз, висим в космоса като трупове! — възкликна ядно Роб, стовари юмрук върху страничната облегалка на командния си стол и викна на офицерите на мостика: — Направете нещо!

— Това е гилотиниращ код, сър — каза навигаторът и продължи раздразнено да блъска по таблото си. — От ЗВС току-що го въведем.

— Но как е възможно? — попита Естара.

— Блокираща система, вградена във всички големи кораби на ЗВС. Главнокомандващият има кодовете.

— Но нали сега корабите са на Конфедерацията!

— Трябваше да променим кодовете! — изпъшка Роб. — Трябваше да ги изтрием и да въведем нови, когато адмиралът докара корабите си на Оскивъл, но нямаше време.

— Да, голям технически пропуск — обади се Рлинда Кет.

— Нападението на генерал Ланиан ни обърка — каза Роб. — И така и не намерихме време да го направим.

— Е, вече е късно за това — включи се Сарейн. — Какво ще правим?

— Ще говорим с генерал Бриндъл — каза Естара.

Роб поклати глава. Чувстваше се невероятно уморен.

— Можете да изложите всички логически аргументи, които ви хрумнат, но баща ми вярва, че е негов дълг да следва председателя.

Естара стисна устни.

— Аз стоя *по-високо* от председателя.

— Баща ми не признава легитимността на Конфедерацията като самостоятелно правителство — напомни й Роб.

Естара погледна сестра си.

— Сарейн, ти си посланикът на Терок. Това е титла, която би трябвало да признае.

— А аз съм негов син — каза Роб. — Но това няма да има значение, ако председателят му нареди да ни залови.

Сарейн се изсмя студено.

— Да ни залови ли? Повярвайте ми, съдбата, която ни е подготвил Базил, е доста по-сурова.

Роб отиде до комуникационната станция и се опита да я включи, но без успех.

— Не можем да се свържем с него. Висим тук мъртви и със запушена уста.

Естара се взря в потъмнелия екран, сякаш искаше да го накара да ѝ покаже застрашаващите ги кораби, звездите и планетите. Но екранът си остана празен. Мълчанието бе по-зловещо от всяка заплаха.

Капитан Кет застана до кралицата. Усмиваше се.

— Какво? — попита Естара. — Ако имате някаква идея...

— Този гилотиниращ код може да е блокирал всичките системи на ЗВС, но не може да направи нищо на „Сляпа вяра“ — отвърна Рлинда Кет и погледна Роб. — Площадките ви за кацане си имат резервни системи за ръчно отваряне на вратите, нали? Добре. С БиБоб можем да ви заведем право пред „Голиат“, лично и персонално.

157.

ДЖЕС ТАМБЛИН

Огнените същества над руините на Миджистра изглеждаха омаломощени, отчаяни, объркани. Докато венталският кораб си пробиваше път сред разпръскващите се огнени кълба, Джес и Ческа видяха през пламъците искрящата битка на земята — магът-император и група илдирийци се сражаваха с обгърнат от огън мъж.

— Руса'х е като нас. — Джес увеличи скоростта. — Трябва да го спрем.

— Не, не е като нас! Фероите са изгорили душата на човека, който е бил някога — каза Ческа. — Венталите у нас може завинаги да са ни отделили от хората, но вътрешно все още сме тези, които сме били винаги.

Джес поведе кораба-мехур надолу с максимална бързина, като първата тежка дъждовна капка преди началото на порой. Водната сфера докосна земята близо до сражаващите се илдирийци, спуска се като балон и венталите, които я съставяха, потекоха по земята. Джес и Ческа се отдръпнаха от пенливата кал в краката си.

Опустошителната топлина бе започнала да омаломощава Джора'х.

— Ти си отрязан от тизма, Руса'х! — изкрещя магът-император. — Няма да позволя на твоите фероуи да се хранят от моите хора.

Повечето огнени същества бяха отлетели и бяха оставили Руса'х сам. Но не и слаб.

Джес и Ческа се приближиха към превъплътения фероуи. Телата им бяха покрити с блестящ слой вода. Руса'х почувства силата им, обърна се и тялото му сякаш се изду. Лицето му показваше борбата, която се водеше вътре в него.

— Това е моята империя!

Като излязъл от контрол горски пожар Руса'х запрати към противниците си горящи ракети, от пръстите му изскочи огън.

Джес пресече пътя на пламъците и ги отклони. Ческа присъедини силата си към неговата. Знаеше, че трябва да угасят тази искра, която разпространяваше опустошителен огън, поглъщаше кораби, градове, планети и хора. Трябваше да овладеят пламъците и да спрат фeroуите, преди да изгорят всички светове в Спиралния ръкав.

Руса'х освободи цялата си яростна сила и Джес и Ческа залитнаха. Земята около тях започна да се разтапя.

От порите на Джес като пот излезе пара и се превърна в могъща жива мъгла. Ческа вдигна ръце и към несекващите огнени изстрели на Руса'х се стрелна пара. И Джес, и Ческа почерпиха дълбоко от венталите в телата си и ги противопоставиха на яростната огнена атака. Руса'х ги засипа с още повече огън.

Двамата се запрепъваха с мъка към него, обвиваха го в хладни венталски пари като с дебели въжета. Джес черпеше все по-дълбоко от вътрешния си резервоар венталска сила. Въздухът около него гореше. Почувства, че всеки момент ще рухне. Но не можеше да се предаде.

Изад своя щит магът-император и свързаните илдирийци също участваха в битката и отнемаха част от мощта на превъплътения фeroуи.

Джора'х викна на брат си:

— Върни се при мен, Руса'х! Независимо какво си направил, знам, че в гърдите ти все още бие илдирийско сърце. Ако наистина искаш да спасиш народа ни, спаси го *сега!* Отблъсни фeroуите, преди да са те обсебили напълно.

— Не! — изкреця Руса'х и от устата му изригна пламък.

Блестящата мъгла стана толкова гъста, че Джес почти не виждаше с какво се сражава. Заслепяващи оранжеви и жълти пламъци атакуваха венталите, но той и Ческа продължаваха да се приближават, макар и с мъка, към превъплътения фeroуи. Водните същества в телата им се уморяваха, губеха енергията си.

Руса'х залитна назад.

Джес отказа да отстъпи, макар да чувстваше как венталите в тялото му се изтощават все повече, как изстискват енергията си докрай. Почувства се празен, сякаш всяка молекула влага бе изцедена от порите му. Застави се да си припомни нападението на фeroуите срещу Харибда и девствените ѝ морета, пълни с новородени вентали. Споменът за това унищожение щеше да живее до края на дните му —

пресушените океани, почернелите скали. Не можеше да забрави и как фeroуите бяха нападнали Голген, как се бяха опитали да унищожат небесните мини... как бяха подпалили Терок, за да погълнат световните дървета... как бяха убили бащата на Ческа и бяха запратили чичо му на Йон 12...

Тези мисли го подтикнаха да излъчи още сила. Венталите в клетките му се напрегнаха и се хвърлиха срещу пламтящия мъж.

Руса'х залитна, стъпи в калната локва от венталския кораб — и капанът щракна. От земята избликна жива вода и обви краката му. Руса'х се замята, пръскаше огън във всички посоки.

Джес и Ческа се хвърлиха върху него, обгърнаха го в димящи одеяла от мъгла. Джес изстиска и последната капка енергия от вътрешния си резервоар, последната венталска сила, която преди толкова време го бе спасила от хидрогите, за един-единствен последен удар. Ческа направи същото.

Пламъците най-после отстъпиха. Угаснал отвътре, превъплътеният фeroуи се строполи на земята.

Омаломощени, Джес и Ческа паднаха на колене.

Нира остави фиданката си на земята, втурна се към тях и преди Джес да успее да я предупреди да стои настрана, го прегърна. Джес потръпна, докато му помагаше да се изправи, а после я погледна изумен. Беше жива и здрава.

— Не разбирам. Допирът до мен би трябвало да те убие!

Ческа се взираше в ръцете си. После дълбоко си пое дъх.

— О, Джес! Няма ги. Венталите вече не са в нас!

Джес също погледна ръцете си. Изглеждаха точно така, както някога. Почти бе забравил усещането да е *нормален*.

— Сигурно сме ги изгорили от системата си. Използвали сме ги до краен предел. — Той се засмя. — Отново сме обикновени хора. И оживяхме!

В гърдите му се надигна радост, примесена с тъга и възхищение към водните същества, които бяха пожертвали себе си.

— Победихме фeroуите — тихо каза Ческа. — Само това е важно. Това искаха венталите.

Над тях последните огнени кълба се носеха безцелно във въздуха, преди да бъдат погълнати и отнесени от няколко дървесни мехура, които ги повлякоха към най-близките слънца.

Джес се усмихна. Изпълни го безкрайно облекчение.

Когато горещата мъгла около тях се разсея, видяха предишния превъплътен фeroуи на колене, изцяло разгромен. Системата му бе прочистена от огнените същества.

Разтърсван от ридания, Руса'х вдигна поглед към мага-император.

158.

ЗАМЕСТНИК-ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ ЕЛДРЕД КАИН

Хищническото изражение на председателя подсказа на Каин, че всичко човешко у него е умряло. Базил Венцеслас, навремето дипломатичен и талантлив лидер и компетентен администратор, вече бе минало.

ОХ стоеше до трона. Оптичните му сензори святкаха.

— Председателю Венцеслас, трябва да изтъкна, че нямате никакво правно основание за тази заповед. Нямате право да издавате никакви заповеди.

Каин застана на стъпалата към трона, между председателя и краля.

— Сър, моля ви да размислите.

Без да обръща внимание на компито, Базил се обърна презрително към заместника си:

— Да не мислиш, че не знам как със Сарейн заговорничехте срещу мен, Каин, как подкопахте авторитета ми? Аз съм единственият човек с визия, единственият, който може да отведе човешката раса там, където трябва. А ти така ме разочарова... — Погледът му обходи всички в затворената тронна зала. — Всички вие сте пълен провал! Питър, Фицпатрик, та дори и вие, полковник Андез!

Гласът на генерал Бриндъл по комуникатора прекъсна изблика му на негодувание:

— Гилотиниращите кодове са потвърдени, сър, както наредихте.

— Гласът на Бриндъл звучеше сковано и недоволено. — Конфедерационните кораби са блокирани, оръжията и щитовете им са деактивирани. Като изключим скитническите съдове, целият флот е обездвижен. — Гласът му се поколеба, чу се статично прашене. — Но не мога да разбера какво се опитвате да постигнете. Имам нужда от

помощта им, за да прибере спасителните капсули на унищожения си флот.

Базил вдигна комуникатора към устата си.

— Генерал Бриндъл, дадох ви заповед да откриете огън по конфедерационните кораби. Още ли не сте унищожили вражеския флот?

Питър заговори достатъчно високо, та Бриндъл да го чуе:

— Генерале, аз съм вашият крал. Председателят е свален от поста си и ви нареждам да не го слушате. Кралица Естара е на борда на „Юпитер“.

— Всъщност — отвърна сухо Бриндъл — е на един малък търговски кораб, който в момента се намира директно в обсега на оръжията ми. Двете с посланик Сарейн много убедително ме подканиха да прехвърля верността си към Конфедерацията.

Базил стисна комуникатора и изкрещя така високо, че от устата му пръсна слюнка:

— С бунт ли заплашвате, генерале? Целият ви живот на доблестна служба говори срещу това. Дадох ви заповед да...

Отговорът на Бриндъл се сля с по-нататъшните думи на председателя:

— Не вярвам, че тази атака е оправдана. Обстоятелствата се промениха.

— Не ви питам за мнението ви, генерале. Унищожете конфедерационните кораби!

— Не мога да открива огън по суверенен владетел!

Базил примигна, сякаш не бе очаквал генералът да му се противопостави.

— Не ставайте смешен! Конфедерацията не е законно правителство. Те са очевидна заплаха за цялата Ханза. Открийте огън!

След колебание, което продължи по-дълго от техническото забавяне на отговора му, Бриндъл отговори:

— Няма.

Базил пребледня като пресечено мляко.

— Ако не направите каквото ви се казва, ще ексекутирам и вас, и всичките ви офицери като бунтовници.

От комуникатора долетя само статично пращане. Главнокомандващият на ЗВС бе прекъснал връзката.

Базил рязко се извърна към Андез и четиримата ѝ чистачи. Сега, когато и генерал Бриндъл бе изоставил председателя, те бяха дълбоко разтревожени. Двама дори изглеждаха готови да захвърлят оръжията си.

Базил обаче явно не го забеляза.

— Полковник Андез, време е да сложим край на това. Заповядвам да екзекутирате Питър. Застреляйте го, задето е узурпирал трона на крал Рори.

— Давам му трона! — извика момчето.

— Ти да мълчиш! — каза Базил.

Предусетил заплахата за Питър, ОХ застана пред трона, решен да използва твърдото си тяло от полимер и метал като барикада.

— Не мога да ви позволя да нараните краля. Програмирането ми не го допуска. Ще трябва да стреляте през мен.

Ръката на Андез трепна, но тя не извади пистолета си. Прекалено много оръжия бяха насочени към нея, а и тя и шепата ѝ хора бяха далеч по-малобройни от стражите на Питър.

— Но, господин председател, дори ЗВС...

Базил измъкна пистолета от кобура на бедрото ѝ и тръгна към трона, сякаш той и Питър бяха единствените хора в залата. Всички стражи насочиха оръжията си към него, но не стреляха — нали Питър им бе заповядал да не стрелят.

— Господин председател, хвърлете оръжието! Веднага!

Базил изобщо не им обърна внимание.

Каин обаче не се поколеба. Докато председателят презрително минаваше покрай него, той извади церемониалния кортик, който капитан Маккамон бе носил с такава гордост, и замахна. Вложи в удара цялата си сила.

Острието се заби в гърба на председателя и го прониза под лявата плешка, близо до гръбнака. Каин извъртя ръка и острието мина между ребрата на Базил и се заби право в сърцето му.

Председателят спря, сякаш се бе блъснал в стена. Каин натисна още един път.

Всички замръзнаха. Питър скочи от трона и мина покрай пазещото го компи.

Заместник-председателят Каин стискаше дръжката на кортика и с това задържа председателя изправен за един-единствен парализиращ

миг. Ръцете на Базил трепнаха и той изпусна пистолета. Коленете му се подгънаха и тежестта му стана прекалено голяма за заместник-председателя. Каин издърпа кортика и Базил се строполи на пода. През плата на скъпия му делови костюм започна да се просмуква кръв.

Сивите очи на Базил се приковаха в очите на Каин. От гърлото му излезе последен клокочещ дъх, сякаш председателят се опитваше да изрече някакво последно предизвикателство. Но преди да умре, успя да промълви само една-единствена дума:

— Разочарован...

Каин хладно огледа стаята. Спомни си как Маккамон бе убит точно на същото място. Проговори с изненадващо висок глас:

— Като заместник-председател установявам контрол над Ханзата...

Измъкна кортика от гърба на председателя, избърса го и го подаде с дръжката напред на Питър.

— ... от името на Конфедерацията.

159.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

Когато Тасия и спътниците ѝ се върнаха на Земята и разбраха какво се е случило, цялата война бе приключила — на Ханзата с Конфедерацията, на кликисите с черните роботи, на Илдирийската империя и венталите и верданите с фероуите. Всичко. На път към Земята чува най-различни съобщения: експозето на Патрик Фицпатрик, докладите на Конфедерацията, историите по новинарските мрежи.

— Шиз, и да пропуснем всичко!

За разлика от нея, Хъд Стайнман изобщо не бе разочарован.

— Не се оплаквам, че не се забърках в това.

— Ние изиграхме ролята си — каза Орли. — И като слушам новинарските мрежи, бих казала, че определено сме повлияли на начина, по който се развива нещата.

Кото все още се носеше на вълните на въодушевлението, че сирената му е проработила толкова добре — като се прехвърляше от планета на планета, групата им бе намерила и тотално обезвредила цели десет кошера.

Тасия Тамблин приближи кораба си до „Юпитер“ и включи предавателя.

— Адмирал Уилис. Искате ли компания? Моята група ви носи някои доста интересни новини за кликисите... или това, което е останало от тях.

Гласът, който ѝ отговори, не бе на адмирала.

— Винаги си добре дошла на борда на моя кораб, Тамблин, въпреки че хукна на весела разходка, докато ние спасявахме света.

— Весела разходка ли? Прощавай, *командир* Бриндъл, но предлагам да си сравним бележките, преди да решим чии постижения са по-големи.

Роб се разсмя.

— Хайде, идвай. С радост ще чуем за подвизите ти. Адмирал Уилис тъкмо се връща.

Така че на борда на „Юпитер“ се състоя радостна среща. Кото никога не се бе качвал на толкова голям кораб и почна да обикаля мостика и да задава въпроси. Стайнман бе решен да намери столовата на екипажа, за да хапне нещо по-различно от самозатоплящи се порции. Орли и ДД тръгнаха с него.

От Двореца на шепота заместник-председателят Каин формално бе наредил на генерал Бриндъл да отмени заповедите за гилотиниращите кодове, така че конфедерационните кораби да могат да използват оръжията и системите си. Всички кораби вече функционираха.

Крал Питър бе останал в Двореца на шепота, за да подготви официалната промяна в управлението, но адмирал Уилис се върна на „Юпитер“ и щом стъпи на мостика, потупа Тасия по рамото.

— Е, лично аз съм доволна, че най-последно приключихме с тая дивотия.

— Спиралният ръкав е голям, госпожо. Сигурна съм, че са останали още много дивотии.

Уилис се навъси.

— Не ми разваляй настроението, Тамблин.

„Някои неща трябва да се направят лице в лице“ — бе казал генерал Бриндъл и адмирал Уилис му бе дала разрешение да се качи на борда. Придружен от почетна стража от десетима души, Конрад крачеше изпълнен с достойнство.

Уилис стана, за да го посрещне. Генералът отсечено отдаде чест. Целият екипаж на мостика стоеше мълчаливо и се чудеше какво ще каже главнокомандващият на ЗВС. Адмирал Уилис му се усмихна топло.

— Много вода изтече, генерале.

Той кимна сковано.

— Голяма част от флота ми бе повредена или унищожена. Сто кораба, загубени поради саботажа.

Тасия скръсти ръце на гърдите си — церемониите изобщо не я вълнуваха.

— Шиз, сър, можем да минем и с доста по-малък флот, ако корабите ни просто спрат да се обстрелват взаимно.

Конрад я погледна, после погледна и Роб.

— Да, и аз стигнах до същото заключение.

После се обърна към адмирал Уилис.

— Като главнокомандващ на Земните въоръжени сили дойдох, за да обявя присъединяването ни към Конфедерацията.

Дъхът на Тасия секна. Уилис бе съвсем спокойна.

Конрад продължи:

— Като гаранция за искреността ни ви предавам гилотиниращите кодове на всичките ни кораби.

Извади от джоба на униформата си един сгънат лист и го подаде на адмирал Уилис.

— С този документ официално ви прехвърлям пълномощията си. Сега вие сте командир на „Голиат“ и на всичките ми оцелели кораби. Пожелавам ви да ги ръководите добре.

— Благодаря, генерале. — Тя изпука кокалчетата на пръстите си. — Така, а сега, когато приключихме с формалностите, да поговорим реалистично какво точно ще правим оттук нататък — да поговорим практично, имам предвид.

Преди това обаче Бриндъл искаше да свърши нещо друго. Обърна се към сина си и Тасия видя противоречивите чувства, изписани на лицето му.

— Току-що получих съобщение от майка ти. Ще ти е много благодарна, ако ни посетиш при пръв удобен случай. Трябва да поговорим за много неща като семейство. — Погледна Тасия. — И, разбира се, командир Тамблин е добре дошла, ако желае да те придружи.

160.

КРАЛ ПИТЪР

Седнали на масата в една малка стая в Двореца на шепота, Питър, ОХ, Естара и заместник-председателят Каин обсъждаха какво да правят със сваления крал Рори. Въпреки че ОХ бе готов да декламира членове и алинеи както от закона на Ханзата, така и от дипломатическата традиция, до решение така и не се стигна.

— Семейството ми загина при злополука... ако наистина е било злополука. — Рори преглътна с мъка. — Просто си искам нормалния живот.

— Можем да се погрижим момчето да заживее удобно някъде с ново име и нова самоличност — предложи Каин. — Ако изчезне от погледа на обществото, хората скоро ще го забравят.

— Не съм сигурна, че това е най-доброто решение. Като се имат предвид действията на председателя, по-вероятно ще решат, че сме го убили — възрази Естара.

Питър погледна Рори, който, изглежда, имаше трудности да следи разговора.

— Съжалявам, но ти си крал Рори, за добро или зло. И все още можеш да ни помогнеш. *Трябва да ни помогнеш.*

— Ами ако му намерим някаква церемониална роля? — предложи Каин. — Да го понижим, но без да го прогонваме в немилост. Да му позволим да задържи свитата си.

— Хората вече преживяха достатъчно бъркотии, а това ще ни помогне с приемствеността — съгласи се Естара. — Той може да служи като мост между старата Ханза и новата Конфедерация.

За церемонията по абдикирането се наложи на площада да се строят войници, които да удържат тълпите и медиите. Докато Питър и Естара стояха до Рори под ярките светлини, кралят видя, че лицето на младия мъж е обляно в пот. Толкова приличаше на загубения му брат, че жестокостта на номера на Базил дори и сега го опари като сол в рана. Но това не беше по вина на Рори.

— Не изпитвам враждебност към теб — прошепна Питър съвсем тихо, за да не го чуе никой друг. — Не се срамувай.

— Не съм искал да ме правят крал. — Рори все още носеше царственото си одеяние. — Но това не означава, че не съжалявам за някои от нещата, които съм направил.

— Никой не разбира това по-добре от мен — каза Питър.

— Радвам се, че председателят е мъртъв. Вече няма защо да се боя. — Тъмните очи на Рори се вдигнаха към него. — Не знам откъде си взел сила да му се противопоставиш.

— Понякога и аз не знам.

Под портрета на Базил, който висеше на стената в заседателната зала, имаше надпис: „Последният председател на Теранската ханзейска лига“. Самата зала бе заключена и никой нямаше достъп по нея. След време галерията можеше да се окаже полезна като място с историческа важност, но засега Питър не искаше никой да се взира в портрета на Базил.

Преди абдикацията двамата с Естара присъстваха на скромното и слабо отразено в новинарската мрежа погребение на председателя Венцеслас само от чувство за дълг. Доколкото видя кралят, никой не пророни сълза. Макар че имаше възможност да ги придружи, Сарейн не можеше да понесе да се върне на Земята толкова скоро и предпочете да остане на „Юпитер“. Скоро щеше да се върне у дома, на Терок. Полковник Андез бе може би единственият човек, който *искаше* да присъства на погребението, но тя и чистачите ѝ се намираха под арест и ги чакаше процес.

Сега Питър и Естара заеха местата си на двата трона, а Рори застана пред тях прав. Момчето бе запаметило репликите си за едно последно представление. Тълпата бавно притихна, изпълнена с очакване. Чуваше се само тип шепот. Питър едва забележимо кимна на младия мъж.

Рори свали сложно изработената златна корона от тъмната си коса все едно сваляше огромно бреме.

Заговори с висок ясен глас:

— Ханзата и Конфедерацията трябва да имат един водач — само един истински крал. Направих всичко по силите си да ръководя Ханзата, но сега, когато преминахме през тези бурни води и сме в

безопасност, отстъпвам пред теб, Питър. Отказвам се от трона си и ти давам тази корона за съхранение.

Питър прие короната и я сложи в скута си. Сред зрителите се надигнаха бурни аплодисменти, които станаха още по-високи, когато Рори се отпусна на едно коляно пред краля.

Питър каза:

— Кралицата и аз те молим да продължиш да служиш на хората и да им помагаш да се чувстват добре дошли в Конфедерацията.

— Винаги, ваше величество.

Последва галаприем, на който присъстваха висши служители и бюрократи от Ханзата, както и представители на планети, включени в Конфедерацията. Посредством фиданките зелените жреци вече бяха разпространили новината и в най-отдалечените колонии.

Заместник-председателят Каин се приближи до Питър. Вместо да търси власт, той предпочиташе да придобива и да се наслаждава на още класически творби на изкуството, които да добави към колекцията си.

— От какво още имате нужда, преди да се установите в Двореца на шепота, ваше величество? — попита той. Държеше чаша шампанско, но не отпиваше от нея. — Ще се нанесете ли в покоите си в кралското крило, ще доведете ли сина си тук? Жителите на Земята ще ви приветстват.

Естара погледна съпруга си и каза:

— Не сме говорили за това.

В добавка към случайните лунни късове, които от време на време се промъкваха през ревностно поддържаната мрежа, загубата на Луната бе оставила Земята нестабилна, с чести по-леки трусове и по-сериозни земетресения. Питър бе назначил екипи учени на Ханзата да съставят профил на очакваните климатични и сеизмични последици, а освен това много скитнически изобретатели вече бяха предложили услугите си, жадни да забият зъби в поредния интересен и крайно необикновен проблем. Накрая парчетата от разрушената Луна щяха да се установят в широк разпръснат пръстен около планетата. Дотогава обаче щеше да има много промени, повечето непредсказуеми.

Но не това бе причината, поради която не искаше да се установява обратно на Земята. Той поклати глава.

— Не, господин Каин. Реших, че Терок е сърцето на Конфедерацията. Там е нашата нова столица и това е мястото, откъдето трябва да управлявам. Но ще се връщам тук много често, а и ще имаме зелени жреци с фиданки, така че преките линии за комуникация остават отворени.

ОХ, както винаги, щеше да ги придружи.

— Ако мога да бъда от помощ на временното правителство, бих желал да поема този или какъвто ангажимент прецените за подходящ, крал Питър. С нетърпение очаквам да си създам много нови спомени.

— Ти си доказал предаността и компетентността си многократно, ОХ, но аз все още се безпокоя каква голяма част от миналото ти липсва. — Питър се обърна към Каин. — Господин заместник-председател, моля ви за една услуга. Знам, че вероятността е малка, но трябва да попитам.

— Питайте. Сега вече ме заинтригувахте.

— Като учителско компи тук, в Двореца на шепота, ОХ е обучавал мен, принц Даниъл, стария крал Фредерик и всички наши предшественици. Тъй като ролята му е толкова важна, надявах се, че някой в Ханзата е оценил стойността му.

Гладкото чело на Каин се сбърчи.

— Да, осъзнаваме колко жизненоважна роля изигра компито. Каква услуга ви трябва?

— ОХ изтри по-голямата част от спомените си, за да може да пилотира хидрогския кораб. Мога само да се надявам и да се моля председателят Венцеслас да е имал предвидливостта да запази копие на всичките му спомени. В противен случай ще загубим целия важен опит на ОХ, както и чудесната личност, която се е развила у него с течение на годините.

Заместник-председателят въздъхна.

— Със сигурност знам, че председателят Венцеслас никога не е помислял за подобно нещо. Не би си губил нито времето, нито усилията.

На лицето на Питър се изписа разочарование.

— Все пак трябваше да попитам.

На устните на Каин се появи дяволита усмивка.

— Аз, от друга страна, не бях толкова небрежен. Наистина съществува копие на спомените на ОХ. Направих го самият аз скоро

преди вие с кралицата да избягате. Можем да го инсталираме без никакъв проблем.

161.

ДД

Въпреки че се бе сприятелил с КР и ГУ, ДД не придружи двете технически компита, когато Кото Окая се върна при скитниците, а предпочете да остане с Орли Ковиц. Маргарет Коликос го бе помолила да бди над момичето, а освен това му харесваше да е с нея.

След като Тасия Тамблин похвали Орли и господин Стайнман, крал Питър им намери място на Земята, където да се установят, и приятелското компи се присъедини към Орли в удобната им нова квартира. Господин Стайнман живееше в съседния апартамент. Въпреки че поддръжката на дома и готвенето бяха осигурени, ДД се опитваше да е колкото се може по-полезен. И тримата се грижеха един за друг.

Орли се отпусна на малкото легло в чистата си спалня.

— Не знам какво да правя с живота си, ДД. От много време просто реагирам на едно нещастие след друго. Сега обаче не знам какво да правя със себе си.

— Трябва да отбележа, Орли Ковиц, че повечето момичета на твоята възраст дори не са започнали да вземат важни решения за бъдещето си. Моята първа господарка, Далия Суини, също имаше много мечти. Разказваше ми какво иска да направи, кои места иска да види, но всичко това бяха просто желаниа. Ти ми напомняш на нея. Тя беше много мила.

— Благодаря за комплимента.

— Много време мина, откакто я видях за последен път. Много време мина и от последния път, когато видях Маргарет Коликос. Мислиш ли, че тя е добре? Сега кликисите ги няма.

— Ще се помъча да разбера, ДД.

На другия ден компито с радост научи, че Маргарет е жива и се е завърнала на Земята. Веднага щом Орли му го съобщи, ДД предложи да се свържат с нея незабавно и Орли с радост се съгласи, тъй като двете с възрастната жена се бяха сближили на Ларо.

ДД очакваше с нетърпение да види отново Маргарет, но Орли изглеждаше нерешителна и той не можеше да разбере защо.

— Не се тревожи, няма нищо — каза му тя, когато той я попита.
— Маргарет ще иска да види и двама ни.

Пристигнаха в университетския квартал, където Маргарет живееше в апартамента на Антон. Когато възрастната жена отвори вратата, оптичните сензори на ДД светнаха.

— Маргарет Коликос, радвам се, че отново сме заедно.

Жената обви ръце около полимерните му рамене.

— О, ДД, не знаех дали някога ще те видя отново!

После прегърна и момичето.

— И Орли! Толкова се радвам, че си жива и здрава!

Антон веднага се зае да приготви чай. Дали по навик, или по случайност, поднесе една чаша и на ДД, както на другите.

— Чувал съм много за теб, Антон Коликос — каза компито. — Майка ти ми е разказвала как си израснал заедно с нея и Луис Коликос на археологическите им разкопки и как си й дал малката музикална кутийка, която спаси живота й сред кликисите.

— Все още не мога да повярвам. Една най-обикновена кутийка.

— Беше точно това, което ми трябваше — заяви Маргарет. — ДД, с теб преживяхме много неща и ако трябва да съм честна, ми се иска да сложим край на приключенията веднъж завинаги. Време е да си починем и да се възстановим.

Орли нервно прочисти гърлото си. Чаят й стоеше недокоснат на масата.

— Точно затова доведох ДД при теб, Маргарет. Той е твоя собственост. Трябва да си го вземеш.

Внезапно ДД осъзна, че точно това е тревожило момичето през цялото време. Самият той дори не се бе замислял за последиците от събирането си с Маргарет, не бе разбрал защо Орли е толкова разстроена.

Предложението изненада Маргарет.

— Не искам и да чувам за това. Сега ДД е твой, Орли. Нали сте приятели.

Орли се разплака, но бързо избърса сълзите си.

— Радвам се на решението ти, Маргарет Коликос — каза ДД. — Но сигурна ли си, че няма да имаш нужда от помощта ми? Няма ли да

работиш повече?

Възрастната жена и Антон се усмигнаха един на друг.

— О, определено ни предстои интересна работа — каза Маргарет, — но можем да се справим сами. Орли, грижи се за ДД. Не искам да се тревожа за него. Със сина ми трябва да отидем на много места.

162.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР ДЖОРА'Х

Въпреки опустошението на Илдира магът-император имаше силни основания за надежда и задоволство особено сега, когато империята му отново бе обединена. Фероуите бяха разгромени, а предателският председател на Ханзата бе убит от ръката на собствения си заместник. Многобройните душепламъци, откраднати от пламтящите същества, бяха намерили своя път към Извора на светлината. Дори изгореното слънце отново светеше в небето на Илдира.

Пейзажът на вселената бе променен завинаги, както и Джора'х, и самата Илдира. Все пак Джора'х отново бе у дома, ръководеше оцелелите си поданици и приобщаваше отломъчните колонии, които се бяха носили без посока от нашествието на фероуите насам.

Въпреки примитивните условия във временния лагер близо до опустошената Миджистра духът на Нира се бе изцелил и укрепнал.

— Погледни на това като на шанс, Джора'х. Предоставя ти се възможност да се превърнеш в най-великия император, когото Илдирийската империя е познавала. Миналото е зачеркнато.

Илдирийската империя бе почивала прекалено дълго на стари лаври. Почитта на илдирийците към миналото бе толкова голяма, че те почти не се променяха. Сега, когато Миджистра бе срината, илдирийците нямаха друг избор, освен да започнат отначало.

Освен това сега, когато бе опознал човешката раса по-добре, Джора'х бе променил мнението си за закостенелия начин на живот на илдирийците. Неговата раса имаше нужда от градивност и изобретателност. Архитекти и строители, копачи и паметители, лечители и администратори — Джора'х можеше да свърже уменията на всички тях в проект, неизмеримо по-сложен от всичко, записано в Сагата — възстановяването на столицата на империята в целия й блясък.

И щеше да го направи.

От своя лагер в покрайнините на опустошения град двамата с Нира наблюдаваха възстановителните работи. Язра'х и престолонаследникът Даро'х бяха показали изумителна енергия и самостоятелност. Вместо да настояват за подробни нареждания, двамата бяха поели част от бремето на Джора'х, тоест бяха поели отговорност.

За разлика от Тор'х, който постоянно се бе опитвал да изклинчи от задълженията си като бъдещ лидер, един ден Даро'х щеше да стане забележителен маг-император. Младият мъж вече не показваше резерви по отношение на ролята си и магът-император му бе наредил да се заеме със създаването на много, много нови губернатори. Прислужници, горящи от желание да следват заповедите на престолонаследника, го следваха навсякъде, сякаш вече бе седнал на какавидения трон.

Цели екипи паметители се опитваха да отбележат имената на всички, които бяха загинали в конфликта, да установят броя на жертвите на фeroуите и на лудия Руса'х. Имената на мъртвите щяха да бъдат записани на диамантен филм, вградени в структурни панели и включени в новата Зала на паметителите.

Товарни кораби и катери се спускаха от бойните лайнери на Слънчевия флот. Всички илдирийски войници бяха натоварени със задачи на работници, макар че си оставаха готови да защитават империята винаги когато се наложи. Магът-император беше сигурен, че хората му ще имат поне малко време да се възстановят преди началото на следващата криза.

Губернаторът Райдек'х бе събрал всички оцелели от бежанските лагери от Хирилка и бе говорил с тях. Сега момчето се приближи до Джора'х, изгарящо от нетърпение.

— Мястото на тези хора е на Хирилка, господарю, не в Илдира. Трябва да изградят наново своя свят. С твое позволение ще ги отведе у дома.

— С радост ти го давам.

— И още нещо... — Момчето се поколеба, после бързо прибави: — Мисля, че трябва да взема с мен и бившия губернатор Руса'х.

Това изненада Джора'х. След поражението и рухването си превъплътеният фeroуи се бе превърнал в празна черупка, но поне бе свободен от огъня на пламтящите същества. Тъй като не реагираше на

нищо, им трябваша няколко дни, преди да разберат, че е ослепял също като тал О'нх — зрението му бе изгорено отвътре от фероите, вселили се в тялото му. Напълно пречупен, без да знае къде се намира, той често просто седеше разтреперан на едно място; Руса'х не си спомняше никого и нищо, сякаш съзнанието му бе съвсем празно.

— Имаме достатъчно свещеници-философи и лечители — продължи припряно губернаторът Райдек'х. — Трябва да заобиколим Руса'х с илдирийци, да го обгърнем в истинския тизм и чрез него да му позволим да види прекрасната светлина на слънцата. Нека му помогнем да се върне у дома на Хирилка.

Джора'х бе настроен скептично.

— Брат ми и преди е изпадал в състояние на откъсване от тизма заради жестокото нараняване по главата. Когато се събуди, беше коренно променен.

— А сега трябва да се събуди отново, но истински. Ако съществува и най-малка възможност да се възстанови, сме длъжни да опитаме.

Нира се замисли и бавно кимна.

— Мисля, че предложението на губернатор Райдек'х показва голяма зрялост.

Джора'х си спомни какво бе направил със собствения си син Тор'х след предателството му: бе го държал упоен с шайинг и заключен в подземна стая. Нямахше да направи същото с Руса'х, каквито и престъпления да бе извършил лудият губернатор.

— Добре, поверявам ти го. Радвам се, че не желаш отмъщение, а изцеление.

И тогава магът-император видя най-окуражителния знак от всички: Осира'х, братята и сестрите й се смееха и си *играеха*: тичаха през лагера и гонеха един балон. Мюри'н го сграбчи и надбяга останалите, устремена към майка си и Джора'х; Осира'х се втурна след сестра си.

Нира изглеждаше неизмеримо щастлива.

— Радвам се да ги видя да се държат като деца. Имат нужда от тази промяна.

— Всички ние имаме нужда — рече Джора'х. — Тук, сред своите хора и заобиколен от семейството си, се чувствам силен... и империята също ще стане силна.

163.

АНТОН КОЛИКОС

Когато пристигнаха на Илдира, на Антон не му се наложи да се оглежда дълго за Язра'х: жилеста и плувнала в пот, тя закрачи към него със свирепа усмивка. Медноцветната ѝ коса се вееше като опашка на комета.

— Паметителю Антон, радвам се, че се върна. Тук се твори историята. Трябва да я запишеш.

Двете исикски котки се стрелнаха напред и стреснаха Маргарет, но Антон се засмя и ги почеса зад ушите.

Язра'х изглеждаше раздърпана, мръсна и кипяща от енергия, въпреки че вероятно не бе спала от дни. Антон подозираше, че никога не са ѝ поверявали толкова голяма отговорност, толкова много важни проекти.

— Изглеждаш чудесно, Язра'х.

— Ти също, паметителю Антон. — Тя топло докосна ръката му. После хвърли към Маргарет поглед, който бе почти презрителен, и попита: — Коя е тази жена?

— Майка ми.

— Аха, ксеноархеоложката. Откривателката на кликиския факел. Синът ви много ми е разказвал за вас — Язра'х се поклони. — Антон е велик паметител. Помогна ми да видя в Сагата неща, които малцина илдирийци забелязват. Баща ми много го цени. Елате, ще ви заведе при него. — И Язра'х закрачи напред, без да им остави възможност да възразят. Исикските котки заподскачаха пред нея.

— Тя май флиртува с теб — каза Маргарет.

Антон се смути.

— Всъщност ме ужасява до смърт.

— Разбирам.

Навсякъде около тях кипеше възстановяването на Миджистра. Дори и с преимуществото на тизма илдирийците едва успяваха да контролират хаоса от едновременните усилия на толкова много хора. В

покрайнините на стария град се бе издигнал нов лагер с набързо издигнати постройки, свързани помежду си убежища, скелета на многобройни кули.

На лицето на Маргарет се изписа тъга.

— С Луис така и не можахме да видим Илдирийската империя. Искане ми се да бяхме.

Магът-император лично излезе да ги поздрави и ги въведе в новото помещение за аудиенции.

— Паметителю Антон, радвам се да те видя жив и здрав. И скърбя за Вао'сх. Много съжалявам, че го изоставихме — че аз го изоставих.

Антон си мислеше, че сълзите му са пресъхнали, и внезапната влага в очите му го изненада. Опита се да измисли някакъв отговор, но думите не искаха да излязат от гърлото му.

Главният писар Ко'сх изглеждаше разстроен от новината. Преди да замине отук, Антон бе имал търкания с Ко'сх, който ревностно бе настоявал Сагата да си остане непроменена дори след като му показаха очевидните исторически грешки. Сега обаче изпитваше съчувствие към мъжа, чиято Зала на паметителите и всички древни записи се бяха превърнали в прах. Ко'сх изглеждаше смазан, без капчица от твърдостта, която бе демонстрирал преди.

Магът-император изненада Антон, като му предложи нова задача.

— Преди известно време помолих теб и паметителя Вао'сх да изгладите и пренапишете нашата величава история. Сега те моля да останеш с нас и да помогнеш на паметителите ни да поправят Сагата за седемте слънца. Империята има нужда от теб.

Антон погледна смутено майка си, после пак водача на илдирийците.

— Съжалявам, но съм поел друго задължение. С майка ми имаме друга задача. — Той отклони поглед. — Ще се наложи да оставя тази задача на вашия главен паметител — паметителите си спомнят цялата Сага и знаят стиховете по-добре от мен. Освен това не бих могъл да го направя без Вао'сх.

Преглътна буцата в гърлото си и продължи:

— Но бих желал да отбележа мястото на Вао'сх в Сагата. Да разкажа за последните му дни. Приятелят ми би се ужасил, че го

описвам като герой, но наистина беше герой. Искам да се уверя, че ще го запомнят като такъв.

— Тогава разкажи неговата история — каза Джора'х. — Ще го помним.

Язра'х стисна рамото на Антон с груб, но приятелски жест.

— Щом не си дошъл да ни помогнеш, паметителю Антон, тогава защо си тук?

Той отново се изчерви.

— За да се сбогувам.

164.

АДАР ЗАН'НХ

Курортният свят на Марата можеше отново да стане прекрасно място и адар Зан'нх възнамеряваше да го превърне в такова. Унищожените огледални градове Прайм и Секда щяха да бъдат построени в противоположните полукълба, работата щеше да се извършва на смени през двете полугодия. Илдирийските екипи можеха да работят непрестанно на почти неугасващата светлина.

След поражението на фероите Слънчевият флот се бе разделил, за да се заеме с изпълнението на многобройни важни задачи по цялата територия на пострадалата империя. Кохортата на тал Ала'нх бе натоварила на бойните си лайнери оцелелите бежанци от Хирилка заедно с губернатора Райдек'х и ги бе върнала у дома, където можеха да се заемат с възстановяването на някога процъфтяващата отломъчна колония. Други кораби се бяха отправили към Добро и планетите на Хоризонтния куп, за да помогнат за подсилването на протритата мрежа на тизма. Илдирийската империя може и да се беше променила, но все още беше силна — може би дори по-силна от всякога.

С благословията на крал Питър скитническите мини бяха започнали да им доставят товари екти с голяма отстъпка, всъщност осигуряваха цялото звездно гориво, необходимо за операциите на Слънчевия флот; в замяна магът-император бе обещал търговски концесии за бъдните векове.

Сега Зан'нх надзираваше операциите в развалините на Марата Прайм — първия илдирийски град, превзет от измамните кликиски роботи. След месеци тъмнина яркото изгриващо слънце висеше ниско над хоризонта и адарът знаеше, че следващата седмица небето ще се изпълни с цветовете на дългия изгрев.

Марата Секда бе пострадала жестоко при бомбардировките на Слънчевия флот и кликисите и илдирийските инспектори грижливо бяха прегледали развалините, за да решат какво може да се спаси. Представители на кастата на администраторите работеха усърдно по

плана за реконструкцията ѝ; по време на тъмните месеци в отсрещното полукълбо щяха да определят най-подходящия начин да довършат монументалната задача и да са готови за действия веднага щом бавният ден пристигне от другата страна на планетата.

Зан'нх си спомни за човешкия инженер Табита Хък, която щеше да намери по-ефективни начини да ръководи илдирийските екипи, ако фeroуите не я бяха убили заедно с много други. С радост би приел Съливан Голд сред тукашните екипи, но той и семейството му бяха отишли другаде, за да са от полза както на илдирийците, така и на хората.

Това означаваше, че Зан'нх трябва да подтикне собствените си хора към новаторство. Беше сигурен, че ще се справят.

Застана на прага на временния си команден пост и се загледа в тежко натоварените транспорти, които изсипваха на земята работници, инженери, копачи и чиновници. Някога адар Кори'нх бе изразил разочарованието си, че е бил принуден да посвети толкова голяма част от кариерата си на цивилни инженерни проекти и спасителни мисии; Кори'нх искаше да си спечели военна слава, а оттам — и място в Сагата за седемте слънца.

Сега Зан'нх се намираше в точно противоположната позиция. Беше преживял полагащия му се дял космически битки и разрушения, загубата на бойни кораби и безчет бойци, следващи една след друга трагедии и зверства — беше доволен да посвети способностите на Слънчевия флот на възстановяването на империята.

С наслада загледа как златистата светлина на дългия изгрев на Марата бавно започва да грее все по-ярко и по-ярко над широкия строителен район.

165.

КРАЛИЦА ЕСТАРА

Естара бе безкрайно щастлива да се върне у дома, на Терок, и да прегърне бебето си. Точно както очакваше, отец Идрис и майка Алекса бяха обсипали малкия Рейналд с безкрайна любов и грижи, докато родителите му отсъстваха.

— С какво сте го хранили? — попита Естара. — Станал е два пъти по-тежък!

Майка й се намръщи.

— Естествено. Нали расте.

Естара гушна сина си и погледна в живите му очички. Бяха кафяви — цветът на очите на Питър, както и на нейните. Тъмната косичка на детето вече показваше признаци, че ще е къдрава.

Естара погледна величествените световни дървета, някои от които носеха дълбоки изгаряния от пламъците на фeroуите. Сега Терок гъмжеше от представители на Конфедерацията, скитнически работници и посетители от Земята. Зелени жреци и жрици изпращаха въодушевени съобщения до свързаните планети-колонии, разпространяваха новините за всички положителни промени. С цялата тази подкрепа строежът на новия дом на владетелите — комбинация от скитнически конструкции, гъбен риф и здрава, но пищна ханзейска архитектура — вече беше доста напреднал. Кралят и кралицата смятаха за важно да покажат, че новата Конфедерация представлява синтез от всички части на човечеството.

Седнала до сестра си, Сарейн забеляза изпълненото с копнеж изражение на Естара, докато тя се взираше в гъстата гора и в хората.

— Време е да пуснем корените си дълбоко — каза тя и се огледа с изражение на задоволство и известно страхопочитание. — Никога не съм си представяла, че това място може да ми липсва толкова много.

Идрис и Алекса бяха посрещнали с отворени обятия най-голямата си дъщеря след бягството й от Базил Венцеслас, без да се интересуват какво е правила на Земята или в какви политически

машинации я е въвлякла Ханзата. Естара се гордееше със сестра си — знаеше колко усърдно бяха работили Сарейн и заместник-председателят Каин за свалянето на председателя.

Сели дотича при сестрите си с гирлянд от цветя около врата. Около тънката ѝ талия висеше хлабаво широк колан от лишеи в лавандулено и прасковено.

— Само още няколко часа! Всички дървета са съсредоточени върху това — чувствам го. Да можехте да чуете цялото жужене по телевръзката!

— Дърветата нямат ли си по-важни неща, за които да се тревожат? — пошегува се Естара.

— Точно сега не, а за мен няма нищо по-важно от това — отвърна Сели и се обърна към най-голямата си сестра. — Хайде, Сарейн, покажи поне малко въодушевление! Това е моят голям ден.

Сарейн изглеждаше притеснена.

— Вълнувам се, наистина. Не бих го пропуснала за нищо на света.

— Ако знаеш кое е добре за теб, наистина няма да го пропуснеш. — И Сели хукна нанякъде.

Естара погледна Сарейн.

— Бихме искали да облечеш посланическите си одежди за случая. Струва ми се уместно.

— Не съм сигурна, че трябва да ги нося повече, като се има предвид...

— Да, трябва. — Естара вдигна царствено брадичка, а после лицето ѝ разцъфна в усмивка. — Твоята кралица ти дава разрешение да го направиш.

После отиде да измъкне Питър от политическите му срещи; настоя, че трябва да отдели време да се приготви подобаващо. Когато бяха готови, двамата се изкачиха до ярката светлина на короните на дърветата, където се бяха събрали всички, за да присъстват на женитбата на Сели и Солимар.

Естара носеше бебето на гърдите си в специална мрежа. Питър седеше на един плетен стол до нея. Лилавите и черни пеперуди отново се излюпваха — цели облаци се въртяха като крилати аметисти на лекия ветрец.

Сели и Солимар стояха един до друг на преплетените клони. Лицата им грееха. Смарагдовата им кожа бе белязана с нови цветни татуировки, които показваха обучението им, постиженията им и вричането им един на друг. Естара си помисли, че двамата изглеждат съвсем млади, но после осъзна, че Сели е на деветнадесет — година по-възрастна от самата нея на сватбата ѝ с крал Питър.

— Изглеждат толкова горди, че са заедно — каза Питър. — Сякаш споделят едно сърце и един ум.

— Чрез телевизъра вече са слели мислите и чувствата си.

— Ние нямахме това преимущество — отбеляза той. — Но дори и да не беше така, пак щях да избира теб.

Като зелени жреци Сели и Солимар бяха взели решението си и го бяха съобщили на останалите жреци и жрици чрез телевизъра. Останалите вече знаеха за дълбоката им взаимна отдаденост и двамата не трябваше да говорят надълго и нашироко на сватбената церемония.

Вместо това Сели и Солимар направиха това, за което бяха родени. Радвайки се на способностите си и на това, че са живи и продължават напред, двамата демонстрираха акробатическите умения, които бяха усвоили от останалите дървесни танцьори. Солимар скочи нагоре, хвана се за един висок клон, залюля се и преплете крака, след което увисна с главата надолу точно когато Сели скачаше зад него. Улови я с протегнатите си ръце и я метна нагоре към следващия клон, където тя направи пирует почти без да докосва дървото с краката си.

Публиката аплодираше. Солимар се хвърли след Сели и двамата продължиха своята спонтанна и все пак съвършена от хореографска гледна точка гонитба през короните на дърветата. Някога въодушевеният им танц бе събудил нов дух у съкрушената световна гора. Сега верданите им върнаха услугата, като навеждаха клоните си, размахваха листата си, вземаха участие в представлението.

Естара наблюдаваше вълнуващото представление и се наслаждаваше на слънчевата светлина. Около нея родителите ѝ и други терокци седяха не принудено редом със скитници, колонисти и дори представители на Ханзата. Бебето в прегръдките ѝ беше топло, истинско и живо. Терок отново цъфтеше и Естара усещаше във въздуха миризмата на цветята.

166.

МАРГАРЕТ КОЛИКОС

„Сляпа вяра“ и напълно възстановеният „Ненаситно любопитство“ се издигнаха над огромния кликиски град на Ларо.

Маргарет наблюдаваше отдалечаването на двата кораба, изпълнена със смесени чувства. Мисълта отново да се озове сред кликисите я притесняваше, макар самата тя да бе настояла за това. Антон я бе придружил дотук и бе останал с нея, макар че и той изглеждаше несигурен в разумността на решението си.

Кликиските работници, инженери и изследователи бяха използвали техническите си умения, за да поправят „Любопитство“, направлявани от Дейвлин-люпилото, който сега бе установил цялостен и непоколебим контрол над оцелелите останки от отделните породи и кошери. Когато доведе двамата си пътници на Ларо, капитан Кет не изглеждаше очарована да остави буболечките да извършат целия ремонт, но след като насекомовидните създания приключиха, със задоволство установи, че системите на кораба ѝ са като нови. Сега двамата капитани отлетяха, за да се заемат с другите си задължения към Конфедерацията.

Маргарет видя как синът ѝ хвърля нервен поглед към хилядите тракащи работници, воините с големи кръстове на броните и дарителите с тигрови черти.

— Не се тревожи, Антон, кликисите няма да ни наранят. Вече не.

— Как бих могъл да споря с теб? Ти имаш повече опит с тях от всички хора.

— Да не би да се опитваш да се успокоиш сам?

— Всъщност да.

Маргарет и Антон си носеха припаси, а люпилото им бе осигурило една кошерна кула, в която да се настанят. След заминаването на Рлинда и БиБоб Маргарет и синът ѝ се нанесоха във временния си дом и се захванаха за работа. Отначало се чувстваха неудобно, главно защото прекарваха толкова много време заедно, но

бързо успяха да се превърнат в успешен екип. Станаха по-близки от всякога. Маргарет му разказваше истории за баща му, а Антон описа годините, през които бе плувал във водите на университетската политика и как илдирийците го бяха допуснали сред себе си, за да преведе Сагата за седемте слънца. Разказа ѝ и много неща за Вао'сх.

— Ще свикна — каза той. — Много истории за кликисите ни чакат да ги запишем. Това е най-важното.

— В такъв случай е време отново да се срещнем с люпилото.

От всички разпръснати кошери единствените кликиси, които продължаваха да функционират, бяха онези, които се намираха най-близо до Единственото люпило на корабите-рояци над Земята. Останалите буболечки продължаваха да са в хибернация, от която може би никога нямаше да излязат. Дейвлин-люпилото не бе успял да превъзмogne осакатяващото въздействие на кликиската сирена, но Маргарет не беше сигурна колко силно изобщо се е опитвал. Внезапното парализиране на толкова много части от кошерното съзнание бе дало на Дейвлин пролуката, от която се нуждаеше, за да се наложи за постоянно със своята силна и независима личност.

Във вътрешността на вонящата на гнило централна зала огромната маса от ларви и отделни късове се бе превърнала в помръдваща скулптура на лицето на Дейвлин Лотце, с по-ясни черти отпреди. Маргарет пристъпи към ужасяващия образ.

— Останалата част от човешката раса може и да не го знае, Дейвлин, но ти сам навярно спаси всички нас.

— Ще се погрижа да разкажа тази част от историята — каза Антон.

— Има други истории, които трябва да запазиш за поколенията — каза люпилото.

— Така е — съгласи се Маргарет. — Трябва да ни помогнеш да разберем, Дейвлин.

— Ще ви помогна — каза той със своя зловец, излизащ с неравен ритъм от всички части на скулптурата глас — *Слушайте*.

Маргарет и Антон прекараха дни наред в залата на люпилото, докато личността на Дейвлин извличаше нови и нови генетични спомени от кликисите. Разказа им за нечуваните от никого досега исторически песни на кликисите, за предишни роенета, за Единственото люпило, за създаването на черните работи и

подчиняването им... както и за предателството, което едва не бе унищожило кликиската раса.

Антон записа и аотира всички разкази, като дори превърна извънземните мелодии във фон, докато Маргарет разпитваше люпилото. Бе запленил и изпълнен със страхопочитание пред мисълта, че записва нечувана досега епична история, която можеше да съперничи дори на Сагата за седемте слънца.

— С цялото си сърце ми се иска Вао'сх да можеше да е тук с нас.

Маргарет разбираше привързаността му към стария му колега.

— А на мен ми се иска Луис да можеше да е тук. — Усмихна му се. — Но нали сме заедно. Поне засега това е достатъчно чудо само по себе си.

167.

СЪЛИВАН ГОЛД

Катерът на Слънчевия флот кацна на Добро и отвори люковете си. Съливан хвана Лидия за ръка и излезе навън.

— Не забравяй: не съм ти обещал никакъв лукс, но поне няма да има фeroуи. Хидрогите също ги няма. Илдирийската империя и Конфедерацията са съюзници. — Гласът му затихна. — Няма да е чак толкова зле, нали?

— Вече ми идват наум сума ти неща, които ще ми липсват — отвърна Лидия, но на устните ѝ се появи усмивка. — И много други, които няма, например председателят Венцеслас и чистачите му. Ще се опитаме да извлечем най-доброто от тукашните условия. А освен това сме заедно.

Останалите членове на семейството му също слязоха. Бяха преживели достатъчно бъркотии и сега се радваха, че отново са на твърда земя.

— Председателят е мъртъв, а Ханзата е съборена — каза Джером. — Нещата на Земята вървят към по-добро. Винаги можем да се върнем и да започнем отново оттам, където прекъснахме.

Лидия му се закани с пръст.

— Самият факт, че всички тези неща се случиха, трябва да е причина за безпокойство. И преди са ставали подобни неща: тайна полиция, системно погазване на човешките права, прекалено голям страх, за да посмеят хората да вдигнат глас срещу несправедливостта, обръщане на съседни едни срещу други... Оказва се, че хора, които си смятал за приятели, изведнъж се боят да не се забъркат в неприятности, когато имаш нужда от помощ. — Тя се намуси. — Сигурна съм, че и това място не е идеално, но ще мине много време, преди да сваля гарда.

Съливан погледна семейството си с надежда и вяра.

— Дайте на Добро шанс. Наистина можем да променим нещата.

— Щом Съливан казва, че за нас е добре да се преместим тук, значи всички вие ще трябва да положите всички усилия — заяви Лидия и никой не възрази.

След толкова поколения мъчения и враждебност между потомците на хората и илдирийските колонисти на Добро не съществуваше и капчица любов, но те се бяха съгласили да заровят томахащата, да работят и да живеят заедно. Сега Съливан щеше да използва административните си умения, за да превърне двете групи в една колония на сътрудничество и търпимост. Беше сигурен, че с помощта на Лидия и семейството си ще се справи.

Бен Стоунър — водачът на потомците на хората от „Бъртън“ — прекоси с пружинираща стъпка площадката за кацане и стисна ръката на Съливан.

— Значи вие сте професионалистите? Ще се радваме на помощта ви.

— Магът-император е достатъчно зает с Миджистра. Конфедерацията ще изпрати товарни кораби с някои неща, от които ще имаме нужда, но повечето работа ще трябва да я свършим сами.

— Няма проблеми — отвърна Стоунър. — Ние умеем да работим здраво — и хора, и илдирийци.

Неколцина от застаналите наблизко илдирийци кимнаха, защото знаеха, че за начинанието си Съливан има благословията на мага-император. Умееха да следват инструкции, макар че никак не ги биваше в новаторството, и Съливан реши, че това е обещаващо начало. Щеше да научи хората и илдирийците как да работят заедно, а *също така* и как да измислят нови идеи и методи.

— Преди да сме се усетили, това място ще се превърне в колония за чудо и приказ.

— Вярвам, че Добро ще процъфти — за пръв път в историята си — каза един от илдирийците, свещеник-философ.

Съливан помогна на семейството си да разтовари багажа от катера. Стоунър изкрещя:

— Недейте да стоите така, ами елате и помогнете на новодошлите да си намерят къща за живеене! Намерете им нещо приятно — ще останат тук доста време.

Колониалният град бе изгорял до основи, но вече бяха построени нови дървени сгради. Семейство Голд разполагаше с повече от

достатъчно място, за да живее нашироко в общо трите си жилища.

Първата нощ, докато двамата с Лидия си почиваха в новата си спалня, Съливан я потупа по ръката.

— Съжалявам, че не е точно райска градина.

Тя се наведе над него и го целуна по бузата.

— Трябва да се обръснеш.

— Знам.

— Разполагаме с течаща вода, отопляван дом и килер, пълен с храна. И сме в безопасност. — Лидия погледна през прозореца към тъмното небе и блестящите язери, които осветяваха колониалния град.

— Не е рай, но ще свърши работа.

168.

НИРА

Нира не гореше от желание да зърне познатия, но болезнен пейзаж на Добро. Докато „Ненаситно любопитство“ се спускаше към земята, сухите кафяви хълмове ѝ напомниха на ужасяващи огньовете. Тя обхвана с поглед централното селище на колонията и потръпна при спомена за бараките за разплод, за оградите, за множеството пъти, когато я бяха измъчвали и оплодявали като част от експериментите на губернатора.

Но тя бе дошла тук с определена цел. Носеше фиданки, които щеше да засади на Добро, да помогне на планетата да се изцели от цялата нанесена болка. Осира'х, Род'х, Гейл'нх, Тамо'л и Мюри'н бяха решили да придружат майка си на това поклонение и да я подкрепят с любовта си. Заедно щяха да променят нещата.

— Всичко ще е наред — каза успокоително Рлинда, забелязала колебанието ѝ. — Обещавам.

— Аз съм единствената, която може да поправи нещата. Да се върна, да се изправя лице в лице с миналото, да видя тези хора... трябва да го направя, за да мога да продължа напред.

„Сляпа вяра“ летеше до „Любопитство“. И двата кораба бяха натоварени с припаси за колонистите. Рлинда каза:

— С БиБоб няма да се бавим дълго, така че ти и децата побързайте да приключите със задачите си по-скоро, ако не искате да се понесем към звездите и да ви оставим тук.

— Не, няма да останем тук. — Нира погледна към задната част на кораба; децата се забавляваха с някакви ханзейски филми. — Времето, което всички ние прекарахме на тази планета, е повече от достатъчно.

Щом „Любопитство“ и „Сляпа вяра“ кацнаха, въодушевените колонисти се притекоха да им помогнат да разтоварят доставките. Рлинда надзираваше работниците и наблюдаваше как припасите намаляват все повече, докато товарното помещение не се изпразни.

Нира — държеше една фиданка — се поколеба на долния край на рампата. Осира'х я улови за ръка и каза:

— Хайде, майко. Да не си забравила пътя?

И тя, също като другите деца, носеше малка саксия с фиданка от световната гора. Шест нови световни дървета за Добро.

— Как ще го забравя.

Нира се усмихна и шестимата заедно пристъпиха от рампата на земята.

Минаха през възстановения колониален град в малка процесия. Очите на Нира се наляха със сълзи, но тя не ги избърса. Оградите бяха изчезнали, бараките за разплод — изгорени, жилището на губернатора на Добро — сринато. Едва позна мястото. Толкова много от сенките и петната милостиво бяха изчезнали.

Някога разделените илдирийско селище и човешки затвор сега се бяха слели, сградите бяха смесени. Нира позна доста от колонистите и видя, че отношението им към бившите затворници е съвсем различно. Илдирийците наистина им помагаша. Знаеше, че трябва да зараснат много рани — и по пейзажа, и в сърцата на хората. Но обитателите на Добро очевидно вървяха към изцеление.

Може би щеше да се получи. Добро можеше да стане чудесна колония.

Децата, щастливи и развълнувани, подскачаха из тревата и бурените.

Нира не се учуди, че собственият ѝ гроб все още съществува. Мюри'н го намери първа и повика всички.

Нира се почувства някак объркана, когато погледна излъскания геометричен камък на мястото, където губернаторът Удру'х уж я бе погребал. Холографският образ на лицето ѝ — много по-младо и невинно — все още блестеше отгоре. Децата ѝ изглеждаха запленени от изображението.

— Много си красива — каза Род'х.

Нира коленичи на острата трева и за един дълъг миг остана загледана в образа си. Спомняше си всички години, прекарани в лагера за разплод. Знаеше, че Джора'х е идвал да скърби до този камък, повярвал в лъжата за смъртта ѝ.

Беше време да заличи лъжата. Взе кристала с данните и охранващия го пакет. Макар че жестът ѝ бе символичен, изведнъж се

почувства по-свободна.

Хората на Добро щяха да се излекуват. И тя също.

— Защо го направи, майко? — попита Осира'х.

Нира сложи саксията си на земята.

— Защото дойдохме, за да построим нов паметник — такъв, който е много по-важен.

И започна да дълбае дупка в земята, за да пресади дръвчето. Децата ѝ помогнаха и скоро малкото световно дърво бе положено в новия си дом. Нира отстъпи назад и с радост погледна делото им.

— А къде да засадим останалите? — попита Гейл'нх.

Нира отбеляза места на достатъчно разстояние едно от друго, та растящите дървета да не си пречат, но достатъчно близо, за да могат да споделят силата си, а корените им да се докосват и преплитат под земята.

— Някой ден тук ще израсте прекрасна горичка — каза тя.

Да пренесе тук ума на световната гора бе нейният начин да прости на Добро. Дърветата щяха да израстат високи и силни.

Когато приключиха, се върнаха при корабите. Преливаща от щастие и облекчение, Нира бе готова да забрави горчивите спомени от това място. Заляна от огромна вълна на обич, разпери ръце и притисна петте си деца към себе си.

Това бе единственият спомен, който искаше да запази от Добро.

169.

ОРЛИ КОВИЦ

Орли смяташе, че въпреки многото години, прекарани с хората, ДД едва ли разбира какво означават деликатните нюанси в човешкото изражение, но все пак се постара да не позволи на въодушевлението си да проличи. Едва успяваше да сдържи усмивката си, докато използваше специални платове, за да изтърка и излъска приятелското компи.

— Винаги съм се старал да поддържам максимална чистота, Орли Ковиц. Все пак оценявам вниманието ти към подробностите. След неотдавнашните си затруднения съм малко износен и обезцветен.

— Имам изненада за теб и искам да си колкото се може по-хубав.

— Каква?

— ДД, ако ти кажа, няма да е изненада.

Малкото компи се замисли.

— По дефиниция си права.

Орли хвърли поглед към часовника и бързо забърса за последен път раменете и тила на компито.

— Време е да тръгваме. Господин Стайнман ни е уредил транспорт.

— Разпалваш любопитството ми.

— Добре.

ДД последва Орли, без да спира да бърби:

— Мога да изпитвам любопитство, нали знаеш? Програмирането ми е много сложно.

— Да, напълно съм наясно. Знам, че можеш да изпитваш много неща, които ме изненадват.

Господин Стайнман се бе избръснал и изкъпал, бе облякъл чисти дрехи и бе пригладил влажната си сива коса зад ушите. Орли реши, че няма да е зле да се подстриже, но се радваше, че е положил усилие да изглежда представителен. Господин Стайнман разбираше колко важно е това за нея и ДД. Дори си бе сложил парфюм. Много парфюм.

- Всичко е готово — каза той. — Тръгваме ли?
— Изглеждате също толкова развълнуван като мен.
Старецът се изчерви.
— Просто ти правя услуга, дете.
— Къде отиваме? — попита ДД.
— Изненада! — отговориха двамата в един глас.
— С кого ще се срещнем?
— Изненада!
— Ще отговорите ли на *някой* от подробните ми въпроси.
— Не.
— Тогава да спра ли да питам?
— Да.

Приятелското компи беше нетърпеливо като дете, което иска да отвори подаръка за рождения си ден.

Докато пътуваха през града, Орли най-после омекна и му загатна нещо.

— Направих някои проучвания. Вече знаеш, че не успях да открия майка си, но все пак намерих някого... някого за теб.

— Не искам никой друг, Орли Ковиц. Маргарет Коликос ни каза да останем заедно.

— Това е различно. Скоро ще разбереш.

Спряха пред скромна къща с красиви сандъчета с цветя отпред. Орли се усмихна при вида на кафявите капаци, дървения покрив, бледожълтата боя и приветливата пътечка, която водеше до врата, заобиколена от растения в саксии.

ДД не изоставаше от нетърпеливите крачки на Орли. Господин Стайнман вървеше на няколко стъпки след тях. Орли почука и им отвори хубава възрастна жена в свободна зелена рокля. Сребристосивата ѝ коса бе прибрана назад, а на лявата ѝ китка блестеше деликатна златна гривна. Изглеждаше на същата възраст като господин Стайнман.

След миг неловко мълчание старата жена попита с глух глас:

— ДД? Наистина ли си ти, ДД?

Компито пристъпи напред.

— Да, аз съм ДД. Радвам се да се запознаем.

Орли направо щеше да се пръсне от въодушевление и гордост.

— ДД, не си ли спомняш Даля Суини?

— Далкя... моята първа господарка? — Компито бе поразено.

Жената се засмя.

— Това беше преди петдесет години. После пораснах и те дадох на дъщеря си... тя също порасна, но реши да не създава семейство.

— Толкова си остаряла...

— Да, така става с хората. Радваш ли се да ме видиш?

— Това е абсолютно фантастично! — избърбори въодушевено ДД.

— Да, така е, — Далия отвори широко вратата. — Заповядайте. Трябва да си разкажем толкова неща. Ох, ще се разплача!

Влязоха. Орли усети миризмата на сладкиши.

Прекараха часове в разговор и Орли осъзна колко е самотна старата жена. ДД я осведоми за всичките си приключения, а Далия му разказа как е протекъл животът ѝ, след като дъщеря ѝ Мариана го бе продала. После господин Стайнман описа собствените си изпитания, като скромно смекчи героичната си роля. За пръв път Орли го виждаше да изглежда почти срамежлив.

На следващия ден дойдоха пак на вечеря. И на последващия също. И всеки път Далия ги изпращаше със сълзи на очи.

Най-после по време на поредното им посещение старата жена, седнала елегантно на дивана, след като им поднесе лимонада вместо обичайния чай, заговори:

— Искам да ви направя едно предложение. Всички ние сме сираци и нямаме корени. Орли, от това, което ми разказа, ми се струва, че си се лашкала напред-назад от място на място и просто искаш да имаш дом.

Орли се усмихна сковано.

— Е, ако все още не съм се установила, то не е защото не съм се опитвала.

— В такъв случай ти предлагам с ДД да останете тук с мен. Имам много свободни стаи и ще се радвам на компанията ви — а също и на малко помощ в градината и с разните дреболии.

— Мога да ти предложа помощта си — каза ДД.

Орли, която не изпитваше особена привързаност към малкия си апартамент, не се поколеба дори за миг, преди да приеме.

— Поканата се отнася и за вас, господин Стайнман — каза Далия. — Ще се радвам, ако предложението ви заинтересува.

— Наричайте ме Хъд, особено щом ще се нанасям тук. — Старецът се ухили.

— Това ме прави много щастлив — каза приятелското компи.

Орли осъзна, че и самата тя е много щастлива. Най-последно.

170.

ПАТРИК ФИЦПАТРИК

Патрик се вираше в бледите прозрачни облаци на Голген и вече не усещаше никаква заплаха там долу. Тази огромна празна бездна вече не го караше да се чувства зашеметен, сякаш всеки момент ще падне (в крайна сметка бе вървял по дъската). Дори странната миризма, която се разнасяше от надигащите се газове, не го притесняваше.

— Бих могъл почти да харесам това място — каза той.

— Тогава дали да не задържим имението на баба ти на земята като ваканционен дом? — попита Зет. — Въпреки че сравнена с това небе... — тя широко разпери ръце — дори онази стара къща изглежда мъничка.

— Да съм там, където си ти, ме устройва напълно — каза Патрик с тон, в който шеговитостта и искреността се смесваха в точното съотношение, така че тя да не може да разбере дали се шегува, или проявява истинска романтичност.

Подобни на паяци товарни кораби се отделиха от долните площадки на небесната мина, закръжиха около сателитните платформи, издигнаха се в разредената атмосфера, достигнаха орбита и се отдалечиха, понесли пълни варели с екти. Производството бе толкова засилено, че миньорите вече изнемогваха. Илдирийската империя и флотът на Конфедерацията бяха ненаситни купувачи на звездно гориво.

Дел Келъм се присъедини към тях с ръце на кръста.

— Всеки път, когато видя как някой от тези кораби отлита, не мога да не си помисля за всички печалби, които се връщат при клана Келъм.

Патрик погледна нагоре и примижа от ярката светлина.

— Всеки път, когато видя как някой от тези кораби отлита, просто се радвам, че никой не стреля по него и че не трябва да се тревожим за хидрогите, фероите, кликисите или ЗВС.

Дел се обърна към Зет и каза сурово:

— Само не очаквай съпругът ти да мине между капките, сладурано. Трябва да си изработва своето — да върши точно толкова работа, колкото и аз...

— Имам по-добра идея, татко. Ще го накарам да върши толкова работа, колкото върша аз. — Обви ръка около кръста на Патрик — знаеше, че вече е започнал да прекарва дълги дни във фабриката. — Обещах да го накарам да прекарва поне по два часа на ден заедно с мен в командния център, за да мога да му обясня как работят големите небесни мини. Рано или късно ще го превърнем в сносен администратор.

Патрик я изгледа възмутено.

— *Сносен администратор* ли? Аз съм възпитан да бъда лидер — командир, индустриалец, уважаван дипломат.

— Да, да, но можеш ли да *правиш* нещо, по дяволите? — възрази тъст му. — Все някой ден ще се пенсионирам, нали разбираш.

Зет се изсмя пренебрежително.

— Ти ли? Никога!

— Така ли? Не може ли да поискам да си почина? Да си варя портокалка и може би дори да я регистрира като търговска марка? Да си купя нови аквариуми със скалари... всъщност дори да отворя цял център за аквариуми? Мога да го превърна в туристическа атракция. Повечето скитници не са виждали истинска риба, поне не жива, нали знаеш.

Още два товарни кораба се отдалечиха. Покрай облаците се стрелкаха разузнавачески кораби, пъхаха сонди дълбоко в мъгливите пластове, за да измерят концентрацията на полезни газове.

В небето над газовия гигант безброй други фабрики висяха обърнати срещу гравитацията и пълнеха варел след варел с екти. „За щастие — помисли си Патрик — в безкрайното небе има място за всички“.

171.

МАРГАРЕТ КОЛИКОС

Седмици наред Дейвлин-люпилото споделяше с Маргарет и Антон всички песни-разкази, които сметнеше за необходими, всичко забележително за цялата кликиска раса. След като научи за невероятните конфликти, за издигането и падането на безброй кошери, за цикличните роенета и последвалите ги консолидации и изтребления, Маргарет остана без дъх от самия обем на информацията.

А после един ден с люпилото беше свършено.

В кошерния град всички кликиси маршируваха и се строяваха в редици — милиони кликиси, подредени в идеален ред според породите.

— Какво става? — попита Антон.

Майка му поклати глава.

— Нещо, което не съм виждала никога.

Чрез двама воини кошерното съзнание призова нея и Антон в подобната на отворена уста зала. Миризмите вътре бяха станали по-гъсти, а фоновият шум — така оглушителен, че зъбите на Маргарет затракаха.

Още преди съставеният от хиляди частици организъм да оформи докрай грубото човешко лице, Маргарет попита:

— Дейвлин, какво става?

— *В далечното минало Илдирийската империя е съществувала съвместно с кликисите. Хората са избягвали нашите колониални светове и войните между кошерите не са ги интересували. — Извънземният глас спря за един дълъг миг. — Но сега това ще се промени. Хората ще спрат да ни игнорират. Ще дойде време, когато отмъстителни хора няма да искат да ни оставят на мира. Така че можем или да останем да чакаме тук и да се оставим да ни унищожат... или да влезем в състояние на хибернация и да оставим да мине време — може би още десет хиляди години.*

Маргарет не можеше да възрази на тази оценка на ситуацията. Не вярваше, че хората някога ще оставят кликисите на мира.

— Това ли са двете единствени възможности? — попита Антон.

— *Дълго време смятах така, но сега избрах различен начин за оцеляването ни.* — Изкуственото лице изглеждаше тъжно и замислено. — *Аз съм единственото, което е останало от кликисите, затова, като люпило, трябва да оцелея. Ще взема останките от кошера си и ще отида някъде другаде — далеч, далеч и от човешката, и от илдирийската цивилизация. Не очаквам да срещна някого от моята стара раса в продължение на хиляди години. Сбогом, Антон Коликос. Сбогом, Маргарет Коликос. Благодаря ви, че записахте песните ни.*

Огромното лице на Дейвлин се разми в безформена маса. Като стържеха по пода, осемте огромни дарители влязоха в залата на люпилото и нагазиха директно в гърчещата се маса на кошерното съзнание. За миг Маргарет си помисли, че това е началото на ново делене, че ларвите там ще разкъсат дарителите. Вместо това мърдащите създания се закатериха по осемте огромни дарители и се заизкачваха по твърдите им екзоскелети, докато не ги покриха целите като живи, подвижни одеяла. Отрупаните по този начин същества тежко закрчиха във от залата, носеха със себе си разпръснатото люпило.

Маргарет и Антон ги последваха, излязоха на ярката слънчева светлина на Ларо и се качиха на една кула, откъдето можеха да наблюдават града. Под тях кликиските породи учени се скупчиха около транспортала в центъра на кошерното поселище. Високата трапецовидна стена заблестя и плоската каменна бариера се разтопи, за да разкрие друг свят — място на сиви скали и изпускащи пара гейзери под замъглено индиговосиньо небе.

Редиците на кликисите се разделиха, когато нашарените с тигрови ивици дарители закрчиха напред като в церемониален марш. Без да спрат нито за миг, те пренесоха разпръснатото люпило пред пулсиращия транспортал.

Щом дарителите изчезнаха, първите редици воители закрчиха след тях в марш, който продължи повече от час. После дойдоха работниците, събирачите, разузнавачите... порода след порода, ред след ред се движеха в изумително, но дисциплинирано масово отстъпление от Ларо.

От наблюдателния си пост Маргарет и Антон не ги изпускаха от очи.

— Дейвлин взема семената на кошера със себе си.

Кликисите се изляха през транспортала в безкраен поток и се евакуираха към неизвестен нов свят. Научните породи наблюдаваха преминаването на всички насекоми, докато и последните не се прехвърлиха от другата страна.

После създаденията-учени започнаха да се занимават с жиците и контролите, вдълбани в основата на трапецовидната стена. Накрая, удовлетворени, се хвърлиха през транспортала — всички, освен един.

Когато останалите изчезнаха, единственият останал кликис докосна контролите на транспортала и каменният вход отново се сля в солидна цялост и отрязва прохода към другия свят. От жиците захвърчаха искри, повечето координатни плочки се разтопиха. Транспорталът бе завинаги негоден за употреба.

И щом приключи работата си, кликиският учен умря.

Маргарет погледна мъртвото тяло, проснато до тъмната трапецовидна стена, и си спомни за самотния кликиски труп, който двамата с Луис бяха намерили в скалния град на Рейндик Ко до подобен транспортал. Сега разбра как последните останки от насекомовидната раса се бяха измъкнали от черните работи и хидрогите.

И разбра какво е направил Дейвлин.

Маргарет и Антон се запътиха към каменната стена и погледнаха огромния празен кошерен град, разпрострял се навсякъде около тях.

— Люпилото е избрало нова планета — такава, която не е отбелязана на обичайните координатни плочки, за да не можем никога да ги намерим. А после породите на учените унищожиха транспортала, за да прикрият следите си. Предполагам, че дори и най-добрите ни експерти няма да разберат къде са отишли кликисите.

Антон скръбно кимна.

— Струва ми се, че това е добър край на кошерната песен.

Майка му се съгласи. Дейвлин си бе отишъл, кликисите също, и тя най-сетне почувства, че работата ѝ е завършена.

172.

ДЖЕС ТАМБЛИН

Над руините на Рандеву, където някога предприятията и куполите се намираха близо един до друг като в разхлабен куп, Джес се взря замислено в развалините през стъклото на кораба. Десетки скитнически кораби кръжаха наоколо, кацаха върху най-големите части от разрушения комплекс и използваха мощните си двигатели, за да избутат отломките до някой център на гравитация. Други стреляха така, че енергията от изстрелите връщаше големите скални късове в космоса и постепенно наместваше астероидите на местата им.

— Едно време можеше да използваме мощта на венталите, за да подредим всички тези парчета — каза Джес. — Сега се чувствам... празен.

— Сега се чувстваме *нормални* — каза Ческа. — Ние сме скитници и това ми стига.

Въпреки че вече не усещаха присъствието на водните същества в себе си, съкровената умствена връзка ги бе докоснала един последен път, след като напуснаха Илдира. *„Венталите са изтощени, но живеем. Верданите пожертваха много, но и те живеят“*. Джес и Ческа бяха уморени, но удовлетворени от онова, което бяха постигнали. *„Хидрогите са затворени в газовите си гиганти, а фероите — в слънцата си. Хаосът е овладян, животът разцъфтява, а равновесието е постигнато още веднъж, за последен път“*.

— Да, животът разцъфтява — съгласи се Ческа със загадъчна усмивка и сложи ръка на корема си.

— Значи сме спечелили — каза Джес.

Венталският глас помълча известно време. *„Войната свърши и всички фракции оцеляха — каза накрая. — Това е нашата победа“*.

После заглъхна.

Джес и Ческа се качиха на един малък кораб, който им дадоха скитниците, тъй като вече не можеха да създават кораб-мехур, когато им потръбва, нито пък да оцеляват във вакуум или да се плъзгат над

терена на безвъздушен планетоид. Сега отново бяха просто обикновени хора — истински хора. Мъж и жена.

Как бе копнял Джес за това!

— Дори и да можех, нямаше да променя нищо. — Той посегна и погали дългата ѝ тъмна коса. — А и работата ни не е приключила — просто отсега нататък ще е различна. Работата на една скитническа говорителка никога не свършва. Нали това казваше Ихи Окая? Тя беше умна жена.

Ческа се усмихна.

— Новата ми роля като говорителка ще е да помогна на клановете да си намерят място в Конфедерацията и да окуражавам сътрудничеството помежду им.

Когато кацнаха, видяха няколко десетки мъже и жени, които се бяха върнали на Рандеву, да работят над красив, но безнадежден план да наместят всички парчета заедно, сякаш това щеше да направи всичко отново такова, каквото беше някога.

Ческа се усмихна и каза:

— Познах ви — вие сте от клана Ръдиард, нали?

Една стара жена кимна. Три момчета се взираха изненадано в двамата посетители. Един дребен мъж пребледня, когато ги позна.

— Не им давайте да ви докоснат! — После се поколеба. — Можете ли да дойдете тук? Безопасно ли е?

Джес се разсмя, пристъпи напред и потупа мъжа по рамото.

— Няма от какво да се боите. Венталите изчезнаха от телата ни.

— Вече не сме нищо особено — добави Ческа.

— Не съм съгласна — каза възрастната жена. — Чували сме много за вас двамата. Дори и без вентали в телата ви никой няма да посмее да твърди, че говорителката Перони не е направила това, което е необходимо за оцеляването на клановете през най-тежките ни дни.

Ческа прегърна старата жена, която потръпна въпреки уверенията ѝ, че няма от какво да се бои. Джес преметна ръце върху раменете на двама от другите в купола.

— Надявам се, че нямате нищо против. Мина толкова време, откакто наистина сме докосвали друг човек, и наистина ни липсваше.

После стисна ръцете на озадачените момчета, които не разбираха какъв е проблемът.

— Говорителко Перони, ще се върнеш ли на Рандеву, когато довършим всичко? — попита една русокоса бременна жена.

— Много би ми харесало — отвърна Ческа. — Клановете са независими, но едва ли ще искаме да създаваме нов център на управление, освен този на Конфедерацията.

— Представяхме си го по-скоро като приятно място за живеене — каза дребният мъж.

— Ще разнесем вестта навсякъде, където можем — обеща Джес.

— Добре. Ще ни трябва всяка помощ, която могат да отделят клановете — каза старата жена.

— Срещу процент, разбира се — додаде мъжът.

— *Малък* процент.

Дребният мъж и старата жена се измериха с поглед и мъжът накрая отстъпи.

— Кой знае — обади се един работник, — след като приключим тук, може би ще открием начин да съберем и Луната.

— Абсурд! — заяви жената. — По-лесно ще ни е просто да довлечем нова от някоя планета, на която не ѝ трябва.

— Е, можем да направим и това.

Джес си помисли, че планът им не е от най-лесните за изпълнение, но пък скитниците бяха специалисти в решаването на сложни проблеми.

С Ческа останаха да се нахранят, а после пак полетяха в космоса. Следващата им цел бяха корабостроителниците на Оскивъл и после Терок, където крал Питър бе свикал голямо събрание, за да поеме официално за втори път управлението на човечеството.

Наслаждаваха се отново да са сред хора и използваха всяка възможност да стиснат нечии ръце или да прегърнат приятели, роднини и хора, с които току-що се бяха запознали — не можеха да се наситят на контакта с хора.

Наслаждаваха се и на времето, което прекарваха сами, докато пътуваха между различните точки.

— Това е ново начало за нас — каза Ческа.

— Радвам се, че няма да започнем оттам, където спряхме. — Джес си спомняше колко нещастни бяха и двамата за толкова дълго, когато Ческа бе сгодена първо за Рос Тамблин, а после и за Рейналд от Терок. Бяха живели разделени, бяха следвали не сърцата си, а това,

което приемаха за свой дълг, и се бояха да изрекат това, което диктуваха чувствата им. Колко нещастни бяха тогава! — Ние с теб си принадлежим.

Ческа го целуна.

— Прав си. Никога няма да се уморя да усещам контакта с хора... близкия контакт с хора. Особено контакта с теб.

Джес хвърли поглед към автопилота и хронометъра.

— Имаме няколко часа, преди да пристигнем. С какво предлагаш да си запълним времето?

— За това, Джес Тамблин, предлагам да следваш Пътеводната си звезда.

173.

КРАЛ ПИТЪР

Великото събиране на цивилизациите се състоя на Терок.

Над главите на публиката бръмчаха кондорови мухи, сякаш се опитваха да се състезават с безбройните скитнически кораби, които кацаха в постоянен поток на поляните в световната гора. Сели и Солимар действаха като официални представители на зелените жреци и чрез тях съобщенията и новините се разпространяваха навсякъде по телевръзката.

Представителите на конфедерационните колонии бяха използвали собствените си зелени жреци, за да помолят за кораби, с които да дойдат на събранието. Рлинда Кет, Брансън Робъртс и Нико Чан Тайлар докараха толкова гости, колкото побраха корабите им. Онези посланици, които не можеха да дойдат лично, изпратиха по телевръзката съобщения, които бяха получени и прочетени на всеослушание, така че всеки да чуе широката и непоколебима подкрепа, на която Конфедерацията се радваше в Спиралния ръкав.

Сарейн, облечена в посланическата роба, която преди години бе носила старата Отема, действаше като посредник между новото правителство и бюрокрацията на бившата Ханза. Заместник-председателят Каин също присъстваше, както и адмирал Уилис, генерал Конрад Бриндъл, съпругата му Натали, Роб и Тасия Тамблин, всички настанени на почетни места.

Патрик и Зет сгълчаха Дел Келъм, който продължаваше припряно да пише съобщения и да ги предава за прехвърляне на зелените жреци, докато течаха досадните забавяния преди последната церемония. Сега, когато небесните му мини и гигантски корабостроителници процъфтяваха, Келъм не можеше да се откъсне от административните си задължения, но дъщеря му и зет му го накараха да седне и да внимава.

Над главите на събралите се, се стрелкаха четиридесет и девет илдирийски катера — двигателите им издаваха силен рев и оставяха

след себе си преплетена пътека от следи във въздуха. Магът-император не бе пожелал да напусне Илдира — напълно разбираемо, като се имаше предвид случилото се при последното му невинно посещение на Терок, — но бе изпратил Нира, Осира'х и престолонаследника Даро'х; през тизма щеше да разбере всичко необходимо.

Естара седеше до крал Питър и държеше на ръце малкия Рейналд. Не я интересуваше, че церемонията е официална и правителствена: искаше детето ѝ да стане свидетел на раждането на една наистина обединена Конфедерация. Гордите баба и дядо, майка Алекса и отец Идрис, искаха да се грижат за бебето, но решението на кралицата бе окончателно.

ОХ никога не си позволяваше да се отдалечи на повече от няколко крачки от краля и кралицата. Синтетичната му кожа бе излъскана, всичките му системи бяха ъпгрейдвани, обемът на паметта му бе настроен така, че да побере данните, които заместник-председателят Каин бе запазил в архивите си, плюс новите спомени, които бе придобил, откакто бе избягал от Земята с Питър и Естара.

— Сега мога да побера спомените на още няколко живота — констатира със задоволство учителското компи след края на ъпгрейда и златистите му оптични сензори засияха от въодушевление.

— Очаква те още много работа, ОХ — каза Питър. — Ти ме научи на толкова много ценни неща, че се надявам да обучаваш и сина ни.

— Ще станеш ли учителско компи на Рейналд? — попита Естара.

ОХ не се поколеба.

— За мен ще е чест.

След края на небесния парад илдирийските катери се стрелнаха към чакация ги в орбита боен лайнер, а крал Питър помоли за внимание.

— Хора от Земята и Терок, хора от човешката раса — независимо дали колонисти на предишната Ханза, или скитници — и представители на Илдирийската империя!

Огледа се и видя съсредоточеното внимание по лицата на цялата тълпа, седнала на сянка под зеления балдахин от листа.

— Краят често е тъжен, а началото обикновено е радостно. Днес виждаме и двете. След като изслушах огромното множество

представители на различните групи, реших в качеството си на лидер на Конфедерацията официално да разпусна Теранския ханзейски съюз.

Избухнаха аплодисменти. Сред тези, които ръкопляскаха най-силно, бяха заместник-председателят Каин и Сарейн.

Когато приветствените викове затихнаха, Естара вдигна ръка.

— Кралят и аз приветстваме всички народи, които искат да живеят в мир, така че в Спиралния ръкав да се роди и укрепне една силна цивилизация. Всички ние видяхме каква е цената на враждебността и унищожението. Нека сега пожънем плодовете на сътрудничеството, общуването и приятелството.

Вълната от аплодисменти, която последва, бе дори по-оглушителна от предишната.

Питър продължи още преди шумът да е утихнал:

— Нашето минало бе изградено върху прищевките на тирани, кръвта на невинни, горещината на сълзи и пепелта от светове.

До него Естара държеше бебето с едната си ръка. Той хвана другата.

— Заедно ще изградим ново бъдеще за всички нас! Заедно можем да постигнем невъзможното!

РЕЧНИК НА ДЕЙСТВАЩИТЕ ЛИЦА И ИЗПОЛЗВАНИТЕ ТЕРМИНИ

адар — най-високият военен чин в Илдирийския слънчев флот

Агуера, Карлос — по-малък брат на Реймънд

Агуера, Майкъл — най-малкият брат на Реймънд

Агуера, Реймънд — израснал на улицата младеж от Земята, по-късно крал Питър

Агуера, Рори — по-малък брат на Реймънд

Ала'нх, тал — един от малкото останали командири на кохорти в Илдирийския слънчев флот

Алекса, майка — бивша владетелка на Терок, съпруга на отец Идрис, майка на Рейналд, Бенето, Сарейн, Естара и Сели

Андез, Шейла, полковник — войник от ЗВС, бивша пленница на скитниците заедно с Патрик Фицпатрик, избрана да ръководи „чистачите“ на председателя Венцеслас

Андрополис, д-р. Тито — научен съветник на Ханзата, назначен да подпомага председателя Венцеслас при създаването на технологични „чудеса“

архиотец — символичен глава на земната Църква на единството

Бенето — зелен жрец, вторият син на отец Идрис и майка Алекса, убит от хидрогите на Гарванов пристан и завърнал се в тяло на дърво като проява на световната гора, а по-късно слят с вердански боен кораб

БиБоб — прякор, даден от Рлинда Кет на Брансън Робъртс.

блестител — илдирийски източник на светлина

боен лайнер — най-големият клас илдирийски бойни кораби

бойно кълбо — сферичен нападателен съд на хидрогите

Бриндъл, Конрад — баща на Роб Бриндъл, бивш военен офицер, завърнал се на активна служба; когато Роб се присъединява към Конфедерацията, Конрад твърдо остава верен на ЗВС

Бриндъл, Натали — майка на Роб Бриндъл, бивш военен офицер, завърнала се на активна служба

Бриндъл, Роб — млад волнонаемен служител на ЗВС, приятел на Тасия Тамблин, пленен и задържан от хидрогите, след като се опитва да се свърже с тях на Оскивъл; впоследствие спасен от Джес Тамблин. Заедно с Тасия Роб се присъединява към Конфедерацията и ѝ помага да изгради военната си структура

„Бъртън“ — един от единадесетте заселнически кораби от Земята, пленен от илдирийците на Добро, за да използват екипажа му за разплодителни експерименти

Вао'сх — илдирийски паметител, покровител и приятел на Антон Коликос, оцелял при нападенията на роботите над Марата; един от малцината, преживели лудостта на изолацията, дължаща се на откъсването от другите илдирийци

вентали — разумни водни същества

Венцеслас, Базил — председател на Теранския ханзейски съюз

вердани — органичен разум, проявяван от световната гора на Терок

„Водолей“ — поправеният от венталите кораб на Нико Чан Тайлар

Гейл'нх — третото дете със смесена кръв на Нира, създадено за експеримент, син на адар Кори'нх

говорителка — политически лидер на скитниците

Голген — газов гигант на мястото, където е унищожена Синята небесна мина на Рос Тамблин; сега място на възстановените скитнически мини, обработвани най-вече от клана Келъм

Голд, Виктор — син на Съливан и Лидия

Голд, Джером — син на Съливан и Лидия

Голд, Лидия — съпруга на Съливан

Голд, Патрис — дъщеря на Съливан и Лидия

Голд, Съливан — бивш управител на модулния облачен комбайн на Ханзата на Кронха 3, който е унищожен от хидрогите;

временно взет в плен от илдирийците, а после тихомълком върнат на Земята от Рлинда Кет и Брансън Робъртс

Голд, Филип — внук на Съливан и Лидия

Голямата гъска — презрителен прякор, даден от скитниците на Теранския ханзейски съюз

губернатор — всеки от синовете с благородническо потекло на мага-император, владетел на илдирийски свят

гъбен риф — гигантско образувание върху световното дърво на Терок, издълбано и превърнато в обитаемо място

Даниъл — принц, избран от Ханзата за заместник на Питър, оставен на неоамийския свят Щастие

дарители — най-голямата порода на кликисите, със сребърна черупка с черни тигрови райета. Дарителите добиват и доставят генетичен материал на люпилото по време на деленето

Даро'х — бивш кандидат-губернатор на Добро, а сега — престолонаследник на Илдирийската империя след смъртта на Тор'х

Дворец на шепота — представителна резиденция на правителството на Ханзата

Дворцовият квартал — правителствена зона около Двореца на шепота на Земята

ДД — приятелско компи, собственост на Маргарет Коликос, пленено от кликиския робот Сирикс и избягало през портал, за да се присъедини отново към Маргарет; понастоящем компаньон на Орли Ковиц

Джора'х — маг-император на Илдирийската империя

диамантен филм — кристален пергамент, използван за илдирийски документи

Диенте, Естебан — един от четиримата оцелели адмирала след надигането на черните роботи и войната на хидрогите

Добро — илдирийски колониален свят, доскоро място за разплодителни лагери за хора и илдирийци, преди да избухне бунт и да прекрати дейността им

дреднаут — най-големият клас бойни кораби на ЗВС

дроги — презрително название за хидрогите

Дурис — тринарна звездна система, бяла и жълта звезда, около която обикаля в орбита червено джудже; три от илдирийските „седем слънца“. Дурис-Б е угасена при войната между хидрогите и фероите, но отново пламва, когато превърнатият във фероуи Руса'х повежда цяла армада фероуи обратно през звездния транскоридор.

духовни нишки — връзки на тизма, които проникват в Извора на светлината. Магът-император и свещениците-философи могат да ги виждат

дървесни танцьори — изпълнители на акробатически номера в терокските гори

държавна сграда на Ханзата — пирамидална сграда до Двореца на шепота на Земята

екти — алотроп на водорода, използван в илдирийските звездни двигатели и извлечан главно от газовите гиганти

Елдора — гориста колония на Конфедерацията

Естара, кралица — втората дъщеря и четвърто дете на отец Идрис и майка Алекса, омъжена за крал Питър, наскоро родила син, Рейналд

Зан'нх — адар от Илдирийския слънчев флот, най-големият син на мага-император Джора'х

зашеметител — оръжие за зашеметяване, използвано от ЗВС

зевесета — жаргонна дума за войниците в ЗВС

зелен жрец (жрица) — служител на световната гора, способен да използва световните дървета за установяване на мигновена телевръзка

Земни въоръжени сили (ЗВС) — Теранската космическа армия, предвождана от генерал Кърт Ланиан, унищожена при надигането на черните работи и войната на хидрогите

Идрис, отец — бивш владетел на Терок, съпруг на майка Алекса, баща на Рейналд, Бенето, Сарейн, Естара и Сели

Изворът на светлината — царство на по-високо ниво, състоящо се изцяло от светлина. Илдирийците вярват, че малки струйки от тази

светлина проникват във вселената, събират се в мага-император и се разпределят по цялата им раса чрез тизма.

Илдир — родната планета на Илдирийската империя

Илдирийска империя — голяма извънземна империя, втората по големина цивилизация в Спиралния ръкав

Илдирийски слънчев флот — космическият военен флот на Илдирийската империя, по-голямата част от който е унищожена при защитата на Земята към края на войната с хидрогите. В големи корабостроителници, обикалящи в орбита около Илдир, се строят множество нови бойни лайнери преди неотдавнашното нашествие на фероите.

илдирийци — хуманоидна извънземна раса с много различни расови типове (касти)

исикски котки — хищници с гладка козина, разпространени на Илдир; Язра'х, дъщерята на Джора'х, отглежда три от тях; едната е убита от фероите

Йон 12 — леден планетоид; там се намира фабриката за извличане на водород на Кото Окая, разрушена от кликиските роботи. Кейлъб Тамблин се оказва заседнал на Йон 12, след като фероите унищожават водния му танкер.

Каин, Елдред — заместник и пряк наследник на Базил Венцеслас, бледолик и неокосмен, колекционер на произведения на изкуството

какавиден трон — наклонящият се трон на мага-император

Камаров, Рейвън — капитан на скитнически товарен кораб, унищожен заедно с него при тайно нападение на ЗВС. Патрик Фицпатрик III дава нареждането да стрелят по него, изпълнявайки инструкциите на генерал Ланиан

каста — расов тип на илдирийците

катер — малък кораб в Илдирийския слънчев флот

Келъм, Дел — вожд на скитнически клан, управлява корабостроителниците на Оскивъл, както и много от небесните мини

на Голген; някога сгоден за Шарийн Пастернак, която е убита от хидрогите; баща на Зет

Келъм, Зет — дъщеря на Дел Келъм, омъжена за Патрик Фицпатрик

Кет, Рлинда — търговка с набито телосложение, капитан на „Ненаситно любопитство“

кликиси — древна насекомообразна раса, отдавна изчезнала от Спиралния ръкав и оставила след себе си само пустите си градове; завърнала се наскоро, за да установи контрол над предишните си светове

кликиска сирена — звуково устройство, разработено от Кото Окая

кликиски работи — интелигентни брѐмбароподобни работи, конструирани от кликиската раса

кликиски факел — оръжие, разработено от древната кликиска раса за взривяване на газови гиганти като защита срещу хидрогите; Маргарет и Луис Коликос преоткриват принципа на създаването му и изпробват устройството си срещу газовия гигант Ансиър, като по този начин неволно предизвикват войната с хидрогите

Ковиц, Орли — младо момиче, един от двамата оцелели след нападението на кликиските работи над Корибус. По-късно се премества на Ларо, където я заварва нашествието на кликисите. След откритието, че нейната музика може да зашеметява кошерното съзнание на кликисите, тя помага на оцелелите колонисти да избягат заедно с Тасия Тамблин и Роб Бриндъл.

Коликос, Антон — син на Маргарет и Луис Коликос, преводач и изследовател на епическа литература, изпратен в Илдирийската империя да изучи Сагата за седемте слънца. Антон за малко не загива на Марата при атаката на кликиските работи; оцеляват само той и паметителят Вао'сх.

Коликос, Луис — ксеноархеолог, съпруг на Маргарет Коликос, баща на Антон, убит от кликиските работи на Рейндик Ко

Коликос, Маргарет — ксеноархеолог, съпруга на Луис Коликос, майка на Антон, изчезнала през транспортал по време на нападението на кликиските работи на Рейндик Ко и живяла сред кликисите. След като помага на колонистите да избягат от Ларо, Маргарет е заловена от новото люпило.

Колкер — зелен жрец, настанен в облачния комбайн на Съливан на Кронха 3, взет в плен от илдирийците. Колкер открива начин да обедини телевръзката и тизма и създава нова псевдорелигия; по този начин, без да иска, създава път, по който да се разпространяват новородените фeroуи. Убит е по време на нашествието на фeroуите на Илдира.

компетентен компютъризиран компаньон — интелигентен слуга-робот, наричан компи; разпространен в дружелюбен, учителски, гувернантски, слушателски и други модели

компи — съкращение от компетентен компютъризиран компаньон

кондорова муха — пъстро летящо насекомо на Терок, подобно на гигантска пеперуда, понякога отглеждано като домашен любимец

Константин III — буреносна първична планета, място, където е разположено скитническо съоръжение за извличане на полимери и сурови материали от атмосферата; известна с пламъкоустойчивите си материали

Корибус — древен кликиски свят, където Маргарет и Луис Коликос откриват технологията на кликиския факел; място на една от първите нови колонии на Ханзата. Унищожен от кликиските роботи, като единствените оцелели са Орли Ковиц и Хъд Стайнман

Кори'нх, адар — командващ Илдирийския слънчев флот; загива геройски при самоубийствено нападение срещу хидрогите на Кронха 3; наставник на Зан'нх.

Ко'сх — главен писар от илдирийската каста на паметителите; въпреки нареждането на мага-император да преработи и поправи Сагата за седемте слънца, Ко'сх успява да попречи на осъществяването на каквито и да било промени

кохорта — бойна група на Илдирийския слънчев флот, състояща се от седем манипули или 343 бойни лайнера, командвани от тал

Крена — бивша илдирийска отломъчна колония, евакуирана поради епидемия, впоследствие заселена с хора и накрая замръзнала, когато слънцето ѝ е унищожено в битките между хидрогите и фeroуите. Оцелелите колонисти се оттеглят на Ларо, където попадат в капана на кликиското нашествие.

Кронха — затворена бинарна система, две от илдирийските „седем слънца“. Състои се от две обитаеми планети и един газ

гигант, Кронха 3, където всички небесни мини са унищожени при нападенията на хидрогите

КТ — едно от двете приятелски компита, принадлежали на адмирал Ву-Лин и взети за „ученици“ от Сирикс при надигането на черните работи

Кулу, д-р Джейн — научен съветник на Ханзата, назначена да помага на председателя Венцеслас при създаването на технологични „чудеса“

Ланиан, Кърт, генерал — командващ Земните въоръжени сили

Ларо — изоставен кликиски свят, човешка колония и пленнически лагер за скитниците, пленени от ЗВС. Нашествието на кликисите залива колонията и убива много от обитателите ѝ; съвсем малко колонисти успяват да се спасят.

Лиона — зелена жрица, зачислена към Дел Келъм в небесната мина на Голген

Лотце, Дейвлин — ханзейски екзосоциолог и шпионин, изпратен на Рейндик Ко, където заедно с Рлинда Кет открива как да активира кликиската транспортална система. По-късно се отказва от работата си за Ханзата и се скрива на Ларо заедно с другите оцелели от Крена. След като помага на колонистите да избягат, е заловен от кликисите и погълнат при следващото делене на люпилото.

люпило — кошерният ум на кликисите, който контролира и създава всички породи в кошера

маг-император — богът-император на Илдирийската империя

манта — клас средноголеми крайцери в ЗВС

Марата — илдирийски курортен свят с изключително дълъг денонощен цикъл; изоставен след нашествието на кликиските работи

Марата Прайм — главен куполен град на един от континентите на Марата, разрушен от кликиските работи

Марата Секда — огледален град на Марата Прайм от другата страна на Марата, унищожен от кликиските работи

Мечът на свободата — протестна група, която не крие намерението си да свали председателя на Ханзата-Базил Венцеслас от

поста му

Миджистра — величествената столица на Илдирийската империя

Мюри'н — експериментално дете от смесена кръв, най-малкото дете на Нира от баща-охранител

Натон — придворен зелен жрец на Земята, убит от председателя Венцеслас, когато се опитва да изпрати предупреждение на Конфедерацията в Терок за предстоящото нападение на ЗВС

небесна мина — мина за добив на екти в облачния слой на газовите гиганти, обикновено управлявана от скитници

Небесна сфера — централен купол в илдирийския Призматичен палат, равнозначна на тронна зала

„Ненаситно любопитство“ — търговският кораб на Рлинда Кет

Нира — зелена жрица, любовница на Джора'х и майка на неговата дъщеря от смесена кръв Осира'х, държана години наред като затворничка в лагерите за разплод на Добро

носач — личен транспортен кораб в Илдирийския слънчев флот

облачен комбайн — конструирано от Ханзата съоръжение за събиране на екти

Окая, Ихи — бивша говорителка на скитническите кланове, загинала на Йон 12

Окая, Кото — най-малкият син на Ихи Окая, дързък и ексцентричен изобретател, създал множество съоръжения, използвани от клановете по време на войната в хидрогите, в това число „звънците“, които унищожават бойните кълба

О'нх, тал — вторият по ранг офицер в Илдирийския слънчев флот, наставник на губернатора на Хирилка Райдек'х. Ослепен от Руса'х при нападение на фероите над неговата септа от бойни лайнери

Осира'х — дъщеря на Нира и Джора'х; благодарение на потеклото си притежава необикновени телепатични способности; играе ролята на специален пратеник при хидрогите

Оскивъл — газов гигант с пръстени, място на тайни скитнически корабостроителници; също така и име на нов транспортен кораб, построен, за да превози задържаните на Ларо скитници

Отема — зелена жрица, бивша терокска посланичка на Земята; по-късно изпратена на Илдира и убита от мага-император Сайрок'х

отломъчна колония — илдирийска колония, която отговаря на минималните изисквания за брой на населението

ОХ — учителско компи, един от най-старите земни роботи, инструктор и съветник на крал Питър; по-голямата част от спомените му са изтрети при бягството на Питър и Естара от Земята

Пайк, Зебулон Чарлс — един от четиримата адмирали, оцелели след надигането на черните роботи и войната с хидрогите

Паломар, Роналд — бивш председател на Ханзата, заемал длъжността между управлението на Морийн Фицпатрик и това на Базил Венцеслас

паметител — представител на илдирийската каста на разказвачи-историци

ПД — едно от двете приятелски компита, някога принадлежали на адмирал Ву-Лин, взети за „ученици“ от Сирикс по време на бунта на черните роботи

перната усойница — отровна змия на Терок

Перони, Ден — баща на Ческа, убит от фероуи близо до Йон 12

Перони, Ческа — говорителка на всички скитнически кланове, обучена от Ихи Окая; първоначално сгодена за Рос Тамблин, а след това за Рейналд от Терок, но през цялото време влюбена в Джес Тамблин. Почти убита от черните роботи на Йон 12, тя е спасена от венталите и сега, просмукана от венталска мощ, се присъединява към Джес, за да им служи

Пим — изоставен кликиски свят; отново заселен по време на Колонизационната инициатива; сега на него е разположен голям кликиски кошер

Питър, крал — някогашният Реймънд Агуера; крал на Ханзата, женен за Естара. Избягва от Земята и основава нова Конфедерация на Терок.

плам-дървета — световни дървета, обладани от фероуи и изпълнени с жив огън, но не и погълнати от него

Плумас — замръзнала луна с подземни течни океани, място на вододобивната промишленост на клана Тамблин; почти унищожена от покварените вентали, обладали тялото на Карла Тамблин

престолонаследник — най-големият син и пряк наследник на илдирийския маг-император

Призматичен палат — резиденцията на илдирийския маг-император

Пътеводна звезда — скитническа философия и религия, пътеводна сила в живота на човека

Рандеву — обитаем астероиден куп, някогашен център на скитническото правителство, сега унищожен от ЗВС

Реджак — бивша колония на Ханзата; океански свят с рифове, населен от рибари и пастири на медузи. Точка на планиран от ЗВС погром, но намеренията на генерал Ланиан са осуетени от бунта на адмирал Уилис

Рейналд — най-големият син на отец Идрис и майка Алекса, загинал при нападението на хидрогите над Терок; също така и името, което крал Питър и кралица Естара дават на първородния си син

Рейндик Ко — изоставен кликиски свят, изучаван от Маргарет и Луис Коликос; някогашна централна разпределителна точка на транспорталната мрежа, преди кликисите да го отвоюват отново от генерал Ланиан

Релекер — бивша колония на Ханзата, унищожена от хидрогите; сега наново заселена от скитнически кланове и колонисти от Конфедерацията и известна с новата си технологична индустрия

ремора — малък нападателен кораб в ЗВС

Робъртс, Брансън — бивш съпруг и бизнес партньор на Рлинда Кет; наричан също и БиБоб; капитан на „Сляпа вяра“

Род'х — експериментално създаден син от смесено потекло и второ дете на Нира, син на губернатора на Добро

Руса'х — бивш губернатор на Хирилка, който полудява вследствие на нараняване по главата и вдига бунт срещу мага-император. Вместо да се остави да го заловят, той насочва кораба си

към слънцето на Хирилка, където се слива с огнените стихии и се завръща като превъплътен фeroуи

Сага за седемте слънца — исторически и легендарен епос на илдирийската цивилизация, смятан за абсолютно достоверен, преди Антон Коликос и паметителят Вао'сх да докажат обратното

Сайрок'х — бившият илдирийски маг-император, баща на Джора'х, отровил се, за да принуди Джора'х да поеме ръководната роля

Сан Луис, Зия — един от четиримата адмирала, оцелели след надигането на черните работи и войната с хидрогите

Сарейн — най-голямата дъщеря на отец Идрис и майка Алекса, терокски посланик на Земята и любовница на Базил Венцеслас; помага на Естара и Питър да избягат от Ханзата, но самата тя решава да остане на Земята

свещеници-философи — каста, която помага на онези илдирийци, чийто вътрешен покой е нарушен, като им дава насоки за връзката с тизма

световна гора — свързана в мрежа полуразумна гора на Терок

световно дърво — отделно дърво от свързаната в мрежа полуразумна гора на Терок

„Северно сияние“ — бърз самостоятелен кораб в Илдирийския слънчев флот

Сели — най-малката дъщеря на отец Идрис и майка Алекса, отскоро зелена жрица

септа — бойна група в Илдирийския слънчев флот, съставена от седем кораба

септар — командир на септа

Сирикс — кликиски робот, предводител на бунта на роботите срещу хората

скитници — свободна конфедерация от независими човешки същества, които се занимават предимно с производство на екти

„Сляпа вяра“ — корабът на Брансън Робъртс, унищожен при бягство от Земята и възстановен от скитниците в корабостроителниците на Оскивъл

Солимар — млад зелен жрец, дървесен танцьор и механик; приятелят на Сели

Спиралният ръкав — сектор от галактиката Млечен път, в който са разположени Илдирийската империя и колониите на Теранския ханзейски съюз

Стайнман, Хъд — възрастен транспортален изследовател, открил Корибус и заселил се там. Той и Орли Ковиц са единствените оцелели след нападението на черните роботи над Корибус; двамата се присъединяват към бегълците на Ларо преди кликиското нашествие там и са спасени от Тасия Тамблин и Роб Бриндъл

Стоунър, Бен — лидер на бившите пленници от човешката раса на Добро

Суини, Далия — първата собственичка на ДД.

Тайлар, Крим — скитник, задържан на Ларо, баща на Нико, спасен от Тасия Тамблин и Роб Бриндъл

Тайлар, Нико Чан — млад скитнически пилот, син на Крим и Марла; един от първите разпространители на венталска вода; неговият кораб е „Водолей“

тал — военен чин в Илдирийския слънчев флот, командир на кохорта

Тамблин, Джес — скитник, влюбен в Ческа Перони, просмукан от венталска енергия

Тамблин, Карла — майка на Джес, замръзнала при нещастен случай на Плумас и съживена от покварени вентали

Тамблин, Кейлъб — един от чичовците на Джес и Тасия, принуден да остане на Йон 12, след като фeroуите унищожават водния му танкер

Тамблин, Рос — брат на Джес, сгоден за Ческа Перони, убит при първата атака на хидрогите над Голген

Тамблин, Тасия — сестра на Джес Тамблин, напуснала скитниците, за да се присъедини към ЗВС, пленена от хидрогите на Кронха 3 и освободена от Джес. Сега тя и Роб Бриндъл са се присъединили към армията на Конфедерацията.

Тамблин, Торин — един от чичовците на Джес, близък на Уин, настоящ управител на водните мини на Плумас

Тамблин, Уин — един от чичовците на Джес, близък на Торин, настоящ управител на водните мини на Плумас

Тамо'л — създадено с експериментална цел предпоследно дете на Нира, дъщеря на свещеник-философ

телевръзка — мигновена комуникация посредством световните дървета, използвана от зелените жреци

Терански ханзейски съюз — търговско правителство на Земята и теранските колонии, наричано още Ханза, управлявано от председател и марионетен крал

Терок — гориста планета, дом на разумните световни дървета, настоящ център на правителството на Конфедерацията

терокци — жители на Терок

тизм — слаба телепатична връзка между мага-император и илдирийския народ

товарен ескорт — скитнически кораб, използван за пренасяне на екти от небесните мини

Тор'х — най-големият син от благородно потекло на мага-император Джора'х, бивш престолонаследник, присъединил се към бунта на Руса'х; загинал на Добро

транскоридор — пряка транспортационна система на хидрогите и фероите

транспортал — светкавично бърза транспортационна система на кликисите

Уилис, Шейла — един от общо четиримата адмиралите, оцелели след битката на Земята; отказва да участва в убийствата на колонисти на Реджак, напуска ЗВС и се присъединява към Конфедерацията

Унисон (Църква на единството) — уеднаквена, поддържана от правителството религия на Земята, чийто говорител е архиепископът — платен актьор

Уск — откъснала се от Ханзата колония, населена главно от фермери, сцена на ужасяващ погром, воден от генерал Ланиан и архиепископа на Църквата на единството

УР — гувернантски модел скитническо компи, държано в плен на Ларо заедно със скитниците; загубва едната си ръка, защитавайки няколко деца от нападението на кликиски разузнавач

фероуи — разумни огнени същества, обитаващи ядрата на звездите

фиданка — малък израстък от световно дърво, често пренасян в богато украсен глинен съд и използван от зелените жреци за телевръзка

Фицпатрик, Морийн — бивш председател на Теранския ханзейски съюз, баба на Патрик Фицпатрик III, с прякор Мадам Брадвата

Фицпатрик, Патрик III — протеже на генерал Ланиан в Земните въоръжени сили, смятан за мъртъв след битката на Оскивъл, но всъщност пленен от скитниците. По-късно изоставя ЗВС, открадва космическата яхта на баба си и се отправя да търси скитниците; женен за Зет Келъм

Фредерик — предишен крал на Ханзейския съюз, предшественик на Питър, ликвидиран от пратеник на хидрогите

Ханза — Теранският ханзейски съюз

Харибда — първична водна планета; мястото, където Джес Тамблин най-напред разпръсква венталите; унищожена при непредизвикано с нищо нападение на фероуите

хидроги — извънземна раса, обитаваща ядрата на газовите гиганти; съюзници на черните роботи; разгромени от обединените сили на верданите, венталите, Слънчевия флот, ЗВС и скитниците

Хирилка — илдирийска колония в Хоризонтния куп, от която губернаторът Руса'х започва бунта си; кликиските роботи за втори път са открити на нейна територия, по-точно замразени на една от луните ѝ. Когато битките между фероуите и хидрогите заплашват да унищожат едно от слънцата ѝ, населението е евакуирано и временно отведено на Илдира. Настоящият губернатор на Хирилка е момчето Райдек'х.

Хобърт — скитнически клан, обработващ небесна мина на Голген

Хоризонтен куп — голям звезден куп близо до Илдира, в който се намира Хирилка и много други отломъчни колонии. Въстанието на

Руса'х се развива главно в Хоризонтния куп.

Хък, Табита — инженер на облачния комбайн на Съливан Голд, задържана в плен от илдирийците. Използва уменията си, за да им помогне във войната с хидрогите. Предана последователка на философията на зеления жрец Колкер за свързването телевръзка/тизм; убита от фeroуите, когато те се появяват от мъртвото слънце на Дурис-Б.

„Циганин“ — космическа яхта, пилотирана от Патрик Фицпатрик III, преименувана, след като той я открадва от баба си, за да търси Зет Келъм

Чан, Марла — скитнически оранжерийен експерт, пленена от ЗВС и задържана на Ларо; майка на Нико Чан Тайлар, съпруга на Крим Тайлар; убита от кликисите при бягството на колонистите от Ларо

чистачи — елитна група по сигурността, на която председателят Венцеслас дава специални нареждания да потушава всяко недоволство. Ръководител е полковник Шейла Андез.

шиз — скитническо възклицание, ругатня

„Юпитер“ — подобрен дреднаут на ЗВС, флагмански кораб на адмирал Шейла Уилис

язер — енергийно оръжие, използвано от Земните въоръжени сили

Язра'х — най-голямата дъщеря на Джора'х и негов официален телохранител

Ярод — зелен жрец, по-малък брат на майка Алекса, последовател на философията на Колкер; убит от фeroуите на Терок

Издание:

Кевин Дж. Андерсън. Пепел от светове

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: „Megachrom“

ИК „Бард“, София, 2009

ISBN 978–954–655–018–7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.